

A GYÖNYÖRÖK KERTJÉBŐL
A POKOL MÉLYÉRE –
EGY EURÓPAI NŐ AZ ARAB VILÁGBAN

SEJK
FELESÉGE
VAGYOK

Laila
SHUKRI

Laila Shukri
Sejk felesége vagyok

Kossuth Kiadó

A sejkek választottjai

Idegesen mászkáltam föl-alá a pompás termekben, amelyek magányom néma tanúi voltak. Azon napok egyike volt ez, amikor egyedül voltam, bezárva a hatalmas palotába, mivel a férjemen ismét úrrá lett a megfélemezhetetlen féltékenység. Sosem tudtam, meddig tart a bezártságom, mert ez mindig a hangulata függvénye volt. Szálím... Az első pillanattól fogva, amikor rám irányította tüzes, határozott tekintetét, amitől azon nyomban gyorsabban kezdett verni a szívem, tudtam, hogy éjszakánként erről a férfiről fogok álmodni, arca örökre ott tükröződik majd a lelkem tükrében.

Dubajban történt, a kolléganőim társaságában voltam az egyik nagy, remekül prosperáló multinacionális cég hivatalos fogadásán. Szálím az emberei kíséretében ruganyos léptekkel bukkant fel a teremben, a tekintetéből sütött, hogy tudja, a világ a lábai előtt hever. Egyenes tartás jellemezte, maga elé nézett, ugyanakkor az embernek az volt a benyomása, hogy sasszeme minden apró részletet regisztrál, és minden jelenlévőnek belelát a lelkébe. Hétfős kísérete hozzá hasonló, jó kiállítású férfiakból állt. Ő maga annyira lenyűgözte mellettem álló, barna hajú, dús keblű amerikai kolléganőmet, hogy azon nyomban izgatottan sutyorogni kezdett a fülemben:

– Isabelle! Nézz csak rájuk! Biztosra veszem, hogy az ágyban páratlan teljesítményt nyújtanak.

– Kate! – sziszegtem. – Nyugodj már meg! Még meghallja valaki, és olcsó kis lotyónak néznek majd minket. Az pedig nem sokat segítene a munkánkban.

– Lehet, hogy épp az ellenkezője az igaz! – nevetett Kate.

Nem egészen egy évvel korábban az amerikai gyógyszerészeti cég, ahol dolgoztam, úgy döntött, leányvállalatot nyit Dubajban.

A varsói irodából engem és Kate-et választottak, az Egyesült Államokból pedig csatlakozott hozzánk James, Alex és Sandra. James lett a főnökünk; az alacsony, enyhén kopaszodó férfi sokat segített mind a baráti kapcsolatok kiépítésében, mind az üzleti ügyek intézésében. Évek óta foglalkozott a közel-keleti piacokkal, sok értékes kapcsolatot épített ki a régióban a helyi üzletemberekkel. Igazi profi volt, aki nyitottan közeledett a különböző kultúrák felé.

Alex kezdettől fogva rejtélyesnek tűnt. James jobbkezeként keményen dolgozott, és hozzájárult ahhoz, hogy a csoport hatékonyan működjön. Konkrétan megfogalmazott utasításokat adott, a felmerülő kérdéseket szívesen megvilágította. Én azonban úgy éreztem, valami őszintétlenség bujkál benne. Alaposan ellenőrizte a ránk bízott feladatok végrehajtását, és az volt a benyomásom, hogy mindezt nemcsak a csoport hatékonysága érdekében teszi, hanem így ügyel arra, nehogy valaki közülünk esetleg jobbnak bizonyuljon nála.

Sandra keleti szépség volt, marokkói nagymamájának köszönhetően. És bár nem tudott arabul, sötét haja és fekete szeme a keleti szépségideált idézte, ami nem egy ajtót megnyitott előtte. Amikor James társaságában hárman megjelentünk valahol, Charlie angyalaiként emlegettek minket. Mindenhova szívesen hívták meg a kis csapatot, és nemegyszer alakult úgy, hogy mi bizonyultunk a társaság lelkének. A jó kiállítású Alex elkápráztatott minden lányt, akik egymással versengve ajánlkoztak, hogy szívességeket tegyenek neki.

A XXI. század elején jártunk, és Dubaj a villámgyors fejlődés útjára lépett. Számos nagy presztízsű beruházás indult be, többek között ekkor kezdték kialakítani az első pálma alakú szigetet. Ebben az időben a világ minden tájáról rengetegen érkeztek Dubajba a jövedelmező üzlet reményében. A sivatag kellős közepén növekedésnek indult város lakói szinte a nap huszonnégyszáz órájában talpon voltak, a nemzetközi társaság különleges atmoszférát és energiát kölcsönzött a városnak. Számomra ez az intenzív munka és az új kihívások időszaka volt, amelyekkel nap mint nap szembe kellett néznem. Megesett,

hogy néha csak napi három-négy órát aludtam, mivel az én feladatomból volt az aktuális projektek részleteinek kidolgozása, az üzletfelekkel való találkozás és a társasági eseményeken való részvétel, mely utóbbiak különösen fontosak voltak a cégünk számára. Néha már alig álltam a lábamon, és csak arra vágytam, hogy végre rendesen kialudhassam magam. Mostanában gyakran visszasírom az akkori inspiráló és kreatív időszakokat. Új főnököm irányítása alatt rengeteget tanultam, és bíztam benne, hogy hamarosan előléptetnek. A cég úgy tervezte, hogy az EAE (Egyesült Arab Emírségek) másik emirátusában is nyitunk egy kis irodát, és azt beszélték, hogy a feladatot rám akarják bízni. Ez arra inspirált, hogy még feszítettebb ütemben dolgozzam, hiszen ez már önálló munkakört jelentett volna. Az akkori hónapok ma is új helyek, arcok és érdekes események kaleidoszkópjaként jelennek meg a szemem előtt.

Néha nagy erővel tör rám a felismerés, hogy a jelenlegi életem mennyire is különbözik attól, amit közvetlenül a Dubajba érkezésem után éltem. A legrosszabb a magány. Néha indokolatlanul sírni kezdek, összeszorul a torkom, kétségek gyötörnek, hogy vajon annak idején, évekkel ezelőtt jól döntöttem-e. Otthagytam a munkát, amit nagyon szerettem, elhagytam a hazámat, szinte teljes mértékben felszámoltam a kapcsolataimat a családommal és odaadó barátaimmal – mindezt annak a férfinak a kedvéért, aki totálisan a hatalmába kerített.

Amikor átölelt, a világ legboldogabb asszonyának éreztem magam. Tüzes szerelmi vallomásokot suttogott a fülembe: „Őrületesen szeretlek! Az enyém vagy, csak az enyém.” És akkor minden megszűnt létezni, semmi sem volt fontos, csak az, hogy a szeretett férfi mellettem van, és én a karjában megmerítkézhetem az együttlét misztikumában. Hercegnőként bánt velem, piedesztálra állított, hihetetlenül drága ajándékokkal halmozott el, exkluzív utakra vitt. Ezekben a pillanatokban kiválasztottnak éreztem magam, akít a sors mesebelien gazdag és boldog utazással lepett meg.

Nem minden nap volt azonban ilyen. Adódtak időszakok, amikor a férjemen úrrá lett a féltékenység fekete démona, ami kiszámíthatatlan kényúrrá tette. Akkoriban úgy magyaráztam, hogy beteges féltékenysége irántam érzett határtalan

szerelmének kifejeződése. Később, amikor a gonosz démon már távozott, és Szálím kielégült magányban eltöltött büntetésemtől, ismét megjelent a palotában, és vágytól telve a hálósobába vitt, ahol robbanásszerűen feltört belőle a vágy. Csókokkal borított, forró vallomásokat suttogott a fülembe. Ismét hercegnő voltam, akinek az érdekében készen állt arra, hogy minden befolyását bevesse, és akinek az összes kívánságát teljesítette. Így történt ez akkor is, amikor Bécsben egy hangulatos étteremben ültünk, és a férjem hihetetlen összeget fizetett ki csak azért, hogy az étterem, ahol csak mi ketten voltunk, hajnalig nyitva tartson, mivel nekem annyira tetszettek a hegedűvirtuóz által játszott romantikus dallamok. Vagy amikor Colombóban jóval éjfél után előráncigálta az ékszerbolt tulajdonosát, mivel korábban olyan lelkes szavakkal nyilatkoztam a bolt kirakatában látható különleges nyakékról, annak zafírköveiről. Az eufóriával teli heteket azonban maró keserűséggel teli napok tarkították.

Mi, a sejkek feleségei tisztában voltunk egymás titkaival, annak ellenére, hogy az EAE hét emirátusában és a Perzsa-öböl más országaiban uralkodó családok tagjainak magánéletét szigorúan elzárják a külvilág szeme elől. Amikor néhanapján sikerült összefutnunk a többé-kevésbé hivatalos rendezvényeken vagy családi ünnepeken, beszámoltunk egymásnak a különböző traumatikus eseményekről, amelyekben részünk volt. Egy ideig a belorusz Natasa volt a fő téma, Szaid bin Maktúm al-Maktúm második felesége. Szaid a 2006-ban elhunyt dubaji emír, Maktúm bin Rasíd al-Maktúm fia volt. Nem is annyira Natasa volt a fő téma, hanem hogy az engedetlensége miatt a férje a fejéhez szegezte a fegyvert. Natasa története 2007 nyarán kezdődött egy minszki szállodában, ahol pincérnőként dolgozott, heti 10 fontért. A szállodában egy napon felbukkant a herceg, a dubaji uralkodócsalád tagja, a világ egyik leggazdagabb embere, akinek a vagyont nyolcmilliárd fontra becsülik. Az akkor 19 éves Natasa felvitte az elnöki lakosztályba a herceg által megrendelt narancslevet, és az a pillanat örökre megváltoztatta a lány életét.

Az akkoriban 30 éves herceg családja jelentős hatalmat képviselt Dubajban, a XXI. századi színvonalú városban, melynek lóversenyei világhírűek voltak. Mohammed bin Rasíd

al-Maktúm, a herceg nagybátyja, a subai emír és egyben az EAE elnökhelyettese, az angliai Suffolk grófságban található Newmarket székhellyel rendelkező, sok győzelmet megért Godolphin versenystálló tulajdonosa volt. A történelmi versenystállót egy Godolphin nevű lóról nevezték el. Az arabs paripa 1724-ben született Jemenben, és három másik apaménnel egyetemben ezek az állatok jelentették a modern arabs fajta tenyésztésének kezdetét. A kivételes hátsólovakat forróvérűeknek is szokták nevezni, tekintettel ruganyosságukra, gyorsaságukra és kitartásukra. A tulajdonosaik büszkék rájuk, és a lovak az évszázadok során számos győzelmet arattak. Az első Godolphin valószínűleg Szírián keresztül jutott el a tuniszi bej istállójába, majd 1730-ban XV. Lajos francia királynak ajándékozták. Ajándékként egyik uralkodótól a másikhoz került, végül eljutott Angliába, ahol nagyra értékelték szépségét és fajtára jellemző tulajdonságait. Egy festményen megcsodálhatjuk ideális sziluettjét, pej színét, hosszú, fénylő faroksörényét, amely szinte a földig ért. Bokáit fehér foltok övezték, jobbra hajló feje kiemelte nyakának karcsú voltát és rendkívül sűrű, fekete sörényét. A fantasztikus látványhoz hozzájárultak a bőr alatt látszó, kidolgozott izmok és a karcsú, formás lábak. Az arabs ménnek hosszú távon legyőzhetetlenek voltak. A Godolphin-ös Nagy-Britanniában és Írországban háromszor is elnyerte a győztes versenylovak apjának kitüntető címét. Ezt azoknak a méneknek ítélik, amelyeknek a leszármazottai az adott évben a legtöbb győzelmet aratták és a legtöbb pénzdíjat nyerték el a versenyeken.

A jelenlegi dubaji uralkodócsalád tagjai szenvedélyesen érdeklődnek a lótenyésztés iránt, a lovaikat sok versenyen indítják; Szaid bin Maktúm al-Maktúm is sikeresen folytatta a családi hagyományokat. A sejk a legjobb versenylovakat mondhatta a magáénak, köztük a híres Lammtarrát, egyikét annak a két ménnek, amely egy éven belül háromszor is győzelmet aratott az Első Csoport versenyein, és elnyerte a háromévesek Cartier Champion díját. Miután Lammtarra győzedelmeskedett Ascotban, az egyik legfontosabb angliai pályán, az akkor tizenkilenc éves herceg személyesen vette át II. Erzsébet kezéből a csillogó serleget, a VI. György király és

Erzsébet királynő nevét viselő rangos verseny szimbólumát. Az uralkodónó piros-fehér pepita kockás ruhát viselt, fején elegáns kalap volt, karján klasszikus fehér táska, nyakában rövid, hármas igazgyöngysor, fülében apró, ízléses gyöngy fülbevaló. A felkarjáig nyúló fehér kesztyűben, széles mosollyal az arcán nyújtotta át a serleget az ifjú hercegnek, aki lenyűgözően nézett ki fehér ingében, selyem nyakkendőben, sötétkék öltönyében. Örömet sugárzó tekintettel, büszke félmosollyal az arcán vette át a díjat. A szegény, belorusz családból származó 19 éves Natasa, aki tíz évvel később bevitte a narancslevet Szaid bin Maktúm a Maktúm lakosztályába, teljesen más világból származott.

Natasa a nővérével, a hat évvel idősebb Galinával nőtt fel egy kis lakótelepi lakásban. A szürke, lepusztult, kétemeletes lakótelepi ház a 14 000 lakosú Szmolevicsében állt. A város nagyjából 40 kilométerre északkeletre feküdt Minszktól. Az anyja rendszeresen elutazott a több mint 700 kilométerre lévő Moszkvába, ahol a piacon olcsó kínai holmikat vásárolt, amiket aztán szerény haszonnal eladott a minszki feketepiacon. Az ebből származó jövedelme olyan alacsony volt, hogy még a megkívánt iskolai egyenruhát sem tudta megvenni Natasának, és az iskola elvégzéséhez kapcsolódó záróünnepségre sem tudta befizetni a lányát. Érthető lett volna hát, ha lelkesen fogadja a herceget, amikor az megkérte a lánya kezét – luxus Mercedesszel, nagyszámú kísérettel érkezett a posztszovjet városkába, útközben elhaladt a régi időket szimbolizáló Lenin-emlékmű mellett, és bekopogott a Kommunista utcában álló, lepusztult blokk szerény kis lakásába. De nem így történt.

– Az eljegyzésnek örömteli ünnepségnek kell lennie, ám én csak az elégedetlenség könnyeit láttam – állapította meg később az egyik szomszédasszony.

– Távoli ország, fura emberek, poligámia – sóhajtotta Natasa anyja idegesen, amikor meghallotta a herceg ajánlatát.

* * *

Az édesanyám hasonlóan reagált, amikor megtudta, hogy megkérte a kezemet egy sejk, aki az Egyesült Arab Emírségekből származik.

– Izabela! Minek ez neked? – kérdezte bosszúsan. – Hiszen jól fizető állásod van... És a családi cégben biztos hely vár rád.

Apám egy Lengyelország közepső részén működő, virágzó cég tulajdonosa volt, és mindig arról álmodott, hogy egyetlen gyermeke, szeretett kislánya egyszer majd átveszi a cég vezetését. Ezért gyerekkorom óta angolra járatott, majd később fedezte a tanulmányaimat egy jobb egyetem marketing és vállalatirányítás szakán.

– Anya! Itt nem a pénzről van szó! – magyaráztam. – Én egyszerűen... szerelmes lettem... – Nem volt könnyű beszélnem az érzésről, ami váratlanul alakult ki bennem, és egész addigi életemet a feje tetejére állította.

– Szerelmes lettél? Majd kiszerepsz belőle – felelte anyám a legkisebb megértés nélkül.

– Jaj, anya, ez nem olyan egyszerű... Ebben az egészben... van valami rendkívüli – nem akartam bevallani anyámnak, hogy napközben szinte csak a férfira gondolok, éjjel gyakran nem tudtam aludni, mert a közös, érzelmekkel telített pillanatok jártak a fejemben. Szinte fájt, annyira hiányzott, és amikor visszagondoltam a vele töltött pillanatokra, gyorsan eljutottam addig a pontig, amikor semmi más nem számított, csak az, hogy újra lássam, ismét magamon érezzem kutató tekintetét, újra halljam a hangját.

– Apád nagyon mérges lesz – anya, aki apával vállvetve évek óta a családi vállalkozásban dolgozott, két lábbal állt a földön. – Te is tudod, hogy hangzott a megállapodás. Apád csak azért engedte meg, hogy néhány évig az amerikai cégnél dolgozz, hogy tapasztalatot szerezz, kapcsolatokat építs ki. Már annak sem örült túlzottan, hogy hosszabb időre Dubajba utaztál.

– De anya! – Nem tetszett nekem, hogy anyám a beszélgetés során egyáltalán nem vette figyelembe az érzéseimet. – Én már felnőtt vagyok. Nem apa fogja megszabni egész életemben, hogy mit csináljak.

– Tudod, hogy nem erről van szó – anya most már élesebb hangot ütött meg. – Egész életünkben keményen dolgoztunk, hogy egyről a kettőre jussunk. Nem szeretnénk, ha a cég idegenek kezébe kerülne.

Ezt már korábban is hallottam elégszer, és mindig úgy éreztem, mintha a családi vállalkozás foglya volnék. Amikor közvetlenül az egyetem elvégzése után fantasztikus ajánlatot kaptam egy multitól, a szüleim ahelyett, hogy örültek volna, csak húzták a szájukat.

– A cégünkben igazgatói állás vár rád. Csak nem akarsz lótifuti lenni egy multinál? – Apám mindig kimondta, amit gondolt, nem volt szokása a kertelés.

Emlékszem, mennyire fáj a *lótifuti* szó, mivel az amerikai gyógyszerészeti multinál több tucat lány jelentkezett az állásra, de ők engem választottak. Egyetemi társaim naponta tucatnyi CV-t küldtek különböző cégeknek, mindenki szeretett volna érdekes munkát találni. Leplezetlen irigységgel faggattak, hogyan sikerült megcsípnem ezt a vonzó állást. Akadtak, akik arra gyanakodtak, apám volt az, aki bevetette a kapcsolatait, hogy elintézzék nekem az első munkát.

– Apa! Nem akarok hazamenni. Új helyen szeretném kipróbálni magamat. Lehet, hogy nem lesz még egyszer ilyen lehetőségem – próbáltam nyugodtan elmagyarázni az álláspontomat, bár sajnáltam, hogy apám nem értékeli szakmai karrierem első lépését.

– Jó, próbáld meg, de ne feledd, hogy egyszer eljön az idő, amikor vállalnod kell a családi cég vezetésével kapcsolatos kötelezettségeket – jelentette ki határozottan.

Apám egy kukkot sem értett mindebből. A hazatérés, a családi cégnél folytatott munka egyet jelentett volna a bejáratott ösvénnyel, a minden bizonnyal tisztességes megélhetést biztosító jövedelemmel, ám megfosztott volna eddig ismeretlen területek felfedezésének lehetőségétől, új, érdekes emberek megismerésétől. Ma már úgy látom, hogy önmagunk határainak átlépési szándéka megvolt a sejkek feleségeinek többségében, mármint azokban, akik nem a Perzsaöböl környékéről származtak. És amikor eltalálta őket Amor nyila, találtak magukban annyi bátorságot, hogy a szívükre hallgassanak, és ne vegyék figyelembe a családtagok vagy a barátok kritikus megjegyzéseit.

Natasa tizenhét éves korában elindult a szülővárosában rendezett szépségversenyen, és a fennmaradt videofelvételen jól látszik tökéletes teste. Fekete ruhát visel csillogó, ezüststrasszokkal, karjait magasba emelve, mosolyogva, boldogan hastáncol. Amikor a zsűri megkérdezte, mi érdekl, így válaszolt:

– Kedvenc foglalatosságom a városban való sétálgatás és a meditálás. Érdekel az ókori Kína, annak kultúrája, vallása és gasztronómiája. Minden vágyam, hogy a jövőben megnyithassam saját kínai vendéglőmet.

Natasa tanárnője így mesélt volt tanítványáról: „Natasa szép volt, és különleges karakter. Mindig is vezető szerepet játszott az osztályban, két, egymás utáni évben is osztálytitkárnak választották. Arisztokratikus külseje volt, és különleges vonzerővel rendelkezett. Nem lep meg, hogy egy herceg felfigyelt rá.”

Szaid bin Maktúm al-Maktúmot annyira elvarázsolta a pincérlány, hogy kétszer is elhalasztotta ciprusi útját, pedig oda készült, agyaggalamb-lövő versenyre. A skeet, azaz az agyaggalamb-lövészet a lovak mellett a herceg másik nagy szenvedélye volt, még képviselte is az Egyesült Arab Emírségeket az olimpián. Minszkbe is egy ilyen versenyre érkezett, majd alig egy hónapon belül, szerény esküvői szertartás keretében feleségül vette Natasát. A hercegnek akkor már volt egy felesége és öt gyereke – négy fia és egy lánya. Natasa anyja többek között ezért nem akart rábólintani a házasságra. Natasa nővére, Galina azonban hitt benne, hogy a hűgát és a herceget igazi szerelem köti össze, így aztán barátnőivel egyetemben sikerült meggyőznie az anyját, hogy Natasa a lehető legjobb utat választotta. Ekkor a herceg ismét ellátogatott hozzájuk, és végül elnyerte az anya beleegyezését.

Natasa édesapja Azerbajdzsánból származó muszlim asztalos volt. Új családjával együtt ő is a közelben élt. Neki semmi kifogása nem volt a lánya férjhezmenetelét illetően: „Én voltam az első, aki azt mondtam Natasának, boldog vagyok, hogy kitüntető figyelemben részesült. Nem minden fiatal lánynak van lehetősége, hogy egy ilyen kitűnő férfihoz menjen nőül. Muszlim vagyok, úgyhogy engem nem zavar a poligámia. Különben is, a

herceg világosan kifejtette, hogy amikor az első feleségével mulatja az időt, Natasát nem zárja be. Abban is biztos vagyok, hogy Natasa gyakran ellátogat majd hozzánk, Belorussziába.”

Maga Natasa pedig így vallott a barátnőjének:

– Rajongok érte, és senki másra nem tudok gondolni. Az életem csodálatos mesévé alakult.

Az esküvőt követően Natasa édesanyja így szólt:

– Látom, hogy a lányom boldog. És a vejem is. Nekem ez a legfontosabb.

Irgyeltem Natasát. Azért, mert a szülei elfogadták, hogy egy sejkhez megy férjhez. A szüleimnek ez a mai napig sikerült. És nem hinném, hogy valaha is sikerül.

Miután a sejknek sikerült megszereznie a szülők beleegyezését, hamarosan meggyőzte Natasát, hogy vegye fel a hitét. Natasa édesapja ugyan muszlim volt, ám a lányt az édesanyja nevelte, pravoszlávként. Natasa muszlimként nevet változtatott: Áisa lett.

Tetszett, hogy Natasa édesanyja a kezdeti fenntartásai ellenére az esküvő után képes volt arra, hogy néhány jó szót mondjon a vejéről.

– Látom, hogy becsületes, intelligens, udvarias ember, és tökéletesen iskolázott. A vagyona egyáltalán nem érdekel. Nem olyan nő vagyok én, aki pénzre cserélné a lányát. És azt sem gondolom, hogy a herceg vagyona bármiféle jelentőséggel bírna a lányom számára. A lányom a lelkébe szeretett bele, ezt biztosra veszem.

PéNZ... Nekünk, sejkfeleségeknek mindenki ezt veti a szemére. Leköpnék minket, gúnyos szavakkal illetnek, azt gondolván, hogy a vagyon miatt mentünk férjhez. De ez nem így van. Vagy nem mindig így. Megismerünk egy erős férfit, aki képes nőiségünk legérzékenyebb húrjait megmozgatni. Felébreszti alvó érzéseinket, fantasztikus utazásra visz, amelynek során a legfontosabb a férfi és a nő közötti különleges kapcsolat. És elkezdjük együtt szólni ezt a varázsszöveget, festői mintákat alkotunk az első pillantásokból, a félszavakból, a futó érintésekből és a forró, lopott csókokból. Felindult állapotunkból megismételhetetlen ornamentikát alkotunk, figyelünk a részletekre, érzelmeink expresszív kifejezésére. Mi, a sejkek

választottjai szeretni akarunk, és azt akarjuk, hogy szeressenek minket. A sejkek pedig képesek arra, hogy örült szerelemmel halmozzák el asszonyaikat. És rengeteg mindent megtesznek a hercegnők kedvéért. Ezért hiszek Natasának, amikor azt mondja, hogy számára a legfontosabb a szerelem. Számomra is.

Egy kérdésben azonban nehezen értem meg Natasát. Kezdetől fogva tudta, hogy leendő férjének van már egy felesége, tehát poligám kapcsolatban fog élni. Számomra ez nehezen lett volna elfogadható. Én egyetlen férfihoz akarok tartozni, aki számára én leszek az egyetlen asszony. Ebből a szempontból bízom Szálimban. A férjem mindig azt hajtogatja, hogy neki csak egyetlen szerelme van, az ő legdrágább Isabelle-je. Én pedig hiszek neki.

Natasa még Belorussziában volt, amikor módja nyílt beszélnie a sejk első feleségével. Az asszony állítólag nagyon kedves volt hozzá. Az első feleség Natasát a testvérének nevezte, és azt állította, már alig várja, hogy megismerkedjenek. Úgy volt, hogy a két feleség Cipruson találkozik majd, ahova a sejk is készült a számos luxusautó kíséretében. A szigetet a magánjachtján kívánta megközelíteni, mivel nem szeretett repülni. Úgy döntöttek, hogy Natasát Galina, a nővére is elkíséri, aki remekül beszélt angolul. Natasa akkor még nem tudott annyira angolul, hogy képes lett volna folyékonyan társalogni a sejkkal és a többiekkel. Akadtak, akik rosszindulatúan megkérdőjelezték a kettejük közt lángoló érzelmeket, arra hivatkozván, hogy egyikük nyelvi kompetenciájának hiánya komoly akadálya lehet a megértésnek. Én azonban úgy gondolom, hogy ez igenis lehetséges. Néha nincs is szükség szavakra. Néha elegendő egy pillantás, amely örökre megváltoztatja a sorsunkat és önmagunkat is. Az igazi szerelem független a körülményektől. Nincs feltételekhez kötve, észvesztő lendülettel ragadja magával az embert. Az igazi szerelem a maga sajátos ösvényein terelget minket, ahol minden egyes kanyarnál meglepő gazdagságú képek tárulnak a szemünk elé. Ismeretlen kontinensekre repít minket, ahol egzotikus, buja növények virágoznak. A színük markáns, telített, az illatuk kábító. Ezért érdemes szerelmesnek lenni.

A Ciprusra való indulás előtti héten mindenki Natasát faggatta arról, milyen is az élete a sejkkal.

– Semmit sem mondhatok a férjem háta mögött – felelte. – Ő nem vágyik hírnévre.

Ugyanez történt az én esetemben is. A férjem megtiltotta, hogy nyilvánosan kifejtsem a véleményemet a kapcsolatunkról, illetve a Perzsa-öböl országaiban uralkodó társadalmi viszonyokról, szokásokról. Én megszegtem ezt a szabályt. Ha arra gondolok, mi történne, amennyiben Szálím megtudná, hogy írok, halálos félelem lesz úrrá rajtam, a szívem majd' kiugrik a helyéből, bénult ujjaim képtelenek folytatni az írást. Félek... Annyira félek, hogy néha elhatározom, egy sort sem írok többé. Ilyenkor azonban felszínre tör mély belső meggyőződéselem, miszerint a rémisztő tényeket felszínre kell hozni, hiszen ezek több száz ember halálát okozták. Semmit sem szabad elhallgatni, mivel ez az igazságtalanság elfogadását jelentené. Ebbe pedig nem egyezhetem bele.

Igazságtalanság történt annak a húszéves lánynak az esetében is, aki nyáron belefulladt a dubaji öböl vizébe, mivel az apja nem engedélyezte a vízi mentőknek, hogy kimentésék.

– Ha a lányomhoz idegen férfiak érnek, megszegyenül – kiáltotta a magas és erős arab férfi, miközben agresszíven eltaszigálta a vízi mentőket. – Inkább haljon meg, mint hogy ilyen sors legyen a része.

A család becsületét védő férfi és a vízi mentők közt kibontakozó huzakodás lehetetlenné tette az eredményes mentést. A lány az apja és a bámuló emberek szeme láttára a vízbe fulladt. Az apját ezt követően letartóztatták, de mindez nem változtat a tényen, hogy a fiatal lány meghalt, mivel az apja akadályozta a vízi mentők munkáját. Az a véleményem, hogy erről írni kell. Ugyanúgy, mint sok más eseményről, amelyek a Közel-Keleten történnek.

Miközben Szaid bin Maktúm al-Maktúm Cipruson a nemzetközi versenyre készült, senki sem látta frissen feleségül vett belorusz barátnőjét, sem annak a nővérét. Natasának hamar észre kellett vennie, hogy a sejkek feleségei általában a háttérben maradnak, és idejük jelentős részét a férjük nélkül töltik. Dubaj első asszonyának Hind bint Maktúm bin Dzsuma al-Maktúm sejk, a legidősebb emír felesége, a trónörökös, Hamdán bin Mohammed al-Maktúm herceg édesanyja számított. Ő

egyáltalán nem szerepelt a nyilvánosság előtt, még a fényképeit is csak ritkán lehetett látni. 1979-ben, 17 éves korában ment férjhez, és egész életét a Zabeel palotában, az al-Maktúm család hivatalos székhelyén töltötte. Tizenkét gyereket nevelt fel, öt fiút és hét lányt. Hind sejkné nagyon ritkán kísérte el a férjét a lóversenyekre vagy más nyilvános rendezvényekre. Szigorúan betartotta az emírség hagyományait, a férfiak és nők elhatárolódását. A nők háttérbe vonulása mind a hétköznapi, mind a különleges események része volt.

Muhannad ibn Szultán al-Nahadszán herceg az Abu-Dzabi társemírségből származott. 1981-ben vette feleségül Szaláma hercegnőt, esküvőjük a világ egyik legdrágább menyegzőjeként vonult be a történelembe. Az ünnepség költségeit 44,5 millió dollárra becsülték, ami egyesek szerint manapság 137 millió dollárnak felelne meg. A lakodalomra egy kifejezetten erre az alkalomra épült stadionban került sor, ahol több mint húszezer ember mulatott. Az arab hagyományoknak megfelelően a sejk hús, gazdagon felékszerezett, hímezett takarókkal borított tevéből álló karavánnal ment el a menyasszonyért, a karaván szállította a sok millió dollár értékű nászajándékot is. A vendégeket harmincnégy magánrepülőgéppel szállította, a mulatság hét napon át tartott. A vendégeket ötven, Afrikából és Szaúd-Arábiából meghívott művész szórakoztatta. Az ifjú pár tiszteletére írt dal szerzője piros Mercedest kapott a sejktől. A herceg – lovon – kétszer is bejárta az emírség városait, és mindenütt gazdag lakomát rendezett a lakosok számára, továbbá értékes ajándékokkal lepte meg őket. A menyasszony, a költséges ünnepség főszereplője ugyanakkor a beduin hagyományoknak megfelelően ideje jelentős részét a saját szobájában töltötte, távol a sok ezer mulató vendégtől.

A sejkek általában hercegnőket, a leggazdagabb arab családok tagjait veszik feleségül, és vagyonokat áldoznak a lakodalomra, hogy az minél látványosabb és fényűzőbb legyen. A Közel-Keleten a mai napig a vérségi kapcsolatok játsszák a legfontosabb szerepet, és meghatározóak mind a politikai, mind a gazdasági erőviszonyok tekintetében. A drága esküvők tehát egyrészt tiszteletet fejeznek ki a befolyásos családokból származó menyasszonyokkal szemben, másrészt más országok, más

emírségek uralkodóinak jelenléte ezeken az eseményeken rendkívül fontos szerepet játszik a régió kapcsolatrendszerének megerősítésében.

A sejknek ritkán választanak olyan asszonyt, aki nem tartozik az uralkodó arab klánok valamelyikéhez, de ha mégis megtörténik, a kezdeti idilli mese gyorsan átalakulhat tragikus drámává. Így történt ez Nivil al-Dzsamál esetében, aki Ahmed bin Szaid al-Maktúm sejk titkos felesége volt. A férfi a jelenlegi dubaji emír nagybátyja, a világ egyik leggazdagabb emberének számított, a vagyonát tizenkilencmilliárd dollárra becsülik.

A szívszorító történet a két fél véletlen találkozásával kezdődött 2003-ban Dubajban, és a nemzetközi sajtó lapjain széles körben publikált, kölcsönös szemrehányásokkal végződött. A kapcsolat minden egyes részlete a nyilvánosság elé került, nem maradt rejtve a titkos házasság sem, aminek következtében a konzervatív egyiptomi családból származó Nivil al-Dzsamálnak számos megaláztatásban volt része. A történet egy ebédrel kezdődött, amit a huszonhat éves Nivil al-Dzsamál fogyasztott egy barátnője társaságában valamelyik dubaji étteremben. Laza csevegés bontakozott ki a két nő és a szomszéd asztalnál ülő férfiak között. Az egyik elkérte Nivil telefonszámát, majd anélkül, hogy bemutatkozott volna, távozott az étteremből. Később felhívta a nőt, és a barátnőjével együtt meghívta vacsorázni.

A gazdag és befolyásos családból származó Nivil belsőépítész volt, így elfogadta a meghívást, abban bízva, hogy talán újabb ügyfelet szerez. Akkor még fogalma sem volt róla, hogy egy hihetetlenül gazdag dubaji családba tartozó sejk vetette rá a szemét. Ahmed sejk Dubaj uralkodójának, Szaid bin Maktúm sejknek volt a fia. Apja 1912-től a haláláig, 1958-ig uralkodott. Szaid bin Maktúm sejk a halála évében, nyolcvanéves korában nemzette a fiát. Ahmed sejk egyben a következő uralkodó, Rasíd bin Szaid al-Maktúm testvére is volt, ez utóbbi harminckét éven keresztül, 1999-ig látta el az uralkodói feladatokat.

Nivil meglepődött, amikor megtudta, kivel sikerült megismerkednie, ám nem sokkal a közös vacsorát követően hazatért Londonba. Egy hónappal később a sejk a magángépén megjelent Londonban, és lerohanós udvarlásba kezdett.

– Korábban sosem éreztem, hogy egy férfi ilyen érdekes, vonzó tud lenni a számomra – emlékezett vissza később Nivil. – Lenyűgözött. Imádtam. A szívem mélyén éreztem, hogy minket egymásnak teremtett a sors.

Annyira megértettem Nivilt! Én pontosan ugyanezt éreztem, és szóról szóra elmondhattam volna azt, amit ő. Találkozunk azzal a bizonyos férfival, és hirtelen minden más jelentéktelennek tűnik. Új dimenzióban találjuk magunkat, ahol új szabályok érvényesek. Vagy talán egyáltalán nincsenek is szabályok, mivel az érzéseink örvénylően magukkal ragadnak minket, elszakítanak a valóságtól, és elveszünk az egymásra rakódó, izgalmas élmények tengerében. Az élményektől szédülten követjük a szívünk hangját, senkivel és semmivel nem számolunk. És amennyiben a vonzalmunk viszonzásra talál, mindenható istennő lesz belőlünk, a szeretet, hódolat és rajongás a szerelem oltárára emel minket.

Amikor Nivil találkozgatni kezdett a sejjkel, még szűz volt. A pár eltöltötte az első mámoros éjszakát, amit több is követett.

– Hittem benne, hogy hozzámegeyek feleségül – mesélte Nivil, mintegy igazolva a saját viselkedését, ugyanis az iszlám szigorúan tiltja a házasságon kívüli kapcsolatokat. – Korábban egyetlen férfi iránt sem éreztem ilyesmit. Ha azt parancsolta volna, hogy ugorjak a folyóba, megteszem – bizonygatta Nivil.

A lány elmerült az őt a végtelenségig kényeztető milliárdos szerető által kínált fényűző életben. Drága ajándékokat kapott – gyémántokkal kirakott Bulgari órát, kifinomult ízlésre valló ékszereket, a legdrágább cégek által készített táskákat, *haute couture* ruhákat, pénzt egy Bentley-re.

– A sejktől egy olyan, krokodilbőrből készült Louis Vuitton táskát is kaptam, amilyen szerintem senki másnak nincs a világon – emlékezett Nivil.

Mindezt én is pontosan ismertem a saját életemből. Ahányszor csak a férjem hazatért egy utazása után, mindig drága ajándékokkal lepett meg. A házasságunk elején ez általában márkás ékszer volt.

– Tetszik? – kérdezte, és láttam a szemén, hogy örül, amikor lelkesen felpróbálom az újabb és újabb nyakláncot vagy drágakövekkel kirakott karkötőt.

– Mondd, szerelmem, melyik márkát kedveled a leginkább! Cartier, Bulgari, Chopard, Piaget, Tiffany? Vagy inkább Van Cleef & Arpelstől szeretnél valamit? Csak mondd meg... – ölelt át erős karjával, finoman magához vont, a tekintete közben az arcomon, hajamon, az alakomon vándorolt. – Hihetetlenül szép vagy... – fűzte hozzá suttogva, miközben szenvedélyesen megcsókolt.

A szerelmes Nivil egyáltalán nem ellenkezett, amikor közös idejük nagy részét a sejk londoni, a Knightsbridge negyedben található luxuslakásában töltötték, vagy a magánjachtján Dubaj közelében.

– Mindenképpen szeretné védelmezni a magánéletét – bizonygatta az egyiptomi lány, ám még mindig hitt benne, hogy a sejk egy napon feleségül veszi, és a kapcsolatuk nyilvános lesz.

2007-ben a sejk végül megkérte Nivil kezét. Nászajándékként harmincezer fontot kapott, továbbá még annyi pénzt, amiért egy 17 gyémánttal kirakott aranygyűrűt lehetett venni. A szerény, titkos szertartásra a sejk knightsbridge-i lakásában került sor, s az ifjú páron kívül csak az imám és két férfi tanú vett részt rajta.

– Belementem a titkolózkodásba, mivel Ahmed a királyi család rangos tagja volt, így nem vehetett feleségül külföldi nőt, különösen nem első asszonyként.

Nivil, annyi más szerető asszonyhoz hasonlóan, mindig szerette volna megérteni a férjét.

– Ahmed azonban megígérte, hogy később közhírré teszi az esküvőnket.

Az esküvőt követően Nivil továbbra is Londonban lakott, és bár a férjét csak kéthavonta látta, úgy vélte, ez volt élete legboldogabb éve.

– Ahmed annyira odaadó volt – hangsúlyozta.

Nivil drámája akkor kezdődött, amikor teherbe esett, és a sejk megtagadta az apasági nyilatkozatot, sőt még azt sem erősítette meg hivatalosan, hogy az asszony a felesége. Nivil hosszú és megalázó bírósági eljárásra kényszerült, melynek keretében mindkét állítását bizonyítania kellett.

Az évek során számos megalázó tirádát kellett végighallgatnia Ahmed sejk szájából.

– Soha semmiféle komolyabb kapcsolat nem fűzött ehhez a nőhöz – hangoztatta a sejk. – Mindössze alkalmi szexuális kapcsolatunk volt. Esküvőre sem került sor. Ez a nő nem a feleségem, csak egy kurtizán, aki belekapaszkodott egy gazdag férfiba, hogy minél több értékes ajándékot csikarjon ki belőle.

A kisfia születését követően jött a hír, ami még inkább elkésértette Nivilt: Ahmed zajos esküvői ceremónia keretében feleségül vette az unokatestvérét, Monát, Obeid bin Táni al-Maktúm sejk lányát. Az esküvőn részt vett maga a dubaji emír is, továbbá több más emírség uralkodói és trónörökösei. Nivil két hónapos kisfiával a karjában nézte az egyik arab csatorna által közvetített ünnepséget, az ismerősei pedig folyamatosan hívogatták:

– Nézed a tévét? Egymillió fontért vett neki nyakláncot.

Nivilnek az még ennél is jobban fájt, hogy a sejk jelentéktelen ágyasként kezelte. Ennek ellenére nem adta fel a küzdelmet, és úgy döntött, a bíróságon érvényesíti a jogait, annál is inkább, mivel a kisfiánál autoimmun betegséget fedeztek fel. Nivil többször is megpróbált kapcsolatba lépni a sejkkal, felkelteni az érdeklődését a kisfia és annak betegsége iránt, de nem járt eredménnyel. A sejk azóta sem látta a gyereket.

Nivilnek több kellemetlen tárgyaláson kellett részt vennie. Az apasági teszt megerősítette a sejk apaságát, így végül a férfi kénytelen volt megegyezésre jutni a jogai érvényesítéséért harcoló asszonnyal. Megállapodtak, hogy az asszony minden hónapban tizenötezer font tartásdíjat kap, egészen addig, amíg a fia be nem tölti a 21. életévét.

Mélységesen együttéreztem Nivillel. Pontosan ugyanettől óvtak engem is az ismerőseim, amikor megtudták, hogy a sejk nem tervez látványos esküvőt. James meghívott ebédelni, és közben próbált lebeszélni a férjhezmenetelről.

– Isabelle! Nem régen dolgozol ebben a régióban, még nem ismered az itteni szokásokat.

– James! – értékelttem a főnököm gondoskodását, de tudtam, hogy senki sem lesz képes lebeszélni arról, hogy életemet a szeretett férfi oldalán töltsöm. – Ez a férfi annyira kivételes! Igazi úriember, gondoskodó és figyelmes... – Miközben ezt mondtam, szerettem volna Szálím bűvkörébe kerülni, hiszen

ahányszor csak együtt voltunk, mindig éreztem az érdeklődését és tiszteletteljes figyelmét.

– Isabelle! Beszéljünk a konkrétumokról! – töltött bort James a poharamba. – Tudod, mi az a *zavadzs urfi* (nem hivatalos házasság, amit a muszlim törvények szerint kötöttek, de semmilyen állami hivatalban sem regisztráltak)?

– Nem – feleltem. Kicsit irritált, hogy a főnököm olyan hangon beszél velem, mintha valamilyen céges projektről tárgyalnánk.

– Pedig tudnod kellene – emelte a szájához a poharat James.

– Tehát mi az? – kérdeztem, és kicsit már sajnáltam, hogy belementem ebbe a találkozóba.

– A házasság két tanú jelenlétében köttetik meg, esetleg van még ott egy harmadik személy is, mondjuk az imám, de a házasságot semmilyen állami hivatalban nem regisztrálják.

Hallgattam, mivel először hallottam ilyen esküőről.

– Szálím sejk hogyan szeretne feleségül venni téged?

– Hogyhogy hogyan? – Nem tudtam, mit válaszoljak. – Normálisán.

– Ha normális lenne az esküvő, lenne lakodalom is – válaszolt komolyan James.

A beszélgetés nehezebben alakult, mint gondoltam. Olyan érvekre számítottam, amelyeket többször is hallottam a szüleimtől. Hogy fogalmam sincs róla, mibe megyek bele, hogy szinte alig ismerem a sejket, egyedül fogok lakni, nagyon messze, egy teljesen más kultúrkörben, a sejk bizonyára hamarosan szert tesz egy újabb feleségre, be leszek zárva, és semmit sem szabad majd csinálnom... Aztán ilyenkor mindig jött a vádaskodás, hogy mekkora csalódást okozok nekik, hiszen várnak rám a családi cégben. Apám még azt sem félt kijelenteni, hogy amennyiben nem gondolom meg magam, és férjhez megyek, vissza kell fizetnem neki a taníttatásommal kapcsolatos költségeket.

– Tehát hogyan akar Szálím sejk feleségül venni? – nézett rám váraozásteljesen a főnököm, aki mindig a konkrétumokat szerette.

– Az esküvő az esküvő – nyeltem nagyot. – Megesküszünk, és kész – mondtam, hiszen amikor együtt voltunk, minden olyan egyszerűnek és könnyűnek tűnt. Amikor valamelyik előkelő dubaji étteremben ebédeltünk vagy vacsoráztunk, esetleg a

magánjachtja fedélzetén, nem láttam semmit a világból, csak a jó kiállítású férfit, aki olyan érdekesen tudott mesélni arról, hogy nőtt fel a sivatagi emírségben, és hogy mennyire lenyűgözi a világ, aminek köszönhetően szinte minden kontinenst bejárt. Mesélt arról, mi az, ami szenvedélyesen érdekli, és folyton új kihívást jelent a számára. Az én életemről is kérdezősködött, de arról nehéz volt beszélnem – ennek több oka is volt.

Szálím kezdetben nagyon elbátortalanított. Ugyanígy hatott rám a környezete, mindazok, akik a legkisebb fejbőlintására is ugrottak, hogy teljesítsék a parancsát. Állandóan zavarban voltam, mivel a sejk emberei vagy az étterem dolgozói folyamatosan minket bámultak, ez utóbbiak azért, mert figyelték, hogy a piszkos tényérokot azonnal elvigye valaki, a következő fogást pedig nyomban hozzák ki. A folytonos figyelés borzasztóan zavart. Szálím a gyermekkorra óta hozzászokott ahhoz, hogy állandóan ott kering körülötte a személyzet, így aztán észre sem vette. Nem volt könnyű az sem, amikor a gyermekkoromról kellett beszélnem. A szüleim éjjel-nappal dolgoztak, igénybe vette őket a családi cég fejlesztése, amit az alapoktól építettek fel, úgyhogy nem sok idejük jutott rám. Biztosra veszem, hogy nagyon szerettek, és gondoskodtak róla, hogy semmiben se szenvedjek hiányt, ám a soron következő drága karácsonyi ajándék helyett minden bizonnyal jobban örültem volna, ha sétálni megyünk, vagy hétvégén elutazunk valahová. Néha sajnáltam, hogy nincs testvérem, akivel megoszthattam volna az örömet és bánatomat. A szüleim azonban úgy vélték, nem engedhetnek meg maguknak még egy gyereket.

Meglehetősen kemény kézzel neveltek, úgy vélekedtek ugyanis, hogy a mai világban nincs helyük az érzelmeknek. Mindig azt hajtogatták: nem számít, hogy lánynak születtem, a jövőben úgysis az lesz a feladatom, hogy segítsen a cégük fejlődését. Anyám mindig óvott az udvarlólóktól, mivel úgy vélte, csak az vezetni őket, hogy benősüljenek egy jól menő cégbe.

– Nem engedem, hogy egy nincstelent hozz a házamba! – ismételte, amint betöltöttem a tizenötödik évemet. – Nem foglalkozunk játékonysági akciókkal! – folytatta emelt hangon. –

Különben is, hagyd a csudába a szerelmet, törődj a tanulással és a jövőddel!

Tizenhat éves voltam, amikor elkezdtem randizgatni az egyik osztálytársammal, Radekkel. Kamaszos vonzalom volt, elhangzott az első vallomás, elcsattant az első csók, gyakoriak voltak a titkos becézgetések. Egyszer egy buli után Radek hazakísért, és halkán besurrantunk a szobámba. Anyám öt perc múlva benyitott, és hatalmas botrányt csapott.

– Izabela! – anyám szinte sosem hívott Izának. Néha, fontos vendégek jelenlétében kicsúszott a száján egy *Bella*. – Megfeledkeztél magadról, lányom! Te pedig, kis barátom, azonnal tűnj innen! – fordult Radek felé. – Biztos vár már az apád! Holnap beszélek veled, hogy figyeljen kicsit jobban, mikor jársz haza.

– Igen, asszonyom! Jó éjszakát! – A fülig vörös Radek elköszönt, és sebesen távozott.

És akkor kezdődött az igazi patália.

– Izabela! Tudod te, hol dolgozik az apja?

– Úgy tudom, nálatok – feleltem. Nem csodálkoztam különösebben, mivel apám cége elég sok, a környéken lakó embert foglalkoztatott.

– És tudod, mit csinál?

– Fogalmam sincs róla.

– Ő a könyvelő!

– És... – Nem tudtam, mire akar kilyukadni anyám.

– Pontosan tisztában van a pénzügyi helyzetünkkel.

– Na és?

– Ismeri a könyvelési dokumentumokat. Nap mint nap átmennek a kezén.

Anyámra néztem. Kicsit furának tűnt, hogy az éjszaka kellős közepén a családi cég könyveléséről beszél velem.

– És szerinted Radek miért érdeklődik irántad? – folytatta anyám.

– Talán tetszem neki?

– Vagy inkább a könyvelésben található adatok jönnek be a fiúnak – anya mindig úgy vélekedett, hogy az egész világ a cég körül forog, ám most alaposan túllőtt a célon.

– Izabela! – ekkor már szinte kiabált. – Biztosra veszem, hogy otthon erről beszélgetnek.

– De ez hivatali titok! – Jól ismertem a kifejezést, mivel gyerekkorom óta ezerszer hallottam. Mindig azt hajtogatták, hogy senkinek sem mondhatom el, miről beszélünk otthon, mert az hivatali titok.

– Titok, vagy sem, annyit mondhat, hogy milyen jól megy nekünk. És Radek ezt meghallhatta.

– Anya! – ekkor már sírtam. Radek az első fiúm volt, és nem akartam arra gondolni, hogy csak számokat lát bennem. – Kizárt, hogy ez így legyen!

– Izabela! – anya könyörtelen volt. – Minél előbb megszabadulsz az illúzióidtól, annál jobb. Egy könyvelő...

A tenyeremet a fülemre tettem, de egy-egy szó még így is eljutott az agyamig: „könyvelési dokumentumok”, „jó mérleg”, „a ravasz kis Radek”... Miután anyám befejezte dermesztő fejtegetését, sokáig nem tudtam elaludni, később pedig könyvelési táblázatokról álmodtam.

Másnap az iskolában Radek került, és amikor odamentem hozzá, hogy megkérdezzem, mi a helyzet, csak annyit mondott: „Nem találkozhatunk többé.” Rögtön tudtam, hogy anyám akcióba léphetett, és közölte a könyvelővel, hogy a fia tartsa magát távol tőlem. Nem siránkoztam különösebben Radek miatt, ám ettől fogva minden srácról, majd később minden férfiről, aki meg akart érinteni, a könyvelői kimutatások jutottak az eszembe.

Az egyetemen két kisebb kalandom volt, de egyikbe sem mentem bele komolyabban. A partnereimet sokkal jobban foglalkoztatták a saját ügyeik, mintsem az, hogy tartós kapcsolatot építsenek ki, tehát mindkét ügy langyosnak volt nevezhető. Ráadásul az volt a benyomásom, nem nagyon tudják, mit akarnak, és ez sem kedvezett az érzelmek kibontakozásának. Szálimmal kezdettől minden másképpen alakult. Már az első találkozástól fogva...

– Isabelle! – James belekavart a gondolataimba.

– Tessék! – pillantottam a főnökömré.

– Az *urfiról* beszélgetünk. Az ilyen házasságokat általában titokban tartják. A sejkek feltételeket szabnak titkos

feleségüknek, többek között azt, hogy nem lehet gyerekük.

– Micsoda? – egyszzerűen el sem akartam hinni, mit mond James.

– Szerintem magad is meggyőződhetél róla, hogy errefelé milyen fontosak a vérségi és rokoni kapcsolatok.

– Igen, de...

– Nincs semmiféle „de” – vágott közbe határozottan a főnököm. – Gondold át a döntésedet és annak összes lehetséges következményét.

Az érzés megismétlődött. Ismét az volt a benyomásom, hogy egy újabb szakmai projekt részleteit tárgyaljuk. Én viszont szerettem volna átadni magamat az érzéseimnek, és azzal a férfival tartani, akit teljes szívemből megszerettem. Miért nem akar senki megérteni? Miért követelne a szerelem bármiféle magyarázatot?

James – levertségemet látván – kissé enyhített a hangvételén.

– Isabelle! Én csak nem szeretném, ha egymagad próbálnál szembenézni a kiterjedt arab családdal, a régióban kötelező érvényű korlátokkal. Gondold át az egészet még egyszer szép nyugodtan...

Néha eltöprengek, mi lett volna, ha akkor hallgatok a főnököm tanácsaira. Később meggyőződtem róla, hogy az aggodalmi nagyrészt indokoltak voltak. Ezt többek között Szaúd-Arábia elhunyt királyának, Fahd bin Abdul-Aziz asz-Szaúd titkos feleségének, Janan Harbnak a sorsa is igazolni látszott. Janan húsz éven keresztül járta a brit bíróságokat, hogy végre kivívja magának azt, ami törvényesen megillette. Az ő esetének Nivil históriájához hasonlóan csakis a sejk palotájának falai mögött kellett volna maradnia, mégis többször felbukkant a nemzetközi médiában.

Nézem a fényképet, amin Janan ül Fahd király mellett egy kanapén – boldog szerelmespárt látok. A mosolygó Janan odabújik az imádott férfihoz, a király határozott gesztussal öleli magához. Janan szeme ünnepélyesen csillog. Ez egy szerelmes asszony szeme. Janan huszonegy éves volt, amikor 1968-ban a dzsudzsai as-Sarafija palotában tartott, a muszlim törvényekkel összhangban álló, titkos szertartáson Fahd király felesége lett. A

herceg akkoriban már negyven felett járt, és Szaúd-Arábia belügyminisztere volt. Janan keresztény palesztin családból származott. A régióban tapasztalható feszültségek miatt érkezett Rijádba, a nagybátyjáékhoz, munkát is talált a venezuelai nagykövetségen – arab–angol tolmácsként dolgozott. Egy helyi üzletemberek által szervezett fogadáson meglátta őt a herceg, akit lenyűgözött a lány kivételes szépsége. A hercegnek akkoriban volt már egy hivatalos felesége, aki kilenc gyereket szült neki. A férfi azonban mégsem akart lemondani Jananról. Janan nem óhajtott intim kapcsolatra lépni a herceggel, erre a herceg megkérte a kezét. A házasság titokban kötött meg, ugyanis a herceg, a konzervatív királyság későbbi uralkodója, a Két Szent Mecset, Mekka és Medina Óra a közvélemény miatt nem vehetett feleségül keresztény lányt. A herceg rokonai kezdettől fogva ellenezték a házasságot, később sem fogadták el Janant, és kategorikusan ellene fordultak, amikor a király egy fedél alá költözött vele. Az sem segített, hogy Janan még az esküvő előtt áttért az iszlám hitre. 1970-ben Janan arra kényszerült, hogy elhagyja a palotát, és a királyi család egyik tagja személyesen gondoskodott róla, hogy elhagyja Szaúd-Arábiát. Janan azt állította, a férje családja azzal vádolta, hogy ő tehet Fahd metadonfüggőségéről.

Janan állítása szerint az intim viszony a szeretett férfival egészen annak megkoronázásáig tartott. Janan így beszélt erről egy interjúban: „Amikor 1982-ben megkoronázták, minden sokkal nehezebb lett. Rá kellett ébrednem, hogy a körülmények lehetetlenné teszik az együttélésünket, ami nem jelenti azt, hogy minket nem igaz szerelem kötött össze.” Fahd sejk királyként is kapcsolatban állt Janannal, anyagilag támogatta, és ígéretet tett, hogy ez élete végéig így lesz.

Saját tapasztalatomból tudom, hogy az erős, uralkodói hajlammal megáldott sejkék rendkívül figyelmesek és odaadók. Janan arra is utalt, hogy Fahd herceg a megismerkedésük időszakában hatalmas vagyona és befolyása ellenére is meglehetősen magányosnak tűnt. Nihil Ahmed sejket, a férjét kezdetben bátortalannak és nagyon udvariasnak látta. A férjemről csak annyit mondhatok, hogy velem szemben mindig nagyon nyitott, és szívesen beszélget mindazon témákról,

amelyek érdeklik. Úgy vélem, hogy amikor ezek az átlagon felüli férfiak megismerkednek egy, a szemükben kivételes nővel, aki nemcsak a szépségével, hanem belső tulajdonságaival is lenyűgözi őket, akkor igazán különleges, szerelemmel, megértéssel, humorral és melegséggel teli kapcsolatot képesek kiépíteni vele, még ha ez csak rövid ideig tart is. Mindemellett szép holmikkal, csillogó környezettel veszik körül őket, és kényelmes életet biztosítanak a számukra.

Janan az as-Sarafija palotában lakott, ahol rengeteg etióp és szomáliai szolgálo állt a rendelkezésére. A herceg sosem sajnálta a pénzt exkluzív ékszerekre, táskákra, ismert tervezők ruháira. Az egyik első ajándéka egy rózsaszín Aston Martin volt, ami igazi kuriózum volt, tekintve hogy Szaúd-Arábiában a nők nem vezethetnek. Janan többször is a herceggel tartott annak magángéjén, hajókázott vele a jachtján, kellemesen töltötték az időt egymás társaságában a londoni éttermekben, kaszinókban és a herceg luxuslakásában. Sajnos mindnyájunkhoz hasonlóan Janannak is meg kellett tapasztalnia a herceggel való együttélés árnyoldalait is. Házasságuk első éveiben háromszor esett teherbe, és mindhárom alkalommal abortuszra kényszerült. A közel-keleti társadalmi és politikai viszonyok miatt nem szülhetett gyereket a szeretett férfinak. Megengedhetetlen lett volt ugyanis, hogy Szaúd-Arábia jövendő királyának gyermekét egy palesztin nő hozza világra.

1995-ben a király agyvérzést kapott; ezt követően sokat romlott az állapotja, és Janan nem tudott kapcsolatba lépni vele. 2003-ban, két évvel a király halálát megelőzően a fia, Abdul-Aziz bin Fahd megígérte Janannak, hogy tizenkétmillió fontot fizet neki, és a nevére irat két, London központjában található luxusapartmant. A herceg ezt az ígérétét nem teljesítette, úgyhogy Jananra komoly bírósági huzavona várt annak érdekében, hogy megkapja a neki ígért részt. A hosszú csata végül csak 2015 novemberében fejeződött be, ekkor Janan a bíróság ítélete alapján több mint húszmillió fontot kapott a király örökösétől, hogy továbbra is luxuskörülmények között élhessen. A tartásdíj tizenötmillió font készpénzből és a már említett két lakásból állt.

Janan a bíróság ítélete után hangsúlyozta elégedettségét, ám egy korábbi interjúban így nyilatkozott: „Mi az a tizenkétmillió font? Egyheti mosodai számla.” Ha elolvassuk a Fahd király spanyolországi tartózkodását taglaló sajtóbeszámolókat, hinnünk kell Janannak. A Mar-Mar palota, a király tulajdona Marbellában állt, stílusát a Fehér Ház ihlette, és csak a házigazda nyári látogatásának előkészületei száznyolcvanötmillió dollárba kerültek. A király udvartartása háromezer főből állt, ehhez jöttek még a gyerekek és további családtagok, akik számára a közelben béreltek luxusvillákat, illetve háromszáz szobát különböző ötcsillagos szállodákban. Ötszáz főnyi helyi személyzetet is felvettek, ötszáz kocsit béreltek, ezen belül száz Mercedest, melyeket Németországból hozattak. A sajtó azt is közölte, hogy a szaúdiak a különböző luxusszínvonalú boltokban naponta ötmillió dollárt is képesek voltak elkölteni. Az is nyilvánosságra került, hogy a királyi család a Cartier szalonban mindössze egy nap alatt hatvanmillió euró értékű ékszert vásárolt, a király által adott kétszázharmincötezer eurós borralaló pedig bevonult a történelembe.

– Fontos neked a sejk vagyona? – szegezte nekem a kérdést azon a bizonyos estén mindennemű kertelés nélkül James. Később rengetegszer hallottam ugyanezt a barátaimtól és ismerőseimtől.

– Nem, dehogy – feleltem, és jól emlékszem, hogy ez volt a pillanat, melytől kezdve semmi kedvem sem volt tovább beszélgetni a főnökömmel.

– Isabelle! – hajolt felém James. – Semmit se kapkodj el! A munkában remekül boldogulsz, hosszú távú terveim vannak veled. Fantasztikus jövő vár rád nálunk.

Ha nem ismertem volna Szálimot, ezt hallván minden bizonnyal a levegőbe ugrottam volna örömben. A szüleim kiskorom óta azt ismételték, hogy egyszer majd átveszem a cégüket, és tudom, mennyire frusztrált a szöveg. Nem tűnt túl csábítónak a gondolat, hogy hosszú időt kell majd egy helyben töltenem, ráadásul a szüleim szárnyai alatt, hiszen ők igazi munkaalkoholisták, és biztosan nem bízták volna rám egyhamar a céget. Természetesen, amikor már egyetemre jártam, és ráébredtem, miféle törvényszerűségek uralkodnak a

munkaerőpiacon, jólesett, hogy rám valahol vár egy állás, de azért mindenképpen szerettem volna kipróbálni magamat a családi vállalkozáson kívül is. A multinál kapott munka és a dubaji út igazolta, hogy önállóan is képes vagyok elérni valamit. Amikor azonban felbukkant Szálím, mindez elvesztette a jelentőségét.

A fogadás, amin először megpillantottam Szálímot, pontosan ugyanolyannak ígérkezett, mint az összes többi. Jól kellett kinézni, és minél több kapcsolatot kötni, amiket aztán később ki lehet használni a munka során. Én és Kate a vendégek között cirkáltunk az ötcsillagos szálloda exkluzív termében, meg-megállva a különböző kisebb csoportoknál, hogy bekapcsolódjunk az ilyenkor szokásos beszélgetésbe.

– Üdvözlöm! Fantasztikusan néz ki! Mi újság? – Aztán jött a szokásos három puszi egymás arcára, pontosabban a levegőbe, nehogy tönkretegyük a másik sminkjét. Kate-tel gyorsan megtárgyaltuk a legújabb dubaji híreket és újdonságokat, majd kissé arrébb vonultunk.

– Láttad az új frizuráját?

– Rettenetesen néz ki!

– Ugye, mondtam én!

– Abszolút nem illik hozzá.

– Szerintem sem.

– Mindent csak azért tesz, hogy felhívja magára a figyelmet.

– Be is jön neki, csak ezzel a tollas fejdísszel nem egészen úgy, ahogy gondolta – nevetett Kate.

– Alex megint az asszisztensek segítségével próbál utat találni a nagy halakhoz – jegyeztem meg jó kiállítású kollégánkkal kapcsolatban, aki éppen az őt bámuló, csivitelő lányok körében bríllírozott.

– Mindenkinek megvan a maga módszere...

– Kiről pletykáltok? – tudakolta Sandra, aki ezen az estén még a szokásosnál is jobban nézett ki. Az arab szépségszalonokat látogatva alaposan megtanulta, miképpen emelje ki keleties szépségét.

– Alexről...

– Hát igen, Alex ma még a szokásosnál is jobban bedobja magát – szúrta közbe Sandra.

– Miért? – tudakoltam.

– Ti is tudjátok, hogy a cég még egy irodát szeretne nyitni egy másik emírségben. És ma kivételesen sokan vannak itt abból a régióból.

– Úgy hallottam, hogy a díszvendég maga az ottani sejk lesz. Rá várunk – jelentette ki Kate.

– Mindjárt itt lesz – állította Sandra.

A munkánkkal kapcsolatban sok fogadáson megfordultunk, ahol néha a hét emírség valamelyikének uralkodócsaládjába tartozó sejkek is megjelentek. Ez általában úgy szokott történni, hogy a fontos vendégek legutolsókként jelentek meg, akkor, amikor a terem már zsúfolásig megtelt. Kísérők serege haladt a nyomukban, továbbá a média képviselői, akik buzgón fényképezték a sejkeket és kísérőiket. A sejkek fogadták az ünnepélyes köszöntést, végighallgatták a hivatalos beszédeket, majd pár udvarias szót váltottak az ünnepség legfontosabb vendégeivel. Végül a lekötelezett házigazdák kikísérték őket, és elsőként távoztak.

Miközben a kolléganőimmal beszélgettem, némi nyüzsgést éreztem a vendégek körében, ami azt jelentette, hogy hamarosan érkezik a sejk a kíséretével egyetemben. Az emberek a hatalmas faragott ajtó felé fordultak, mivel mind a helyi lakosok, mind a külföldi üzletemberek nagy megtiszteltetésnek tartották a részvételt egy olyan fogadáson, ahol egy sejk is jelen van.

– Isabelle! – sóhajtott fel Kate, miután a férfiak beléptek az ajtón, majd tett néhány megjegyzést lepedőakrobata-képességeikről.

– Tényleg nem is rosszak! – erősítette meg a szavait Sandra, ami igencsak nyomott a latban, hiszen nem nagyon szokott a pasik kapcsán lelkesedni.

A sejk a kíséretével egyetemben magabiztosan lépett be a terembe. Az emírség piacán való öt éves működését ünneplő cég vezetője lelkendezve köszöntötte. A sejk magas, jó kiállítású férfi volt, harminc múlhatott. Fehér *disdását*^[1] viselt, amire átlátszó, vastag aranszálakkal átszőtt *bist* borult, mely hosszú, bő szabású, pelerinre emlékeztető férfiruhadarab, s a Perzsa-öbölben általában a felső rétegekbe tartozó férfiak viselik fontos

ünnepeken. Ez hangsúlyozta előkelő származását. Keskeny arca borostás volt, és a borosta kiemelte férfiasságát. A fejét fehér *gutra*^[2] borította. A *gutrát* fekete *agal*^[3] szorította a fejéhez. A házigazda a díszhelyre kísérte a vendéget, majd a pódiumra lépett, hogy hivatalosan is megnyissa a fogadást.

– Bízom benne, hogy nem tart sokáig a rizsa – suttogetta Kate.

– Én is – értettem egyet Kate-tel, miközben a sejket figyeltem. Erő sugárzott belőle, ugyanakkor roppant érdekesnek tűnt. Az első pillanattól felkeltette az érdeklődésemet. Egyenes háttal, büszkén ült, a vonásai meg sem rezdültek. Vastag, sötét szemöldöke volt, barna szeme a termet pásztázta, néha-néha megpihent valamin.

– Mit bámulsz úgy? – bökött oldalba Sandra.

– Ugyan már! – fordítottam el zavartan a tekintetemet.

A teremben taps harsant, a házigazda ugyanis nyitóbeszéde végére ért, melyben hangsúlyozta, milyen reményteljesnek találja a soros emírséggel kötött kereskedelmi kapcsolatokat, és ezzel kapcsolatban lelkes köszönetet mondott a díszvendégnek. A sejk felállt, felment a pódiumra, és rövid mondatokban összefoglalta a kölcsönös együttműködés irányait. Újabb lelkendező hangok harsantak fel, a sejk arcára széles mosoly ült ki, majd rám pillantott. Egy pillanat volt az egész, mely alatt a tekinteteink keresztezték egymást. A lelkendezés még mindig tartott, de belénk mintha villám csapott volna. Ó az. A férfi, akivel az ember életében csak egyszer találkozik, és akiről rögtön tudja, hogy örökre bevésődik az agyába a képe, és mindenhova elkíséri. Függetlenül attól, hogy közelebbi kapcsolatba kerülünk-e vele, vagy sem. Az igazi érzések ugyanis mindentől függetlenek, és elemi erővel töltenek fel.

– Láttad, Isabelle? Te is láttad? – szorította meg Sandra erősen a könyökömet. – Rám mosolygott! Te is láttad?

A sejk elhagyta a pódiumot, és a vakuk villódzása közepette kezet nyújtott az ünneplő cég vezetőjének.

– Nyomás! – adta ki a jelszót Sandra, és megigazgatta hosszú, fekete haját.

– Hova méysz? – tudakolta Kate.

– Építeni a kereskedelmi kapcsolatokat – Sandra ezzel elindult a sejk és kísérete felé.

– Kíváncsi vagyok, sikerül-e eljutnia a sejkig – Kate a tekintetével követte a kolléganőnket. – Te mit gondolsz? – fordult felém.

– Tessék?

– Szerinted Sandrának sikerül eljutnia a sejkig? – ismételte meg a kérdését Kate.

Még mindig hallgattam. Kate kutakodó pillantást vetett rám.

– Jól vagy? – tudakolta.

– Igen. Miért?

– Mert olyan furcsán nézel ki.

Láttam, hogy Sandra eljutott a sejk egyik emberéig, és beszélgetni kezdett vele. Közben meg-megrázta fényes fűrtjeit, pirosra rúzsozott ajkával érzéken csücsörített. A férfi egy perc múlva átvette Sandra névjegyét, majd odalépett az elnökkel beszélgető sejkhez. Valamit súgott a fülébe, s a tekintetével közben Sandrára mutatott. A sejk rá pillantott, majd rám, és beleegyezően bólintott.

A sejk kísérője visszatért Sandrához, néhány szót szólt hozzá, majd csatlakozott a sejk kíséretéhez, akik akkor már távozóban voltak. A szemmel láthatóan elégedett Sandra gyors léptekkel visszatért hozzánk.

– Elintéztem! – jelentette ki, és elvett egy eperlevet a pincér tálcájáról.

Ebben a pillanatban felbukkant James.

– Látom, hogy nem vesztegeted az idődet, Sandra!

A főnökünk mindig azt ismételte, hogy az efféle fogadásokon az a legfontosabb, hogy minél több kapcsolatot szerezzünk.

– Holnap üzleti megbeszélésem van a sejk dubaji irodájában – jelentette ki Sandra.

– Szép munka – dicsérte meg a főnökünk.

– Kimaradtam valamiből? – lépett oda hozzánk Alex.

– Sandrának sikerült összehoznia egy megbeszélést a sejkkal. Remek húzás, amennyiben terjeszkedni akarunk.

James nem leplezte elégedettségét.

– Gratulálok! – szúrta a szavakat a fogai között Alex.

– Kezdetnek nem rossz, de a fogadásnak még nincs vége – James nem szokta vesztegetni az idejét. – Kate! Ott állnak a

legfontosabb nagykeresünk emberei. Arról lenne szó, hogy... – James ezzel félre is vonta Kate-et.

– Sandra! Tényleg találkozni fogsz a sejjel? – tudakolta Alex.

– Úgy fest.

– Mit jelent az, hogy „úgy fest”?

– Holnap az irodájába megyek – jelentette ki Sandra.

– És a sejk is ott lesz? – folytatta a kíváncsiskodást Alex.

– Nem tudom.

– Üzleti megbeszélésre méész, de nem tudod, kivel? – gúnyolódott Alex.

Sandra szeme összeszűkül, és már éppen vissza akart vágni Alexnek, amikor a férfihoz odalépett az egyik ismerős cég titkárnője.

– Alex! Szóval itt vagy! Már mindenütt kerestelek. Ami a kérésedet illeti... – barátságtalan pillantást vetett rá. – Bocsássatok meg, de meg kell beszélnünk egy fontos dolgot – vetette oda, és félrevonta Alexet.

– Ne vedd a szívedre Alex szövegét, tudod, hogy ő mindenkibe beleköt – próbáltam vigasztalni Sandrát.

– Eszembe se jutott! – fújta mérgesen Sandra, majd lendületesen hátradobta a fürtjeit, és belevetette magát a tömegbe, hogy újabb gyümölcsöző ismeretségeket kössön.

Jómagam akaratlanul is a gazdagon faragott ajtóra pillantottam, amely mögött egy pillanattal korábban eltűnt a sejk. Ekkor lett úrrá rajtam először a mindent átjáró vágyakozás, ami később nemegyszer szinte az örületbe kergetett. A sejk ettől a pillanattól kezdve folyamatosan jelen volt a gondolataimban. Mindig.

A fogadás befejeztével a sofőr mindnyájunkat hazavitt a cég által bérelt lakásainkba. Ezek nem nagy lakások, viszont hihetetlenül kényelmesek voltak. Nappali, hálószoba, kis konyha és fürdőszoba. A lakások egy új toronyházban épültek, őrző-védő szolgálat, uszoda és fitneszterem is járt hozzájuk. A légkondicionáló kifogástalanul működött, úgyhogy az épületben kellemes hűvösség uralkodott, a hatalmas üveglakok mögött pedig látszott a Perzsa-öböl kék vize. Szívesen keltem fel reggelente, a kávé mellett jó volt nézegetni a lágy hullámokon

megcsillanó fényt. A kék ég szinte mindig felhőtlen volt, ami optimizmussal töltött el, úgyhogy jó volt munkába indulni. Kezdetlen Dubajban zavart a levegő magas páratartalma, de mivel az időm jó részét klímás helyiségekben töltöttem, egy idő után már nem zavart a párás levegő.

Mindnyájan a tizedik emeleten laktunk. Miközben a fogadás után felfelé tartottunk, Sandra nem is leplezte, mennyire izgul a másnapi találkozó miatt.

– Milyen átható tekintete van! Hihetetlenül jó kiállítású! Kitűnően beszél angolul! És olyan... méltóságteljes! A sivatag igazi urának megtestesítője. Pontosan így írta le a nagymamám évekkel korábban a hosszú téli esték során – mondta izgatottan. – Fogalmam sincs, hogy tudok ma elaludni.

Aznap éjjel én sem hunytam le a szememet. A csillagos eget bámultam, felidéztem magamban a sejk széles mosolyát, és már ettől melegség járta át a szívemet. Irigyeltem Sandrát átütő erejéért, aminek köszönhetően pár óra múlva viszontláthatja a sejket. Akkor úgy tűnt, számomra nem marad más, csak a beteljesületlen álom, továbbá a sajtó, a színes magazinok lapozgatása, benne a sejk fényképével, akit különböző hivatalos rendezvényeken kaptak le.

Másnap az irodában azonnal észrevettem, hogy Sandra még a szokásosnál is jobban néz ki. Erős sminkje kiemelte sötét szemének mélységét, a hosszú, sűrű szempillák szépségét, a kárminvörös rúzs hangsúlyozta telt ajkát, csillogó fürtjei pedig nőies megjelenését. Térd felett végződő fekete szoknyája látni engedte fantasztikus lábait, a krémszínű selyemblúz tökéletesen illett barnás bőréhez. Nyakát fehérarany nyaklánc díszítette, melyen kis gyémántokkal keretezett rubinmedál függött. Be kellett ismernem, hogy nagyon elegáns és egyben szexi.

– Mikor indulsz a sejk irodájába? – tudakoltam irigykedve.

– Azonnal! – Sandra parfümöt szedett elő a táskájából, és kiadós mennyiséget fújta magára. A szobát csábos illat töltötte be, amelyben volt pézsmailat, szantál és pacsuli is.

– Akkor viszlát! Még az is lehet, hogy csak holnap – nevetett érzéken, majd távozott.

Leültem az asztalomhoz, és megpróbáltam elemezni a termékeinkre vonatkozó legfrissebb eladási adatokat, de

képtelen voltam összpontosítani.

– Iszunk egy kávét? – tudakolta Kate, és láttam rajta, hogy ő is szétszórt.

– Szívesen – emeltem fel a tekintetemet a számítógépről.

Kate odaintette az indiai férfit, aki az irodánkban a kávé és a tea készítésével foglalkozott.

– Két kávét kérünk. A szokásosat.

– Rendben, madame.

– Kíváncsi vagyok, mit sikerül intéznie Sandrának.

Kate gondolatai ugyanazon téma körül keringtek, mint az enyémeik.

– Ismerve Sandrát, biztosra veszem, hogy kitűnően boldogul – állapítottam meg.

– Bizonyára – adott igazat Kate.

Egy perccel később a szobában megjelent az indiai férfi a kávéval, és a tálcat letette az asztalunkra.

– Köszönjük, Risi.

– Kérem, madame.

– A főnök számára nagyon fontos, hogy megvessük a lábunkat a következő emírségben is – kezdte Kate, miközben az illatos kávét szűrte.

– Tudok róla – jegyeztem meg, hiszem magam is rengeteg e-mailt küldtem szét az Egyesült Arab Emírségekbe cégünk ajánlataival.

– Sandra...

Ebben a pillanatban Alex robbant be a szobánkba.

– Hol van Sandra? – kérdezte, miután észlelte, hogy kolléganőnk íróasztala üres.

– Elment a sejk irodájába – közölte Kate.

– Ilyen korán? Még csak nem is egyeztetett velem a találkozóról.

– Sandra boldogul. Remek szakember – adott hangot a véleményének Kate.

Alex rosszkedvűen pillantott rám.

– Ti meg itt pletyzitek? Munkára, munkára... – vetette oda mérgesen, és elhagyta a szobát.

Sokatmondó pillantást vetettünk egymásra Kate-tel, majd folytattuk a munkát. Két óra múlva megjelent Sandra.

– Na, mi van? Mesélj! Beszélte a sejjel? – árasztottuk el a kérdéseinkkel.

– Magam sem tudom, mit gondoljak... – Sandra leült; döbrent zavar ült ki az arcára.

– Hogyhogy? Mit mondott a sejk? – faggatta Kate.

– Magát a sejket nem láttam. Csak azzal a férfival beszéltem, akivel a fogadáson is. Szamir a neve.

– És... – megkönnyebbültem, hogy Sandra nem találkozott a sejjel.

– Meghívott minket holnapra a sejk nevében. Vacsorára, a sejk jachtjára.

– Minket? – csodálkozott Kate.

– Igen. A sejk látott minket tegnap, amikor beszélgettünk, és mindnyájunkat meghívott.

– Remek! – lelkesedett a hír hallatán Kate.

– Hát, nem tudom... – Sandra szkeptikus volt.

– Mi itt a gond? – értetlenkedett Kate.

– Gondolj csak bele! Még sosem hallottál a dubaji orgiákról?

– Miért kell rögtön a legrosszabbra gondolni? Az emberek szeretnek szórakozni, élvezni akarják az életet, ennyi!

– Annyi mindent hall az ember, és nem mindig kellemes dolgokat – felelt komolyan Sandra. – A lányokat elkábítják különböző narkotikumokkal, aztán jön az erőszak, nemegyszer annak csoportos formája, és a legkülönbözőbb devianciák.

– Túlzol. Ezek csak pletykák, szenzációkeltés a céljuk – szögezte le Kate, és rögtön meg is osztott velünk pár izgalmas hírt.

– Nem értek egyet veled. Minden pletykában van igazság – Sandrát továbbra is kételyek gyötörték.

A mára köztudottá váló híres dubaji orgiákról akkoriban még csak eldugott zugokban pletykáltak piruló arccal. Úgy gondolom, Dubaj hatalmasságai ezekben az években kezdtek perverz örömet lelteni a csoportosan gyakorolt kicsapongásokban. Sebesen áramló hatalmas pénzüsszegek, hozzáférés a legkülönbözőbb luxusjavakhoz, a világ távoli zugaiból érkezett színes bőrű, változatos alakú és fiziognómiájú emberek, irrealitásérzet, amit a sivatagból hihetetlenül gyors tempóban kiemelkedő supermodern metropolisz keltett – mindez azt eredményezte,

hogy a helyi lakosok és az ide érkezett idegenek egyre szélsőségesebb időtöltési formákat találtak maguknak.

– Tehát azt akarod, hogy ne éljünk a meghívással? Nem hinném, hogy jó húzás volna. A munkánkat nem befolyásolhatják a pletykák.

Kate egyértelműen az értésünkre adta, nem akar lemondani a lehetőségről, hogy megismerje a sejket.

– Nem mondtam, hogy ne menjünk el. Csak megjegyeztem, hogy legyünk óvatosak – pontosította az álláspontját Sandra.

A folyosón elhaladó Alex megpillantotta Sandrát, így bekukkantott a szobába.

– Hogy sikerült a találkozó? – kérdezte, miközben kutató tekintettel végigmérte Sandrát.

– Remekül – felelte Sandra.

– Fogadott a sejk?

– Nem. A cég főigazgatójával beszéltem.

– Na és volna kedvük az együttműködéshez?

– Nem tudom. Egyelőre csak szóban terjesztettem elé az ajánlatunkat, és adtam neki csomó reklámanyagot is. Azt mondták, átnézik, és aztán jelentkeznek.

– Aha – nyugtázta Alex, és elrohant.

– Miért nem említetted neki a jachtra szóló meghívást? Szívesen megnéztem volna, milyen képet vág, amikor meghallja – szólt Kate, aki nem kedvelte különösebben Alexet.

– Nem vagyok kíváncsi az otromba kommentárjaira – nyitotta ki Sandra a számítógépét. – Na jó, lányok, lássunk munkához! Ha a holnapi vacsorát üzleti meetingnek tekintjük, elő kell készítenünk egy komolyabb ajánlatot is.

– Tehát elmegyünk? – kérdezett vissza Kate.

– Szerintem elmehetünk, de mindenképpen szóljunk Jamesnek – szögezte le Sandra a rá jellemző józansággal.

– Ez a megfelelő megoldás – helyeselt Kate.

A munkaidő lejárta előtt megkértük a főnökünket, hogy jöjjön be a szobánkba, és elmondtuk neki, hogy a sejk vacsorára hívott minket. A főnökünk nagyon örült, de felhívta a figyelmünket, hogy vigyázzunk magunkra, és az este során időről időre jelentkezzünk be nála. Aztán még adott egy kis eligazítást az emírséggel kialakítandó esetleges együttműködést illetően.

Hangsúlyozta, próbáljuk azt is megtudni, a sejk cégével való együttműködés elősegíti-e cégünk terjeszkedését a Perzsa-öböl más országaiban.

Ezen az estén ismét sokáig nem tudtam elaludni. Már maga a gondolat, hogy a sejk közelében leszek, heves szívdobogást okozott. Aggódtam, hogy egyetlen szót sem leszek képes kipréselni magamból. Sokáig töprengtem azon is, mit vegyek fel. Kinyitottam a szekrényt, és szinte az egész ruhatáramat átfésültem, de egyetlen, az alkalomhoz illő ruhadarabot sem találtam. Általában nadrágban és ingblúzban jártam. Amikor ennél a multinál kezdtem dolgozni, beszereztem néhány jó minőségű kiskosztümöt. Egyszerűen nincs mit felvennem, gondoltam magamban. A tekintetem ekkor az új, fehér, enyhén csillogó anyagú, spagettipántos ruhára vándorolt, amit még az egyik első dubaji béremből vettem, és még sosem volt rajtam. Leemeltem a fogasról, és felpróbáltam. Klasszikus fazonja volt, a mell alatt vágott. Ugyanúgy festett, mint Marilyn Monroe ikonikus ruhája a klasszikus jelenetben, ahol a levegő a magasba libbentette bő szoknyáját, kivillantva a színésznő tökéletes lábait. Megigazgattam a ruhát, minden oldalról szemügyre vettem magamat a tükörben. A ruha kiemelte telt keblemet és az alakomat, ami nem is volt rossz, így aztán elég nőiesnek éreztem magamat. Csak a megfelelő ékszer hiányzott hozzá, mivel az összes nyakláncom és karkötőm túl köznapinak tűnt a ruhához képest. Úgy döntöttem, nem fogok semmiféle ékszert viselni, csak egy selyemsálat vetek a vállamra. Örültem, hogy sikerült kiválasztanom a különleges estére illő megfelelő ruhát, úgyhogy a jó kiállítású sejkről ábrándozva lefeküdtem aludni.

Másnap fél órával a megbeszélt vacsora előtt megjelent a házunk előtt a sejk sofőrje. Beszálltunk a liftbe, lementünk a földszintre. Amint hármásban masíroztunk a kijárat felé, megpillantott minket a szomszédunk.

– Helló, szépségeim! – rikkantotta, és egy pillanatra sem tudta levenni rólunk a tekintetét. – Hova igyekeznek így kiöltözve?

– Munkába! – felelte Sandra. A szomszédunk buján elmosolyodott, mivel a válasz nagyon is egyértelműnek tűnt a számára.

Az utcán várt minket a sejk sofőrje. Fehér inget és fekete nadrágot viselt, és udvariasan kinyitotta előttünk a legújabb Mercedes ajtaját.

– Parancsoljanak!

– Köszönjük!

Sandra előreült, Kate és én hátulra. A sofőr elindult, és bekapcsolt valami arab zenét. Mentünk, közben hallgattuk a keleti ritmusokat, figyeltük a tájat. Dubaj akkoriban viharos fejlődésen ment át, mindenütt építkezéseket láttunk.

– Kíváncsi vagyok, hogyan fest majd ez a város néhány hónap múlva – merengett Kate. Akkoriban egyikünk sem gondolta volna, hogy pár év múlva Dubaj a világ egyik legnagyobb csodája lesz, amely a turisták millióit vonzza majd a világ minden sarkából.

Megérkeztünk a kikötőbe, ahol a sejk fehér jachtja horgonyzott. A pallónál már várt minket Szamir. Köszöntöttük egymást, majd felvezetett minket a fedélzetre, ahol az elegáns megterített asztalok mellett három férfi ült. Emlékeztem rájuk a fogadásról. Bemutatkoztunk egymásnak, leültünk, a személyzet pedig azonnal megkezdte a frissítők felszolgálatát. A társalgás kellemesen alakult, a férfiak érdeklődtek, honnan származunk, mióta vagyunk Dubajban, és milyenek találjuk a munkát ebben a városban. Ők is beszéltek a saját egyetemi tanulmányaikról az USA-ban vagy Angliában, és érdekességeket meséltek a környékről. Roppant kulturáltak és kedvesek voltak, úgyhogy Kate írt is egy sms-t Jamesnek, hogy minden rendben.

Körülbelül fél óra elteltével megjelent a sejk. Világos nadrágot viselt, középkék árnyalatú inget, melynek gallérját belülről piros sáv keretezte, és világosan látszott rajta a Paul&Shark felirat. Most még sokkal vonzóbbnak tűnt, mint amikor először láttam. Egyesével mindnyájunkhoz odalépett, és kezét nyújtott nekünk.

– Szálim! – hangzott a bemutatkozás. Megéreztem kölnijének erős illatát.

– Isabelle! – mutatkoztam be, és kicsit elcsuklott a hangom.

– Isabelle... – ismételte meg a nevemet, és tekintetét a szemembe mélyesztette.

Letelepedtünk, s a személyzet a sejk alig észrevehető fejbólintására megkezdte a fogások felszolgálatát. Sandra a sejk

mellett ült, és szinte megállás nélkül beszélt hozzá, közben pedig csábítóan rázta hosszú fürtjeit. Az volt a benyomásom, hogy a férfit mindez irritálja. Néhány perc múlva a sejk üzleti dolgokra irányította a beszélgetést, mire Sandra és Kate felváltva elé tárta az ajánlatunkat. Üzleti vacsora volt, bár közben Sandra folyamatosan kacérkodott a sejkkal. Engem teljesen lenyűgözött a kivételes férfi, így képtelen voltam aktívan részt venni a beszélgetésben. Egy váratlan pillanatban Sandra bedobta, hogy szívesen igénybe venné a jacht fedélzetén található jakuzzit. A vendégek kicsit megdöbbenek, a sejk Szamirra pillantott, aki azt mondta, hogy az este még csak most kezdődött. Később feltálták a desszertet, amelyhez féledes francia pezsgőt szolgáltak fel. A hangulat kicsit oldódott, Szamir egyre nyíltabban bókolt Sandrának, Kate pedig a jobb oldalán ülő férfival bonyolódott élénk beszélgetésbe. Jómagam lassan szürcsölgettem a pezsgőt, és időről időre a tőprengő sejkre pillantottam. Látszott, hogy valahol másutt járnak a gondolatai. Amikor felállt, biztosra vettem, hogy elhagyja a társaságot. Ehelyett azonban váratlanul hozzám lépett, és megkérdezte:

– Sétálunk egy kicsit?

Annyira meglepett az ajánlata, hogy meg sem tudtam szólalni.

– Isabelle! Sétálunk egy kicsit? – ismételte meg kérdését.

Továbbra is képtelen voltam megszólalni. Sandra gyilkos pillantást vetett rám, és szinte kiabálva figyelmeztetett:

– Isabelle! A sejk kérdezett tőled valamit!

– Igen, igen, hallom... – álltam fel zavartan a székből. Kolléganőim irigy pillantása kíséretében a sejk társaságában levonultam a jachtról. A kis palló végén egy Mercedes várt ránk, benne sofőr.

– Menjünk át a strandra! Nincs messze – szólt a sejk.

Néhány perc múlva már az öböl partján sétáltunk. Nem szóltunk egymáshoz, mivel éreztük, hogy a csendnek bármilyen szónál nagyobb jelentősége van. Arra gondoltam, hogy képes lennék a sejkkal tartani, menni, csak menni, egészen a horizontig, megvárnám a holdfényben az áradást, az égen vándorló nap első sugarának felvillanását. Egyszer csak fájni kezdtem, és szorosabban tekertem magamon a selyemsálát. A sejk rám pillantott, majd felhívott valakit, néhány arab mondat hangzott

el, amit nem értettem. Alig fél óra múlva felbukkant mellettünk a sofőr, és egy új, még kibontatlan kasmírsálát nyújtott át a sejknek. A sofőr azon nyomban el is tűnt, a sejk pedig kicsomagolta a sálát, majd a vállamra vetette, miközben gyengéden megölelt. Lehunytam a szememet.

Visszatértünk a kikötőbe. Már messziről láttam és hallottam is, hogy az üzleti vacsora hangos mulatozásba csapott át. Hangosan szólt a zene, a vendégek, akik száma közben megnőtt, nagyokat nevettek, táncoltak, sorra hangzottak el a tósztok. Semmi kedvem nem volt egy efféle estéhez, úgyhogy azt mondtam, szeretnék hazamenni. Szálím különös pillantást vetett rám, tekintetében helyeslés tükröződött.

– Isabelle! – fordult felém. – A következő néhány hét során nem tartózkodom a környéken, ám amint visszatérek, meghívlak vacsorára.

– Köszönöm – ennyit sikerült kipréselnem magamból.

Visszatértem a lakásomba. Az izgalmas élmények hatására ismét képtelen voltam elaludni. Beleburkolódtam a kasmírsálba, és Szálím nevét ismétелgettem. Olyan más volt, mint az általam eddig ismert férfiak! Sugárzott belőle a férfiasság, amiben azonban nyoma sem volt a magas társadalmi pozíciót betöltő emberek arroganciájának. Egyszerűen csak... átlagon felüli volt, lenyűgöző, és... egyetlen a maga nemében.

Az elkövetkező hetekre szinte egyáltalán nem emlékszem. Ezt az időszakot egyetlen kifejezéssel tudnám jellemezni: „mérhetetlen várakozás”. Percenként ellenőriztem a telefonomat, nem jött-e tőle valami. Semmiféle hír nem érkezett, és én egyre szomorúbb lettem. Sandra már túllépett a sejken, találkozgatni kezdett Szamirral. Időről időre megosztotta velünk a benyomásait, és nem is leplezte, mennyire csodálja élete új férfit.

– Lányok! Egyszerűen el sem tudjátok képzelni, milyen fantasztikus! Ó, ezek a keleti férfiak! – csillogott a szeme. – Annyira tudják, mit kell tenniük annak érdekében, hogy egy nő igazi nőnek érezze magát!

Kate és én meg csak hallgattuk a lelkes szavakat, és magunkban arról ábrándoztunk, hogy egyszer mi is ilyen szerencsések leszünk, és kiválaszt minket a sivatag valamelyik

ura. Kate-et Rasíd érdekelte, akivel a sejk vacsoráján ismerkedett meg. Rasíd a sejk közvetlen környezetéhez tartozott, úgyhogy ő is vele tartott a néhány hetes útra. Kate hozzám hasonlóan türelmetlenül várta a visszatérését. Ő valamivel jobb helyzetben volt, mivel Rasíd időről időre jelentkezett, bár meglehetősen ritkán és csak sms-ek formájában. Ennek köszönhetően azonban én is értesültem róla, hogy a sejket és kíséretét rendkívüli mértékben lekötik az üzleti ügyek, és hogy Európában, illetve az Egyesült Államokban vannak.

Egy napon Kate izgatottan jelent meg az irodában.

– Isabelle! Jönnek! Hamarosan itthon lesznek! – kiabálta már a küszöbön állva.

– Tényleg? Mikor? Honnan tudod? – Kate izgalma azonnal átragadt rám.

– Rasíd hívott! Felfogtad? Telefonált!

– És mikor érnek haza?

– Jövő héten. Rasíd azt mondta, hogy amint megérkezik, találkozunk. Már alig várom! – Kate-ből csak úgy sugárzott a lelkesedés.

Elkezdtem a visszaszámlálást, arra számítva, hogy Szálím az Emírségekbe való visszatérte után azonnal megkeres. Nem így történt. Kate ugyanakkor szinte mindennap találkozott Rasíddal, és egyre jobban belemerült a kapcsolatba. Néha Sandrával együtt négyesben mentek valahová, majd másnap boldogan emlegették a káprázatos vacsorákat, proccos fogadásokat és drága ajándékokat.

Eltelt három hét, és Szálím még mindig nem jelentkezett. Megkértem a kolléganőimet, próbáljanak kicsit tudakolózni a sejkről.

– Rasíd azt mondta, hogy a sejk nincs Dubajban – közölte velem Kate.

– Szamir ugyanezt mondta – erősítette meg Sandra.

– Akkor hol van? – kérdeztem.

– Rasíd nem tudja – felelte Kate.

– Szamir úgyszintén nem – fűzte hozzá Sandra.

A férfi továbbra sem adott életjelet, úgyhogy eldöntöttem, megpróbálom elfelejteni. Van más férfi is a világon, győzködtem

magamat. Mégpedig vonzó férfiak! Belevetettem magam a munkába, és megpróbáltam szabadulni a gyötrő vágyakozástól. James mindezt elismeréssel fogadta, annál is inkább, mivel Kate-et és Sandrát sokkal jobban foglalkoztatta a magánéletük, mint a szakmai feladatok. A kolléganőim pasijai belevonták őket a pezsgő dubaji életbe, szuperverdák versenyére jártak, exkluzív éttermekben fordultak meg, luxusboltokban vásároltak, örületes bulikon vettek részt, ahol patakokban folyt a pezsgő, és a bankók csak úgy repkedtek a levegőben. A kolléganőim többször is próbáltak rábeszélni, hogy csatlakozzam hozzájuk.

– Isabelle, neked is jár egy kis szórakozás! – hangoztatta Kate. – Felejtsd el a sejket! Tarts velünk, biztosan belefutsz egy érdekes pasiba.

– És akkor megtudod, milyen is egy igazán jó buli! – mosolyodott el Sandra. – Az a provokatív hastánc, amitől mindenki beindul...

– Még a nők is! – nevetett Kate.

– És azok a hatalmas bankjegycsomagok! – fűzte hozzá Sandra.

– Látnod kell, feltétlenül! A nőkre hulló bankjegyesőt! Sandra már megpróbálkozott a hastánccal is, és remekül megy neki – dicsérte közös kolléganőnket Kate.

– Végző soron a véremben van – emlékeztetett minket a származására Sandra.

Addig győzködtek, amíg egyszer-kétszer magam is felöltöztem, hogy velük tartsak. Az utolsó pillanatban azonban mindig eszembe jutott, hogy látnom kell majd a sok boldog, táncoló párt. Tudatára ébredtem, hogy én csak és kizárólag arra az egyetlen férfira vágyom, és senki más nem képes érdeklődést ébreszteni bennem. Arra gondoltam, hogy Sandra, Szamir, Kate és Rasíd társasága még inkább nyomasztani fog. Sehová nem akartam menni addig, amíg el ne felejttem Szálimot, és ezzel párhuzamosan vissza nem nyerem belső nyugalمامat.

Minden erőmet összeszedve igyekeztem. Minden nap és minden éjjel megpróbáltam kitörölni a gondolataimból és a szívemből. De képtelen voltam rá. Megtudtam, milyen a szerelem, ami semmiféle nehézségtől, fájdalomtól nem tart. És teljesen függetlenül attól, milyen mértékben vagyunk

kiábrándultak, csalódottak, sérültek, ez az érzés ott van bennünk, mindenható erejével átjárja lényünk összes sejtjét.

Aztán egyszer csak... egyszer csak felhívott, és meghitt hangon vacsorázni hívott. Elvitt a maga világába, a vakító csillogásba, az elképzelhetetlen gazdagságba, a korlátlan lehetőségek közé... Ám ettől a világtól nem állt távol a félelmetes sötétség és a gyanakvás lidércnyomása sem. Erre azonban csak sokkal később jöttem rá.

Az akkori találkozásokból az emlékezetem megőrizte a sejk elbeszéléseit az Emírségek világról, a zaffirokat és gyémántokat, amelyek a sejk első ajándékában, egy nyakékban csillogtak, az elegáns vacsorákat a jachtján és a legdrágább éttermekben, a hosszú sétákat a tenger partján. A sejk sokat beszélt, és én figyelmesen hallgattam. Kezdetben az volt a benyomásom, hogy a viselkedésem csodálkozásra készíti. Mintha meglepte volna, hogy engem jobban érdekelnek a szavai, mint a személyét körülvevő csillogás. Én ugyanakkor belesimultam az általa felkínált érzékeny kedvességbe, melyből oly keveset kaptam a családban.

Egyik este, amikor megszokott sétánkat folytattuk a tenger partján, és a sejk éppen mesélt valamit, váratlanul elhallgatott, erős karjával magához vont, és azt suttozta:

– Isabelle! Te annyira kivételes lány vagy! Eddig még nem találkoztam hozzád foghatóval. Legyél a feleségem!

Meglepetten hozzábújtam, és közben hallgattam a lábainkat mosó hullámok zúgását.

Az örömhírt hamarosan megosztottam a hozzám közel állókkal. Az elkövetkezendő hetek során a szüleimmel folytatott beszélgetések nem tartoztak a legkellemesebbek közé.

– Izabela! Térj észre! – kiabált az apám. – Fejre ejtettek, vagy mi? Azonnal gyere haza! Hallod, amit mondok?

Hiába magyarázkodtam, hiába győzködtem őket, a könnyek sem segítettek. Apám hallani sem akart a férjhezmenetelemről a távoli országban. Egyszer képtelen voltam telefonon elérni, és erről próbáltam panaszkodni anyámnak.

– Izabela! Semmi értelme a hívásodnak, apád úgysem veszi fel – közölte anyám hűvösen. – Apád azt mondta, hogy amíg észhez nem térsz, nem fog veled szóba állni.

A főnököm is azt tanácsolta, hogy ne menjek hozzá a sejkhez. Nemcsak a közös ebédünk alatt mondta ezt, hanem később is, jó néhányszor. Kate és Sandra sem pártolták egyértelműen az ötletet. Azt vallották, más dolog valakivel elszórakozni, és más dolog hozzáköttni az életet, ráadásul teljesen idegen körülmények között.

Én azonban senkire sem hallgattam. Egyik este felhívtam a szüleimet, és az alábbi közöltem velük:

- Anya, döntöttem. Hozzámegyek Szálimhoz.
- Anyám egy pillanatra elnémult, majd így szólt:
- Amennyiben hozzámész, engem többé ne hívj!
- És ezzel gyorsan letette a kagylót.

Pokol, mennyország

A mai napig nem tudom elfelejteni a nyomasztó szeptemberi napokat, amikor Dubajban háromnapos nemzeti gyászt jelentettek be. Akkoriban rajtam is szomorúság lett úrrá, ami azonban a kelleténél tovább tartott. A sejket több hete nem láttam, és ezt egyre nehezebben viseltem. A palota hatalmas, drága bútorokkal és különböző kiegészítőkkal teli termei nem enyhítették, sőt még inkább fokozták csüggedésemet. A legkülönbözőbb színeket öltő magány szinte gúnyolódott velem, miközben ott villódzott a csillogó fehérmárvány kövezeten. Annyira hiányzott a sejk! A kedvessége, a figyelmes tekintete, széles mosolya, feltüzelő érintése... lázas együttléteink, majd Morpheusz ölelésének gyengédsége.

Dubaj Rasíd bin Mohammed bin Rasíd al-Maktúm sejk halálát gyászolta, aki a dubaji emír és az Egyesült Arab Emírségek elnökhelyettesének, Mohammed bin Rasíd al-Maktúmnak a legidősebb fia volt. Engem sírás gyötört, annyira vágyakoztam a férjem után, akit már nagyon régen nem láttam. „Szálím! Könyörgök, ne hagyj magamra! Gyere hozzám, egyetlenem, szeretett férjem, legdrágább emberem!” – zokogtam a fájdalomtól, és abba az illúzióba ringattam magam, hogy szerelmes, ígéző szavaimmal hazacsalogatom a férjemet. Hívásomra azonban csak a hatalmas termék visszhangja és a személyzet csodálkozó tekintete volt a válasz. Úgyhogy elmerültem a gyászban, így figyeltem a dubaji herceg temetési szertartását.

A harminchárom éves Rasíd herceg a hivatalos bejelentés szerint szívinfarktusban halt meg, ám azonnal különböző feltételezések kaptak szárnyra. Nyílt titok volt a herceg sokéves kábítószer-függősége, a szteroidok túlzott használata, többszöri tartózkodása egy európai elvonó klinikán. Az emberek feltételezték, hogy a herceg halálának tényleges oka kábítószer-

túladagolás volt, hiszen nehéz lett volna elhinni, hogy a jó kiállítású, sportos, fiatal férfi azért halt volna meg, mert váratlanul infarktust kapott.

Rasíd sejk az angliai Sandhurstben tanult a neves Királyi Katonai Akadémián. Itt végeztek többek között a brit királyi család tagjai, Vilmos és Harry herceg is. Hatalmas, kétmillió dollárra becsült magánvagyonra volt. Szenvedélyesen sportolt, és ezen a területen számos sikert ért el. 2006-ban győzelmet aratott a katarai Ázsiai Játékokon. A sivatagban rendezett 120 kilométeres távú lóversenyen egyéni aranyérmét szerzett, majd a csapatversenyben egy újabb aranyat, három testvére társaságában. Több hatalmas cégnek is tulajdonosa, illetve többségi részvényese volt, jótékonyági szervezeteket vezetett. Az al-Maktúm család hagyományainak megfelelően fantasztikus versenyistállója volt, lovai számos nagy versenyen győzedelmeskedtek. Egy ideig aktív részt vállalt a közéletben is, többek között az Egyesült Arab Emírségek olimpiai bizottságának elnökeként. Mindene megvolt, amiről csak egy fiatalember álmodhatott: hercegi cím, kellemes külső, mérhetetlen gazdagság, befolyás, hatalom, lehetőség arra, hogy minden vágyát kielégítse. Valami titokzatos vonzalom azonban mégiscsak a destruktív csábító erők, a kokain, szteroidok, alkohol, szexfüggőség és vad orgiák felé taszították. Ez utóbbiakat testvérei társaságában élvezte London különböző luxusszállodáiban, Kelet-Európából származó férfi és női prostituáltak társaságában.

Az al-Maktúm család a világ leggazdagabb uralkodócsaládjai sorába tartozott. A közvélemény liberális, bőkezű, az Emírség lakóiról gondoskodó családnak tartotta, ám tagjainak megvoltak a maguk sötét titkai. És ezek néha a napvilágra kerültek. Gondolok itt például az emberkereskedelemeire, a gyermekmunkára. Ezernyi gyermek zsokészkodott a tevéversenyeken, amelyeket a gazdag Emírségben immáron harminc éve rendeztek. Dubaj emírje, Mohammed sejk és a testvére, Hamdán sejk ellen 2006-ban pert indítottak az Egyesült Államokban. Azzal vádolták őket, hogy gyermekrablásban vettek részt, majd közvetlen hasznuk származott a sok ezer gyermek kihasználásából. A bíróság

dokumentumokkal igazolta, hogy a milliárdosok személyesen vettek részt az elrabolt gyermekek kiválogatásában, ők döntötték el, ki üljön az ő tevéjükre, szemmel tartották azon táborok felügyelőit, ahol a gyerekek tartózkodtak, személyesen adták ki az utasításaikat, és jelentős hasznuk származott a gyermekek munkájából. Kiderült, hogy a gyermekeket szélsőséges módon kihasználták, és növekedést csökkentő hormont adtak nekik. A zsokék általában négyéves gyermekek voltak, kis testsúlyuk miatt. Egy házaspár, aki beperelte a sejket, azt állította, hogy a fiukat kétéves korában rabolták el: a nemzetközi emberkereskedelem áldozatává lett, majd eladták tevezsokénak, és egy táborban dolgoztatták.

Az arab sejkekkel szemben indított keresetet azonban elutasították, ugyanis arra a következtetésre jutották, hogy az ügy nem tartozik az amerikai bíróság hatáskörébe. Az ügyben fellépő védőügyvéd többször is hangsúlyozta, hogy egy évvel korábban az UNICEF által szponzorált programnak és az Egyesült Arab Emírségek kormányzati együttműködésének köszönhetően több száz gyermeket repatriáltak, akik visszatérhettek pakisztáni, szudáni, mauritániai vagy bangladesi otthonaikba. Az Egyesült Arab Emírségek kormányának át kellett utalnia hárommillió-hatszáz ezer dollárt a korábban kihasznált gyermekek megsegítésére és kártalanítására. Börtönt és pénzbüntetést vezettek be azok számára, akik megkísérelték megkerülni a gyermekek zsokéként való foglalkoztatását tiltó törvényt.

A gyermekrablás, a gyermekek zsokéként való alkalmazása nemcsak Dubajt érintette, hanem a Perzsa-öböl több más országát és emírségét is. A jelenséget vizsgáló szervezetek által előterjesztett adatok és dokumentumok megrázóak voltak. A kisfiúknak hajnali 3-kor kellett kelniük, 18 órát dolgoztak, és akik ilyen sokáig nem bírtak talpon maradni, elektrosokkot kaptak. Azokat a gyerekeket, akik nem akartak engedelmessé válni, vagy játszani kezdték, megverték, megkínózták. Az alkalmazott kínzások skálája egyszerűen döbbenetes volt. A gyerekeket a csuklójukra erősített fémláncoknál fogva felakasztották egy gerendára, és a felügyelők a sivatagi hőségben fémvirgácsokkal vagy bőrostorokkal püfölték

őket. A gyerekeket tudatosan éhezgették, inni sem kaptak eleget, így minimalizálták a súlyukat, hogy a tevék minél gyorsabban tudjanak futni. Voltak, akik nap mint nap csak három teasüteményt és kis mennyiségű vizet kaptak. Másutt szennyezett élelmiszert adtak a gyerekeknek, rosszabb minőségűt, mint amit a tevék kaptak. A gyerekek a homokban fekvé aludtak, a szabad ég alatt, hogy sose tudják kialudni magukat, és mindig fáradtak legyenek. Ha mindezek az eljárások sem vezettek kellő testsúlyvesztéshez, fémsisakot nyomtak a fejükbe, ami a hőségben vérzéshez és a szervezet kiszáradásához vezetett.

A nagyon kicsi gyerekeket félelembe hajszolták, fájdalmat okoztak nekik, ugyanis éles sikolyuk nyomán a tevék gyorsabban futottak, és sorra nyerték a versenyeket. Az apró termetű zsokékat hozzákötözték a tevékhez, amelyek azonban néha olyan sebesen vágattak, hogy a gyerekek lepotyogtak róluk, és életüket veszítették a galoppozó állatok patái alatt. Azok, akik túlélték a balesetet, ám komolyan megsebesültek, néhány nap múlva meghaltak, hiszen nem részesültek megfelelő orvosi ellátásban. Az is előfordult, hogy a gyermek gazdája végzett vele, hiszen már nem volt munkára alkalmas.

Az apró rabszolgákat elektromos áram és mindennemű berendezések nélküli táborokban tartották, szöges drótok mögött, ahonnan nem volt menekvés. A kisgyerekeket vagy elrabolták, vagy a szüleik adták el őket a szülőfalvaikban valahol Pakisztánban, Bangladesben, Indiában vagy Srí Lankán, úgyhogy az apróságok azt sem tudták, honnan származnak és hány évesek. A zsokéskodáson kívül a táborban más feladatokat is el kellett látniuk, többek között takarítottak, eltávolították a tevék ürülékét, főztek a trénerek számára. A beszámolókból kiderült, hogy ha valaki reggel nem akart felkelni, megpróbált a fárasztó nap során leheveredni, elrontott valamit főzés közben, sírt a mamája után, az azonnal súlyos büntetést kapott. A gyerekeket bestiális módon verték, a magasba hajították őket, majd hagyták, hogy a földre zuhanjanak, forró fémrudakkal sebeztek meg őket. A trénerek részéről megnyilvánuló erőszak, szexuális perverziók sem tartoztak a ritkaságok sorába.

A kis zsokék még afféle körülményekről sem ábrándozhattak, mint amilyenek között a tevék éltek. Az állatok egészségéről a legjobb szakemberek gondoskodtak, s a legkorszerűbb eszközök álltak rendelkezésre a luxusklinikákon, amelyeket kifejezetten az állatok számára emeltek. A tevék futópadokon futottak és medencékben hűsítették magukat a nagy melegben. Táplálékukat gondosan megválogatták, megfelelő időpontban tálalták. Emberek sokasága vette körül őket, akik gondoskodtak róla, hogy megfelelő formában legyenek, jól nézzenek ki, és jól érezzék magukat. Egy internetező így kommentálta a tevék életének leírását: „Sajnálom, hogy nem vagyok tevé.”

Általános volt a vélekedés, miszerint a gyerekekkel és a tevékkel való bánásmód közt megfigyelhető óriási különbség az árukból fakadt. Egy elrabolt gyermek nem került sokba, ha pedig megvásárolták a szüleitől, akkor is csak 300–500 dollárba. Egy tevé ára ugyanakkor az egymillió dollárt is elérhette. Az Abu-Dzabiban rendezett évenkénti teveszépségversenyeken sorra dőltek az árrekordok, amelyeket a sejkék készek voltak megfizetni a legszebb példányokért. Az egyik herceg egyszer 5,5 millió dollárt adott ki tevékre, egy nőstény tevére 2 millió 720 000 dollárt. A tevefuttatás és a teveszépségversenyek mélyen gyökereznek az arab kultúrában, a szórakozásban, úgyhogy a legszebb és leggyorsabb tevék tulajdonosai óriási profitot szerezhetnek állataik győzelme esetén. A legnépszerűbb versenyeken több ezer tevé indul, a szétosztandó pénzdíj összege eléri a 10 millió dollárt, amihez még száz luxusautó, -jacht és számos aranyrúd is járulhat – ezeken osztottak a különböző kategóriák győztesei. Egy győzelem hatalmas megtiszteltetést jelent a tevé tulajdonosának, a többi tulajdonos orron csókolva fejezi ki a tiszteletét. A tulajdonos neve pedig elhangzik a televízióban, és a helyi sajtó is közli.

A szupergazdag olajkitermelő országok kedvelt hagyománya mögött azonban sok tízezernyi kis rabszolga szenvedése rejlett. A gyerekeket Afrika és Délkelet-Ázsia szegény falvaiból csempészték, egy álló napon keresztül gyalogoltak velük a forró sivatagban, borzasztóan nehéz körülmények között, csak és kizárólag azért, hogy a későbbiekben a gazdáikat szórakoztassák. A nemzetközi közvélemény nyomására az Egyesült Arab

Emírségek már 1993-ban törvényt hoztak, amely megtiltotta a 15 év alatti gyermekek zsokéként való alkalmazását, ám ezt a törvényt nem tartották be. A nemzetközi gyermekjogi szervezetek sokéves, kitartó nyomására volt szükség ahhoz, hogy látni lehessen a változásokat. A XXI. század második évtizedében pedig megjelentek az apró, távirányítású robotok, amelyek felváltották a gyerekzsokékat. Innentől fogva a tevék hátára könnyű kis robotokat erősítettek, amelyeket gazdáik a versenypályával párhuzamosan futó autópályáról irányítottak terepjáróikból. A trénerek figyelték a tevéket, a megfelelő utasításokat belekiabálták a kezükben lévő kis mikrofonba, és így hajtották az állatokat. Ha fokozni akarták a sebességet, ostort használtak, ami szintén távirányítású volt. A robotok gyorsan elterjedtek az Egyesült Arab Emírségben, Katarban, Szaúd-Arábiában, Bahreinben és Ománban. A kiéheztetett, embertelen módon kihasznált gyerekeket tehát felváltották a robotok, így a „sejkek sportja”, ahogy a tevefuttatást nevezték, némiképp humánusabbá vált.

Minél hosszabb ideje laktam a Közel-Keleten, minél több sötét titok nyomára bukkantam, annál erősebb lett bennem a meggyőződés, hogy ezekről a dolgokról hangosan kell beszélni, hogy legalább így tiszteljük azoknak az emberi lényeknek az emlékét, akiknek sohasem volt módjuk felhívni a figyelmet önmaguk létezésére. Mindez megéri a folyamatos fenyegetettségtudatot és félelmet, amely minden egyes sorom leírásához társul.

* * *

A nappali fehér ajtaján bátortalan kopogás hangzott fel. Éppen tévéztem.

– Tessék!

Malati volt, az indiai szolgálólány, akit nem sokkal az esküvőnk után választottam ki személyes szolgálatomra.

– Tessék, Malati! – fordultam felé.

– Madame! A szakács kérdezi, hányra készítse el a vacsorát.

Az indiai lány már több mint tíz éve dolgozott nálam, mégis mindig halk, alázatos hangon fordult hozzám.

– Mit szeretne a madame, hol találjam a vacsorát?

Az efféle kérdések kikészítettek. Mit számít, hogy több étkező, nappali és hálószoba között választhatok, ha a vacsorát egyedül kell elfogyasztanom...

– Nem tudom, Malati – éreztem, hogy éget a szemem. – Majd később megmondom.

– Rendben, madame.

– Mi hír a családotról? – kérdeztem, mivel mindig igyekeztem túllépni a hagyományos úrnő-személyzet kapcsolat keretein.

– Köszönöm, madame, jól vannak. De a falunkban ismét elraboltak három kisfiút. A szülők őrjöngnek kétségbeesésükben. Bejelentették a bűncselekményt a rendőrségen, de tudjuk, hogy ez semmit sem segít.

– Nagyon sajnálom.

Arra gondoltam, hogy a jelek szerint a gyermekrabló bandák nem hagytak fel a tevékenységükkel. Rengeteg mindent tettek a megfékezésük, a gyerekek megmentése érdekében, de a gyerekekkel folytatott rabszolga-kereskedelem a határtalan sivatagban továbbra is létezett.

– Igen, madame. Mi legyen a vacsorával?

– Nem tudom. Majd később megmondom. Köszönöm, Malati, elmehetsz.

– Rendben, madame.

Malati becsukta az ajtót, és én ismét megéreztem a hatalmas nyomást, amely a mellkasomra nehezedett. Mindig így volt ez, ha a férjem magamra hagyott. Az idő múlásával egyre nehezebben viseltem a magányomat. Amikor évekkorábban Szálím először hozott ilyen helyzetbe, csak csodálkoztam, zavarba jöttem, szégyenkeztem. Szégyelltem magam a személyzet előtt, hogy a férjem így bánt velem. Egy sejk felesége voltam, és egyszer csak magamra maradtam, egyetlen szó magyarázat nélkül, mintha csak alkalmi szerető volnék. Emlékszem, egyik európai utunkról tértünk haza, és Szálím már a magángépén valahogy szokatlanul viselkedett.

– *Habibi*, mi van veled?

Próbáltam megérteni, miért hallgat. Ő azonban továbbra sem szólt egy szót sem, csak összeszorított szájjal bámulta a laptopját.

– Szálim! Kérlek, mondd el, mi történt!

A férjem továbbra sem szólt egy szót sem, úgyhogy közelebb húzódtam hozzá.

– *Habibi...* – megpróbáltam hozzábújni.

Szálim olyan hirtelen húzódott félre, hogy megijedtem.

– Szálim! – a szívem egyre gyorsabban vert.

A férjem rám sem pillantott, fogta a laptopját, és dühödten felállt, szemmel láthatóan távozni készült a kis szalonból.

– *Habibi!* – ragadtam meg a vállát.

Ekkor erőszakos mozdulattal ellökött magától, és átment a gép másik részébe, belőlem pedig kitört a sírás. Rögtön bejött egy stewardess, és azt kérdezte, nincs-e szükségem valamire. Próbáltam úrrá lenni a síráson, kértem egy pohár citromos vizet, és borzasztóan szégyelltem magam, hogy a férjem így bánik velem.

Ez volt a nehezebb helyzetek egyike, amelyekkel szembesülnöm kellett az évek során: feketén-fehéren kiterítve a magánéletem a teljes személyzet szeme láttára. Véleményem szerint gyakran megesik, hogy amikor szembesülünk egy számunkra nehéz problémával, főképp, ha úgy érezzük, hogy sebet kaptunk, megbántottak minket, és az emberek közé kell mennünk, akkor álarcot öltünk, amely eltakarja a szenvedéseinket. Láthatatlan könnyeinken keresztül mosolygunk, mintha nem szeretnénk beismerni a környezetünk előtt, hogy sikertelenek voltunk, kisebb vagy nagyobb kudarc ért minket. Lelki megroppanásainkat magányosan vagy a legközelebbi barátaink körében éljük meg. Az én életem, annak intim vonatkozásai, azonban számomra teljesen idegen emberek szeme előtt zajlott. A hálószoját takarító vagy az ágyneműt cserélő szolgáló könnyen kitalálhatta, hogy az éjszaka maga volt-e a vulkanikus örület, vagy sem. A tálalással foglalkozó személyzet beszélgetéseink többségét hallhatta, a minket szállító sofőrök pedig tisztában voltak velem, hol és kivel töltjük a szabad időnket.

Miután a gép leszállt, a férjem elsőként hagyta el a gépet, és anélkül, hogy megvárt volna, beszállt a várakozó gépkocsiba. Egyedül jutottam el a palotába. A lépcsőn már várt a személyzet, kiemelték a kocsiból a csomagokat, a vásárolt holmikkal teli

reklámszatyrokát, és bevitték a rezidenciára. Én is beléptem a palotába, a széles, fehérmárvány lépcsőkön elindultam felfelé, a hálószobánk felé. Reménykedtem, hogy Szálím már ott lesz, és próbálja kipihenni az utazás fáradalmait. Volt egy apró kis szertartásunk, aminek mindig szívesen hódoltunk az utazások után: a repülőtérrel való megérkezést követően nyugtató fürdőt vettünk, majd elnyúltunk a széles ágyon, a személyzet frissítő gyümölcsleveket, kis falatkákat és kávét hozott, mi pedig egymással tréfálkozva felidéztük az út legkellemesebb pillanatait. Mindig is az volt a véleményem, hogy az utazgatás, a világ megismerése, az új tájak és építészeti emlékek felfedezése, az ismeretlen ízekre, illatokra és színekre való rácsodálkozás hozzájárul önmagunk jobb megismeréséhez. Szívesen osztottam meg a férjemmel az első benyomásaimat a korábban meglátogatott országokról, főképpen az olyan különleges pillanatokban, közvetlenül a hazatérés után, amikor a gondolataim egy része még a távoli országban járt, másrészt viszont élvezhettem otthonunk kényelmét és hangulatát. Mindez még azelőtt történt, mielőtt kezdtem a palotát zárt, rideg erődnek látni.

Ma is emlékszem, milyen döbbenetes hatást gyakorolt rám az óceán szépsége és ereje, amikor először jutottam el trópusi szigetekre. Miután Szálím megkérte a kezemet, számomra minden tengeri partszakasz az öröm enklávéja, kellemes benyomások ígérete volt. Sétálgattunk Szálímmal a mélykék óceán partjának aranyló, selymes homokjában, a távolban sötétzöld, pávatollat idéző levelű pálmák hajlottak a vízbe, én pedig lenyűgözve hallgattam a távoli, hatalmas hullámok zúgását. Később, amikor hazatértünk, és beleburkolódtam a simogató selyem ágyneműbe, elrejtőztem a kisebb-nagyobb hímzett párnák között, s még mindig magamban éreztem az óceán felmérhetetlen erejét, méltóságteljes hullámait.

– Szálím! A zúgás... egy óriás ritmikus légzésére emlékeztet... annyira megnyugtató, ugyanakkor körülölel megfélemezhetetlen erejével... egyszerűen fantasztikus, csodálatos... És azok a színek, melyek a napszak függvényében változtak... A kék elképzelhetetlen árnyalatai... és a többi szín... a türkizkék, zafír, ultramarin, kékeszöld, mélykék, lapis lazuli... A lenyugtató nap

villódzó vöröses árnyalatú sugarai... A természet végtelen szépsége... – keresnem kellett a szavakat, amelyek kifejezhatték volna a mindenható elem iránti lelkesedésemet. – Másrészt viszont... – hajtottam a fejemet a férjem vállára – látnom kell, hogy az óceánnak hihetetlen megsemmisítő ereje van. Ha csak a legutóbbi, katasztrofális cunamira gondolok! Majdnem háromszázezer ember vesztette az életét. Emberek milliói maradtak tető nélkül, odalett minden vagyonuk. A látszólag nyugodt óceán egyszer csak váratlanul lecsapott, és őrjöngő hullámokkal tört a szárazföldre, megsemmisítve mindent, ami csak az útjába került.

– Ne gondoldj most erre! – vont magához Szálím. – Inkább idézd fel magadban a rendkívüli estéket, melyeket a lágyan ringatózó óceán partján töltöttünk.

– Igen, az tényleg nagyon szép volt – ismertem be, és még közelebb húzódtam a férjemhez. – Emlékszel, milyen jókat vacsoráztunk abban a légkondis tengerparti étteremben? A tenger gyümölcseit előttünk válogatták ki az akváriumból... A tökéletesen elkészített homár puha húsa... A gyertyák csillogása... A csobogó hullámok felett világító hold... Szálím! – hálás csókot nyomtam a férjem arcára. – Olyan boldog vagyok veled!

– Isabelle! A te boldogságod... – Szálím nem is próbálta leplezni meghatottságát. – Az a legfontosabb a számomra... mérhetetlenül értékes... – forró ajka a nyakamon, dekoltázsomon, a mellemen vándorolt.

Lehunytam a szememet, és átengedtem magamat a csókjainak, kifinomult kényeztetésének. Később pedig úgy zuhantam a karja közé, mintha csak a legmélyebb óceán hullámaiba vettem volna magamat.

* * *

Azon a bizonyos estén, amikor a férjem olyan durván bánt velem a gépen, és egyedül kellett visszatérnem a palotába, biztosra vettem, hogy amikor a szokásoknak megfelelően a hitvesi ágyunkban találjuk magunkat, akkor mindennemű civódás hamarosan feledésbe merül. Nem számítottam rá, hogy Szálímot

nemcsak az ágyban nem találom, hanem az egész házban is hiába keresem.

– Malati! Kérdezd meg az embereket, hogy *baba*^[4] megérkezett-e a palotába – fordultam személyes szolgálólányomhoz, legyőzvény egyre kínosabb zavaromat. Kényelmetlenül éreztem magam, hogy a személyzetnél kell tudakolódnom, hol lehet a férjem.

– Rendben, madame – felelte Malati, és elhagyta a hálósobát.

Próbáltam hívni Szálímot, de egyetlen telefonját sem vette fel. Elkeseredtem, a gyomrom összeszorult. Megkíséréltem visszatartani a könnyeimet, végiggondoltam portugáliai tartózkodásomat, hogy rájöjjenek, mi lehetett az, ami ennyire felidegesítette a férjemet. De semmire sem jutottam, úgy gondoltam, hogy most is pontosan úgy töltöttük az időt, mint máskor. Érdekes helyekre látogattunk el, drága éttermekben ettünk, bár néha egy-egy kiskocsmába is betértünk, ahol megkóstoltuk a helyi fogásokat, sétáltunk, vásárolgattunk... Meglátásom szerint nem történt semmi olyasmi, ami indokolta volna Salin velem szemben tanúsított arroganciáját.

Hosszan fürödtem, közben bánatosan vártam, hogy meghalljam férjem jellegzetes lépéseit. Végül lefeküdtem a hálósobánkban.

Pár pillanat múlva kopogtatást hallottam.

– Tessék!

Malati tálcányi finomsággal állított be, a tálcát letette a kisasztalra.

– Parancsoljon, madame!

– Beszéltél a személyzettel? Tudják, hol van *baba*? – érdeklődtem.

– Igen, beszéltem, de senki sem tud semmit. Egyetlen szolgáló sem látta még ma.

– Tehát nem jött haza a repülőtérrel? – Az egész helyzet egyre kellemetlenebbé vált a számomra.

– Nem, madame.

– Köszönöm, Malati! – hunyorognom kellett, hogy el ne sírjam magamat.

Malati az ajtó felé indult.

– Várj, Malati! Vidd ki a tálcát! Nem eszem. Csak a vizet hagyd itt!

– Rendben, madame! – ezzel Malati mindent kivitt, csak a vizeskancsót és a poharat hagyta az asztalon.

Az oldalamba fordultam, és a kezemet a párnára tettem.

– Szálím! – már nem is próbáltam visszatartani a könnyeimet. – Miért csinálod ezt velem? Hiszen tudod, mennyire szeretlek – súgtam bele a sötétbe, miközben a kezemet tehetetlenségemben összeszorítottam.

Hajnalig nem tudtam elaludni, vártam, hátha megérkezik a férjem. Bíztam benne, hogy előbb-utóbb megnyugszik, felbukkan a palotában, és én végre megtudom, mi dúlta fel ennyire. Folyamatosan hívtam, először még kicsengett a hívás, de aztán kikapcsolta a készülékeit. Hajnalban felkeltem, és a sírástól bedagadt szemmel járkáltam fel-alá, ablaktól ablakig. Ekkor éreztem meg először, hogy hatalmas palotánk milyen nyomasztó tud lenni.

Három nap múlva megpillantottam a férjem Mercedesét.

– Szálím! – rohantam le örülteként a lépcsőn, kinyitottam az ajtót, és kirobogtam a palotából.

– Mi történt? Hol voltál? – nehezen fogtam vissza magamat, hogy ne ugorjak a nyakába, ugyanis tudtam, hogy a férjem nem szereti, ha a személyzet szeme láttára kényeztetem.

Szálím egy szót sem szólt, még csak rám sem nézett. Az arcán borzalmas feszültség tükröződött, néha-néha megremegett rajta egy izom. Az volt a benyomásom, hogy valamiféle belső küzdelmet folytat, mintha nem lett volna biztos abban, hogy haza kell jönnie. Amikor azonban rálépett a külső, márvány lépcsősor első fokára, magabiztosan elindult felfelé, sebesen áthaladt a hatalmas hallon, majd a hálósobánk felé tartott. Én a nyomában. Ismét roppant kellemetlenül éreztem magam, annak ellenére, hogy a személyzet utasításban kapta, hogy legyen diszkrét és visszafogott, de mégiscsak ott voltak mindenütt, végezték a dolgukat, és egyben zavarták a magánéletemet.

– Kedvesem! Drágaságom! Miért hagytál magamra? – A hálósobában azon nyomban a férjem karjába vettem magamat.

Szálím először ösztönösen magához ölelt, így adva jelét a vágyakozásának.

– Drágaságom! – felindultságtól könnyes arcomat széles mellkasához szorítottam, ő azonban váratlanul eltolt magától.

– Szálím! – egyszerűen nem értettem a férjem viselkedését.

– Isabelle! – váltott hangot Szálím. – Nem viselkedhetsz így.

– Hogyan? – kérdeztem csodálkozva.

– Nem megfelelően – felelte gorombán Szálím.

– Mire gondolsz?

– Te nem tudod?

– Nem.

– Emlékezz vissza, hogy viselkedtél Portugáliában! – kiáltott rám.

– Portugáliában?

– Igen, ott! Egyszerűen elfogadhatatlan volt a viselkedésed.

Hallgattam. Meglepett a férjem támadása.

– Portugáliában végig veled voltam, vagy egyedül a szállodai szobában, tehát semmi rosszat nem tehettem – feleltem pillanatnyi hallgatást követően.

Szálím arca megfeszült, láttam rajta, mennyire nehezebbre esik a beszélgetés.

– És a sofőr? – szúrta a fogai között.

– Miféle sofőr? – Semmit sem értettem az egészből.

– Hát az, aki kivitt minket a repülőtérre! – emelte fel ismét a hangját.

– Kivitt minket, és ennyi.

– Beszélgettél vele! – csattant fel Szálím vádlón.

– Én? Én nem beszélgettem vele.

– Ne hazudj!

– Nem hazudok.

– Hazudsz! Ki dicsérgette előtte Lisszabont?

– Szálím! Ne túlozz! Egyszerű udvariassági társalgás volt! Megkérdezte, hogy tetszett a városa, én pedig válaszoltam! – Én is emelt hangra váltottam, mivel a férjem vádja abszurdnak tűnt.

– Ne beszélj velem ilyen hangon! – vetette oda mérgesen Szálím.

– Szálím!

– Hallgass, asszony! – férjem felháborodása nem ismert határokat.

Rémülten megdermedtem, ugyanis még sosem láttam a férjemet ilyen dühösnek. Szálím fel-alá járkált a hálószobában, időnként haragos pillantást vetett rám. Pár perc múlva megállt előttem, szigorú tekintetét a szemembe mélyesztette.

– Isabelle, a te hangod... – Szálím nyakán kidagadtak az erek – ...a te hangod annyira asszonyos... annyira érzéki... annyira provokáló, hogy... – itt nagyot nyelt –, ...hogyan amikor megszólalsz, az maga a csábítás, nagyon is az... – ismételte önmagát. – Ezért... – nézett rám szigorúan –, ezért neked nem szabad férfiakkal szóba állnod.

Döbbenet hallgattam Szálím fejtegetését, mivel az volt a benyomásom, hogy az esküvőnk óta alig volt módom szót váltani a másik nemhez tartozóval, tehát meglehetősen megalapozatlannak tűnt a vád. Azt, hogy néhanapján utasítást adtam a sofőrnek, a kertésznek, a palotában dolgozó, fizikai munkát végző alkalmazottnak, nem nevezném beszélgetésnek, ugyanígy az éttermi rendelést vagy a piaci vásárlást sem.

– Szálím! De hát én... – El akartam mondani, hogy mit gondolok, de a férjem nem hagyta.

– Egy szót se többet! Engedelmeskedned kell! Azt kell tenned, amit mondok. Megértetted?

– Igen – feleltem gépiesen, mivel szerettem volna, ha a felesleges vita minél hamarabb véget ér.

– Jól van, Isabelle, nagyon helyes – nyugtázta Szálím, majd elhagyta a hálószobát.

Ismét egyedül maradtam. Egyrészt örültem, hogy a férjem hazajött, mivel borzasztóan frusztrált, amikor képtelen voltam kapcsolatot teremteni vele. Másrészt nehéz volt megértenem, hogyan lehet ilyen durva velem csak azért, mert pár udvarias szót váltottam a sofőrrel, mégpedig az ő jelenlétében. Borzasztóan sajnáltam a történetet. Később sajnos meggyőződhettem róla, hogy nem ez a legrosszabb dolog, ami a férjem részéről ér. Az elkövetkezendő évek során többször is szembesülnöm kellett számomra meglepő és borzalmasan fájdalmas helyzetekkel.

A Rasíd sejk halálát követő gyász még jobban elszomorított, és én egyre rosszabbul viseltem a csapásokat. Néztem a tévé beszámolóját a hatalmas, az iszlám építészet klasszikus szabályai szerint épített mecsetben zajló gyászszertartásról. Láttam a jellegzetes kupolát, a két minaretet, a nagy belső udvart, az oszlopokat, árkádokat és boltíveket, a csodálatos márvány járólapot, a lenyűgöző belső dekorációt, a geometrikus mintákkal és csillagokkal díszített mennyezetet. Számos sejk érkezett a temetésre, ők mindnyájan részvétüket nyilvánították a gyászoló apának, Dubaj urának. A férfiak sorban odaléptek az emírhez, két oldalról csókot nyomtak az arcára, orrára, homlokára vagy a jobb vállára, ezzel fejezték ki, hogy egyek vele a gyászban. Mások is kifejezték gyászukat: a különböző emírségek, államok képviselői, az ország elitje. A holttest rendkívül szerény ravatalon pihent, a koporsót az Egyesült Arab Emírségek piros, zöld, fehér és fekete színű zászlaja takarta. A koporsót a halottas kocsiból az elhunyt testvérei emelték ki, és vitték el a mecsetig. A mecsetben nem voltak jelen nők, ugyanis az iszlám tiltja számukra a temetésen való részvételt.

A sorban álló, fehér *disdását* és *gutrát* viselő férfiak, *agallal* a fejükön elmondták a *dzsamát* és a *dzsamazát*.^[5] A ravatal a mecset világoskék szőnyeggel borított padlóján állt. Lenyűgözött a temetési szertartás egyszerűsége. Imádkoztak, láttam a szertartás résztvevőinek komoly arcát. A halotthoz legközelebb álló személy a testvére, Hamdán sejk volt, ő vöröslő szemeit törölgette. Az apa, a dubaji emír próbálta elfojtani az érzéseit, a szenvedését mégsem sikerült teljesen elrejtenie. Körülötte más gyászolók álltak. A világ leggazdagabb emberei, ám a gazdagságuknak a halál jelenlétében semmiféle jelentősége nem volt.

Miután az imák véget értek, a halotthoz közel állók felemelték a holttestet, betették a halottszállító kocsiba, majd a temetési menet elindult a temetőbe. Ott a legközelebbi családtagok behelyezték a halotti lepelbe burkolt holttestet a sírba, és saját kezükkel elkezdték szórni rá a sárga homokot. A sejkek egyszerű, hagyományos szertartás keretében földelték el a

hozzátartozójukat. Arcuk verejtékezett, gyászuk leplezetlen volt, ez különösen Rasíd sejk testvéreinek arcán látszott.

Három nappal a temetést követően Hamdán sejk egy verset tett fel a Twitterre. *A testvér szó* – ezt a címet viselte a vers, amely a szeretett testvér halálával kapcsolatos személyes érzéseiről szólt. Keserű sorokban számolt be mérhetetlen fájdalomról, a hihetetlen veszteségről. Hamdán sejk még arra is készen állt volna, hogy földi idejét megossza szeretett testvéreivel, ha az képes lenne visszatérni a földre. Amennyiben ez bekövetkezne, a sejk mindenképpen elmondaná neki, milyen sokat jelentett neki és a többieknek. Lírai versszakokban vázolta fel mindennapos harcát, ami gyászának idegenek előtti leplezésére irányult, és az erőfeszítéseit, amelyek révén szerette volna kővé változtatni a szívét. Amikor azonban egyedül maradt, szívének minden egyes sejtjét fájdalom járta át, és bár igyekezett megőrizni a büszkeségét, a lelke szenvedett.

Belegondoltam, hogy mi mindnyájan a mindennapjaink során rejtegetjük igazi érzéseinket, és akkor engedhetjük meg magunknak, hogy szabadjára engedjük tényleges érzéseinket, igazi énünket, amikor magunkra maradunk. Hányszor tettük már fel magunknak a kérdést: „Miért éppen velem történt mindez?” Úgy vélem, a saját életét mindenki magában éli meg.

Hamdán sejk versében leginkább az a rész fogott meg, ahol a férfi összeveti a baráti kapcsolatokat a testvéri kapcsolatokkal, amelyek véleménye szerint össze sem hasonlíthatók. A sejk nagyra tartotta a barátságot, ám az volt a véleménye, hogy a harag pillanatában lelepleződik a barátok gonosz énje, és akár fel is áldozhatnak minket. Ilyenkor a másik nem mérlegeli, mennyi mindent köszönhet nekünk, mennyi sok jót tettünk vele. A testvér viszont sohasem árul el minket, mivel a testvéri kapcsolatot a születés pillanatától átjárja a szeretet. Nincs szebb szó a *testvérnél*, amennyiben azt szívből fakadóan ejtjük ki.

Nagyon megindítottak ezek a szavak. Tudatosították bennem, hogy a pénzüket szerteszét szóró arab hercegek pontosan tisztában vannak vele, hogy a kapcsolataik jelentős részét, beleértve a közeli kapcsolataikat is, egyszerűen pénzen vásárolják. És ezek a kapcsolatok nagyon törékenyek tudnak lenni, még akkor is, ha a barátok a sejklét minden előjogát

élvezik. Emlékszem, mennyire elkeseredett a férjem, amikor megtudta, hogy az egyik közeli munkatársa, akivel rengeteget utazott, és aki tekintélyes vagyonra tett szert a cégében, egyszer csak felmondott, azzal az indokkal, hogy az édesanyja, aki a férfi szülőhazájában élt, halálos beteg lett. A férjem szívére vette a dolgot, jelentős végkielégítést adott a férfinak, de aztán később kiderült, hogy az édesanya betegsége nem is volt igaz, viszont lehetővé tette, hogy a ravasz férfi elhagyja a céget, sőt hatalmas összegért kiárulsítsa annak üzleti titkait. Onnantól fogva Szálím még bizalmatlanabb lett mind a munkatársaival, mind a személyzettel kapcsolatban, bár a személyzet egy része sok éve nálunk dolgozott, és sosem okozott csalódást. A férjem megparancsolta, hogy nap mint nap járjam végig a palota összes szobáját, és ellenőrizzem, nem tűnt-e el valami, továbbá fokozottan tartsam szemmel a személyzetet. A bizalmatlanság a gazdagok átka. És az én életemé is.

* * *

A pazarló sejkek vagyonokat költenek különböző extravagáns szeszélyeikre, hogy érezzék önmaguk kivételes voltát és határtalan hatalmát. A sejkek egymással versengenek a minél drágább kocsik, repülőgépek, jachtok, órák, ékszerek, rezidenciák és más luxusingóságok beszerzésében. A világ legnagyobb magánjachtja több mint 600 millió dollárt ér, a hossza 180 méter, a neve *Azzam* ('Elszántság'). A tulajdonosa Bin Zájid al-Nahajan kalifa, Abu-Dzabi emíрге és az Egyesült Arab Emírségek elnöke. Dubaj emíрге, Mohammed bin Rasíd al-Maktúm sejk tulajdonában van a világ harmadik legnagyobb jachtja, amely 350 millió dollárba került és 162 méter hosszú. A sorban következő jacht tulajdonosa Kábusz bin Szaid, Omán szultánja, az ő 150 méter hosszú jachtjának ára 300 millió dollár volt. Több katarai és szaúd-arábiai sejk is rendelkezik 100 méternél hosszabb jachtokkal. A többszintes jachtok fedélzetén luxuslakosztályok, nyitott és fedett medencék, jakuzzik, fitnesztermek, spák, fallabdatermek, mozik, diszkók, szalonok és koncerttermek találhatóak. A koncerttermekben akár 50 fős zenekar is elfér. De van a jachtokon könyvtár, bizniszközpont, kórház, garázs, helikopter-leszállóhely, tengeralattjáró, sőt

némelyiken még rakétakilövő állomás is. Mindez azért, mert mindenki győzedelmeskedni szeretne a hiúság végtelen versenyében. Jelenleg épül a soron következő szuperjacht, amely még a kirándulójáknál is nagyobb lesz, az ára szédítő: több mint egymilliárd dollár. A befejezését 2018-ra tervezik. 220 méter hosszú lesz, 7 fedélzettel, amely szintén rekordot jelent. A tulajdonos kétszintes apartmanjának területe 275 négyzetméter, fantasztikus kilátással, magánhelikopter leszállására alkalmas területtel. A minden luxussal felszerelt jacht gigantikus méretei ellenére mindössze 36 utast és 70 főnyi személyzetet lesz képes fogadni. Úgy tervezik, hogy az úszó palota éves fenntartási költsége elérheti a 30 millió dollárt. Nem tudjuk, ki a megrendelője ennek az árban, méretben, luxusban felülmúlhatatlan járműnek, ám nagyon valószínű, hogy valamelyik arab sejk. A pletykák szerint a megrendelő milliárdos annak a reményének adott hangot, hogy amikor az új jachtot vízre bocsátják, sem méretben, sem luxusban nem fogják sokáig megelőzni. Amennyiben erre egyáltalán sor kerül.

A sejkek nemcsak a luxusjachtok terén szeretnek versenyezni, hanem ugyanígy a kivételes, egyedi megrendelésre készülő autókban is. Nem érik be a legdrágább márkák limitált szériáival, például a Mercedes-Benzzel, Range Roverrel, Aston Martinnal, Lamborghinivel, Bugattival, Porschéval, Rolls-Royce-szal, Ferrarival vagy Bentley-vel, fennhéjázásuk többre vágott. Akadnak sejkek, akik színarannyal vonatják be a kocsijukat, esetleg fehérarany kivitelezést rendelnek, vagy porcelánbevonatot. Az egyik szaúdi hercegnek több mint 300 kocsija van, köztük egy 48 millió dollárt érő Mercedes-Benz SL 600-as, aminek a karosszériája gyémántokkal van kirakva. Gyémántos a logó, a kallantyúk, a felnik, sőt még a kipufogó is. Ugyanennek a sejknek a tulajdonában van egy gyémántokkal kirakott Ducati motor is, amely körülbelül 5 millió dollárba került.

Hamád ibn Hamdán al-Nahajan sejk az Abu-Dzabi emírségben uralkodó család tagja, övé a világ egyik legnagyobb gépkocsi-kollekciója. „Szivárvány sejk”-nek becézik, mégpedig azért, mert 1983-ban rendelt hét Mercedes S-Class kocsit, és azokat a kívánságának megfelelően a szivárvány hét színére

festették. A sejk mindennap más és más színű kocsival jár, amelynek a színét az adott naphoz kapcsolja. Könnyedén szórja a pénzt, szereti a gyorsan befolyó összegeket, amelyeket gyorsan ki is ad. A Mercedesek mellett van egy hatalmas járgánya is, ezt akkor használja, ha a sivatagban barangol. A jármű a Dodge típusú amerikai teherautó pontos másolata, csak hogy nyolcszorosa az eredetinek. Belül rózsaszín lépcsők tagolják, van benne négy klímatisztított hálószoba, nappali, fürdőszoba és konyha is. A jármű tetején gyönyörködni lehet a sivatag látványában. Szükség esetén egy helikopter is le tud szállni rajta. A sejk másik különös járműve a földgolyót másolja egy a millióhoz arányban. A hatalmas világoskék gömbön szerepel az összes földrész, a gömb belsejében pedig kilenc hálószoba és kilenc fürdőszoba van. A sejk négyszáz darabból álló kocsigyűjteményében szintén számos muzeális értékű jármű szerepel, többek között egy Rolls-Royce Phantom 6, ezt használta II. Erzsébet Dubajban tett látogatása során.

A sejkek folyamatosan keresik, hogyan költhetnék el minél eredetibb módon a rendelkezésükre álló hatalmas pénzüsszeget. Ám amikor valaki mindent megengedhet magának, az újabb és újabb, akár milliós kütyü beszerzése nyomán érzett pillanatnyi elégedettség is gyorsan elmúlik. És akkor megjelenik az unalom, amit egyre fantáziadúsabb szórakozási ötletekkel próbálnak megtörni. Ezek egyre gyakrabban torkollanak extremitásba, és nemritkán életveszélyesek. A gazdag emberek imádják a gyors kocsikkal való villogást, a kockázat növeli az adrenalinszintet, és izgató élményt kínál.

Az egyik sejk beismerte, hogy számára a kocsija sebességhatárainak feszegetése az egyetlen olyan cselekvés, amely izgalomba hozza. Megesik az is, hogy egy sejk nem éri be a kocsói gyári végsebességével, így aztán olyan mérnököket alkalmaz, akik képesek létrehozni a legkülönbözőbb hibrideket, feltuningolt járgányokat, melyek nagyobb és nagyobb sebességre képesek.

Nemrég újabb hobbi vált divatossá a Perzsa-öböl elit köreiből, elsősorban az Egyesült Arab Emírségek országaiban, és lett a magas társadalmi státusz szimbólumává: a vadállatok házi kedvencként való tartása. A közvélemény úgy tartja, ha valaki

megengedheti magának, hogy drága vadállatot vásároljon, az egyszerűen mindent megengedhet magának. A ragadozók közelségét a hihetetlen bátorság kifejeződésének tartják, amely tulajdonosának magas presztízsével párosul. Esetenként ez valóban egyet jelent a halállal való játszadozással, hiszen a fiatal sejkek gyakran tesznek fel vérfagyasztó képeket a közösségi oldalakra vagy a YouTube-ra. A képeken látszik, ahogy bedugják a tenyerüket, karjukat, esetenként a fejüket az oroszlán szélesre tátott szájába, és az állat hosszú, éles fogai hozzá is érnek az ember bőréhez. Elég egyetlen másodperc ahhoz, hogy a rettenthetetlenséggel való parádézás tragikus véget érjen. A bravúros mutatványok azonban alkalmasak arra, hogy kiváltsák mások csodálatát, s így hangos kiáltások közepette méltatják férfiasságukat. Minél közelebbi, minél veszélyesebb az ember és állat közötti kapcsolat, annál nagyobb az értéke, tehát a sejkek meglovagolják az oroszlánokat, provokálják a veszélyes ragadozókat, hogy azok a nyomukba eredjenek, esetleg rájuk is vessék magukat; esetleg odafekszenek az állat mancsai és nyitott pófája közé. Minél nagyobb bravúrt kíván a helyzet, annál nagyobb elismerés jut, a vadállat kiszámíthatatlan reakciója miatt, az életét kockára tevő személynek.

Az arab elit az oroszlánokat, tigriseket, jaguárokat, párducokat, gepárdokat és pumákat szó szerint házi kedvencekként kezeli – a vadállatok szabadon kószálnak a palotákban, a luxusautókban ülnek, a motorcsónakokban, jachtokon. A kistigrisek a gyerekszobákban játszadoznak, együtt a csecsemőkkel, együtt csúszdáznak a nagyobb gyerekekkel a csodálatosan ápolt, öntözött kertekben. A nagyobb példányok az exkluzív szalonok kanapéin és puha szőnyegein heverésznek, eljátszadoznak a biliárdgolyókkal, s a legdrágább kocsik, Mercedesek, Porschék, Ferrarik, Rolls-Royce-ok vagy Lamborghinik karosszériáin ugrálnak. A terepjáró anyósülésén kuporgó, esetleg kikukucsáló, a mancsát kinyújtó oroszlán vagy jaguár látványa egyáltalán nem számít különlegesnek a dubaji utcákon. A tulajdonosok szívesen viszik kedvenceiket kis városi csavargásra, baráti látogatásra vagy motorcsónakozásra szupergyors hajóikkal a Perzsa-öbölben.

Kiemelt értéket jelentenek a ritka fehér oroszlánok, amelyek egy példánya akár 50 000 dollárba is kerülhet. Az egyik hercegnő Baby nevű fehér oroszlánjának pompás negyedik születésnapot rendezett. Az állat kifutóját hatalmas „Happy Birthday” feliratok, továbbá óriási kosarakban elhelyezett színes, művészi virágkompozíciók díszítették. A kerítéshez különböző formájú, színes lufikat erősítettek „Happy Birthday Baby” felirattal, a ragadozó kis medencéjét színes, dekoratív kövekkel díszítették. A fehér oroszlán pompásan szórakozott a levegőben táncoló lufikkal, az orrával bökdöste azokat, majd rájuk csapott a mancsával, vagy beléjük mélyesztette a fogát. Az eldurranó lufik nagyon tetszettek neki, úgyhogy vidáman rohángált egyik kötegtől a másikig, hatalmas energiát fektetve a lufik kipukkasztásába. Az intenzív játékot követően a hercegnő számos alkalmi felvételt készíttetett magáról gazdagon berendezett palotája belsejében: kedvence társaságában pózolt a csillogó márvány lépcsősorokon, a drága szőnyegeken, a gazdagon faragott, atlaszkárpitozású fotelek, a gyémántokkal bőségesen kirakott fehér bútorok előtt.

A fiatal sejkek szívesen kényeztetik házi kedvenceiket, gyakran fürdetik személyesen, etetik finomságokkal őket. A ragadozók mellett népszerűek a majmok is. A tulajdonosok a karjukra emelve hordozzák őket, a majmocskák be vannak pelenkázva és elegáns ruhákat viselnek, cumis üvegből tejjel etetik őket, teasüteményt adnak nekik, a társasági eseményeken vagy tévészés közben maguk mellé ültetik őket a puha kanapéra. Néhány évvel ezelőtt Paris Hilton Los Angelesből Dubajba érkezett, hogy az éjszakai Cavalli Club konzolja mögött virítson. Később számos állatos fényképet tett fel magáról a különböző közösségi oldalakon, és az egyik alá az alábbi sorokat írta: „A barátnóm csodálatos otthonában töltöm az időt, egzotikus állatok társaságában. Maga a mennyország. Ez a kis Dior bébi.” A képen az elégedett Paris látszott, karjaiban pink színű pizsamába öltöztetett kis majommal. Egy másik képen Paris széles mosollyal etetett a cumisüvegből egy kis fehér oroszlánt, de gazellákkal és zebrákkal is pózolt. Készült kép egy kis gepárdról is, elegáns kanapén ülve. Látszott, hogy a kanapén a legismertebb divatházak párnái hevernek. A sajtó nem tudta

nem észrevenni a celeb rajongását a házi kedvencekként tartott vadállatok iránt, és megállapította, hogy Parisra is hatott a híres szlogen: „Ilyesmit csak Dubajban látsz!” Paris az egyik leggazdagabb amerikai férfi lánya volt, hírhedt a különségéről és számos botrányáról. Többször is járt az Emírségekben, táskáit, parfümjeit és más luxustermékeit mutatta be, eközben népszerűsítette a Perzsa-öböl partján fekvő Dubajt, „új Hawaii”-nak nevezve azt.

Ha valakinek korlátlan a vagyona, folyamatosan keresi az újabb és újabb izgalmas élményeket, a rendkívüli, a tiltott, sőt gyakran életveszélyes élményeket. Olykor már a szuperautók versenye s az oroszlánnaal való játszadozás sem elég. Néhány évvel ezelőtt mindenki egy szaúdi hercegről beszélt, aki Valentin-nap éjszakáján megölte a szolgáját – a gyilkosságnak egyértelműen szexuális háttere volt. A harminchat éves herceget mindenki homoszexuálisnak tartotta. Az egyik legbefolyásosabb szaúdi királyi dinasztia tagja volt, Szaúd-Arábia királya testvérének az unokája, és az eset idején egy ötcsillagos londoni szállodában tartózkodott, megosztva az ágyát szudáni szolgájával, a harminckét éves Bandarral. A herceg megünnepelte a Valentin- napot a szeretőjével, rengeteg pezsgő és Sex on the Beach koktélt döntöttek magukba. Másnap kiderült, hogy a szolga meghalt, és a testén található számos súlyos seb igazolta, hogy rendkívül brutális módon végeztek vele. Bandar arcán harapásnyomok látszottak, a fején súlyos ütések okozta rémisztő sebek, a szája bedagadt, a fogai kitortek, fülei rettenetes módon eltorzultak. A boncolás az agy és a hasüreg súlyos sérülését mutatta ki. A nyakán található nyomok fojtogatási kísérletre utaltak. Minden arra mutatott, hogy a luxuslakosztályban borzalmas, őrjöngéssel teli, szadista szexuális aktusra került sor, amely a szerető halálában teljesedett ki.

A tárgyaláson a portás elmondta, hogy a herceg rabszolgaként kezelte a szolgáját. A bíróságon bizonyítást nyert, hogy a gyilkosság egy hosszú távú, Bandarra nézve rendkívül megalázó, a munkaadó–alkalmazott viszony kereteit messze túllépő kapcsolatra tett pontot. Rendelkezésre állt egy felvétel, amely a szálloda liftjében készült, és amelyen világosan látszik, ahogy a herceg kegyetlenül öklözi a férfi fejét, miközben bestiálisan

rugdossa. Bardar nem is próbált védekezni. A sejk általában hónapokon keresztül utazgatott világszerte a szolgája kíséretében, élvezettel vásárolgatott a legdrágább boltokban, luxusétermekben evett, éjszakai klubokban szórakozott, és eközben Bandart fizikailag, érzelmileg és szexuálisan is kihasználta. Bandar testén világosan látszottak a korábbi ütések nyomai, tehát egyértelmű volt, hogy a bántalmazás nem tegnap kezdődött. Az áldozat szeme karikás volt, bedagadt, a gyilkosság szexuális hátterére pedig a herceg fehérneműjén talált vérnyomok utaltak.

Miután a hosszú távú, kegyetlen bánásmódra utaló részletek nyilvánosságra kerültek, felmerült a gyanú, miszerint a multimilliomos sejk törvényen kívül állt. A tanúk, akik korábban ismerték Bandart, így vallottak: „Tekintetében rémület ült, sarokba szorított, szerencsétlen lénynek tűnt, rossz állapotban volt, fáradtnak látszott.” Bandar egy rabszolgához hasonlóan teljes mértékben alá volt rendelve a hercegnek, mindenben engedelmeskedett neki, és azon a tragikus éjszakán sem tanúsított semmiféle ellenállást, erőtlenül és szenvedéstől elteve hagyta, hogy perverz módon halálra kínozzák. A tragikus tények tükrében hihetetlennek, sőt még inkább aggasztónak tűnik, hogy akadtak, akik a sejket udvarias, jól nevelt, vonzó és bőkezű arisztokratának látták, aki könnyű kézzel osztogatta az ötvenfontos borraivalókat. Néha eltöprengek azon, hogy tényleg mindnyájunkban ott szunnyad-e egy vadállat, amelyet ha valaki előcsalogat belsők legrejtettebb, nehezen hozzáférhető zugából, azonnal átveszi felettünk az uralmat, és vad, kiszámíthatatlan szörnyeteget teremt belőlünk. Megesik, hogy a férjemből...

Végül a londoni bíróság bűnösnek nyilvánította a herceget halált okozó testi sértésben, emberölésben, és húsz év börtönre ítélte. Két év elteltével a Nagy-Britannia és a Szaúd-arábiai Királyság között aláírt fogolycsere-egyezmény alapján a herceg visszatért szülőföldjére.

Az arab sejkek a vad autóversenyekre, a perverz bulikra Londonban, Párizsban, Monacóban, Cannes-ban és mostanság Beverly Hillsben kerítenek sort. A bulikra különböző ügynökségek segítségével hívnak lányokat, tengernyi alkohol fogy, és a kábítószer sem ritkaság. Még az USA talán

legexkluzívabb városának lakóira is nagy hatást gyakorolnak a drága, kis sorozatokban legyártott járművek. Egy évvel korábban a járókelők figyelmét egy másfél millió dolláros Ferrari LaFerrari kötötte le, amelyből mindössze négyszáz darab készült. Amióta piacra dobták, az ára a duplájára nőtt. A katari herceg tulajdonában lévő sárga járgány hatalmas zajjal repesztett Beverly Hills általában csendes, keskeny utcáin. Egy fehér Porsche 911 GT3-assal üldözték egymást, és nem érdekelték őket sem az útjelző táblák, sem a jelzőlámpák, sem a járókelők. A Ferrari LaFerrari olyan gyorsan haladt, hogy amikor végül megállt a sejk által havi negyvenötezer dollárért bérelt villa előtt, a túlmelegedett motor csak úgy füstölgött. Egy riporter lefilmezte az egész jelenetet, majd két nappal később megjelent a ház környékén, amely előtt a Ferrari leparkolt, és megkérdezte az ott álló férfit, nem gondol-e az emberi életekre. Viszonzásul pár udvariatlan mondatot kapott.

– Semmi közöd hozzá! Eredj innen! – vágta oda többször is a megkérdezett, majd hozzáfűzött még pár durva kifejezést is. – Meg is ölhetnélek, azt is megúsznám.

Ekkor a riporter kijelentette, hogy Amerikában vannak, ahol szabad a sajtó, és a média képviselőinek jogukban áll filmezni egy közterületet jelentő utcán. Az arab mondott pár keresetlen szót Amerikával kapcsolatban, majd a riporter felé hajította égő csikkjét. Azonnal megjelent egy biztonsági őr is, sértegetni és ráncigálni kezdte a riportert, majd rácsapott a riporter kezében lévő, működő kamerára.

Az incidenst kivizsgálta a Los Angeles-i rendőrség, és kijelentette, hogy képtelen megállapítani, ki vezette a veszélyesen haladó járműveket, mivel sem a fényképeken, sem a videókon nem sikerült azonosítani a gépkocsik vezetőit, és nem akadt egyetlen tanú sem, aki kész lett volna azonosítani a sofőröket. A rendőrség nem szabott ki szabálysértési büntetést sem, mivel a szabálytalanságokat egyetlen rendőr sem látta. Ugyanakkor biztosították a riportert, hogy a Beverly Hills-i utcákon rodeózó gépkocsivezetők ügyét alaposan kivizsgálják.

Nem sokkal aztán, hogy a rendőrség megkezdte a nyomozást, a gyanúsított sejk a kíséretével és az autókkal együtt

magángépén elhagyta az Egyesült Államokat. A sajtó azt is közölte, hogy a luxus Ferrari illegálisan került be az országba.

A katari uralkodócsaládhoz tartozó sejkék az autózás lelkes hívei, úgyhogy évente szerveznek autóversenyeket, illetve nemzetközi autókiállításokat, ahol a nagy számban odalátogató turisták szemügyre vehetik az elsőként a nyilvánosság elé bocsátott szuperautókat. A katari hercegek birtokolják a világ legrágább autóit, többek között a három és fél millió dollárt érő Lykan HyperSportot, amit a Bugatti Veyron Super Sport dobott piacra, és mindössze hét példány készült belőle. A herceg kocijának alváza szénszálas, a motorház teteje aranyozott, a hátsó led reflektorokat gyémántokkal rakták ki, és a hologramos, interaktív kijelzője a *Csillagok háborúja* által inspirált. A kocs belső terében kétszázezer dollárt érő Special Edition Cyrus Klepcys óra található. A Lykan HyperSport 2,8 másodperc alatt képes felgyorsulni 100 kilométerre. A motorizációs újdonságok iránt rajongó sejkék állandóan utazgatnak szerte a világban, ilyenkor magukkal viszik szuperverdáikat is, hogy legyen mivel villogni Európa vagy Amerika utcáin, beleértve önmaguk kivételes vezetői képességét is. A sejk, aki a rendőrség érdeklődése miatt oly sietve hagyta el Beverly Hillst, tizenkét éves kora óta ült a volán mögött, és korábban többször is járt már Los Angelesben, megvillantva a város utcáin autóversenyzői szintű képességeit.

A lakónegyedeken belül rendezett életveszélyes autóversenyeken kívül sok más is szerepelt az arab sejkék szélsőséges repertoárjában, amikkel – már ha a botrány nyilvánosságra került – sokkolták a közvéleményt. Néha a sejkék életének legszörnyűbb titkai is napvilágra kerülnek: a gyakran megrendezett, bár ritkán nyilvánosságra hozott szexuális orgiák.

Egy huszonkilenc éves szaúdi herceg perverz viselkedésére akkor derült fény, amikor éjjel az egyik női alkalmazottja vérzón, segítségért kiabálva megpróbált átmászni a harminchétmillió dollárt érő Los Angeles-i birtok két és fél méter magas kerítésén. A szomszédok kihívták a rendőrséget, akik letartóztatták a herceget. Megkezdődött a per, és a sejk bűnei, amelyeket a sajtó

a bírósági akták alapján rekonstruált, sokkolták a helyi közösséget.

A szaúdi herceget kokain használatával, a szobalány szexuális molesztálásával, az alkalmazottak orális szexre való kényszerítésével, halálos fenyegetésekkel vádolták – ez utóbbit annak a nőnek címezte, aki megpróbált ellenállni neki. Az exkluzív birtok három női alkalmazottja keresetet nyújtott be a sejk ellen, és nyilvánosságra hozták egy többnapos, kicsapongó rendezvény részleteit is, amit a férfi szervezett. Azt vallották, hogy a herceg részeg volt, kábítószer hatása alatt állt, és megparancsolta nekik, hogy csodálják meg égnék meredő nemi szervét, amit a herceg előtt térdelő férfi kézzel stimulált. Amikor az asszonyok el akarták hagyni a szobát, a herceg rájuk kiáltott: „Nézetek kell!” Az őrjöngő orgia egy másik szakaszában a sejk megpróbálta elővenni a nemi szervét azzal a szándékkal, hogy a három szobalányra vizeljen, és közben így kiabált: „Pisilni akarok! Pisilni!” Egy szaúdi lakájnak sikerült megfékeznie. A három asszony annak is a szemtanúja volt, ahogy egy pucstó férfi a sejk kifejezett kívánságára annak arcába szellentett. A sejk többször is molesztálta, szexuálisan zaklatta a nőket, és egyáltalán nem érdekelt, hogy azok határozottan elutasították a próbálkozásait. Az egyik szobalány beszámolt arról, hogy a herceg egyszerűen csak ráugrott, majd agresszív szexualitással többször is hozzádörgölődött, miközben egy másik szobalánynak megparancsolta, hogy „nyalogassa végig a testét”. Amikor a letámadott nő könyörögni kezdett, hogy hagyja abba, a mérges herceg így kiáltott fel: „Te nem is vagy nő! Egy senki vagy! Én viszont herceg vagyok, és azt csinálom, amit akarok, és ebben senki sem akadályozhat meg!” Egy másik alkalommal a sejk megparancsolta a női alkalmazottaknak, hogy vetkőzzenek meztelenre a medence mellett, mert látni akarta „pucér pinájukat”. A biztonsági őröknek is megparancsolta, hogy vetkőzzenek le. Az alkalmazottak nem hagyhatták el szabadon a birtok területét, semmiféle szünetet vagy szabadságot nem kaptak, mivel a herceg huszonnégy órás szolgálatot követelt. A sértettek később azt vallották, hogy több napon keresztül rabságban tartották őket.

A herceg perverz cselekedeteinek listája roppant hosszú volt, és ezekre mindössze néhány órán belül kerített sort. A sejk rengeteg alkoholt fogyasztott, kokaint is gyakran szippantott, és sokszor fordult különböző ügynökségekhez női társaságért. Egyszer az egyik szobalányt arra utasította, hogy egész éjjel álljon mellette. Eközben közölte vele: „Tetszel nekem. Holnap bulizunk egyet, és azt fogod csinálni, amit csak akarok, különben megöllek.” Majd ezt követően belerúgott a lányba a térde felett. Az ijedt és porig alázott lány mindenképpen szabadulni akart, még az is megfordult a fejében, hogy megszökik, kiugrik a luxusépítmény második emeletéről. Csak az tartotta vissza, hogy esetleg súlyosan megsérül, vagy meg is halhat, és akkor soha többé nem látja viszont a gyermekeit.

A sejk agressziója viharos tempóban növekedett. Látták, ahogy a lakájai fülét rángatta, felpofozta őket, különböző tárgyakat vágott hozzájuk. Az egyik szobalányra ráüvöltött: „Azonnal menj fel az emeletre! Két perc múlva én is ott vagyok, és akkor mindent meg kell tenned, amit csak akarok. Mert ha nem, megöllek.” A sejk egyre sértőbb szavakat kiabált, „a szemében gyűlölet ült”, ahogy az egyik áldozat vallotta. Amikor a feltűzelt sejk elől kimenekült a rezidenciából, ott két, hozzá hasonló, reszketve zokogó lányt talált, az egyiknek az egész testét vér és kék foltok borították. Hamarosan megérkezett a rendőrség, letartóztatták a sejket, néhány óra múlva azonban háromszázezer dollár óvadék ellenében szabadon bocsátották. A szomszédok hamarosan egy autókaravánt pillantottak meg a házánál, amit a bérelt villából kicipelt holmikkal raktak meg. A sietős költözés egyik szemtanúja keserűen megjegyezte: „Biztosra veszem, hogy a magángépén távozik. Nem hinném, hogy a távozáshoz útlevelekre lenne szüksége.”

Komoly gyanú állt fent, miszerint a sejk több embert is terrorizált, tartott megfélemlítés alatt, kínozta meg fizikai és szexuális értelemben, és nemcsak Los Angelesben, hanem New Yorkban is, az ügyész azonban bizonyítékok hiányában mégsem emelt vádat ellene. Az elégedett sadista állat pedig el is felejtette a kellemetlen ügyeket, és máris nekiláthatott következő gyalázatos kicsapongásai tervezgetéséhez...

Az amerikai média hosszú cikkekben taglalta az Öböl menti országok gazdag sejkjeinek szexuális gáztetteit. A sejkék törvényenkívülinek érezték magukat, és általában sikerült elkerülniük a büntetést, ami botrányos viselkedésükért járt volna. Többször is idézték a híres amerikai író, Francis Scott Fitzgerald *A gazdag fiú* című elbeszélését: „Engedjék meg, hogy most a nagyon gazdagokról írjak. Ők egyáltalán nem olyanok, mint mi, mint te és én... Azt hiszik, hogy jobbak, mint mi vagyunk, mert nekünk az élet árnyoldalait saját magunknak kell felfedeznünk. Még ha úgy hozza is az élet, hogy kénytelenek a mi világunkba lépni, vagy még mélyebbre süllyedni, akkor is azt hiszik, hogy jobbak, mint mi.” [F. Scott Fitzgerald: *Azok a szomorú fiatalok*. Fapadoskönyv.hu kiadó, 2014. Fordította dr. Ortutay Péter]

Egyetértek az amerikai író idézett szavaival. Az Öböl menti, mesésen gazdag államok lakóinak nemtörődöm arroganciáját nemcsak én vettem észre, hanem számos, szintén külföldi kollégám is. „Kinek képzelik ezek magukat? – hajtogatta felháborodottan egy brit ismerősöm. – A véletlen folytán van kőolajuk, ennyi az egész.” Gyakran megesik, hogy az olajban dúskáló országok óslakosai a gazdag olajlelőhelyekből fakadó profitot természetesnek veszik, és a sors kegyeltjeinek tartják magukat. Ha már egyszer nekik jutott ez a mesebeli gazdagság, akkor korlátlan mértékben élhetnek vele, és ezzel ki is emelkednek a tömegeből. Jogukban áll tehát az is, hogy a legkülönösebb hóbortjaikat, legperverzebb vágyaikat is kielégítsék. Gyémántoktól ragyogó vagy arannyal borított autók, paloták drága kanapéin heverő oroszlánok, nyilvános helyen pórázon sétáltatott gepárdok, drága holmikba öltöztetett majmok, tigrisek, egyedi tervezésű autók... – mindent meg lehet venni, beleértve a szabadságot is. Akkor is, ha valaki a lehető legförtelmesebb tettet követte el, gyilkolt, erőszakolt, engedett fékezhetetlen kéjvágyának.

Dubaji elit körökben titkos pletyka keringett arról, hogy az emír elhunyt fia megölte az apja asszisztensét. Az apja irodájában tört rá a fékezhetetlen harag. A gyilkos tettet soha nem erősítették meg hivatalosan, mégis ebben látták az emír döntésének okát, hogy a legidősebb fiát 2008-ban megfosztotta trónörökösi

címétől, és a címet egy külön rendelet keretében az öccsére, Hamdán hercegre ruházta. A hivatalos verzió úgy hangzott, hogy Hamdán sejk alkalmasabb a feladatra.

Néztem a sír mellett álló Hamdán herceg fájdalomtól elgyötört arcát, ahogy pusztá kézzel szórja a homokot szeretett bátyja holttestére. Hullott a sivatagi homok az egyszerű halotti lepelbe burkolt milliárdos testére. A halált nem lehet megvesztegetni.

Kikapcsoltam a televíziót. Szálím... kedvesem. Miért hagytál magamra immáron sokadszor? Szükségem van rád... Erős karodra, mély hangodra, támogató jelenlétedre, szerelmedre.

Átjárt a metsző hideg. Összekuporodtam. Kibírom ezt is, kibírom... – ismételtettem gondolatban, miközben arcomon szabadon folytak a könnyek. A szívem egyre szaporábban kalapált, és nem kaptam levegőt. Ez egyre gyakrabban fordult elő. Kinyitottam a számat, nagy levegőt vettem, próbáltam nyugtatni a szívemet. A kalapáló szívverés lelassult, a bal oldalamban azonban éles szúrást éreztem. A karomat összefontam a mellkasomon, és összegömbölyödtem. Szálím! *Hová tűntél ennyi időre? Mit követtem el már megint?*

Behunytam a szememet. Képzetelemben visszatértem az első csodálatos hetekhez, amikor szerelmünk magával ragadott minket a megfélékezhetetlen lángolásba, a földöntúli kék világába. Miután Szálím megkérte a kezemet, hihetetlenül boldog és szerelmes voltam, annál is inkább, mivel a szerelmemet viszonzták. Semmi sem volt fontos a számomra, semmi sem számított, semminek nem volt jelentősége. Csak ő volt, az egyetlen. Körülölelt figyelmes tisztelete, és egyszerűen meg sem hallottam a hangokat, amelyek próbáltak eltéríteni a házasságtól. Ilyen szerelem nem adatik meg mindennap – gondoltam magamban. És nem akartam elveszíteni, még annak árán sem, hogy esetleg megszakad a kapcsolatom a szüleimmel.

Nem sokkal az esküvő előtt egy szörnyű eseményre került sor. Irodánkban megjelent egy, a helyi szokásoknak megfelelően öltözött arab férfi, nagy létszámú kísérettel, és borús tekintettel a főnök iránt tudakolódzott. Aztán meg sem várva, hogy a titkárnő bejelentse, a kíséretével egyetemben gyors léptekkel bevonult James szobájába. Néhány perc múlva jött a hír, hogy a főnök hívat. James szobájában minden fotel és szék foglalt volt.

Egyetlen férfi sem állt fel, hogy köszöntsön, és senki sem adta át a helyet. Én pedig csak álltam az arabok átható tekintetének kereszttüzeiben. James arcára zavar ült ki, és amikor rám nézett, egyértelműen megértettem a zavar okát: „Én figyelmeztettelek.”

– Ez az? – kérdezte megalázóan a *bistet* viselő férfi.

– Igen – köhécselt James. – Isabelle! Hadd mutassalak be! Az úr Hamid sejk, Szálím sejk testvére.

– Örvendek – feleltem, bár valójában rettenetesen éreztem magam.

Hamid sejk kedvetlen arcot vágott, majd rögtön felállt, és elindult az ajtó felé.

– *Mister James!* Biztosra veszem, hogy ha esetleg sor is kerül az esküvőre, a testvérem olyan gyorsan elvállik ettől a nőtől,^[6] mint amilyen gyorsan most el akarja venni! – vetette még oda elmenőben, miközben átnézett rajtam.

Akkor még nem sejtettem, hogy megismertem a legnagyobb ellenségemet.

– Miről volt szó? – fordultam Jameshez, miközben leültem az egyik székre.

A főnököm nagyot sóhajtott, vizet öntött a poharába, és egy lendülettel megitta.

– Jaj, elnézést! – vette észre magát, miközben megtörölte verejtékes homlokát. – Te is kérsz?

– Igen – feleltem, mivel teljesen kiszáradt a torkom.

James vizet öntött egy tiszta pohárba, és odanyújtotta nekem.

– Tessék!

– Köszönöm.

– Isabelle! – látszott rajta, hogy a váratlan vendégek látogatása kiborította. – Hányszor mondtam neked, hogy gondold át ezt az egészet! Mire rájössz, hogy mibe keveredtél, lehet, hogy késő lesz.

– Miért jött ide Hamid sejk?

– Egyenesen megmondta, hogy soha nem fogadja el Szálím sejk házasságát veled.

– Ez az ő bajuk! – vágtam oda, bár James szavai nagyon is mélyen érintettek. Fájt a dupla elutasítás, hiszen ugyanezt tapasztaltam a szüleim részéről is, és most a leendő férjem családja is elutasít.

– Nem egészen, Isabelle! Ha ez a nagy, erős család úgyasként tekint rád, pokollá teszi az életedet.

– Feleség leszek, nem ágyas! – védtem magamat és az érzéseimet. – Mellesleg, ne is haragudj, James, de itt az én életemről és az én döntésemről van szó.

– Nem teljesen – jelentette James idegesen.

– Ezt hogy érted?

– A cégünk alkalmazottjaként kerültél Dubajba. Hamid sejk pedig azért jött ide, hogy velem beszéljen. Tehát mindez nem teljesen a te magánügyed.

– Tessék?

– A viselkedésed befolyásolhatja cégünk megítélését.

– Miről beszélsz?

– Nem akarom, hogy a városban az terjedjen el, hogy a mi alkalmazottaink csak gazdag férjet akarnak fogni maguknak.

– James! – A főnököm kijelentése megalázott.

Láttam, hogy James erősen gondolkodik valamin. Néhány pillanat múlva komoly hangon meg is szólalt:

– Hamid sejk egyetlen szava elég ahhoz, hogy az egész régióban senki se álljon szóba velünk.

Szerettem volna közölni, hogy ez talán túl messzire vezető következtetés, és hogy nekem mindezek ellenére jogom van a magánéletem alakításához, amikor váratlanul feltárult az ajtó, és belépett Alex.

– Láttam, hogy fontos vendégeid voltak, James! Ki volt az?

– Szálím sejk bátyja, Hamid sejk.

– Milyen ügyben jött?

– Kijelentette, hogy Szálím sejk családja nem egyezik bele Szálím és Isabelle esküvőjébe.

– És most mi lesz? – kérdezte Alex hűvösen.

– Figyeljetek ide... – vágtam bele, de James nem hagyott szóhoz jutni.

– Isabelle! Most egy fontos dolgot kell megbeszélnem Alexszel.

– De...

– Isabelle! Most nincs időm. Hagyj magunkra minket! – James még a *kérlek* szó használatáról is megfélelkezett. Ebben a pillanatban nem joviális, kedves főnök volt, hanem sokkal inkább

kemény, amerikai játékos, aki kíméletlenül szemmel tartja perzsa-öbölbeli érdekeit.

Nem sokkal ez után a cég azonnali hatállyal felmondott nekem. Hamid sejk látogatását követően légüres tér keletkezett körülöttem, ilyen értelemben a felmondás számomra is előnyös volt, vagy legalábbis nem vettem különösebben a szívemre. Szálimtól már korábban teljes körű hozzáférést kaptam a bankszámlájához.

– Kedvesem! Néhány hét múlva összeházasodunk, aztán jön a nászút Európába. Biztosan sok új holmira lesz szükséged. Szerezz be mindent, ami csak kell – ezzel átnyújtott egy arany bankkártyát, és láttam a szemében, hogy örömmel teszi.

Miután felmondtak nekem, azonnal közöltem a hírt Szálimmal.

– De hiszen kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy nem fogsz dolgozni – nézett rám csodálkozva. – Ha nem bocsátanak el, akkor is fel kellett volna mondanod.

Nem is tudom, hogy akkor miért nem gyulladt fel a fejemben a kis piros lámpa. Szálím szavaiból egyértelműen kiderült, hogy az esküvőt követően ő fog dönteni az életemről, és nem is fogja kikérni a véleményemet.

A házassági szerződést a dubaji bíróságon írtuk alá. Rasíd és Szamir voltak a tanúink. A rövid hivatalos ceremónia után a kikötő felé indultunk, ahol Szálím a jachtján ünnepélyes vacsorát adott. Nem volt sok vendég, Szálím közvetlen kíséretén túl csak Kate és Sandra. James és Alex is kapott meghívót, de nem jöttek el a fogadásra, csak alkalmi képeslapot küldtek, melyen sok boldogságot kívántak az új életben. A sorok között nem volt nehéz észrevenni a leplezett szarkazmust.

– Miért nem éltek a kollégáink Szálím meghívásával? – érdeklődtem Kate-nél. – Nem gondoltak arra, hogy a sejk ezt sértésnek tekinti?

– James mindig jól kalkulál – felelte Kate. – Hamid sejk legidősebb testvérként sokkal erősebb pozíciót mondhat magáénak a családon belül, és a kapcsolatai is sokkal kiterjedtebbek. A főnök nem szerette volna magára haragítani. És amennyire tudom, az egyik asszisztensén keresztül még azt is

megüzenete neki, hogy a látogatását követően azonnal felmondott neked.

– Hát, ha azt gondolja, hogy így majd nagyot nyerhet a Perzsa-öbölben... – hagytam feltörni a rosszindulatomat.

Kate a pezsgőspoharáért nyúlt.

– Sok boldogságot kívánok életed új szakaszához – mondott tőszót, amely azonban nem csengett őszintén.

A vacsorát követően Szálimmal rögtön a repülőtérre indultunk, ahonnan a magángépén Velencébe repültünk. Éppen zajlott a nevezetes karnevál. A XI. századig visszanyúló hagyományokkal rendelkező, legrégebb európai utcai multság tökéletes háttérrel kínált a nászutunknak. Szálím azért vitt el Velencébe, mert egyszer említettem neki, hogy a karneválon való részvétel az egyik legnagyobb álmom.

A város lakói évről évre több hónapon át odaadón készülődnek a világhíres karneváljukra. Néhány napon keresztül a Szent Márk téren, illetve a csatornák mentén futó utcácskákban tátott szájjal csodáltam a szépséges öltözékeket, melyekhez a legkülönbözőbb színes anyagokat, bársonyt, sifont, taftot, damasztot, szatént, zsorzsettet használtak fel, csipkével, tollakkal, csillámokkal és más fantáziadús elemekkel díszítve. Minden egyes viselet műalkotás volt, melynek minden részletét aprólékosan kidolgozták. A ruhákhoz tökéletesen kidolgozott, mesterműnek tekinthető cipők, pelerinek és táskák, legyezők, szép kesztyűk, gyűrűk, kalapok és más fantáziadús fejfedők tartoztak.

Göndörödtek a parókák, a nyakakban korallok lógtak, a ruhák mellrészén brossok, színes, pillangó formájú díszek, a kezekben fénylő botok, zászlók, virágok, jogarok, elegáns markolatban végződő botok villódtak. A hölgyek kezében hímzett táskácskák, áttört hímzésű esernyők lógtak, az emberek díszes tortákat vittek ajándékba. Kisebb kardokat is láttam, továbbá masnival átkötött papírtekerceket, gyümölcsfürtöket, pávatollakat, hímzett, flitterrel kivarrott madarakat, fényűző tükröket, különleges bábukat és csodás babákat. Valamennyi öltözék legfontosabb eleme az álarc volt. Fehér, arany vagy ezüst, kiemelt szájrésszel, kivágott szemüreggel, mesterien kígyózó

díszítéssel. Lenyűgöző volt az álarcok méltóságteljes mozdulatlansága. Az álarcokat viselő barokkos alakok kecsesen pózoltak, vagy pedig méltóságteljesen, pantomimszerűen lépkedtek, a Velencébe érkező nagyszámú turista csodálatára.

Az egyik utcai árusnál mi is vettünk magunknak álarcot, és azt felvéve kapcsolódtunk a vonuló tömeghez. Határtalanul boldogok voltunk, minden érzékünkkel szívtuk magunkba a karneváli örület varázslatos erejét. Lubickoltunk a telt színekben, a kellemes hangokban, a csodás látványban. Szemügyre vettük a történelmi felvonulásokat, a bűvészek mutatványait, a levegőben röpködő akrobatákat. Hallgattuk a dobok ritmikus döngését, a zenekarokat, néztük a szemet gyönyörködtető fény-hang bemutatókat. Konfettiözönt szórtunk magunkra. A gondola bordó-arany színű bársonnyal bevont trónján ülve csónakoztunk a csatornákon. Élveztük a látványos tűzijátékot. És átéltük az első éjszakánkat.

Amikor megismertem Szálímot, már hosszabb ideje nem volt férfi az életemben. Az egyetemi évek alatt két, közepesen sikeres kapcsolatom volt, ezek után valahogy nem volt kedvem újabbhoz.

Aztán jött Szálím... Igazság szerint még soha senkit nem szerettem ennyire. És az is biztos, hogy még soha senkit nem kívántam így. Egész lényemmel, testem minden egyes sejtjével, a lelkemmel. A találkozásaink, a sétáink feltüzelték érzékeinket, fokozták a vágyunkat, sokszor ezért voltam képtelen elaludni. Arra vágytam, hogy megérintsen, kedves, figyelmes legyen velem, szeressen...

Szálím nagy tisztelettel bánt velem. Egy-egy szorosabb ölelésnél, néhány szenvedélyes csóknál soha nem engedett meg többet magának. Sandra, aki marokkói nagymamája révén sokat tudott az arab kultúráról, elmagyarázta, hogy Szálím szándékai komolyak.

– De csak nem hiszi azt, hogy szűz vagyok? – fordultam Sandrához, mivel azt sem szerettem volna, ha a nászéjszaka kellemetlen meglepetést okozna a szerelmemnek.

– Nem, valószínűleg nem... A sejkek Európában vagy Amerikában tanulnak, sokat utazgatnak, tehát ismerik a nyugati szokásokat.

– Akkor semmit sem értek... Hiszen annyira szeretjük egymást... És hamarosan összeházasodunk...

– Hogy is mondjam... – Sandra egy pillanatra elgondolkodott.

– Ez afféle önbecsapás lehet.

– Milyen értelemben?

– Tudod, az arabok úgy vélekednek, hogy ha egy nő lefekszik egy férfival még az esküvő előtt, akkor azt bármelyik férfival megteheti.

– De hát ez hülyeség!

– Szerintünk igen, de ők másként látják. Számukra a nő a legnagyobb kincs, amit ápolni kell, meg kell védelmezni. A nőnek a nászéjszakáig tisztának kell maradnia, tehát ha Szálím el akar venni téged, akkor tisztelettel és méltósággal kell bánnia veled.

– Ez becsapás.

– Kis hazugság önmagával szemben. Szeretné azt gondolni, hogy ha ő nem nyúlt hozzád az esküvő előtt, akkor ezt más sem tette.

– A végén rá kell jönnie, hogy ez nem igaz.

Az évek során kiderült, milyen nehéz volt ez Szálím számára, és még inkább nekem. És hogy mennyire rányomta a bélyegét a házáséletünkre.

Velencében az ötcsillagos Gritti Palace-ban szálltunk meg, közvetlenül a Canal Grande, azaz a Nagy Csatorna mellett, melynek mindkét oldalán reneszánsz, barokk vagy a velencei gótika stílusában épült történelmi paloták emelkedtek. A szállodának mind a környezete, mind belső berendezése lélegzetelállítóan szép volt. A műemlék palotát a XV. században emelte egy velencei patrícius család, és a XVI. században itt lakott az egyik velencei dózse, Andrea Gritti. Amint beléptem a szállodába, rögtön körülölelt az elegáns légkör, a termekben érzékelhető arisztokrata szellemiség. A Gritti Palace-ban éreztem magam először igazi hercegnőnek, ugyanis a szálloda személyzete mindent elkövetett annak érdekében, hogy a sejk felesége tökéletesen elégedett legyen. A vendég kívánságainak lehető legpontosabb teljesítése nemcsak a pincéreket és a szobalányokat jellemezte, hanem a fodrásznőt, a kozmetikust, a masszörzt, az ékszerboltok, elegáns butikok és ismert divatházak eladóit, a sofőröket és a gondolásokat. Akkoriban győződtem meg

róla, hogy a világ legelegánsabb helyei egyrészt fantasztikus kényelmet tudnak biztosítani, másrészt páratlan előkelőség, az abszolút kivételesség érzetét nyújtják. Megértettem, hogy nemcsak a sejk, hanem a sors kiválasztottja is vagyok.

A Gritti Palace-ban a Hemingway Presidential Suite-ban laktunk, itt írta a nagy író *A folyón át, a fák közé* című regényének jelentős részét. A XX. század negyvenes éveinek végén, az ötvenes évek elején Hemingway a Gritti Palace-t az otthonának tekintette. A lakosztályunkban állt az a fotel, amelyet egykor Hemingway használt. Imádtam benne kuporogni, és nézni a csatornán kavargó karnevált. Az elutazásunk után értesültem róla, hogy a lakosztály egy napi bérleti díja több mint tízezer dollár.

A XVIII. századi velencei palota stílusában berendezett hálószoba, a rokokó díszítőelemek ideális környezetet jelentettek nászutasok számára. A nászéjszakánk... Ha csak eszembe jut, még most is gyorsabban ver a szívem, és elönt a forróság. Az a hosszú várakozás... A találkozásaink alatti közelség, a futó ölelések, a szenvedélyes csókok, a vágy Szálím tekintetében, a bennem éledő vágy, melyet alig tudtam megfékezni... Szálím volt életem férfitársa, aki miatt otthagytam a hazámat, a családomat, a barátaimat és a munkámat. Ő volt a férfi, akinek a kedvéért bekötött szemmel is elmentem volna a világ végére, és nem érdekelték sem a nehézségek, sem az akadályok...

Úgy vártam rá, mint ahogy az ember az első szeretőjére vár. Amikor az izgalmas ismeretlen magával ragadja az embert a képzelet világába, érzéki képek villódnak a szeme előtt, a felhevült test szenvedélyes becézgetésekre, mérhetetlenül sok kedveskedésre vágyik. Szálímé voltam vágyakozó lelkeimmel, felhevült nőiséggel, szerelmemmel és minden reményemmel.

És akkor belépett...

– Isabelle... – szólalt meg elfogódottan, a hangja elcsuklott.

Behunytam a szememet.

– Itt vagy... – suttogtam.

Szálím átölelt, szenvedélyesen magával ragadott, és eggyé váltunk. Ez az az egység, amely az ideális szeretőket jellemzi. Az ablakon túl pedig kavargott a velencei karnevál.

Velencei tartózkodásunk utolsó napján szerelmem férfiasságától eltelve üldögéltem a leghíresebb XVIII. századi kávéház, a Caffé Florian márványasztalánál, és az illatos kávét kortyolgattam. Boldoggá tett a határtalan szerelem, a sok figyelmesség, kielégült nőiségem.

Szálím az újságot lapozgatta. Engem pedig átjárt a gondolat, hogy ezen a helyen századokkal korábban Goethe, Proust, Lord Byron és Rousseau vitatkozott erkölcsről, politikáról, irodalomról. Ültem és gyönyörködtem a teátrális figurák karneváli parádézásában.

Vajon mi is az élet színészei vagyunk – töprengtem –, amennyiben van megfelelő színtér és dekoráció? És vajon milyenek lennénk, amennyiben egy másik színházi előadásban szerepelnénk? Ugyanolyanok lennénk, mint most? Vagy lehet, hogy más jelmezekben, más statisztákkal körülvéve, más díszletek között teljesen más emberek lennénk? Elképzelhető, hogy amennyiben mérhetetlen gazdagság venne körül minket, ha megszedítene minket a korlátlan hatalom, megszállnának a macchiavellista démonok, akik arra biztatnának minket, hogy lépjük át a soron következő határokat, s akkor az egyre kifinomultabb gaztettek és gonoszságok sötét útjára tévednénk.

Hányszor viselünk álarcot az életben? És le tudjuk-e venni a kellő pillanatban? Vagy soha nem is vesszük le?

– Isabelle! – fordult hozzám a férjem. Arcán széles mosoly ült.
– A karneválnak hamarosan vége. Amint visszatérünk az Emírségekbe, azon nyomban áttérsz az iszlámra. Új nevet választasz magadnak. És a teljes testedet elfedve kell járnod. *Abaját*,^{7} *hidzsábot*^{8} és *nikábot*^{9} fogsz viselni.

Szenvedély

Szálím kitüntetett figyelemmel kísért fel palotája fehérmárvány lépcsőjén.

– Isabelle! – állt meg a hatalmas csarnokban. – Ez a mi otthonunk – szólt, és láttam, hogy a szemében hihetetlen öröm csillog.

Lenyűgözött a fényűző pompa. Körülnéztem, tekintetem végigvándorolt a kristálycsillárokon, kanapékon, drága kárpitozású foteleken és szófákon, a márványasztalokon és asztalkákon, az aranyozott díszítéseken, a nagy ablakokon csillogó karikákkal rögzített sötétítőfüggönyökön, a szép mintázatú padlón, a kézi perzsaszőnyegeken, az iráni kézművesek mesterművén.

– Szálím! Minden... olyan csodálatos! – A figyelmemet lekötötték a hatalmas, színes virágkosarak, illetve a köztük álló, fehér orchideákból készült elegáns virágkompozíciók. – Szerelmem! – pillantottam a férjemre meghatottan. Emlékezett rá, hogy az orchidea a kedvenc virágom. Odaléptem az egyik, művészien elrendezett kompozícióhoz, és egy pillanatig magamba szívtam a virágok markáns, ugyanakkor kifinomult illatát.

Egyszerűen képtelen voltam betelni a mámorító illattal. A tekintetem ismét végigpásztázott az elegáns, drága bútorokon, amelyek inentől fogva az én otthonomat is díszítették. Annál is inkább lenyűgözött mindez, mivel tudtam, hogy egy vagyona kerülhetett a friss, csodálatos szépségű virágok ideszállítására a sivatagi országba. Ismét meggyőződhettem róla, hogy a férjem milyen kivételes férfi. A sok-sok közös beszélgetés során megjegyezte az álmaimat és vágyaimat, majd mindezeket valósággá tette.

Egyszer, még az esküvőnk előtt Szálím jachtján vacsoráztunk, és az elegánsan megterített asztalon vízzel teli gömb alakú

üvegedények álltak, bennük áttetsző kavicsokkal és lebegő orchideákkal.

– Ezeknek a virágoknak mágikus erejük van – szoltam, miközben a selymes szirmokat nézegettem. – Már az ókori Kínában is ismerték az orchideát, és kifinomultsága, szépsége, illata miatt úgy vélekedtek, hogy csakis az arisztokrácia elitjét illeti meg. Az orchidea varázsát maga Konfuciusz is nagyra értékelte, és nem győzte dicsérni az illatát. Írásban a *lan* jelet használta rá, amely szerelmet, eleganciát, tisztaságot, bájt, szerénységet és tökéletességet jelentett. Évszázadokkal ezelőtt az orchidea a gazdagság és a luxus jelképe volt. Számos kultúrában a szerencse talizmánjának tekintik, amely távol tartja a háztól a rossz szellemeket és kísérteteket. Egyesek még sorsfordító hatást is tulajdonítanak neki. Rengetegen tekintik a tiszta szerelem szimbólumának... – emeltem a tekintetemet Szálimra.

– Szeretem hallgatni, amikor mesélsz – szolt Szálím érzékenyen. – Te vagy az én Seherezádém.

És nem sokkal ezután megkérte a kezemet.

– Köszönöm, Szálím! – mérhetetlen hálát éreztem a csodálatosan berendezett házért, ahová a férjem a nászutat követően hozott. Odarohantam hozzá, hogy megpusziljam, Szálím azonban finoman visszatartott.

– A személyzet – mindössze ennyit mondott.

Ebben a pillanatban vettem észre, hogy némileg távolabb tőlünk, a hallhoz csatlakozó folyosón több egyenruhás alak is áll.

– Gyertek! – adta ki az utasítást Szálím.

Az emberek közelebb léptek.

– Ő a ti madame-otok – hangsúlyozta büszkén Szálím. – Bízom benne, hogy asszonyomnak nem lesz panasza rátok – fűzte hozzá szigorúan.

Tizenegy évvel később, amikor az *Arab palotákban szolgáltam* című könyvemen dolgoztam, leírtam egy hindu kislány sorsát, akit tízévesen küldtek a Perzsa-öbölbe cselédnek, így garantálva a család létbiztonságát. Akkoriban értesültem róla, milyen fontos a személyzet számára az első találkozás azzal az emberrel, akit később szolgálni fog. A Perzsa-öbölben uralkodó szokások szerint a személyzetnek a hét minden napján,

a nap huszonnégy órájában a gazdája rendelkezésére kell állnia, a sorsa tehát teljes mértékben a munkaadója hangulatától és jóakaratótól függ. Abban a bizonyos első pillanatban a személyzet tagjainak fejében ezernyi gondolat száguld: „Milyen lesz a madame? Jól bánik majd velem? Meg tudom-e csinálni, amit kér? Elégedett lesz-e velem, nem veszítem el a munkámat? Kiabál-e majd rám? Ki tudom-e aludni magamat? Lesz-e mit ennem?”

Szótlatlanul álltak, néha vetettek csak rám egy-egy bizonytalan pillantást. Két sofírt ismertem csak korábbról, mindig ők vittek a Szálimmal való találkozókra.

– Amani! – szólította Szálím az egyik szolgálólányt.

Egy alacsony hindu asszony lépett elő a sorból.

– Amani éveken át a szüleim palotájában szolgált, mától fogva pedig az itteni személyzetet irányítja, és ő gondoskodik arról, hogy a palotánkban minden rendben menjen – magyarázta Szálím. – Isabelle! Amennyiben a házra vonatkozóan bármiféle kívánságod lesz, fordulj hozzá.

– Köszönöm, Szálím.

Kezdtém megérteni, hogy valóban új élet vár rám. Teljesen új.

– Isabelle! Válassz magadnak egy személyes szolgálólányt is, aki közvetlenül a te rendelkezésedre áll.

– Jól van.

Végigpillantottam a bézs színű formaruhát viselő nőkön. Láttam, mindegyik abban reménykedik, hátha őt választom.

– De talán nem most választanék. Fáradt vagyok a hosszú út után.

– Természetesen, Isabelle. Menjünk fel! Ti pedig – fordult Szálím a személyzethez – térjete vissza a kötelezettségeitekhez. És foglalkozzatok a csomagokkal.

Felmentünk az emeletre, ahol Szálím a lépcsővel szemben nyíló ablakhoz vezetett. Fantasztikus kilátás nyílt a hatalmas kertre. A kert közepén háromszintes, reprezentatív szökőkút magasodott, az alapzatánál három oroszlánna. Tökéletes szobrok voltak, az állatoknak hatalmas sörényt, bozontos farkat álmodott a szobrász, jól látszottak az állatok izmai is. Az egyik mancsukat hatalmas kőgolyóra tették, nagyra nyitott pofájukból vízszugár lövellt. Imponáló látvány volt.

– Fantasztikusak ezek az oroszok! – értékeltem a precíz kivitelezést.

– Vigyázni fognak rád – szögezte le Szálím.

A szökőkút körül csodálatosan megtervezett kert terült el. A színes, változatos virágokból kialakított rozettaformát rövidre nyírt, a zöld különböző árnyalataiban pompázó pázsitok tagolták. A kis fasorokban baldachinokat helyeztek el, melyek alatt kényelmes szófák és asztalkák rejtőzködtek.

– Tetszik? – tudakolta Szálím. A hangjában gyengédséget fedeztem fel, mely kezdettől fogva meghatott.

– Nagyon, kedvesem! – már bújtam volna hozzá, de ő ismét eltolt magától.

– Isabelle! Ne feledd, hogy mostantól fogva személyzet vesz minket körül, úgyhogy semmiféle bensőséges gesztust nem engedhetünk meg magunknak a jelenlétükben. Megértetted?

– Igen.

Kicsit elszomorodtam a gondolattól, hogy a saját házunkban folyton ügyelnem kell arra, hogy mit csinálók.

Mintha csak a férjem szavait szerették volna aláhúzni, a hátam mögött szolgálk vonultak el, tele csomagokkal.

– Nem bizalmaskodhatsz a személyzettel – magyarázta Szálím. – El sem tudod képzelni, milyen agyafúrtak tudnak lenni a beosztottak.

– Szálím...

– Tessék, Isabelle!

– Minek nekünk ekkora személyzet? – Arra gondoltam, hogy ha kevesebb szolga lenne a háznál, bensőségebb lehetne a magánéletünk.

A férjem csodálkozó pillantást vetett rám, mintha nem is értené, miről beszélek.

– Szolgálk voltak, vannak és lesznek – jelentette ki. – Valakinek foglalkoznia kell a kerttel, a palotával, a konyhával, a kocsikkal, a ruhákkal...

– De ha én nem fogok dolgozni, akkor esetleg...

– Ezek nem hozzád illő munkák – vágta el a beszélgetést Szálím. – Amani pontosan tudja, hogy szervezze meg a háztartást. Te csak közöld vele, mit vársz el tőle. Milyen vizet szeretnél, szénsavasat vagy menteset, mentalevéllal vagy

citrommal, esetleg mindkettővel; milyen friss gyümölcsleveket szeretnél reggelire, illetve napközben; hogyan iszod a teát és a kávé; mit szeretsz enni. Határozd meg pontosan, milyen élelmiszereket, gyümölcsöket és édességeket szeretnél látni a palotában; milyen hőmérsékletű vízben szeretnél fürödni, és hányra készítsék elő neked a fürdőt; hová rakja a személyzet azokat a ruhákat, amelyeket másnap viselni szeretnél; mikorra hívja ide neked a fodrászt, kozmetikust és masszórt Amani... – Szálím egy pillanatra megállt. – Különben is, Isabelle, te magad tudod a legjobban, mire van szükséged. Közöld a szükségleteidet Amanival, és ő meg a személyzet mindent megold. Most pedig gyere, megmutatom a hálószobánkat – Szálím cinkosan rám pillantott, majd szélesen elmosolyodott.

Amikor a férjem kinyitotta a hálószoba ajtaját, elragadtatásomban kis híján felsikoltottam.

– A kedvenc színeim! Honnan tudtad? – Beléptem a hatalmas szobába, melyben dominált a bordó, illetve az óarany különböző árnyalatai, melyeken áttört a világoskék és az olajzöld. A sötét fából készült faragott bútorok, az elegáns kiegészítők felejthetetlen egységet képeztek.

Szálím elmosolyodott, majd a szoba másik végébe mutatott.

– Ott van a fürdőszobád és egy kis gardrób. Amani már előkészítette neked a fürdőt. Nézd meg, megfelelő-e a víz hőmérséklete.

– Először neked kellene felfrissülni az út után – vettem fel.

– Nekem külön fürdőszobám és gardróbom van. Lezuhanyozom, és azonnal visszajövök – súgta Szálím érzéken a fülemben, és ezzel eltűnt a hálószobából nyíló másik fürdőszobában.

Ledobtam magamról a ruhákat, és fürödni indultam. A hatalmas, márvánnyal borított fürdőterem – mert szobának nem neveztem volna – arany- és bézs színben pompázott. Éreztem az égő gyertyák illatát, melyeket a fürdőszoba közepén lévő, kerek, emelt fürdőkádhoz vezető lépcsősoron helyeztek el, és az üvegedényekben álló színes orchideák intenzív aromáját. Jó érzés volt elmerülni a habbal teli fürdőkádban. Behunytam a szememet. Istenem, milyen fantasztikus férfi a szerelmem! Elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, miféle trükköt használt,

hogy kiderítse, milyen berendezési tárgyakat kedvelek. Szálím azt mondta, új jachtot szeretne vásárolni, és szeretné, ha segítenék a kiválasztásában. Rengeteg csillogó katalógust mutatott, bennük fantasztikus jachtokkal, melyek roppant elegáns belső terekkel rendelkeztek. Akkoriban sokat beszélgettünk a különböző fafajtákról, kövekről, bútorstílusokról, szövetekről, kiegészítőkről s arról, hogy milyen színek állnak közel hozzám. Így aztán a férjem az elképzeléseimmel összhangban rendezhette be a házunkat. Drága Szálím! Amikor hosszabb ideig gondoltam rá, szinte kézzelfoghatóan éreztem a szívemet átjáró intenzív érzéseket. Borzasztóan erős, fizikai tapasztalat volt ez. Korábban semmi ehhez foghatót nem éreztem.

Kinyitottam a szememet. A kád peremén tálcát vettem észre, szénsavas Perrier ásványvíz állt rajta, mellette pohár citromkarikával. Erre is emlékezett az én kedvesem. Amikor Velencében fürödtem, mindig ilyen vizet rendeltem magamnak, tehát Szálím mondhatta meg Amaninak, mit készítsen elő. Magam elé nyújtottam a karomat, és elkezdtem játszózni a habbal. Csodálatosan éreztem magam. A tenyeremet a habra fektettem, úgy éreztem, mintha hattyúpihe volna. Nem győztem csodálni a gyűrűsujjamon lévő fehérarany Calleija gyűrűt, amelyben apró fehér és rózsaszín gyémántokkal keretezett, hatalmas rózsaszín gyémánt csillogott. Ugyanilyen gyémántok voltak az ő gyűrűjén is.

A nászéjszakát követően az éjjeliszekrényemen több elegáns ékszerdobozt is találtam.

– Ez a gyűrű tökéletesen illik a nőiségedhez – szolt Szálím, miközben felhúzta a csodás ékszert az ujjamra.

A gyűrűhöz tartozott egy rózsaszín és fehér gyémántokkal kirakott jegygyűrű is.

– Az én szeretett feleségemnek – Szálím szeme csak úgy csillogott a boldogságtól.

Én egy egyszerű platina jegygyűrűt húztam az ujjára.

– Ez pedig az én szeretett férjemnek – csókoltam meg szerelmesen.

Szálím ezután egy csodás, barokk stílusú, fehér gyémántokból és gyöngyökből álló Cartier nyakéket tett a nyakamba.

– Tetszik? – tudakolta odaadóan.

– Nagyon szép! – bújtam hozzá.

– Akkor örülök! – szólt, és erősen átölelt.

Ó, azok a felejthetetlen velencei nappalok és éjszakák! Tele szerelemmel, szenvedéllyel és örülettel... Reménykedtem, hogy egyszer ismét elutazunk Szálímmal a karneválra, és ismét elmerülünk a varázslatos Velence hangulatában.

Töltöttem a vízből, és ittam pár kortyot. A fürdőszoba fogasán észrevettem egy hosszú, fekete, átlátszó, La Perla márkájú hálóinget. Velencében számos La Perla fehérneműt vásároltam: ez az olasz cég lett a kedvencem. Tetszett, hogy a cég, melyet a „testkultúra” szakértőjének tartottak, arra törekedett, hogy a hálószobában minden nő a lehető legelegánsabb királynőnek érezze magát. Akkor vásároltam az első két pár cipőt is tőlük, melyek együtt majdnem négyezer dollárba kerültek. Ezeket csak a hálószobában viseltem, az éjszakai fehérneműimhez. A puffon hevert néhány, még kicsomagolatlan La Perla bugyi. Úgy láttam, a szolgálólánynak már volt ideje kipakolni a bőröndjeimből.

Kiszálltam a kádból, és alaposan megtörölköztem az egyik törölközővel, amelyet a kád melletti kis tartóra készítettek. Felvettem a hálóinget, aztán azon töprengtem, milyen színű és fazonú bugyit válasszak. A La Perla csábos kínálattal rendelkezett, úgyhogy nehéz volt döntenem. Kicsomagoltam a fekete és piros csipkés bugyikat, és végül, pillanatnyi tétovázás után a fekete mellett döntöttem. Pihekönnyű volt, rózsás és rendkívül csábító. Aztán felvettem a fekete, tizenkét centi magas sarkú, selyemszaténból készült, kézi varrású cipőt, melyet virágmintákba rendezett, különböző méretű kristályok díszítettek. A cipőket Frastaglio technikával dolgozták ki. A hagyományos, nagy pontosságú firenzei öltési mód alkalmas volt arra, hogy a cipő legapróbb részletét is kiemelje. Ugyanez a Frastaglio technika köszönt vissza a hálóing csipkés felső részén, amely spagettipántos estélyi ruhára emlékeztetett.

Megnéztem magam a fürdőszoba falait díszítő egyik kristálytükörben. Az áttetszően csillogó anyag csábítóan hangsúlyozta a testemből sugárzó erotikát.

A fürdőszobában található pipereszekrényen rábukkantam szépen elrendezett kozmetikai szereimre is. Arra gondoltam, hogy az évek óta különböző palotákban dolgozó Amani pontosan tudja, mit kell tenni annak érdekében, hogy egy sejk felesége elégedett legyen.

A fekete Dior szemceruzáért nyúltam, és kihúztam a szememet. A szemhéjamra kis aranyfüstöt tettem, a szempilláimat kispiráloztam. Sötétpiros rúzzsal kifestettem az ajkamat is, amelyet előtte gondosan kihúztam egy árnyalattal sötétebb kontúrceruzával. Szájfényt is tettem a számra, hogy kiemeljem a teltségét. Egy pillantást vetettem a parfümökre, és elgondolkodtam, vajon melyik illat felelne meg legjobban a hálószobánkban töltött első éjszakára. Amióta Szálím teljes körű hozzáférést biztosított a bankszámlájához, nagyon megszerettem a Dior márkát. Dior ruhákat vásároltam, cipőket, napszemüveget, táskát, ékszereket, kozmetikai szereket és parfümöket. Maga Christian Dior, az egyik legnagyobb divatikon is kiemelt figyelmet szentelt a parfümöknek, amelyek minden, általa fémjelzett kollekcióban fontos szerepet játszottak. A tervező úgy vélekedett, hogy az illatkompozíció a kollekciót megkoronázó elem.

Kezembe vettem a legújabb Dior parfüm, az Addict sötétkék palackját, amelynek a szlogenje így hangzott: *Kellemesség, érzékiség, energia*. A parfüm valóban ilyen volt, és azonnal megtetszett nekem. Bőven fújtam belőle magamra. Tudtam, hogy a kezdeti érzéki illat bizonyos idő elteltével erotikus árnyalattal telítődik. Dominált benne a Jamaicában található éj királynője kaktusz virágának illata. Azért hívják így e növényt, mert alkonyatkor bomlanak ki a virágai. Mindez a rózsa, jázmin, narancs és mimóza illatával keveredett, az alapja pedig vanília és szantálfa volt. Ebben a csábító illatfelhőben indultam el a hálószoba felé.

Szálím már várt rám, a kis márványasztal melletti kanapén ült. Az asztalon üdítők, frissen facsart gyümölcslevek, kávéval és teával teli díszes kancsók álltak, továbbá háromszintes kínálótál ínycsiklandó falatkákkal, továbbá egy másik tál édességekkel. Észrevettem, hogy a levetett ruhámat már el is vitték. A férjem a fejem búbjától a sarkamig végigmért, és elvarázsoltan így szólt:

– Az én Isabelle-m! Csodás, mint mindig.

Csábmosolyt vettem rá, majd leültem mellé. Szálím képtelen volt levenni a szemét a hálóing anyagán átderengő bőrömről.

– Elégedett vagy a házzal? – kérdezte, és láttam, hogy süt belőle a boldogság.

– Egyszerűen csodálatos! Annyira boldog vagyok, és ezt neked köszönhetem! – ezzel a nyakába vettem magam. – Szeretlek! Örületesen szeretlek! – mondtam, és közben nem győztem csókolgatni.

Szálím szorosan magház ölelt.

– Szeretlek...

Forróság öntött el, és az az érzés, amelyet Szálím előtt nem ismertem. Új volt a számomra, hogy a szeretett férfi közelsége olyan világba röpít, ahol a határtalan szerelmen kívül semmi másnak nem marad hely.

– Isabelle... – A férjem a tekintetét a szemembe fúrta, beletúrt a hajamba, és szenvedélyesen csókolni kezdett.

Szálím tüneményes szerető volt; csak mellette tudtam meg, milyen is az igazi szex. Esetenként ütős, energikus, mindennemű fékek nélküli – ilyenkor a test merő vágy, az ember önfeledten keresi az újabb és újabb, izgalmas és vakmerő simogatások rejtekútjait, amelyek végül a határtalan ekstázis elfojthatatlan sikolyaihoz vezetnek. Velencében egy ízben belevetettük magunkat az utcai multság forgatagába, és váratlanul, egy érintés hatására egyszer csak vágyakozva egymásra pillantottunk, majd hazarohantunk a szállodába, hogy ott önfeledten szerelmeskedjünk egészen addig, amíg már levegőt sem kaptunk, elvesztünk a vágy örült sodrásában, s hagytuk magunkat egyre vadabb ingereket követelő testünk által sodortatni. A testünk pedig hallgatott az elemi ösztönökre, kiélveztük a szerelmes játszadozás minden pillanatát, némán sikoltottuk, hogy még, még, gyorsabban, még, még, erősebben, erősebben, gyorsabban, gyorsabban, erősebben, erősebben, ahhh...

Máskor Szálím finoman csókolgatta az arcomat, gyengéden simogatta a testem minden zugát, és hagyta, hogy a vágy lassan kerítsen a hatalmába. Néhány perc múlva hosszú, szenvedélyes

csókot adott, miközben lassú, körkörös mozdulattal a mellemet simogatta. Megérintette megkeményedett mellbimbóimat, és időről időre enyhe nyomást is gyakorolt rájuk. Aztán forró, szenvedélyes csókokkal borította a nyakamat, mellemet és hasamat, majd a fenekemet, széttárt combjaimat simogatta. A szerelmes vággyal párosuló rafinált simogatások magukkal ragadtak, a testem időről időre kéjesen megremegett, s az eszméletvesztés határán jártam. Éreztem hosszú, kemény nemi szervét, magabiztos tenyerét, ahogy a csiklóm, szeméremdombomat simogatja. A bugyi finom anyagán keresztül masszírozta nedvesedő nemi szervemet, és amikor a csípőm már ritmikus mozgásba lendült, amikor már kéjesen lihegtem, bedugta a kezét a bugyim alá, eljutott a duzzadt csiklóhoz, amely örömmel fogadta az ujjak mesteri játékát. Amikor átölelt erős karjával, teljesen átadtam neki magamat, nem kaptam levegőt, úgy éreztem, elvesztem, mérhetetlen, eksztatikus gyönyörűség járt át, orgiasztikus megsemmisülést éreztem. Ezekben a pillanatokban akár össze is omolhatott volna a világ, semmi sem számított, semminek nem volt jelentősége. Csak a mindenható, mindenütt jelen lévő és abszolút szerelem számított. És mi, a dionüszoszi örület transzában összefonódott pár. Úrrá lett rajtunk a megfélemezhetetlen szenvedély, a szerelem kábulata. Az erotikus szimfónia végül a közös orgazmus diadalittas győzelmi hangjai között teljesedett ki.

A Velencéből való visszatérést követően három napig szinte el sem hagytuk az ágyat. Minél jobban megismertük egymás testét, annál inkább vágytunk rá, hogy újra és újra átéljük a paradicsomi kéjt. Odafigyelően, gyengéden igyekeztünk elsajátítani egymás legtitkosabb vágyait, gyönyörforrásait. Szálím odaadóan, igazi férfihoz méltóan fedezte fel testem titkait, hogy aztán sikerrel juttasson el a szerelmi beteljesülés csúcsára. Én mindezt igyekeztem viszonzni... A családi házunkban töltött első nappalokra és éjszakákra a változatos szerelmi játékok végeérhetetlen láncolataként emlékszem vissza.

Akkoriban ismertem meg azt is, miféle luxust jelent egy sejk feleségének lenni. Velencében a fényűző Gritti Palace Szállodában úgy szolgáltak ki, akár egy hercegnőt, ám a sejk palotájában megtapasztalt hétköznapi komfortja a

legmerészebb várakozásaimat is felülmúlta. A személyzet mindent elkövetett annak érdekében, hogy a palota élete tökéletesen szervezett legyen, nekünk annyi volt a feladatunk, hogy kellemesé tegyük egymás számára a közösen töltött időt. A reggelit általában a kert egyik baldachinja alatt fogyasztottuk el, a kertész által ápolt növények, a szökőkút megnyugtató csobogása közepette. A szolgák mindent elénk tettek, s az üres vagy felesleges tányérokat azonnal elvitték. Ugyanekkor a személyzet más tagjai kiszellőztették és kitakarították a hálószobát, a két fürdőszobát, ágyhuzatot és törölközőket cseréltek, illetve elvitték kimosni a viselt ruhákat. Kezdetben zavarban voltam, mert arra gondoltam, hogy az összegyűrt ágynemű, a hálóingek, a szoba levegőjében érezhető szenedélyillat éjszakánk pikáns titkairól árulkodik. Idővel hozzászoktam a körülöttem jelen levő idegenekhez.

Az ötödik vagy hatodik napon, nem is emlékszem pontosan, mikor, miközben egy rendkívül izgalmas, szenedélyes éjszakát követően lustán falatoztunk az egyik baldachin alatt, egyszer csak így szóltam:

– Kár, hogy még az esküvő előtt nem vettem magamnak néhány *dzsabaliját*.

Arra gondoltam ugyanis, hogy a hagyományos, hosszú, arab öltözet igazán megfelelő volna a számomra.

A férjem nem szólt semmit, de kora délután a palota egyik szobájában már több tucat szépséges *dzsabalija* között válogathattam. Érdekes fazonok, változatos anyagok, élénk, gazdag színvilág, arany- és ezüst-rátétes hímzés, flitterek, gyöngyök – mindez csodálatos kivitelezésben.

– Szálím! Hogy került ide ez a sok szép ruha? – kérdeztem, mivel hinni sem akartam a szememnek.

– Mondtad, hogy *dzsabalijára* vágysz, ezért néhány kereskedő elhozta bemutatni az ajánlatát – felelte Szálím, és a szemében ott volt a jellegzetes csillogás, amit mindig akkor tapasztaltam, amikor sikerült meglepnie. – Próbáld fel őket, és válogass! A végén tedd félre azokat, amelyek tetszenek.

– Hányat választhatok?

– Amennyit akarsz. Amani és a többi szolgálólány majd segít felpróbálni az összest. Választottál már magadnak személyes

szolgálólányt?

– Még nem.

– Akkor válassz minél gyorsabban!

– Amani remekül boldogul mindennel.

– Neki az egész palotát szemmel kell tartania. Kell valaki, aki a nap huszonnégy órájában csakis a te kívánságodat lesi.

– Jó, holnap választok.

– Remek, most pedig érezd jól magad! Mutasd majd meg Amaninak, mit választottál, és holnap megvesszük.

– Jó, kedvesem.

Szálim kiment, Amani pedig egy másik szolgálólány társaságában várta az utasításaimat. Készen álltak arra, hogy segítsenek a ruhák felpróbálásában. Úgy éreztem, képtelen vagyok ilyen gyorsan dönteni, ugyanis mindegyik ruha nagyon szép volt, méltó egy arab hercegnőhöz. Mindegyik földig ért, a nyakrésznél, a dekoltáznál, az ujjak végén mindegyiket fénylő kövecskék díszítették, és két egyforma fazont sem találtam köztük.

– Amani! – fordultam a szolgálólányhoz.

– Tessék, madame!

– Add ide azt a türkizkék *dzsalabiját*.

Amani levette az állványról a kiválasztott darabot.

– Ne azt, hanem a világosabbat, amelynek tülluujjai vannak, ott, a piros mellett.

– Értem, madame.

Amani leakasztotta az általam kiválasztott *dzslabiját*, én pedig levettem a rajtam lévő egyszerű nyári ruhát. A mellettem álló szolgálólány elvette, hogy felakassza az állványra.

– Hogy hívnak? – kérdeztem.

– Malati – felelte halkán.

– Hová valósi vagy?

– Indiába.

Malati első látásra csendesnek és nyugodtnak tűnt. Diszkrét lány benyomását keltette, úgyhogy arra gondoltam, őt választom.

Amani és Malati segítségével felpróbáltam az első *dzsalabiját*. Elkelt a szolgálólányok segítsége, mivel a töbréteggű, gazdagon díszített, bonyolult szabású ruhát nehéz lett volna egyedül

fölpróbálnom. A szolgálók gondosan megigazgatták a ruha redőit, majd megragadták a szoba sarkába támasztott három nagy tükröt, és felállították körülöttem. A díszes *dzsabalija* jól állt, kacéran kiemelte telt keblemet és karcsú derekamat. Néhányszor elégedetten megpördültem a tengelyem körül, és minden oldalról szemügyre vettem magamat.

– Ez a ruha nagyon szép. Tegyük félre – közöltem Amanival.

– Igenis, madame.

Segítettek levenni a ruhát, majd félretették.

– Most pedig... – tekintetem végigfutott a felakasztott darabokon... – talán... jöjjön az a bordó. Utána a világoslila, aztán a halványkék – böktem rá néhány darabra.

Az egész délutánt, sőt az estét is a ruhák próbálgatásával töltöttem. A szolgálólányok vizet, gyümölcsleveket, kávé és teát hoztak. Észrevettem, hogy Malati nagyon igyekszik, minden kívánságomnak szeretett volna megfelelni. Megkérdezte, mennyire legyen erős a tea és a kávé, tegyen-e bele tejet, vagy sem, hány cukorral kérem, a vizet jégkockával kérem vagy anélkül, és milyen gyümölcslére vágyom. Amanival felváltva hozták az újabb és újabb ruhákat, és lelkesen segítettek mindet felpróbálni. Néhány óra múlva az egyik állványon lógott pár, általam kiválasztott *dzsabalija*.

– Szerintem ennyi elég lesz, Amani! Készítsd elő a fürdővizemet. Megrendeltem a fodrásznőt?

– Igen, madame, a szépségszalokban várja.

A palota egyik termében alakították ki a fodrászszalont, a kozmetikai szalont, a masszázshelyiséget és a szaunát.

– Jó, a fürdés után azonnal lemegyek a fodrászhoz.

– Madame...

Malati olyan halkán beszélt, hogy alig hallottam.

– Tessék!

– Elkészíthetném ma én a madame fürdőjét?

– Én közben foglalkoznék a ruhákkal. A kiválasztottakat felakasztom a gardróbba, a többit pedig visszaadom a kereskedőknek – fűzte hozzá gyorsan Amani.

A szolgálókra pillantottam, akik a döntésemre vártak. Eszembe jutott, hogy Szálim azt mondta, Amaninak van épp elég

dolga, tehát valaki mást kell választanom a személyem körüli szolgálatokra. Malati szomorú, megadó tekintettel nézett rám.

– Rendben van, Malati, ma előkészítheted a fürdőmet és a friss ruhát. Amani! Mondj el neki mindent, hogy s mint szeretem. Ne feledkezz meg az orchideákról... és a Perrier vízről. Este pedig a fürdés után... – tekintetem végigsiklott a sok színes ruhadarabon – ...azt a sötét pirosat veszem fel. Azt vidd be a hálószobámba!

– Rendben van, madame – mosolyodott el a szolgálólány.

Fél óra múlva már a kádban voltam. Miután megérkeztem az Emírségekbe, Sandrának köszönhetően megismertem az argánolajat tartalmazó fürdőolajokat. Marokkó folyékony aranya természetes elixír, fantasztikus regeneráló, bőr-, haj- és körömerősítő tulajdonságokkal rendelkezik. Nemezszer meggyőződtem róla, hogy nagyszerűen hidratál, a bőröm ruganyos és bársonyosan sima lesz tőle. Elnyúltam a kellemes illatú habokban, és a rám váró éjszaka örömeire gondoltam. Malati remekül boldogult a feladataival, a fürdővizet kifogástalanul előkészítette, a fürdőszobát feldíszítette orchideákkal, kedvenc illatgyertyáimról sem feledkezett meg, melyek gardénia, liliom, szantál és Baliról származó jázmin illatával töltötték be a fürdőszobát.

A fürdést követően felvettem egy piros csipkés La Perla melltartót, amely csábítóan kiemelte a mellemet. Ugyanilyen színű bugyit választottam hozzá. Felvettem az új *dzsalabját*. Egyszerűen nem tudtam betelni kisebb-nagyobb, csillogó ékkövekből, gyöngyökből kialakított, aranyszalagokkal szegélyezett mesteri berakásaival. Be kellett ismernem, hogy a hagyományos arab öltözék hihetetlenül szép. Az elomló anyag körülöleli a testet, és a legkisebb mozdulatnál is kiemeli annak nőiességét.

Ezt követően lementem a házi szépségszalomba, ahol a fodrászra bíztam magam. Arra gondoltam, hogy az új ruhához és friss frizúrához nem ártana profi smink sem.

- Hányra tud ideérni egy sminkes? – kérdeztem Amanit.
- Azonnal utánaézek, madame.
- Igyekezz, Amani! Egy óra múlva vacsora.
- Rendben van, madame.

A szolgálólány lebonyolított egy gyors telefont, majd tájékoztatott, hogy a sminkes fél óra múlva tud ideérni.

– Remek, Amani! És mondd meg Malatinak, hogy főzzön nekem kávé t kardamommal. Azt már itt iszom meg.

– Rendben van, madame.

Pár perc múlva Malati egy kis csészében már hozta is az illatozó kávé t, óvatosan letette az asztalra, vigyázva, hogy egy csepp se ömöljön ki.

– Köszönöm, Malati.

– Nincs mit, madame.

– Malati...

– Tessék, madame.

– Te lehetsz a személyes szolgálólányom, Malata. Egyelőre csak próbaidőre.

– Köszönöm, madame.

– Egy hónapon keresztül a rendelkezésemre állsz, aztán végleg döntök.

– Köszönöm, madame. Nagyon fogok igyekezni.

– Rendben van, Malati.

Az volt a benyomásom, helyesen döntöttem.

A sminkes testes libanoni lány volt, aki gyakorlott kézzel látott neki a megfelelő smink elkészítéséhez. Hosszabb idő t fordított a szemem kifestésére. A szem az arab nők számára kiemelt jelentőségű, mivel gyakran az arcukat is eltakarják. Az erősen kontúros szemek csábítanak, kedvet ébresztenek a férfiban, hihetetlen testi élvezeteket ígérnek. Egyetlen megragadó tekintet akár egy intim kapcsolat kezdetét is jelentheti.

– Madame! – a libanoni lány az arcpír biztos mozdulattal történő felhelyezésével befejezettnek nyilvánította a munkáját. – Kérem, nézze meg a sminkjét, és mondja meg, tetszik-e.

Ovális, ezüstkeretes, féldrágakövekkel kirakott kis tükröt adott a kezembe.

A smink első látásra túl erősnek tűnt nekem, ám be kellett ismernem, hogy remekül kiemelte arcom előnyeit, és pompásan illett a *dzsabalbíjához*.

– Igen, tetszik.

– Nagyon örülök, madame. Ajánlom magam a jövőben is – a lány ezzel nekilátott kozmetikai táskája összecsomagolásának.

– Amennyiben szükségem lesz a segítségedre, Amani felhív.

– Huszonnégy órában a vendégeim rendelkezésére állok.

– Remek. Vizontlátásra!

– Vizontlátásra!

A sminkes távozott, a fodrász, akit megkértem, hogy maradjon, megigazította kissé összekócolódott frizurámat.

– Malati!

– Tessék, madame.

– Felmegyek. Hozd fel a parfümömet!

– Igen, madame. Melyik parfümöt óhajtja?

– Hm... A Dune-t, a narancssárga csomagolásban. Csak nem tudom, hol hagytam... Vagy a hálószobában van az éjjeliszekrényen, vagy a fürdőszobában.

– Értem, madame. Megkeresem.

A szolgálólány sietve elhagyta a szépségszalont. A Dior-féle Dune az egyik kedvenc kölnim volt. Közvetlenül azután kezdtem használni, hogy Dubajba érkeztem. Akkoriban dobták piacra ezt a márkát. A reklámszlogen szerint a Dune a vágyak világába való menekülést szimbolizálja. Olyan helyet jelent, ahol a nap megcsókolja a tengert, a fény sugarai finoman simogatják a bőrt, meg-megvillannak a meleg homokban, az óceán felől érkező fuvallat pedig bazsarózsa és lilium illatát sodorja magával. Számomra a Dune a titokzatosságot jelentette: amikor egy férfi találkozik egy nővel, amikor a kölcsönös érzelmek gazdagsága eltelíti mind a szívet, mind az érzékeket. A Dune roppant összetett illatkompozíció volt, ugyanolyan bonyolult, mint amilyen két ember kapcsolata lehet, akik élmények sokaságát kínálják egymásnak. A parfüm gazdag alappal rendelkezett: volt benne pacsula, borostyán, balzsamos gyanta, vanília, szantálfa, tölgymoha és pézsga. Ehhez jött még a paliszander, narancs, bergamott, mandarin, bazsarózsa és a szív rendkívüli hangjai, amely az alábbi illatskálát foglalta magában: jázmin, rózsa, sárga viola, lilium és ilang-ilang, azaz a virágok virága.

A kivételes szépségű ilang-ilangnak hat hosszú, keskeny, sárga szirma van, zöldbe forduló árnyalattal. A szirmok középpontja rózsaszínes-piros. Édes, intenzíven virágos az illata,

földes, krémes beütéssel. A Fülöp-szigeteken elterjedt tagalog nyelv szerint a nevét „ilang”-nak ejtik, amely sivatagot jelent, az „ilang-ilang” pedig ritkát. A szó kitűnően meghatározza kifinomult, trópusi illatának nyugalmát. A tropikus illat az alapja a kultikus Chanel No. 5. parfümnek is. Indonéziában ilang-ilang virágokkal terítik be az ifjú házaspár ágyát a nászéjszaka előtt, mivel erős afrodiziákumnak tartják. A Fülöp-szigeteken az isteni eredetű nőiesség és érzékiség szimbólumának tartják.

– Tessék, madame – nyújtotta át Malati a Dune-t.

– Köszönöm.

Bőven fújtam magamra belőle. Készen álltam a szerelmemmel elfogyasztandó vacsorára.

Szálím már várt rám az étkezőben. Az asztalt már megterítették, égtek a gyertyák, és két szolgálólány várta az utasítást, hogy mikor hozzák az első fogást.

– Isabelle!

A férjem hangjából lelkesedés csendült ki. Örültem, hogy érdemes fáradoznom. Amikor az asztalhoz léptem, Szálím felállt, az egyik szolgáló pedig elhúzta a székeimet.

– Milyen szép vagy! – szólt a férjem, és képtelen volt levenni rólam a tekintetét.

– Köszönöm.

– Látom, nagyon szép *dzsalabiját* választottál.

Szálím a szolgálólányok felé bólintott, hogy kezdjék meg a vacsora felszolgálatát.

– Igen, ezt választottam, és még tucatnyit.

– Remek!

– Nagyon vonzó volt a kínálat.

Még most is a szemem előtt lebegtek a változatos minták.

– A legjobb üzletekből érkeztek a ruhák.

– Ezért volt olyan változatos a kollekció.

– Szükséged van még valamire? – kérdezte gondoskodóan a férjem.

– Köszönöm, nem. Habár...

– Tessék! Csak mondd, Isabelle, és megkapod.

– A cipők járnak az eszemben... Ennyi különböző színű ruha...

Jól jönne pár új cipő is.

– Jó, holnapra hozatok cipőket.

– Köszönöm, Szálím.

– Nincs mit, Isabelle! Mindig mondd meg, mire van szükséged!

– Jó, kedvesem!

A vacsora kellemes légkörben zajlott. Felidéztük a velencei nászutat, és tervezgettük, hogy legközelebb hová utazunk. Egyszer csak Szálím kis türelmet kért tőlem, azt mondta, fontos hivatalos telefont kell lebonyolítania. Hamarosan visszatért, majd azt mondta, hogy a kávé és a desszert az egyik emeleti szalonban fogyasztjuk el.

– Isabelle! – szürcsölgette Szálím a kávé. – Hogy tetszik neked ez a ház?

– Csodás! – feleltem, és még mindig nem tudtam betelni a királyi palotát idéző belsőkkal.

– Szeretnél valamit változtatni? Hiányolsz valamit?

– Nem. Mindent tökéletesen elrendeztél. Mellesleg jól csőbe húztál a jachtvásárlásról szóló mesével – nevettem el magam.

– Tényleg szeretnék egy új jachtot venni, de csak később. Több cégtől is várom az ajánlatokat.

Ebben a pillanatban megszólalt Szálím telefonja.

– Bocsáss meg egy pillanatra! – ezzel Szálím felállt, kiment. Hallottam, hogy arabul beszélget valakivel.

Pár perc múlva bordó bársonnyal bevont dobozkával a kezében tért vissza.

– Ez a tiéd, Isabelle! – nyújtotta át a dobozkát, és közben csak úgy sugárzott belőle az öröm.

– Köszönöm, Szálím!

A dobozban nyakékből és fülbevalóból álló platinaszett volt, mélyvörös rubintokkal és fehér gyémántokkal kirakva.

– Csodásan nézel ki ebben az arab ruhában – Szálím leplezetlen csodálattal mért végig. – Arra gondoltam, hogy ez az ékszer remekül illene a ruhához.

– Szálím...

Meghatott a férjem határtalan szerelme.

– Kedvesem! Elkényeztetsz...

– Szívesen teszem – felelte Szálím érzéki hangon.

– Tényleg? – mosolyodtam el kacéran.

– Igen...

Szálím szemében világosan látszott az erős vágy. Egyszerre álltunk fel, és indultunk el a hálószoba felé.

A Velencéből való megérkezésünket követően néhány hétig el sem hagytam a palotát és környezetét. Ismeretségünk elején a közösen töltött időnk nagy része nyilvános helyeken telt el. Most kettesben lehettünk, nem is vágytam semmi másra. A palota hatalmas volt, rengeteg gyönyörűen berendezett terem, szalon és szoba volt benne... Egyáltalán nem unatkoztam. Az éjszakai órületet követően általában délig aludtunk, aztán megreggeliztünk, én a kertben maradtam, a férjem pedig vagy elment itthonról, vagy a palotában lévő dolgozósobájában ülv üzleti ügyeivel foglalkozott. Én eközben az ápolt kert fasorjaiban sétálgattam, vagy a szökőkút mellett olvastam a külföldi út során vásárolt, vagy a palota könyvtárszobájában talált könyveket. Mindig szerettem olvasni, és végre elég időm volt rá. A közös ebédet követően általában sziesztáztunk. Este beszélgettünk, filmeket néztünk vagy a soron következő utunkat terveztük. Igazi és alaposan meghosszabbított mézeshetek voltak ezek.

Az idilli napokat egyedül a szüleimmel való konfliktusom zavarta meg. Felhívtam édesanyámat, és boldogan elmeséltem neki, hogy megvolt az esküvő. Amint az édesanyám meghallotta, hogy akaratok ellenére cselekedtem, azonnal letette a kagylót. Apám egy szót sem volt hajlandó váltani velem. Naponta hívogattam a szüleimet, de csak a fájdalmas csengőhangot hallottam. Egy idő múlva anyám a következő sms-t küldte: „Ne gyötörj minket a hívásaidal, nem fogjuk felvenni a telefont. Zavarsz minket a munkában.” A mézesheteim alatt ez volt az egyetlen nap, amikor elsírtam magam.

Szálímmal szinte egyáltalán nem beszélgettünk a szüleinkről, mivel ez mindkettőnk számára kényes téma volt. Szerelmesek voltunk, átjárta testünket a szenvedély és a hihetetlen boldogság. Csak ez számított.

Egyszer Szálím néhány gépkocsi-katalógussal állított haza.

– Nézd, van itt BMW, Mercedes, Lexus. Nézd át, és válassz magadnak egyet! Ha pedig olyan márkájú kocsit szeretnél, amely nincs a katalógusban, csak szólj.

– Biztosan találok megfelelőt ezek közt.

– Örülök.

A következő napokon tehát válogattam, de valahogy nem tudtam dönteni.

Végül azt mondtam a férjemnek:

– Inkább menjünk el egy autószalonba. Akkor talán könnyebben döntök majd.

– Természetesen. Ha ezt szeretnéd, legyen így.

– Mikor?

– Holnap vagy holnapután.

– Rendben.

Másnap ebédnél Szálím kijelentette, hogy a sziesztát követően elmegyünk egy autószalonba. Gyorsan átöltöztem, és a hallban vártam a férjemre. Amint felbukkant, rögtön elindultam a kijárat felé.

– Isabelle! – állított meg a férjem hangja. – Hol az *abajád* és a kendőd?

– Tessék?

– A ruha, amely eltakar. Az autószalonokban férfiak dolgoznak. Nem bámulhatják a feleségemet. Túl szép vagy ahhoz.

Reszketés futott végig a testemen.

– Már korábban szoltam Amaninak, hogy rendeljen néhány *abaját*. Mindjárt be is hozza az egyiket.

Szálím mindezt úgy közölte, mint a lehető legtermészetesebb tényt. El kell takarnom magamat, és kész...???

– Kedvesem! Még sosem viseltem *abaját*. Talán majd legközelebb.

– Isabelle...

A férjem hangjában addig ismeretlen tónust észleltem.

– Az *abaja* nem olyan ruha, melyet vagy felveszel, vagy nem. Az *abaja* kötelező, csakis abban hagyhatod el a házat.

Bizonytalanul álltam, nem tudtam, mit csináljak. Eszembe jutott, mit mondott Szálím a velencei tartózkodásunk vége felé: át kell térnem az iszlámra, és elkendőzve kell járnom. Miután a nászútról megjöttünk, Szálím többet ezt nem említette, úgyhogy arra gondoltam, a végső döntést rám bízza. Most kiderült, tévedtem.

– Amani! – hívta be Szálím a szolgálólányt.

Furcsán éreztem magam. Ellentétes érzelmek hálójában vergődtem. Egyrészt nem akartam felvenni az *abaját*, másrészt annyira szerettem Szálimot... És ő annyi mindent megtett értem, minden percben azon fáradozott, hogy boldog legyek. Teljesítette az álmomat, elvitt a velencei karneválra, drága ajándékokkal árasztott el, korábban elképzelhetetlen luxuskörülményeket biztosított a számomra. És annyira szeretett, olyan tüzesen, olyan férfiasan...

– Amani! Hozd be a madame-nak az *abaját*.

– Máris! – ezzel Amani eltűnt a hallba torkolló folyosón.

Egy pillanat múlva hozta is a kért ruhadarabot. Rápillantottam a fekete anyagra, és teljesen váratlanul légszomjam lett. Azt volt a benyomásom, ha most elfedem a testemet, egy fekete úrbe zuhanok, egy hatalmas gödörbe, amely a semmiben végződik, és ahol nincs hely a számomra. Amani kinyújtott kézzel maga elé tartotta az *abaját*, a rongydarabot, amely örökre ráborul az életemre.

– Nem, Szálim, én erre képtelen vagyok...

A férjem szigorú tekintettel méregetett. Tudtam, hogy benne is dúlnak az érzelmek, csodálkozás és kétely gyötri. Az ajka mozgott, mintha ki akarta volna mondani a nevemet, de képtelen volt rá. Szomorúságot láttam az arcán, határtalan szomorúságot, amely megérintette a szívemet. A szememben könnyek csillogtak, szerettem volna odabújni hozzá, de ott állt mellettünk a szolgálólány az abajával, amelynek fekete színét visszatükrözte a fehérmárvány padló. Egy pillanatig néztük egymást, majd Szálim sarkon fordult, és kiment.

Zihálva felrohantam az emeletre, és bezárkóztam a hálószobába. Egyre hangosabban sírtam, és nem tudtam eléggé sajnálni, hogy egy csodás időszaknak így hirtelenséggel szakadt vége. Vége lett a mézeshetek csodálatos nappalainak és éjszakáinak, amelyek elragadtak a mesés érzelmek világába, az igazi érzelmekről szóló álomba, amelyben két lélek örökre egyesül. Arra gondoltam, tulajdonképpen fel is vehetném az *abaját*, hiszen az csak egy ruha; haragudtam magamra, hogy sebet ejtettem ideális kapcsolatunkon. Na és Szálim? Mennyi mindent kellett legyőznie ahhoz, hogy elvehessen... A bátyja, Hamid sejk látogatása a cégünknel világosan megmutatta, milyen

fontos volt Szálím családjá számára, hogy ne vegyen el engem. A sejkék sosem fárasztják magukat személyes látogatással, csak akkor, ha az ügy kivételesen fontos a számukra. Szálím erről sosem beszélt, de biztosra vettem, hogy meglehetősen fájdalmassá vált a kapcsolata a családjával, hiszen szembeszegült az akarattal. Az esküvő után a családtagjai közül senki sem látogatott el hozzánk, nem gratuláltak az ifjú párnak. Ez bizonyította, hogy a hozzá közel állók közül senki sem fogadta el a házasságunkat.

Letörültem a könnyeimet, és elhatároztam, igyekezni fogok, hogy a házasságunk a lehető legjobb legyen. Nekem is kell adnom valamit, még akkor is, ha ez hatalmas terhet jelent a számomra.

A férjem éjjel tért haza, és csendesen becsusszant hatalmas franciaágyunkba. Biztos azt hitte, már alszom. Közelebb húzódtam hozzá.

– Kedvesem...

Szálím nem szólt semmit.

– Kedvesem... – ismételtem meg. – Szeretnék többet tudni a vallásodról. Olvasni szeretnék róla, és próbálom megérteni, miért viselnek a nők *abaját*.

– Isabelle! – ölelt át Szálím. – A palota könyvtárában sok könyvet találsz az iszlámról. Biztos rábukkansz a neked kellő információkra.

– Jól van.

Egymást szorosan átölelve aludtunk el.

Másnap a reggeli után felkerestem a könyvtárat. Ez volt az egyik legkedvesebb helyiség a szememben. Angolos stílusban rendezték be, eleganciát és nyugalmat sugárzott. Meleget árasztó, faragott peremű diófa könyvespolcok álltak benne, rajtuk angol és arab nyelvű könyvek. Az irodalom évszázadok óta fontos szerepet töltött be az arab világ kultúrájában. Dubaj emírje, Mohammed bin Rasíd al-Maktúm sejk maga is elismert költő volt, aki *nabatiban*, a hagyományos költői formában alkotott. A *nabatit* a homok lányának is szokták nevezni, témái általában a sivatagi emberek számára fontos értékek: lovagiasság, büszkeség, a természet szeretete.

Leemeltem az egyik könyvet, amely az iszlám kezdetéről szólt. Mohamed – Mohamed ibn Abdalláh – próféta, az iszlám

megalapítója 570 körül született Mekkában, és 632-ben hunyt el Medinában. Hatéves korában elárvult, és először a nagyapja, majd a nagybátyja nevelte. A kurajs törzshöz tartozott, melynek tagjai évszázadok óta a mekkai szent hely őrzésével foglalatostkodtak. Mekka annak a kereskedelmi útvonalnak a közelében feküdt, amely összekötötte a Földközi-tengert Dél-Arábiával és az Indiai-óceánnal. Mohamed nagyapja tekintélyes ember volt, mivel ő látta el azokat a karavánokat vízzel és élelemmel, amelyek letértek a főútról, hogy felkeressék a szent helyet. Mohamed fiatakorában a kurajs hercegnőként is emlegetett Hadidzsa, a gazdag, fiatal özvegy szolgálatába szegődött, és az ő utasítására többször is ellátogatott Szíriába. Bizonyos idő elteltével az akkoriban már negyvenéves özvegyet olyannyira megigézte a nála tizenöt évvel fiatalabb Mohamed, hogy rábízta a vagyonát, és férjhez ment hozzá. A nagy egyetértésben élő házaspár kapcsolata huszonöt évig, egészen Hadidzsa haláláig tartott. A különböző források kiemelték, hogy Mohamed mindvégig hű volt szeretett feleségéhez, és annak halála után csak négy-öt évvel később nősült újra.

Mohamed az első látomását tizennégy éves korában tapasztalta meg. Ekkor már járatos volt a meditációban, rendszeresen elvonult a világtól egy, a Hira-hegyen, Mekkától nem messze található barlangba. Hadidzsa volt az első, aki hitt Mohamed küldetésében, és jó feleséghez illően támogatta a férjét, sosem szűnt meg őt szeretni; áldozatos odaadással, hűen és türelmesen állt mellette. Maga a Próféta haláláig szeretettel és tisztelettel emlegette Hadidzsát. Mohamed olyan gyakran és olyan szeretettel, ragaszkodással emlegette Hadidzsát, hogy későbbi szeretett felesége, Áisa féltékeny is lett az első feleségre, pedig ő akkor már nem élt. Hadidzsát mindenki kivételes asszonynak tartotta, akit intelligencia, erkölcsiség, tisztaság, meleg szívélyesség jellemzett. Az emberek úgy vélekedtek, hogy Mohamed mintaférj, Hadidzsa pedig példás feleség volt.

Behajtottam a könyvet, és arra gondoltam, milyen mély szerelem, megértés, elfogadás, igazi odaadás kell ahhoz, hogy egy pár huszonöt évet megértésben és kölcsönös szeretetben éljen át. Az én házasságom még csak most kezdődött, de máris ejtettünk sebeket egymáson. Pedig annyira szerettük egymást!

Szerettem volna valakivel elbeszélgetni a kételyeimről, dilemmáimról, a gyötrelmes érzésekről, ám ebben a szolgálkattal teli hatalmas palotában nem akadt senki, akihez fordulhattam volna a problémámmal. Anyámat nem volt értelme hívni, hiszen úgysem vette volna fel a telefont. Azonkívül tudtam, ha esetleg mégis felveszi, az lett volna az egyetlen tanácsa, hogy azonnal térjek vissza Lengyelországba, és kezdjek dolgozni a családi cégben. Azt pedig el sem akartam képzelni, hogy esetleges hazatérésem után miféle kritikával, szemrehányó megjegyzésekkel kellett volna szembesülnöm. Kate-től és Sandrától sem kérhettem tanácsot, hiszen annak idején ők is azt mondták, ne menjek férjhez. A lányok remekül érezték magukat Szamir és Rasíd társaságában, ám állandóan azt hajtogatták, hogy a gazdag, bőkezű arabokkal, jó kiállítású arab pasikkal való szórakozás egészen mást jelent, mint a házasság.

Eszembe jutott egy társaság, amelyről régebben hallottam: újonnan áttért muszlim nők voltak a tagjai. Gondoltam, felveszem velük a kapcsolatot, hátha hallok olyasmit, ami érdekes lehet a számomra. Becsengettem a szolgálólányomat.

– Malati! Kérdezed meg Amatit, hol az a két bőrönd, amelyeket nem akartam kicsomagoltatni. Az egyikben van egy bordó táska, benne laptop. Azt hozd ide!

– Rendben, madame.

Néhány perc múlva kezemben volt a laptop. Úgy tűnt, évszázadok teltek el azóta, hogy utoljára a kezemben tartottam. Az iroda, a kemény munka, egy-egy projekt leadása előtt az éjszakai virrasztások, a folytonos stressz, hogy vajon mit mond majd a főnök, rettegés a folyamatosan szimatoló Alextól – mindez a múltté lett. Most már teljesen más világban éltem. Egy olyan világban, ahol nem kell aggódnom azért, leszek-e annyira jó, hogy ne rúgjanak ki, lesz-e időm feltölteni a jégszekrényt, takarítani, mosni, főzni, vasalni, ablakot mosni, porszívózni, hiszen sürgetnek a határidők, és a munka az utolsó csepp energiáimat is kiszívja belőlem. Ebben a világban nem kellett naponta azon gyötrődnöm, miképpen éljem túl az adott napot, csodálatos környezet, szép tárgyak vettek körül, rengeteg időm volt, amit csakis magamra, nőiségem kibontakoztatására fordíthattam, örületesen szerethettem a férjemet, és

megengedhettem magamnak, hogy a férjem erős, védelmező karjában a paradicsomba ragadjon a szívem és a testem. Nem állt szándékomban erről lemondani. És nem érdekelt az ár, amit fizetnem kell érte.

A neten megtaláltam az engem érdeklő egyesületet. Egy kedves női hang meghívott a soron következő találkozóra, ahol „a mi nagyra becsült Teresa doktornőnk az iszlám szexualitásról tart előadást”, ahogy a hölgy lelkesen fogalmazott. Feljegyeztem a dátumot, és megigérttem, hogy feltétlenül elmegyek.

A találkozó napján öltöttem magamra először az *abaját*. A fekete ruha elöl kapsokkal záródott. Az elejét és az ujjakat ugyanolyan csipke szegélyezte, és egészen a földig ért. Malati segített a fejkendő megkötésében úgy, hogy ne látszódjon ki a hajam. Furcsán éreztem magam. Belenéztem a tükörbe, és úgy éreztem, nem én vagyok az a nő, akit látok, hiszen az arcomat nem keretezték a megszokott fürtök. Ezt követte a *nikáb*, a kis fekete szövetdarab, amely eltakarja az arcot. Csak a szemem látszott. A szemem, amely mélyén bizonytalanság és félelem ült. Végül következett a fejemet övező, a mellkas közepéig érő fátyol, a *shalla*, ahogy ezt a ruhadarabot az Emírségekben nevezik. Most már egyáltalán nem látszott a szemem, csak egy fekete alakot láttam a tükörben. A sok réteg alatt pedig ott rejtőztem én. Én?

Már az ajtónál jártam, amikor utolért Amani kiáltása:

– Madame!

Megálltam.

– A kesztyű! Kesztyűt is kell vennie! – ezzel a kezembe nyomott egy pár hosszú, fekete kesztyűt.

Éppen húztam felfelé, amikor visszatért Szálím. Elismerően nézett rám:

– A muszlim nőkkel való találkozóra igyekszel?

– Igen, kedvesem!

– Remek! – mosolygott kedvesen. – Várlak este. Minden jót!

A sofőr, miközben kinyitotta a Mercedes ajtaját, elismerően nézett rám.

Az egyesület székhelye ápolttal kerttel övezett elegáns villában volt. Az ajtóban világos bőrű, alacsony, korpulens asszony állt.

– Áisa vagyok – mutatkozott be, hangjából brit akcentus érződött.

– Isabelle.

– Először jársz nálunk?

– Igen.

– Gyere be! Vetközz le, helyezd magad kényelembe! Ott van a fogas az *abajának*.

Levettem új ruhadarabomat, és felakasztottam a többi fekete *abaja* mellé. Nagy teremben találtam magamat, a kanapén már jó néhány nő ült, látszott rajtuk, hogy különböző nemzetiségűek. Áisa kézen fogott.

– Ó Isabelle!

– Fariza! – emelkedett fel a kanapéról egy karcsú nő. – Gyere, ülj ide mellém! – mutatott kedves gesztussal a mellette lévő szabad helyre. – Honnan jöttél?

– Lengyelországból. És te?

– Pakisztánból. Áisát már ismered. Ő Mona Szíriából, ő pedig Linda az Egyesült Államokból... – sorolta Fariza.

Mindegyik nő hihetetlenül kedves volt, úgyhogy a bátortalanságom gyorsan szertefoszlott. A személyzet vizet, kávé, teát, süteményt kínált, mi pedig arról beszélgettünk, hogyan telnek a napjaink az Emírségekben. Kiderült, hogy nem mindegyik nő frissen áttért. Mona és Fariza például a születésük óta muszlimok voltak. Azért jártak az egyesület találkozóira, hogy támogassák az új tagokat, megosszák velük az iszlámmal kapcsolatos ismereteiket. Ugyanakkor Linda nem tervezte, hogy áttér, egyszerűen csak szeretett volna minél többet tudni annak az országnak a kultúrájáról és hitéről, ahol él.

Fél óra múlva magas amerikai nő lépett középre, és egy kis csendet kért.

– Teresa doktornő fantasztikus! – súgta Fariza. – Néhány évvel ezelőtt tért át az iszlámra, azóta az egyesületünk lelke és szíve. Szerteágazó a tudása, és nagyon érdekesen ad elő.

Teresa doktornő Mohamed próféta szavainak idézésével kezdte: „Három dolog van, ami a férfi alkalmatlanságára utal: (...) A harmadik: ha úgy közeledik a feleségéhez, és úgy kezd vele szexuális életet, hogy előtte nem beszélget el vele, nem próbál

intim légkört teremteni, és önmaga úgy elégül ki, hogy közben nem foglalkozik asszonya örömével.”

– Tehát magatok is látjátok, kedveseim, hogy amit manapság ajánlanak az uraknak szóló nyugati magazinok, azt az iszlám világban már sok évszázaddal ezelőtt ismerték.

Teresa doktornő egy pillanatra elhallgatott, majd tekintetével végigpásztázott a termen.

– Na és mi a helyzet veletek? – kérdezte tréfásan. – Remélem, nincs okotok panaszra.

A nők kacarásztak, sokat sejtető pillantásokat váltottak egymással.

– Látom, nem állunk rosszul – mosolyodott el Teresa doktornő.

A hallgatóság nevetésben tört ki.

– Tehát nagyon jó a helyzet – kommentálta Teresa doktornő, amitől a nevetés még hangosabb lett.

A doktornő a rendkívül érdekes előadásában kitért arra is, hogy az iszlám elismeri az ember szexualitását, amelynek a célja nemcsak a szaporodás, hanem az örömszerzés is. Kiemelte, az iszlám több helyen is hangsúlyozza, hogy a férfinak kötelessége gondoskodni az asszony szükségleteiről, és ahogy azt a Próféta is említette: egy-egy meghitt helyzet kibontakozásakor szavakkal, csókokkal, kedveskedéssel kell biztosítani a megfelelő hangulatot.

– Hadd idézzem nektek al-Gazáli, a nagy arab gondolkodó és teológus szavait. Al-Gazáli a XI. és XII. század fordulóján élt – ismertette lendületesen Teresa doktornő. – Legfontosabb műve *A vallásos tudományok felélesztése*, melyben a következőt bizonygatja: „Amikor a férfi eléri az orgazmust, meg kell várnia az asszonyt, amíg ő is megmerítkezik a kéjben, hiszen az ő esetében ennek elérése hosszabb ideig tarthat. Ha a férfi felkelti a nőben a vágyat, majd visszavonulót fúj, ezzel mindenképpen megsebzí a nőt, és a kölcsönös kéj elérése terén megfigyelhető mindennemű aránytalanság a házastársi kapcsolatok kihűléséhez vezethet. Az asszony számára kettejük egyidejű orgazmusa jelenti a kéj csúcsát...” – Teresa doktornő ismét a hallgatóságra irányította a tekintetét. – Gondoljatok csak bele: a modern szexológia pontosan ilyen nézeteket hirdet. A muszlim tudósok

pedig évszázadok óta azt tanácsolják, hogy a közös beteljesülést követően a férfinak még egy ideig a karjában kell tartania a nőt, és biztosítania kell őt határtalan szeretetéről. Továbbá arról, hogy szeretné boldoggá tenni őt.

Akaratlanul is elmosolyodtam, hiszen a férjem pontosan ezt szokta tenni. Mosolyom nem kerülte el Fariza figyelmét.

– Látom, hogy csodálatos férjed van – súgta a fülembe.

– A legjobb! – nyugtáztam.

Teresa doktornő a továbbiakban arról beszélt, hogy a párok a legkülönbözőbb technikákat alkalmazhatják az örömszerzés érdekében. Megengedhető a közös fürdés, a teljes testre kiterjedő masszázs, a frivol csók, a petting, a legkülönbözőbb segédeszközök, például nedvesítő zselék vagy Viagra tabletták.

– Ugyanakkor tilos pornómagazinok és pornófilmek nézegetése. Ezek csak frusztrációhoz vezetnek, mivel az ott bemutatott helyzeteknek nem sok közük van a valósághoz. Ha valaki ezekből indul ki, könnyen összezavarodhat – bizonygatta Teresa doktornő.

Nekem az a gondolat tetszett a legjobban, miszerint a muszlim tapintat erényét szemmel tartó férjnek semmiképpen sem szabad féltékenységet kelteni a feleségében. Ez annyit jelent, hogy egy férfi a felesége jelenlétében nem adhat hangot annak, hogy érdeklik más nők, hiszen ezzel megbánthatja a feleségét. Ekkor tudatosodott bennem, hogy Velencében Szálím egyetlenegyszer sem fordult meg egyetlen nő után sem, egyet sem nézett meg alaposabban. Többek között ezért is éreztem magam olyan jól a karnevál minden egyes napján.

– A modern muszlim tudósok arra is felhívják a figyelmet, hogy a nőknél jelentkezhethet a menstruáció előtti feszültség. Ilyenkor a férj köteles különleges bánásmódban részesíteni a feleségét – folytatta lelkesen Teresa doktornő. – A férj ilyenkor megértéssel, toleránsan viszonyul a felesége rossz hangulatához, depressziójához, esetleges irracionális megnyilvánulásaihoz.

E téren Szálím kivételes volt. Többször is bebizonyította, hogy képes a hisztijeim fölé emelkedni. Ezért még jobban szerettem.

– És mi a helyzet a teherbe esés megelőzésével? – szólalt meg Linda.

– Mind a megszakított közösülés, mind a fogamzásgátlás minden formája megengedett. De ami érdekes: a feleségnek bele kell egyeznie a megszakított közösülésbe, mivel neki is joga van egyrészt a teljes körű szexuális kielégüléshez, másrészt az utódokhoz.

– Engedélyezett az abortusz? – folytatta a kérdezősködést Linda.

– Az Emírségekben tilos az abortusz, öt évig tartó börtönbüntetés szabható ki érte. Csak abban az esetben megengedett, ha a nő életét veszély fenyegeti, vagy tudni lehet, hogy a gyermek komoly fogyatékossgal jön majd világra, amely amúgy is halálához vezet. Vannak még kérdések? – tudakolta Teresa doktornő.

– Szeretném tudni, mit mond az iszlám az orális szexről – kérdezte halkán egy asszony.

– Az iszlám mindenféle szexuális aktivitást megenged, leszámítva az anális szexet, illetve a teljes szexuális kapcsolatot a nő menstruációja esetén – magyarázta a doktornő. – Kérem, bocsássák meg a nyíltságomat, de mindenképpen szeretnék pontosan fogalmazni: tehát megengedett a házastárs intim testrészeinek csókolása, szívása, nyalogatása, amennyiben a másik félben ez jó érzést kelt.

– És a férj is ugyanígy kényeztetheti a feleségét?

– Természetesen.

A termen suttogás futott végig.

– Van még valami?

A nők tovább suttoztak egymás között, de senki sem szólalt meg.

– Van valami, ami foglalkoztat titeket? – tudakolta jóindulatúan Teresa doktornő.

Továbbra sem szólalt meg senki.

– Ne legyetek zavarban! Tőlem igazán mindent meg lehet kérdezni – biztatta a nőket az előadó.

– Szégyellünk nyilvánosan kérdezni – ismerte be Mona.

– Jó, akkor fejezzük be a rendezvény hivatalos részét, és a fennmaradó kérdéseket beszéljük meg kisebb csoportokban. Tartsatok velem bátran, semmi értelme szégyenkezni – mosolyodott el a doktornő barátságosan.

A nők azonnal felálltak, és körülvették a doktornőt.

– Gyere, hátha megtudunk valami újdonságot – vont maga után Fariza.

Közelebb mentünk a többiekhez, és kiderült, hogy a beszélgetés a maszturbáció témája felé kanyarodott.

– Én még mindig nem értem, hogy ez most megengedett, vagy sem? – Linda nagyon kíváncsi volt.

– Ahogy már mondtam, a maszturbáció tilos, de létezik olyan vélemény is, miszerint bizonyos esetekben megengedett – magyarázta türelmesen a doktornő.

– Például milyen esetben?

– Amennyiben fennáll a lehetősége a házasságtörés súlyos bűne elkövetésének, vagy akkor, ha egy hajadon lány belátható időn belül nem készül házasságra lépni.

– Teresa doktornő... – kezdte bátortalanul egy alacsony, barna lány.

– Tessék! – az amerikai nő a kérdező felé fordult.

– Nem is tudom, hogy fogalmazzam meg... – látszott, hogy a nő zavarban van.

– Minél egyszerűbben – Teresa doktornő nagyon türelmes volt.

– A pettingről volna szó...

– Értem...

– Ha egy férfi a pénisz helyett az ujjait használja, és így juttat csúcsra, az megengedett? – bökte ki végül a barna nő.

– Igen, megengedett. Kedveseim! – pillantott körül Teresa doktornő. – Az iszlám minden szexuális pozíciót, erotikus játékot megenged, ami kényeztetést vált ki a partnerekből, kivéve azokat, amiket már korábban említettem. Úgyhogy, kedveseim, bátran vessék bele magukat a legfrivolabb erotikus játékokba!

A nők elnevezték magukat, majd kisebb csoportokba tömörülve eddigi erotikus élményeik taglalásába fogtak. A teremben vidám hangulat uralkodott, érezhető volt, hogy a jelenlévők nem panaszkodhatnak az életnek e területére.

Amikor a tömeg lassan oszlani kezdett, Teresa doktornő mindenkinek díszes kis lapot nyomott a kezébe, amelyen néhány szó állt.

– Olvassák el ezt elolvás előtt – javasolta. – Vagy nem is annyira az elolvás előtt – mosolyodott el sokat sejtetően.

Mindenkitől elköszöntem. Fariza segített felvenni új öltözetemet, az *abaját*, *hidzsábot* és a *nikábot*. A tanulságos tanácskozást követően hazaindultam. A sofőr végig a ház előtt állt, tehát azonnal beszállhattam a Mercedesbe.

– Malati! Készítsd elő a fürdőmet, fél óra múlva otthon leszek – adtam ki az utasítást a telefonban.

Hazafelé menet elolvastam a kártyán szereplő szöveget. Al-Gazáli művéből származott az idézet: „Az erotikus vágy az Úr bölcsességének megnyilvánulása, és annak nyilvánvaló funkciója mellett van egy másik funkciója is. Ha valaki enged a vágyainak, és azokat kielégíti, akkor ebben olyan kéjt lel, amely egyszerűen páratlannak bizonyulna, amennyiben tovább tartana. Mindez az ízelítője annak a kéjnek, amit az emberek az édenben tapasztalnak. Hiába ígéretnének ugyanis nekik ezeket a kéjeiket, amennyiben még ízelítőt sem tapasztalnak belőlük (...). A földi kéj nem tökéletes, hiszen időben behatárolt, ám mégis erős motivációt jelent az ember számára. Arra készíti, hogy kipróbálja, és hogy a tökéletes, örök kéjre törekedjen. Ennek köszönhetően isteníti az ember az Urat. A mennyei kéj elérésének vágya olyan erős, hogy segít az embernek abban, hogy Istennek tetsző cselekedeteket hajtson végre, és mindezek eredményeképpen eljusson a mennyekbe.”

Miután hazaértem, azonnal a hálószobába mentem. A kis kártyát letettem az éjjeliszekrényre, és azonnal besiettem a fürdőszobába, ahol már várt az illatos habfürdő. Amikor elhagytam a fürdőszobát, Szálím már az ágyon feküdt, a kis kártyával a kezében.

– Látom, nagyon érdekes előadáson voltál – állapította meg, tüzes pillantásokkal méregetve a rövid piros bébidoll dekoltázsából kibugyanó feszes mellemet.

– Igen, valóban érdekes volt – bólintottam, majd macskamódra beszökkenem az ágyba, és a kezemet rögvest aktivizálódó péniszére helyeztem.

Reggelig nem aludtunk. Eletem talán legizgalmasabb éjszakáját éltem át.

A következő hónapok mesésen teltek. Egzotikus utak, hajókázás meleg tengereken, drága holmik vásárlása, az együttlét eufóriája következett... Egyre inkább kiismertem a férfi és nő együttlétének mágiáját, kialakult a mi külön világunk, ahová másoknak nem volt belépésük. Kölcsönösen élveztuk, hogy mások vagyunk, a minket körülölelő ezoterikus tér a nőiség és a férfiasság elemeivel telítődött. A tenger cseppjeiben fürdőzve, az óceán hullámain élvezve, a horizont színeiben fokozatosan fedeztem fel nőiségem csodáját, amely hol tüzesen lángolt, hol angyali szelídséggel ajándékozott meg. Es ott volt mellettem ő. A férfi. Szerető, hódoló, kényeztető, megbocsátó, támogató, gondoskodó, előrelátó, ölelő, simogató, csókoló. Az én férfim.

Amikor az Emírségekben tartózkodtam, mindig elmentem az egyesület üléseire. Fariza, Mona és Linda állt hozzám a legközelebb. Nagyon megszerettem a néha-néha benéző Angelikát is. A kivételes szépségű amerikai nő az Emírségek egyik prominens személyiségének a felesége volt. Nem tért át az iszlámra, de érdekelte az arab történelem, irodalom és kultúra. Egyszer érdekes előadást tartott a régi háremekről, ahol az asszonyok szavalással, énekléssel, hímzéssel, művészetekkel, kalligráfiával, olvasással és a palotában kötelező szertartásokkal foglalkoztak. Sok időt fordítottak a szépségápolásra, szerelmi művészetük tökéletesítésére. Angelika színes történeteit, mindazt, amit tőle hallottam az arab asszonyok csillogó és titkokkal teli világáról, magam is felhasználtam később a *Perzsa féltékenység* című regényemben.

* * *

A Portugáliából való hazatérésünk után fordult elő először, hogy a férjem minden magyarázat nélkül magamra hagyott a palotában. Magányosan és elkeseredetten csak rá tudtam gondolni, azon töprengtem, miért bánik így velem, és mikor jön végre haza. Amikor végre felbukkant, egyrészt nagyon boldog voltam, hogy ismét mellettem van, másrészt képtelen voltam felfogni, miért bánik így velem. Néhány napig teljesen megfeledkeztem a fogamzásgátló tablettákról, így teherbe estem.

Mindez ellentétben állt korábbi megállapodásunkkal. Néhány héttel az esküvőnk után azt mondtam Szálimnak:

– Tudod, szerintem az lenne a jó, ha egy ideig nem lenne gyerekünk. Elvezzük az életet kettesben!

– Így lesz a legjobb – értett velem egyet Szálim, és többé nem tértünk vissza a témára.

Az első néhány hányás és terhességi teszt után pánikba estem. Gyerek? Most? Mit szól majd hozzá Szálim? Egyelőre nem terveztük, és fogalmam sem volt róla, hogy reagál majd Szálim a hírre. Hiszen másképp állapodtunk meg... Azt sem tudtam, hogy közöljem vele a hírt.

Néhány napig gyötrődtem, és közben próbáltam megbarátkozni a gondolattal, hogy anya leszek. Sokáig gondolkodtam, végül arra jutottam, hogy ez a lehető legjobb hír. Igazi, teljes család leszünk. A hozzátartozóinkhoz fűződő viszony miatt ennek csak örülni lehetett.

A palota étkezőjében, gyertyafény mellett éppen vacsoráztunk, amikor így szóltam:

– Kedvesem! Fontos hírem van a számodra.

– Igen? – mosolyodott el Szálim. – Eldöntöted, hová utazzunk legközelebb?

– Nem, nem erről van szó...

– Akkor miről? Új kocsit szeretnél?

– Nem.

– Valami ékszert?

– Azt sem.

– Akkor mit találtál ki? Holdutazásra vágysz? – tréfálkozott.

– Bizonyos értelemben igen.

– Tessék?

– Terhes vagyok.

– Hogyhogy?

– Néhány napig nem vettem be a fogamzásgátló tablettát.

Szálim elkomolyodott. Ma már tudom, az járhatott a fejében, mit szól majd ehhez a családja. De akkor csak szomorú voltam, hogy csöppet sem lelkesedik. Miközben az ő gyerekéről van szó.

– Szálim! Miért nem mondasz semmit?

– Megleptél. Magad mondtad, hogy egyelőre nem akarsz gyereket.

– Valóban, de ha már így alakult, örülnünk kellene.
– Bizonyára – gondolkodott el Szálím. – El kell még intéznem valamit – vetette oda gyorsan, majd felállt, és elhagyta az ebédlőt.

A vacsora közepénél tartottunk, Malati meg is kérdezte:

– Madame, hozhatom a következő fogást?

– Köszönöm, nem.

Felfordult a gyomrom, úgyhogy kirohantam a fürdőszobába.

Az elkövetkezendő napokban nyugtalanság uralkodott a palotában. Szálím kedves volt ugyan hozzám, de látszott, hogy valami nyugtalanítja. En sem tudtam, hogy találjam fel magam az új helyzetben. Ráadásul gyötörtek a terhesség első heteinek kellemetlen tünetei. Néha kicsit még haragudtam is magamra, miért is nem vettem be a tablettákat, hiszen egy gyermeket mindennemű kétely nélkül kellene fogadni. Tisztában voltam azzal is, hogy az életünk kialakult rendje meg fog változni. Lehet, hogy erre nem állunk még készen?

Nem sokkal később Szálím bejelentette:

– Isabelle! El kell utaznom. Ne vedd magadra, hivatalos ügyekről van szó.

– Mikor jössz vissza?

– Nem tudom. Nehéz volna pontosabban meghatározni.

– Akarod, hogy veled tartsak? – vetettem fel.

– Terhes vagy, és ez egy fárasztó út lesz. Hosszú repülőutak, és minden országban csak pár napot leszek. Jobb, ha itthon maradsz.

– Ha így látod jónak...

A gyomrom fájdalmas görcsbe rándult. A gyermek, akinek csodás szerelmünk beteljesülését kellene jelentenie, hirtelen akadályá vált.

Szálím elutazott, én pedig ismét egyedül maradtam. A gondolataimmal, kételyeimmel, tudat alatti félelmeimmel. Melyekről hamarosan kiderült, hogy indokoltak voltak.

A kertben üldögéltem, amikor felbukkant Amani.

– Madame, Hamid sejk vár madame-ra a szalonban.

– Hamid sejk?

– Igen, madame, Szálím sejk bátyja.

Felrémlt az emlékezetemben, hogyan zajlott le Hamid látogatása James irodájában, és az is, milyen arrogánsan fordult hozzám. Mit akarhat most?, töprengtem. Talán értesült Szamirtól a terhességemről, és úgy véli, ideje elásni a csatabárdot. Végző soron a család egyik tagját hozom majd a világra, és a Közel-Keleten hihetetlenül nagy szerepe van a családi kapcsolatoknak. Elképzzelhető, hogy a hatalmas család végül hajlandó elfogadni engem Szálím feleségként?

Bízom benne, hogy a férjem bátyja ezúttal jót akar – ebben a hitben nyitottam be a szalonba. Hamid sejk ezúttal fel sem állt, hogy köszöntsön. Páni félelem lett úrrá rajtam.

– Isabelle! Mert így hívnak, ugye? – kezdte durva hangon. – Ismertem valaha Párizsban egy prostituáltat, akit ugyanígy hívtak. Nagyon népszerű volt. Te is érted a dolgot? Bizonyára igen, különben hogyan sikerült volna behálóznod az öcsémet, aki feleségül vett, bár ezt az egész családuknak ellenezte.

Lenéző pillantást vetett rám.

– Gyere, játszaduzzunk egy kicsit, mutasd meg, mit tudsz! Az ilyen lotyókat, mint te, meg szoktuk osztani egymás között.

Kinyitottam a számat, hogy közöljem, nem engedem, hogy a saját otthonomban sértegessen.

– Egy szót se! – mordult Hamid, majd felállt.

Ösztönösen hátraléptem.

– Állítólag terhes vagy – lépett közelebb hozzám Hamid. – De ebből semmi sem lesz. Engedelmeskedned kell, és azonnal meg kell szabadulnod a gyerektől!

– Az abortusz tilos az Emírségekben! – sikoltottam elszántan, emlékeztvén Teresa doktornő szavaira.

– Mióta alkalmazkodnak a sejkek bármiféle törvényhez? – vetette oda ironikusan Hamid.

Megszédültem. Azt hittem, azonnal elájulok.

– Eszedbe ne jusson arról álmodozni, hogy megszülsz ezt a gyereket – jelentette ki keményen Hamid, gyűlölködő pillantás kíséretében.

Becsület a lábak között

Hamid sejk látogatását követően sokáig nem tértem magamhoz. Magányos voltam, ráadásul védtelen és tanácstalan. Azt sem tudtam, közöljem-e Szálímmal, hogy felkeresett a bátyja. Egy pillanatig, egy rövid pillanatig az is átvillant az agyamon, mindez egy cselszövés része, és Szálím azért utazott el, hogy a családja nyomást gyakorolhasson rám, hogy megszabaduljak az általuk nem kívánt babától. De ezt rögtön el is vetettem, mivel képtelen voltam elhinni, hogy az én Szálímom, az én szeretett Szálímom képes lenne ekkora aljasságra.

Az volt a legrosszabb, hogy nem éreztem biztonságban magamat a saját házamban. Mintha egy nagy fekete, fenyegető felhő lebegett volna körülöttem, amelyből bármelyik pillanatban hatalmas vihar törhet ki, hurrikánnal, megsemmisítő esővel, halálos villámokkal. Bensőmet nyugtalanság gyötörte, jártam a palota termeit, és sehol sem találtam megnyugvásra. Egyetlen, hozzám közel álló lélekre sem letem, senkire, aki meghallgatott, megértett és támogatott volna. Ott voltak az elegánsan berendezett termek és szobák, szolgálók sokasága, akik azonban teljesen idegenek voltak a számomra.

Reggeltől estig talpon voltam, de sehol sem tudtam megpihenni, megnyugodni. Újra meg újra felidéztem Hamid sejk kegyetlen pillantását. Tartottam tőle. Az ő családjának magzatát hordtam, és Hamid úgy látta, jogában áll döntenie a sorsáról. Tudtam, hogy nem fog meghátrálni. A sejkek semmiféle korlátozást nem fogadnak el. Azt csinálnak, amit csak akarnak, elveszik, amit megkívánnak, és megkapják, amire vágnak. Az ártól és a következményektől függetlenül megszereznek bármit.

Szálím, a kedvesem... Csak ő képes arra, hogy megvédjem engem és a gyermekemet. Viszont most nem volt mellettem. És az, hogy az ő előzetes engedélye nélkül estem teherbe, mindenképpen rosszat tett szinte ideálisnak mondható

kapcsolatunknak. Ha nem esem teherbe, most velem utaztatok szerte a világban, új országokat, városokat, helyeket ismerem meg. Nem lennék elviselhetetlenül magányos, a szívem és a lelkem nem szenvedne a kimondatlan szavak, visszafojtott gesztusok, viszonzatlan csókok, meg nem élt beteljesülések súlyától. A mámorító közelség, édes kedveskedés helyét rideg úr töltötte ki. És bénító rémület. Rettegtem mind magam, mind a gyermek miatt.

A következő hetekben súlyos álmatlanság gyötört. Úgy éreztem, hogy az alkonyat beálltát követően a hatalmas palota sötét zugaiból kegyetlen szörnyek másznak elő. Lámpafényben aludtam, mivel a sötétségben lidércnyomás gyötört, elmémbe különböző asszonyokról hallott vagy olvasott, rémesnél rémesebb történetek bukkantak fel. A fülemben ott dobolt James figyelmeztetése: „Isabelle! Én csak azt nem akarom, hogy egy szál magadban kelljen szembenézned egy nagy arab családdal, a helyiek bonyolult viszonyrendszerével, korlátaival.” Egyedül, egyedül... Visszhangzott könnyörtelenül a fejemben, és félelem szorította a torkomat.

A rövid álom sem kínált enyhülést. Egy pillanatra sem tudtam elfelejteni, hogy olyan régióban élek, ahol a férfiakat illeti az utolsó szó az alájuk rendelt nők sorsát illetően. Éjszakai lidércnyomások gyötörtek – sokat hallottam már a legközelebbi hozzátartozóik által meggyilkolt nőkről. Ezek a lidércnyomások a mai napig gyötörnek, képtelen vagyok megszabadulni tőlük. Továbbá nyomaszt a félelem attól, hogy fény derül életem legnagyobb titkára. Író nő vagyok, aki a Közel-Kelet legféltettebb titkait készül leleplezni. Zabolátlan szex, luxusprostituáltak, feslett orgiák, borzalmas erőszakos cselekmények – többek között kiskorúak kárára – alkohol- és kábítószer-fogyasztás, leszbikus kapcsolatok, homoszexualitás, modern rabszolgaság, illegális, föld alatti diszkók és klubok a sivatagban, a becsület nevében elkövetett gyilkosságok, lánykereskedelem, szűz lányokra való licitálás, kislányok és kisfiúk rabszolgának való elrablása, az *abaja* által elrejtett nagyszámú csalás, általános képmutatás, az arab elit büntethetetlensége... Mindez górcső alá kerül a könyveim lapjain.

A régi keleti mondás szerint a férfi becsülete a nő lábai között található. És a statisztikák szerint e becsület nevében veszíti el az életét évente ötezer nő, mégpedig a családtagjaik keze által. A közvélemény szerint ez a szám nem fedti a valós helyzetet, sokkal kisebb annál, hiszen ezeknek a gyilkosságoknak egy részére sohasem derül fény, mert balesetként jelentik be őket, illetve az is előfordul, hogy a család öngyilkosságra kényszeríti a nőt. Egyes becslések évi húszezer gyilkosságot sejtetnek, ami azt jelenti, hogy naponta több mint ötven nő veszti életét azért, mert állítólag szégyent hozott a családjára.

A gyilkosságokat roppant kegyetlen módon követik el: megkövezés, törrel való agyonszurkálás, akasztás, golyó általi halál, megfojtás, máglyán való elégetés, a torok elvágása – íme, néhány módszer, amelyek bevetésével a család szabadulni akar a rá szégyent hozó nőtől. A család által kivetett nőkre esetenként még a halálnál is rosszabb sors vár – bebörtönözhetik, megkínozhatják őket, leönthetik sósavval, bestiális módon megverhetik őket, vagy soha nem gyógyuló sérüléseket okozhatnak nekik. A rettenetes gyilkosságokkal a családra rossz fényt vető cselekedeteiket büntetik, így például azt, ha valaki nemet mond egy elrendezett házasságra, megszökik, titokban házasságot köt a család beleegyezése nélkül, házasságon kívül nemi életet él, válni akar, vagy nemi erőszak áldozataként menekülni szeretne. Néhanapján az is előfordul, hogy egy nővel azért végeznek, mert megkísérelt részt venni a politikai, társadalmi vagy kulturális életben. Akadnak olyan szörnyű gyilkosságok is, amelyeket a mi szemszögünkből nézve bagatell ok miatt követ el a család, ugyanis úgy érzik, megszégyenítették őket. (Ismeretlen férfi küld dalt a rádióban, telefonbeszélgetés egy férfival, aki nem tartozik a rokonság tagjai közé, a család által nem megfelelőnek ítélt öltözék.) Megesik, hogy a kivégzést nyilvánosan hajtják végre, mert figyelmeztetni a többi nőt, mi vár rájuk, amennyiben nem alkalmazkodnak a közösség és a szűkebb család elvárásaihoz.

A Közel-Keleten nagyra tartják a becsületet, nagyobbra, mint egy-egy megszégyenített asszony életét. Ezt bizonyítják azoknak a gyilkosoknak a szavai, akiknek efféle kivégzés szárad a lelkén. Egy egyiptomi férfi, aki gondolkodás nélkül végzett huszonöt

éves lánya barátjával annak otthonában, majd bestiális módon átvágta a lánya torkát, minden sajnálkozás nélkül így nyilatkozott: „A becsület értékeesebb, mint a saját testem és vérem.” A férfit letartóztatták, majd két hónap múlva szabadon bocsátották.

Noor a mézeshetek első napjait ünnepelte a szíve választottjával, amikor berontott hozzájuk az apja, lefejezte a lányát, majd a fejet körbehordozva a poros egyiptomi utcákon ezt hangoztatta: „A család végre visszanyerte a becsületét.”

A családi becsület visszaállításának legbrutálisabb módja a megkövezés. Ezzel a sorssal kellett szembenéznie egy asszonynak Törökország délkeleti részén, egy kis faluban, ahol még érvényben volt az évszázados becsületkódex. A hajadon lány teherbe esett, és bár a pletykák szerint a terhesség erőszak következménye volt, ez sem térítette el gyilkosait attól, hogy megkövezzék. A török nő nem halt meg azonnal, a barbár tettet követően még hét hónapig feküdt félig eszméletlenül a kórházban. Az idegsebész megállapította, hogy a koponyája egyik oldalát teljesen szétverték a súlyos kövekkel. A szerencsétlen sem járni, sem beszélni nem tudott, csak a szeméből lehetett kiolvasni, mennyire szenved. A magzat a gyilkos tettet követően hat hét múlva meghalt. A családtagjai közül egyvalaki jelent meg a kórházban, ő is csak azért, hogy közölje: a hozzátartozók nem fognak fizetni a kezelésért. A nő több hónapos kínlódást követően meghalt, a holttestért senki sem jelentkezett, és a temetésére sem ment el egyetlen rokon sem. A helyi közösség megkönnyebbülten fogadta a megkövezett nő halálát; a bűn elnyerte büntetését, a szégyent lemosták.

A kegyetlen faluban megkövezték a meg nem született gyermek apját is, ám a normákat megszegő szexuálításért járó halálbüntetés ritkán lesz a férfi része is.

Bizonyos becsületbeli ügyekben elkövetett gyilkosságok oly mértékben drasztikusak, hogy még leírni is félek őket. Átérzem az áldozatok testi és lelki fájdalmát.

Egy tizenhét éves palesztin lány kétségbeesetten próbálta eltéríteni a szándékától az édesanyját, aki azért jött, hogy megölje. Rufaidát a két bátyja erőszakolta meg, akikkel a családi otthonukban egy szobán osztozott. Amikor az édesanyjuk rájött,

hogy a kiskorú lány terhes, vásárolt egy borotvát, és megpróbálta arra kényszeríteni a lányát, hogy legyen öngyilkos, vágja át az ereit. A lány megtagadta a parancs teljesítését, s ekkor az anya úgy döntött, saját kezűleg végez vele, hogy ily módon visszaszerezze a család becsületét. Bement a lánya szobájába, és közölte vele, hogy aznap este meghal. Ezt követően egy műanyag zsákot húzott a lánya fejére, és a szívet tépő könyörgése ellenére átvágta az ereit, majd egy vastag husánggal fejbe vágta.

A gyilkos anyának kilenc gyermeke volt, ezek közül egyiknek a megölése húsz percet vett igénybe. Az anya meg volt győződve arról, hogy helyesen járt el. „Ő már végzett velem, mielőtt én végeztem volna vele – állította. – Meg kellett védelmeznem a többi gyermekemet. És ez volt az egyetlen módja annak, hogy a családom visszaszerezze a becsületét.” Kilencéves lánya elfogadta édesanyja érvelését. „Az édesanyám azért tette, amit tett, mivel nem szeretne volna, hogy más emberek minket büntessenek – jelentette ki. – Most sokkal jobban szeretem az édesanyámat, mint korábban.”

A család becsületének visszaszerzése érdekében egy tizenhat éves, ártatlan szíriai kislánynak is rettenetes halállal kellett halnia. Zahrát tizenöt éves korában a Szíria északi részén álló házuk elől rabolták el. Damaszkuszba vitték, és ott megerőszakolták. A rendőrség rátalált, egy női börtönben helyezték el, hogy megakadályozzák a család becsületének visszaszerzése érdekében elkövetendő gyilkosságot, amit a rokonai, a szokásoknak megfelelően, minden bizonnyal megtettek volna. Szíriában az a meggyőződés él, hogy az erőszakért a nő a felelős. Néhány hónap múlva huszonhét éves unokabátyja úgy döntött, hogy feleségül veszi a lányt, hogy az ily módon kiszabadulhasson a börtönből, és egyidejűleg visszaszerezze jó hírét a család és a közösség szemében. Ez azonban nem bizonyult elegendőnek Zahra bátyja számára, aki úgy vélekedett, hogy a hűgát ért szégyent semmi sem moshatja le.

Egy hónappal az esküvő után egy éjszaka másolt kulcs segítségével bejutott a húga szerény lakásába. A testvére egy matracon aludt. A férje nem volt otthon. A báty letérdelt,

magasba emelt egy éles tórt, majd hatalmas erővel ötször a lány fejébe és vállába döfte. A dőfések olyan erősek voltak, hogy súlyosan megsérült a koponyalap, a gerincvelő pedig szinte teljesen átszakadt. A férfi ezt követően önként jelentkezett a rendőrségen, és azt vallotta, hogy azért végzett a húgával, mert így akarta lemosni a családját ért szégyent. Elmagyarázta, hogy a húga tíz hónappal a házasságkötése előtt vesztette el a szüzességét. A gyilkos szemében mit sem számított, hogy a tinilányt elrabolták és megerőszakolták. Számára a családi becsület volt a legfontosabb. „Tény, hogy a húgom már férjnél volt, de a család becsületén esett foltot le kellett mosni” – fejtette ki a gyilkos, miután feladta magát a rendőrségen.

Irakban, nem messze Kirkuktól egy apa forró vízzel öntötte le három tinilányát, majd rájuk lőtt, ugyanis arra gyanakodott, hogy a lányok házasságon kívüli nemi kapcsolatot létesítettek. Két lány meghalt, a harmadik életben maradt, de elvesztette a látását, és komoly mentális zavarokkal küzd. Az apa azt állította, azért akarta megölni a gyermekeit, hogy megvédje a család becsületét. Az orvosi vizsgálat kimutatta, hogy a lányok érintetlenek voltak. A Kelet országában a becsületgyilkosságokért minimális büntetés jár, vagy rögtön fel is mentik a tettet. Ennek az embertelen gyilkosságnak a tettese mindössze két év börtönt kapott. Miután kiszabadult, életben maradt lánya kénytelen volt vele lakni, mivel nem volt hová mennie.

Jihan, egy iraki kurd nő a családjá akarata ellenére ment férjhez. Választotta háromszor is kísérletet tett, hogy a családjától megkérje a kezét, sőt még ismerősöket is küldött hozzájuk, hogy azok kiálljanak mellette. Az esküvőre a család akarata ellenére került sor. Egy napon, amikor Jihan éppen ebédet főzött, a házba betört néhány férfi, akik az ő családtagjai voltak – a nagybátyja és annak két fia –, majd gépfegyverből több sorozatot is beleeresztettek. A védtelen asszonynak, aki második gyermekével volt várandós, esélye sem volt a menekülésre. Meg kellett halnia, mivel volt bátorsága férjhez menni a szerelméhez, és ezzel szégyent hozott a családjára.

Egy fiatal szaúdi nőt, aki Rijádban lakott, azért lőtt agyon az apja, mert egy férfival csetelt a Facebookon, márpedig azt az

egyik szaúdi muszlim jogtudós, Ali al-Maliki „a kéjvágó felé nyíló ajtó”-nak nevezte. Azt állította, hogy a közösségi fórum rossz irányba vezeti a szaúdi fiatalokat. Több keleti országra is jellemző, hogy a közösségi oldalakban mindennemű rossz forrását látják. Szaúd-Arábiában 2016-ban megszüntettek több online közösségi felületet, ahol az emberek hang és kép segítségével kommunikálhattak egymással.

A Rania álnevet használó szaúd-arábiai nőt felgyújtotta az apja, mivel a nő áttért a keresztény hitre. Az apa képtelen volt elviselni a családra hozott szégyent, így a lány felgyújtása előtt embertelen módon kivágta a nyelvét. Az apa tagja volt a Mutawa szervezetnek, amely az erények terjesztésével foglalkozott. Ez a szervezet tulajdonképpen *saría* rendőrség, a tagjai a muszlim erkölcsiség fanatikus védelmezői, akik az általuk hirdetett erkölcsi normákkal kapcsolatos mindennemű elhajlást kíméletlenül üldözik. A szervezet tagjai bottal verik azoknak a nőknek a lábát, akik túl magas sarkú cipőt viselnek, kikergetik a nőket a bevásárlóközpontokból, amennyiben nincs rajtuk kesztyű. Az ékszerboltok eladóit arra utasítják, hogy ne szolgálják ki azokat az asszonyokat, akik ugyan az előírásoknak megfelelően tetőtől talpig beburkolóznak, de túl kihívó a szembesítésük. Rania volt olyan bátor, hogy különböző keresztény blogokon és regionális internetes oldalakon keresgélt. Mindezekért rettenetes kínzásokban volt része, és végül borzalmas kínok közepette az életét vesztette. Amennyiben az apját esetleg elítélik, három évnél hosszabb börtönbüntetést biztosan nem kap. Ez a maximális büntetés abban az esetben, ha valaki egy gyilkossággal a család becsületét akarja tisztára mosni.

Egy apa Líbiában elvágta három tinilánya torkát, mivel megerőszakolták őket Kadhafi markos legényei. Az apa azt hangoztatta, hogy muszáj volt végezni aányaival, mivel csak így moshatta le a szégyent és megaláztatást, amelyet tizenöt, tizenhét és tizennyolc éves lányai okoztak a családnak.

A hírekből még csak a lányok nevét sem tudhattuk meg.

Egy pakisztáni tinilányt halálos áramütés ért, mivel szerelmes lett egy fiatalemberbe, és nem akart hozzámenni a család által kiválasztott jelölthöz. A tizenhét éves lány rokonai és a falu vénei a *panchayat*nak^[10] nevezett gyűlésen találkoztak. A tanácskozás

során arra jutottak, hogy csak halálbüntetéssel lehet orvosolni a helyzetet. Az áramütés és a kínszások miatt a lány nyakán, hátán, karján borzalmas sebek keletkeztek. Az ítéletet a lány nagybátyjai és a falu befolyásos férfijai hajtották végre.

Két pakisztáni tinilány filmet forgatott a ház melletti kertben. Azt szerették volna megmutatni, mennyire élvezik az esőt. Amikor a családi videó feltűnt a helyi közösség tagjainak mobiljain, a lányok féltestvére ezt úgy értékelte, hogy folt esett a család becsületén. Négy barátjával együtt dühödten berontott a házba. Az öt álarcos támadó kegyetlen tüzet nyitott a lányokra és az édesanyjukra. Így akarták tisztára mosni a család becsületét. Mindhárom áldozat a helyszínen életét veszítette.

Egy egyiptomi férfi végzett a feleségével, mivel az több környékbeli férfival is megcsalta, ugyanakkor nem akarta teljesíteni férje házastársi kívánalmait. „Vulgáris filmeket találtam a mobilján – számolt be a férfi egy egyiptomi lapnak. – De ez még nem minden. Rájöttem, hogy miközben aludtam, elment itthonról, és csak hajnalban jött haza. Ekkor döntöttem úgy, hogy megölöm. Csak arra vártam, hogy elaludjon. Miután elaludt, kimentem a konyhába, fogtam egy kést, és átvágtam a torkát.” Miután a férj megbizonyosodott róla, hogy a felesége nem él, egy fűrészkeréket levágta a felesége kezét és lábfejét, majd a fejet is elválasztotta a törzstől. „Megöltem a feleségemet, a testét feldaraboltam, és a darabokat megettem a kutyaikkal – nyilatkozta a gyilkos. – Nem vagyok bűnös, mivel a becsületemet oltalmaztam. Nem sajnálom, amit tettem.”

Egy pakisztáni gyümölcsáros lelőtte a húgát, mivel az dolgozott és tanult, hogy felsőfokú végzettséget szerezzen. Egy ünnepen a huszonkét éves lány felkereste a szülőfaluját. Amikor a buszmegálló felé igyekezett, a bátyja agyonlőtte. A gyilkosnak semmiféle lelkiismeret-furdalása nem volt. Azt mondta, azért ölte meg a húgát, mert az szembeszegült vele és az apjukkal.

Egy másik pakisztáni férfi végzett a feleségével, továbbá három-, öt-, hét- és tízéves lányával, mivel a legidősebb lánynak a feleség olyan férjet választott, akit ő nem támogatott. A férfi kábító hatású port hintett az asszony és a kislányok ételébe, és amikor elvesztették az eszméletüket, egy éles késsel mindnyájuk torkát átvágta. Ezt követően kivonszolta a holttesteket az utcára,

a ház ajtajára pedig egy levelet tűzött a rendőrség számára. A szomszédok értesítették a rendőrséget. Amikor a rendőrök megérkeztek, az egymásra rakott holttestekből még szivárgott a vér. A levélben a következő állt: „Szégyellem a feleségemet, aki makacs volt, és arrogánsan viselkedett. Lehet, hogy a lányaim is olyanok lettek volna, mint ő. Végeztem mindnyájukkal, hogy a méltatlan tetteik miatt ne legyen megaláztatás a részem. Számomra fontos a becsület, és az általam elkövetett gyilkosság miatt a rendőrség kezére adom magamat.”

Öt fiatal pakisztáni lány szembeszegült a törzs véneivel: szívük választottjaival polgári házasságot kötöttek. A döntésük következménye borzalmas gyilkosság lett. A törzs férfijai kivették a lányokat egy távoli mezőre, ahol megverték őket, majd beléjük lőttek, végül egy gödörbe hajították mindegyiküket, s végül sarat és követ hajítottak rájuk. Az volt a legrémisztőbb, hogy a pakisztáni parlament egyik tagja védelmébe vette a család becsületének érdekében elkövetett gyilkosságok évszázados hagyományát, ugyanis véleménye szerint szükségszerű azon nők megölése, akik nem vetették alá magukat a férfiak akarátának, és maguknak választottak férjet.

Hasonló gyilkosságok ezreire kerül sor évről évre. Mind az okok, amelyek miatt a lányok és asszonyok életüket vesztik, mind a halálos büntetések bestiális volta rémisztő. A kegyetlen gyilkosságok mindegyike a XXI. században történik. Nap mint nap. Ez a valóság. Miközben ezeket a sorokat olvassák, valahol Keleten egy Jihant, Zahrát vagy Rufaidát éppen kínoznak férfi rokonai: megköveznek, halálra döfnek, forró vízzel öntenek le, megfojtanak, felakasztanak, elégetnek, áramot vezetnek a testébe, élve elásnak vagy öngyilkosságra kényszerítenek azért, hogy tisztára mossák a család becsületét. A végrehajtás módja lehet golyó általi halál is, sőt késsel történő lefejezés vagy fejszével történő felnégyelés. Előfordul, hogy egy nőt azért gyilkolnak meg, mert valaki korábban megerőszakolta. Egyes áldozatoknak még csak a nevét sem említik meg a sajtóközleményekben – akinek nincs neve, nem is létezik. Ezek a nők pedig nagyon is léteztek. Éltek, éreztek, szerettek, gondolkodtak, hittek, örültek, tanulni és dolgozni akartak, de nem akartak hozzámenni ahhoz a férfihoz, akit a család

választott ki a számukra, mivel a szerelmük oldalán képzeltek el az életüket. A függetlenséghez való jog érvényesítésére való törekvés a halálba taszította őket.

Rémisztő tény az is, hogy a becsületsértési ügyekben elkövetett gyilkosságok száma évről évre nő. A nemzetközi média sokat ír a politikáról, a közel-keleti harci cselekményekről, a naponta elkövetett becsületsértéssel kapcsolatos gyilkosságok viszont szinte visszhangtalanul maradnak.

Ezért írok róluk én.

* * *

Terhes nőként meggyőződhettem róla, mit jelent a család befolyásos férfitól való rettegés. Máig emlékszem a félelemre, amit akkor éreztem, valahányszor csak eszembe jutott Hamid sejk fenyegető pillantása. Meg voltam győződve arról, hogy egy napon ismét megjelenik a palotában, és újra elkezdi követelőzni. Még azt sem mondhattam a személyzetnek, hogy ne engedje be, mivel tudtam, hogy úgysem engedelmeskednének. Egyetlen szolga sem mert volna nemet mondani Hamid sejknek, aki a ház urának a bátyja volt.

Különböző módszereket vettem be annak érdekében, hogy kicsit megnyugtassam magamat. A kerti séták kezdetben némi nyugalmat kínáltak. A zöld különböző árnyalatai, a szökőkút nyugtató csobogása, a színes virágágások a pillanatnyi biztonság illúzióját keltették. A feszültség később azonban tovább nőtt, és valahányszor megláttam a felém közeledő Amanit vagy Malatit, a szívem örületesen verni kezdett, mivel attól tartottam, mindjárt bejelentik Hamid sejket. A nyílt tér csak fokozta a fenyegetettség érzetét. Ilyenkor mindig visszaszaladtam a palotába, felrohantam az emeletre, és elbújtam a hálószobában. De ott sem leltem nyugalomra. A hálószobában földéztem magamban a Szálimmal töltött szenvedélyes éjszakákat, és ilyenkor hihetetlen sóvárgás lett úrrá rajtam. Annyira szerettem volna hozzábújni, érezni a szerelmét, erős, védelmező karját, szerettem volna megfeledkezni a világról, csak érte, csak kettőnkért, a gyermekünkért élni. De Szálím nem volt itthon...

Elhagytam a hálószobát, félálomban bejártam a szobákat, és a hatalmas épületben egy olyan zugot szerettem volna találni, ahol legalább néhány pillanatra megfeledkezhetem a rám leselkedő veszélyről. Végül meg is találtam ezt a helyet. A könyvtárszobában. Klasszikus, méltóságteljes, angolos stílusban rendezték be, ugyanakkor a plafonig érő faragott polcoknak köszönhetően hívogató volt. A körben elhelyezett spotlámpák meghitt fényt kínáltak, a paszellszínű kárpittal bevont kanapék és fotelek kényelemmel csábítottak, s a padlót puha perzsaszőnyeg borította. Általában az egyik sarokban álló sötétzöld fotelben telepedtem le. Világossárga ernyőjű állólámpa biztosította mellette a fényt. Faltam a könyveket. Ismét a kezembe vettem egy regényt, amit jól ismertem, de most angolul olvastam. A könyvespolcokon számos klasszikus irodalmi műre bukkantam az Oxford World's Classic és a Wordsworth Classics kiadásában. Mindezt az én szeretett férjemnek köszönhettem! Még az esküvő előtt, a találkozásaink során, amikor egymás foglalatosságairól beszélgettünk, elmeséltem neki, mennyire szeretem a könyveket, és már az iskola előtt megtanultam olvasni. Nyolc- vagy kilencéves koromra minden, gyerekeknek való könyvet elolvastam már, s szerettem volna kikölcsönözni a könyvtárból Thomas Mayne Reid *A fej nélküli lovas* című művét. Roppant módon felcsigázott a címe, de a könyvtáros úgy gondolta, még nem nekem való.

– Túl kicsi vagy még! – hajtogatta. – Ez nem neked való könyv. Válassz valamit a gyerekkönyvek közül!

– Azokat már mind elolvastam.

– Mindet? Az lehetetlen. Gyere, segítek! Biztosan találunk valamit.

Elindultunk a polcok között, a könyvtáros újabb és újabb címeket javasolt. Nem akarta elhinni, hogy tényleg minden könyvet olvastam. Végül odalépett az íróasztalához, és ellenőrizte a kartonomat.

– Tényleg, valóban... – csóválta a fejét hitetlenkedve.

Végül megkaptam a kért könyvet. Máig emlékszem a nyugtalanító várakozás érzésére, hiszen a különös, fej nélküli lovas annyira titokzatosnak tűnt, azt sem tudtam, ember vagy kísértet az, aki a holdas éjszakán a határtalan prérin száguld...

Szálím nagyon szerette ezt a történetet, és többször is el kellett mesélnem neki.

Az esküvő előtt többször is megkérdezte, milyen irodalmat szeretek a legjobban, és én azt válaszoltam, hogy bár szeretem a verseket, mégis a regények állnak hozzám a legközelebb. Hiszen a regény elrepíthet minket rég elmúlt korokba, idegen helyekre, ahová másképp nem juthatnánk el. Szálím a leendő otthonunkban csodálatos könyvtárat rendezett be, és számtalan olyan könyvet hozatott, amelyek a klasszikus irodalmi kánonba tartoztak. Folyton azon fáradozott, hogy semmiben sem szenvedjek hiányt, s így könnyebb volt elviselnem az első nehéz pillanatokot a palotában.

Gyermekkori olvasmányélményeim sorában *A fej nélküli lovast* Karl May akciódús regényei követték; képzeletben gyakran szívtam békepipát Winnetouval, az apacsok vezérével és a vértestvérével, Old Shatterhanddel. Éjjel-nappal dolgozó szüleimnek nem volt rám idejük, ezért a rendkívül érzéketlen leírásoknak és az érdekes cselekménynek köszönhetően próbáltam meg elszakadni a mindennapoktól. Vándoroltam a Vadnyugaton, ismerkedtem az indiánok szokásaival, csodáltam a hős harcosokat, akik mindent elkövettek, hogy békét teremtsenek a telepések és Amerika őslakosai között. Szőrén ültem meg a lovat, így galoppoztam a prérin, indián csatakiáltások hagyták el a számat, bölényekre vadászva lopakodtam, igyekeztem elbújni a grizzly medvék elől, fehér emberek arcát kerestem, vagy indián asszonnyá lényegültem át.

Aztán eljött a műfaj mesterének, Honoré de Balzacnak az ideje. Kamasz lányként *Emberi komédia* ciklusának minden, lengyelül hozzáférhető művét elolvastam. Elmerültem a felejthetetlen könyvekben, izgatottan lapoztam a köteteket, megismerkedtem a XIX. századi Franciaország reáliáival, az intrikákkal átszőtt társadalom életével, az emberek érzelmeivel, szenvedélyével. Párizs nappal, Párizs éjjel, illúziók, elveszett illúziók, naivitás, kapzsiság, aljasság, karrier, becsapások, botrányok, rablások, gyilkosságok, öngyilkosságok, vak szerelem, pénzre váltható szerelem, glorifikált szerelem, bűnös szerelem, öncélú szerelem, szalonok, nyomortelepek, szegénység, luxus,

gazdagság és pénz... Az örökkévaló pénz, amely körül forgott szinte minden. És forog ma is.

Dámák, akik valaha ágyasok voltak. Kurtizánok, akik dámák voltak. Férfiak, akik belevesztek a szerelembe és a szenvedélybe. Érzelmek játéka, játék a szavakkal, kártyajáték, amelyben az élet a tét. A szerencse forgandó, egyszer fenn, egyszer lenn, örület és nosztalgia – mindez remekül bemutatott jellemek tükrében. Balzac megmutatta hősei érzékenységét és abbeli képességét, illetve képtelenségét, hogy megtalálják magukat az őket körülvevő valóságban. Emlékszem, hogy abban az időben mennyire tetszett nekem az Esther név. Így hívták a *Kurtizánok tündöklése és nyomorúsága* főszereplőjét. Számomra ennek a névnek valamiféle megragadhatatlan éterisége, ugyanakkor hihetetlen ereje volt, amitt a kurtizán szerelme sugárzott, és aminek hatására a nő lemondott korábbi foglalatosságáról, hogy titkos életet élhessen a szerelmével.

Magával ragadott a regény varázsereje, így türelmetlenül nyúltam a következő kötetekért. Nagyra tartottam a klasszikusok írói művészetét, és a hősökkel együtt jártam életük tekervényes útjait. „Az a bizonyos nő a férfi szeretője lesz. Szereti. Hogyan? Miért? Két egzisztencia összekapcsolódik, az éppen csak megszületett közelség örökkévalónak tűnik a szemükben, és mindaz, ami korábban volt, elhalványul a két szerető emlékezetében. Különös, nem?” – írta ifjabb Alexandre Dumas *A kaméliás hölgyben*. Nem, nem különös, válaszolnék a mai eszemmel. Ez a szerelem. Akinek megadatott, hogy ezt megtapasztalja, meg is érti. Úgy, mint Anna Karenina, aki mindent feláldozott az érzéseiért.

A regények, a főhősök voltak a társaim a palotában töltött magányos órákban. Kedvenc zöld fotelemben kuporogtam, a hátam mögé párnát nyomtam, a lábamat megtámasztottam a Malati által odakészített lábtartón, és elmélyülten olvastam. Ilyenkor rövid időre megfeledkeztem a vágyakozásról, a félelemről, az aggodalmairról. Jó érzés volt a kezemben tartani az *Elfújta a szél* vastag kötetét, és a büszke, megtörhetetlen Scarlett O’Harával együtt ismételtettem annak híres mondatát: „Induljunk hát előre!”, és vele együtt néztem szembe az amerikai polgárháború viharáival.

– Madame, madame!

Amani minden bizonnyal már többször is szólt, de én annyira belemerültem az olvasásba, hogy észre sem vettem, mikor jött be.

– Tessék, Amani!

– Hamid sejk várja odalent. Kérte, hogy minél hamarabb menjen le.

Összeszorult a torkom.

– Nem... – préseltem ki magamból. – Nem megyek le... Mondd meg neki, hogy rosszul érzem magam. Végző soron terhes vagyok, úgyhogy érthető a dolog – magyarázkodtam tehetetlenül, mintha az valamiféle általános érvényű szabály lett volna, hogy egy sejknek nem szabad nemet mondani.

– Madame...

– Tessék!

– Az van...

– Mi van, Amani?

– Elnézést kérek, de... – Amani hangjából aggodás csendült ki.

– Tessék!

– Elnézést, hogy bátorkodom... – a szolgálólány ismét elhallgatott.

– Miről van szó?

– Arra gondoltam... szóval... elnézést kérek...

– Bökd már ki, mit akarsz! – emeltem fel a hangomat.

– Úgy vélem, a madame-nak fogadnia kellene Hamid sejket. Mert ő nem viseli el, ha valaki ellentmond neki. És ha dühbe gurul... – Amani arca elborult. – Ha a madame nem megy le hozzá, akkor ő úgyis feljön, és megtalálja a madame-ot. És akkor... én ismerem őt... – Amani utolsó mondata a levegőben lebegett.

Gyengeség lett úrrá rajtam. A szolgálólány biztos tudja, mit beszél, hiszen Hamid sejket gyermekkorra óta ismeri.

– Jól van, lemegyek.

Felálltam, de kicsit megszedültem.

– Madame! – a szolgálólánynak sikerült megtartania.

– Köszönöm, Amani, most már minden rendben van.

Kiegyenesedtem. Alig tudtam megfékezni az egész testemet gyötrő émelygést. Elindultam, hogy találkozzam az

ellenséggel.

Hamid sejk a szalonban ült, és miközben jöttem lefelé a lépcsőn, bizalmaskodó tekintettel méregetett. Áthatóan bámult, úgyhogy nagyon vigyáznom kellett, meg ne csússzak a lépcsőn. Éreztem, hogy az a célja, hogy a tekintetével letaszítson a lépcsőn. Minden vágya, hogy lezuhanjak, és kitörjem a nyakamat.

– Jó napot! – köszöntöttem, miközben minden erőmet összeszedve igyekeztem nyugodt maradni.

– Százezer dollár – jelentette ki hidegen a sejk.

– Tessék?

– Százezer dollár – ismételte meg a sejk.

Fogalmam sem volt róla, mit akar.

– Velem tartasz, elveteted a gyereket, ott maradsz, ahol én parancsolom, aztán két nap múlva elhagyod Dubajt, és soha többé nem lépsz kapcsolatba az öcsémel.

Miközben Hamid ezt mondta, tekintetét belemélyesztette a szemembe. Meglepidésemben először meg sem tudtam szólalni, de aztán reagáltam a szavaira. Ügyeltem, hogy a hangom ne remegjen.

– Az én gyerekeknél nincs ára – és a szerelmemnek sem, fűztem hozzá gondolatban.

– Mindennek van ára – jegyezte meg cinikusan Hamid sejk. – Kétszázezer.

– Nem.

– Háromszáz.

– Nem vetetem el a gyerekeimet.

– Félmillió.

– Semmilyen összeg nem jöhet szóba.

– Egymillió dollár. Ez az utolsó szavam.

Hamid arca semmiféle érzelmet nem árult el. Egyszerűen csak el akart érni valamit, és licitált. Látszott, hogy biztosra veszi, hogy a másik fél végül rábólint az általa említett összegre. A sejkek így gondolkodtak.

– Csak az idődet vesztegeted.

Hát ennek éppen az ellenkezője volt igaz. Semmi pénzért nem adtam volna el a szerelmemet. Főképp nem a gyermekem életét.

– Ha feljebb akarsz srófolni az árat, tudd meg, nem fog sikerülni – Hamid továbbra is pókerarccal folytatta a játékot.

– Itt nem a pénzről van szó. Nem minden eladó!

– Úgy gondolod? – mosolyodott el ironikusan a sejk. – De hát te mit tettél? Utolsó rongyként eladtad magadat az öcsémnek.

Tudtam, hogy provokálni akar. Ezt nem engedhettem meg neki.

– Szeretjük egymást. Igazi és mindennél többet érő szerelemmel – jelentettem ki, szilárd meggyőződéssel a hangomban.

– Hát persze! – nevetett gúnyosan a sejk. – Könnyű szeretni, ha az ember egy ilyen szép palotában lakik, szolgák veszik körül, magánrepülőgéppel röpdös, ötcsillagos szállodákban pihen, jachton úszik, sok százezer dollárért vásárol ékszert, és minden hóbortját teljesítheti.

A helyzet nem könnyű, gondoltam magamban, hiszen nem felejtettem el, milyen nehéz szívvel vettem fel először az egész testemet eltakaró *abaját*. És mennyire fáj, hogy megszakadt a kapcsolatom a szüleimmel. És hogy a szerelmem miatt fel kellett adnom a karrieremet, amiről pedig annyit álmodoztam.

– Mert a szerelem... – kezdtem, de Hamid sejk belém fojtotta a szót.

– Na, ide figyelj, te lotyó! – állt fel. – Nem azért jöttem, hogy hiábavaló fecsegéssel töltssem az időmet. Velem jössz, és azt csinálod, amit parancsolok neked – közölte utasításhoz szokott hangján.

– Nem! – jelentettem ki határozottan.

– Neked itt nincs szavad! – dörrent rám, és megragadta a csuklóm. – Velem jössz, és kész! – közölte, és máris megpróbált az ajtó felé rángatni.

– Szóltott, madame? – jelent meg Amani váratlanul a szalon ajtajában.

A sejk egy pillanatra Amani felé fordult, és ez elég volt ahhoz, hogy kitépjem magam a keze közül, és felrohanjak a lépcsőn. Persze már az első lépcsőfoknál megbotlottam, az arcomat beütöttem a lépcső szegélyébe, s az orrom elkezdett vérezni.

– Madame! – kiáltott fel rémulten Amani, és azonnal odarohant hozzám. Kézen fogott, majd feltámogatott a lépcsőn.

Már az emeleten voltam, amikor utolért Hamid sejk hangja:

– Visszajövök, és végzek veled, te szuka!

Hányinger lett úrrá rajtam. A fehérmárvány padlón a vérnyomok összekeveredtek a barna hányadékkal. Az első hányásrohamot újabb követte. Képtelen voltam uralkodni magamon. Térdre omlottam, az orrom vérzett, és csak hánytam. Először a meg nem emésztett ételt, aztán valami sárgás folyadékot. Aztán már nem jött semmi, csak a testemet rázza a görcs. Az volt a benyomásom, hogy az egész belsőm kijön, beleértve a gyereket is.

Felsikoltottam, mivel alhasi tájékon éles, szűrő fájdalom hasított belém.

– Madame, madame! – kuporodott mellém Amani, és a vállamnál fogva próbált megtartani.

Összekuporodtam, a karomat átfontam a hasamon. A testem maga volt a szenvedés. Ezeknek a sejkeknek... egyszerűen mindent szabad... mindent... Egyetlen pillantással vetélést tudnak kiváltani... mindenre képesek.

Amani gyengéden simogatta a vállamat.

– Minden rendben lesz, madame! Minden – Amani érintése enyhülést hozott. – Lélegezzen! Vegyen nagy levegőt!

Ösztönösen alkalmazkodtam a tanácsához. Nyitott szájjal nyeltem a levegőt. Úgy, mint amikor valaki a vízben az életéért küzd. Kicsit később a hányinger elállt, de a hasam továbbra is feszült, és az orromból csöpögött a vér. Amani odahívta Malatit, és megkérte, hozzon hideg vízzel átítatott kendőket. Gondosan megtörölgették az arcomat, majd néhány kisebb kendőt helyeztek az orromra, a halántékomra és a nyakamra. Az orrvérzés végül elállt, így lassan felállhattam, és a két lány segítségével görnyedten átvánszorogtam a hálószobába. A szolgálok segítettek levenni az összevérzett, hányásfoltos *dzsalabiját*. Felvettem a hálóingemet és lefeküdtem.

– Maradj itt a madame-mal – utasította Amani Malatit. – Én majd hozok tiszta kendőket, jeget, és főzök nyugtató teát.

– Ne felejtsd el a vizet... – suttogtam. – Hozz egy nagy kancsó vizet, citrommal és mentával.

– Természetesen, madame – felelte Amani, és kiment a szobából.

– Malati! Húzd be a függönyöket!

Zavart a fény, és csak fokozta a fejem egyik oldalán hasogató fájdalmat. Ekkor terített le először a migrén, amely a mai napig nem hagy nyugodni.

– Jól van, madame – nyugtázta a szolgálólány a kérésemet.

Behunytam a szememet, és összekuporodva az oldalamra fordultam. A hasamban érzett feszülés enyhült, de úgy éreztem, a fejem szétrobban.

– Malati! Adj két fájdalomcsillapítót! Tudod, azok a hosszúkás, fehér tabletták. Az éjjeliszekrény fiókjában találsz.

Amani éppen akkor tért vissza, amikor Malati a gyógyszereket vette ki a dobozból.

– Tessék, madame!

– Köszönöm – ültem fel az ágyban. – Víz is kérek.

– Tessék, madame! – nyújtotta a vizet Amani. Lenyeltem a tablettákat, és ittam pár korty vizet.

– Jobban érzi magát, madame? – tudakolta Amani.

– Kicsit jobban... – feküdtem vissza. – Csak a fejem...

– Igya meg ezt a teát! Megnyugszik tőle, és talán el tud majd aludni.

Ezzel a szolgálólány egy csészényi párolgó teát tett le az éjjeliszekrényre.

– Köszönöm. Ha kicsit hűl, megiszom.

– És itt vannak a kulcsok – Amani két kulcsot tett a teáscsésze mellé.

– Miféle kulcsok?

– Az egyik a hálószobáé, a másik a könyvtárszobáé.

– De minek?

– Madame! Mindig zárkózzon be! És hagyja a kulcsot a zárban!

– Miért?

– Mert ha Hamid sejk...

– Még mindig itt van? – lett úrrá rajtam a rémület.

– Nem, már elment, de...

– De mi?

– Visszajöhet. Madame, kérem, zárkózzon be! És a telefon mindig legyen a keze ügyében.

Amani szavai tudatosították bennem, mekkora veszélyben vagyok. Hol van Szálím? Tudtam, hogy világszerte vannak üzleti érdekeltségei, ezért rengeteget utazik, de most annyira szükségem lett volna rá! Eddig mindent el tudott rendezni úgy, hogy a családja nem avatkozott bele az életünkbe, vagy legalábbis én nem vettem észre. Most pedig itt voltam egy szál magamban, és szembe kellett szegülnöm a bátyjával, aki annyira gyűlölt engem! És minden bizonnyal az egész kiterjedt család nevében lépett fel.

– Madame! Biztos jól van? – faggatott Amani.

– Igen, most már minden rendben – feleltem, de azért ebben nem voltam olyan biztos.

– Mert olyan sápadt. Ne hívjam fel az orvost?

– Nem, nem, köszönöm. És most menj! Fáradt vagyok.

– Jól van, madame. De ha mégis szüksége volna valamire...

– Jó, jó. Köszönöm, Amani.

– Ez a hálószoba kulcsa – nyújtotta felém az egyik kulcsot. – És ne feledkezzen meg a telefonról!

A szolgálók távoztak, én pedig kulcsra zártam az ajtót.

Lefeküdtem, és teljesen összetörve éreztem magam. A gyógyszerek alig enyhítették a fejfájást, és rettenetesen félttem. „Visszajövök, és végzek veled, te szuka!” – folyamatosan ez csengett a fülemben. Összegömbölyödtem. Kételyek lettek úrrá rajtam. Lehet, hogy Szálím tudott a családi összeesküvésről? Hogy is gondolhatsz ilyet? – kezdtem rögtön ostorozni magamat. Vajon az igazi szerelemnek része a kétely? Hát ez az, ez itt a kérdés. Van-e kétely az igaz szerelemben?

Megittam az Amani által elkészített teát, és elálmosodtam. A szemhéjamat egyre nehezebbnek éreztem, végül a félelem is elpárolgott, és elaludtam. Velencében ringatózott a gondolám a Canal Grandén, és én Szálím vállára támaszkodtam. Lassan haladtunk előre, sorra hagytuk el a ragyogó kék égtől élesen elkülönülő, szépséges homlokzatú palotákat. A gondola végében álló fess olasz férfi fehér inget és fekete nadrágot viselt. Hangosan énekelte az *O sole miót*, az énekét tangóharmonikával kísérte. A szerenád hangjai szerteszálltak a levegőben, mi pedig feloldódtunk a szerelmünkben, boldogságunkban. A pillanat egyszerre volt tűnékeny és örökkévalónak látszó. „O sole mio...

ragyogj rám, te vagy a napfény, te vagy a nyár, a mámor, édes mámor szíven talál, o sole mio...” De a hang egyszer csak recsegni kezdett a régi lemezen: miooo... ooochrrr... Az énekes szájából a romantikus szerenád helyett már csak valami recsegés hallatszott. Az arca eltorzult, a gondola billegni kezdett, a csatorna vize felkavarodott. Erősebben bele akartam kapaszkodni Szálimba, de már nem volt ott, és az egyre ördögibbnek tűnő énekes elindult felém, a zavaros víz csapdosott körülöttem, és egyre taszítóbb formákat öltött. Minden erőmmel kapaszkodtam, hogy vízbe ne essek. Aztán egy nagy hullám elöntötte a gondolát, s nyeltem egy csomó vizet, alig kaptam a levegőt. Az énekes egyre közelebb jött, és már láttam, hogy nem is énekes, hanem Hamid sejk. Kinyújtotta felém a kezét, láttam, hogy meg akar fojtani. Oldalra hajoltam, hogy ne érjen el, de belezuhantam a tajtékos vízbe, sötétség ölelt körül, majd hosszú küzdelem árán sikerült kiúsznom a felszínre. Megragadtam a gondola oldalát, erősen szorítottam, de Hamid sejk nem adta fel, rátaposott az ujjaimra. Végül el kellett engednem a gondolát, és elmerültem a vízben. Segítség!

Hideg verejtékben úszva tértem magamhoz. Kiugrottam az ágyból, és odarohantam az ajtóhoz, hogy ellenőrizsem, alaposan bezártam-e. Aztán ismét lefeküdtem, és az orromig húztam a takarót. Alig kaptam levegőt, de legalább megvolt a biztonság illúziója. Hamid sejk... Mit gondol magában ez az ember? Egymillió dollár. Arra gondoltam, hogy a szüleim háza, a kocsijaik, a nyaraló és a cég összesen érhet ennyit. De vajon létezik-e az az összeg, amiért érdemes az embernek feladnia a szerelmet? Erős leszek. A szeretett férfiért, a határtalan szerelmünkért, amit olyan nehéz volt megtalálni, és ami annyira megfoghatatlan. Erős leszek...

A következő három hét nyugalomban telt, bár többször is rám tört az émelygés és az erős fejfájás. Félttem, hogy elvetélek. Sok időt töltöttem a hálószobában, ha pedig fenn voltam, leginkább a könyvtárszobában olvastam. Szálím néhány naponta telefonált. Valami nyugtalaníthatta, mert többször is nekem szegezte ugyanazt a kérdést.

- Isabelle! Minden rendben?
- Igen.

- Biztos?
- Igen. Miért kérdezed?
- Csak úgy... Vigyázz magadra!
- Jó, kedvesem.
- Szólj Amaninak, ha valamire szükséged van! Ő mindent elintéz.
- Sokáig leszel még távol?
- Nem tudom. Most New Yorkban vagyok. Itt még mindenképpen el kell intéznem egy fontos céges ügyet.
- Értem. De siess haza! Nagyon hiányzol.
- Te is nekem. Szeretlek.
- Én is téged. Nagyon. Csókollak!
- Én is.
- Siess haza!
- Sietek, ahogy csak lehet.
- Várlak, kedvesem! Viszontlátásra!
- Sietek. Viszontlátásra!

Igazából ma sem tudnám megmondani, miért nem számoltam be rögtön Szálimnak a bátyja látogatásairól, az ajánlatáról és a fenyegetőzéséről. Talán azért nem szóltam, mert emlékeztem James fejtegetésére a közel-keleti családi kapcsolatok erejéről. De hát nem is tudtam pontosan, milyen kapcsolatban áll Szálim a bátyjával. Lehet, hogy ha beszámoltam volna neki mindenről, másképp alakultak volna az események, és nekem nem kellett volna... De az is lehet, hogy még rosszabbul alakulnak a dolgok. Ezt most már nem lehet tudni.

A könyvtárszobában ültem, és az *Anna Karerinát* olvastam. Milyen különös, hogy ez a mű, amelyet a világirodalom egyik legkiemelkedőbb regényének tartanak, a váratlan szerelemről szól, a forró szenvedélyről, amely magával ragadja az embert úgy, hogy nem lesz tekintettel senkire és semmire. „Szabadság? Az meg mire jó? A boldogságnak az a lényege, hogy szeressük a másikat, és minden vágyunk az legyen, hogy kitaláljuk a másik gondolatát, teljesítsük a kívánságait – tehát szó sincs semmiféle szabadságról. Ez maga a boldogság” – írja Tolsztoj.

A mellettem heverő telefon megcsörrent. Azonnal felvettem. Érthetetlen, suttogó hangot hallottam.

- Halló! Halló! – kiabáltam, mivel semmit sem értettem.

– Pszt! – ismertem fel végre Amani hangját. – Madame!
Csendesebben!

– Mi van? Miért telefonálsz? Miért nem jössz fel?

– Hamid sejk van itt. Felfelé tart. Oltsa el a lámpát!

Gyorsan eloltottam az állólámpát. Sötét lett.

– Azt mondtam neki, hogy madame nincs itthon.

– Jól tetted, Amani, nagyon jól. Telefonálj, ha már elment!

– Azt fogom tenni, madame.

Súlyos, dübörgő lépések hallatszottak a lépcső felől.

– Hol van? – ordított Hamid sejk.

– Madame nincs itthon – közölte vele Malati.

– Hol van?

– Elment vásárolni.

– Akkor hívd fel a sofőrt, és mondd meg neki, hogy azonnal
hozza vissza!

– Madame nem a sofőrrel ment el.

– Hát kivel?

– Egy barátnőjével.

– Mondtam az öcsémnek, hogy ez egy lotyó, de nem hallgatott
rám. Mit lát ebben a nőben? Ilyen lotyóból minden napjára
juthat egy tucat. Biztos, hogy nincs itt?

– Biztos.

– Mert ha becsapsz...

A sejk ajtótól ajtóig járkált, és mindenhová megpróbált
benyitni.

– Miért van minden bezárva?

– Madame, amikor elmegy, mindent kulcsra zár az emeleten.

– És gyakran megy el?

– Nem is tudom...

– Meg kell mondanom a bátyámnak, hogy amint elutazik, ez a
lotyó rögtön indul csavarogni.

Megdermedt a szívem! Szálím olyan féltékeny! Ha elhiszi,
amit a bátyja mond... Nem is akartam belegondolni!

Hamid sejk odaért a könyvtárszobához, és néhányszor
megrángatta a kilincset.

– Itt sincs?

– Nincs.

– El fogom mondani az öcsémnek, hogy ez a lotyó ahelyett, hogy itthon ülne, ahogy az egy rendes és engedelmes asszonyhoz illik, folyton elmászkál itthonról, és valahol paráználkodik. Ha ezt az öcsém meghallja, minden bizonnyal azonnal elválik tőle. Ez lenne a legjobb megoldás! – rikkantotta diadalmasan a sejk, majd leszaladt a lépcsőn.

Még sokáig ültem a sötétben, mozdulatlanul. Amani nem hívott, így nem tudtam, elment-e Hamid sejk. Lehet, hogy a szalonba várja, hogy hazajöjjek? És mi lesz, ha elmondja Szálimnak, hogy nem talált itthon, sőt éjszakára sem jöttem haza... A félelem görcsbe rántotta a gyomromat. A helyzet egyre bonyolódott.

Bő óra múlva jelentkezett Amani.

– Madame! Hamid sejk elment.

– Mikor?

– Egy perce.

– Mit kerestett itt ilyen sokáig?

– Madame-ról kérdezősködött.

– Hogyhogy kérdezősködött? Kitől?

– A személyezettől, a sofőröktől, a kertésztől... Még a szakácsoktól is.

– És mit kérdezett?

– Hogy madame gyakran jár-e el itthonról, mikor szokott megjönni...

– És mit válaszoltatok?

– A többségük azt mondta, nem tudja, mivel a palota nagyon nagy, és mindenkit lefoglal a saját dolga. A sofőrök azonban azt mondták, hogy amióta Szálim sejk elutazott, madame-ot nem vitték sehová.

– Mit szólt ehhez Hamid sejk?

– Semmit. Végighallgatta a mondandójukat, majd odavetette, hogy el fogja mesélni az öccsének, mit művel a felesége. Ha nem a sofőrökkel jár el, az mindenesetre nagyon gyanús.

De hát én nem járok sehová, kiáltottam, de csak magamban. Hogy magyarázzam meg mindezt Szálimnak?

– Hamid sejk már nincs a palotában? – Biztos akartam lenni, hogy tényleg elment.

– Nincs, madame. Valaki felhívta, és azonnal elment.

– Akkor mondd meg Malatinak, hogy készítse elő a hálószobámat! Te meg főzz egy nyugtató teát. Egy egész kancsónyit.

– Jól van, madame.

Felgyújtottam a lámpát. Csak most döböntem rá, hogy a hosszú idő alatt végig mozdulatlanul ültem. Mindenem fáj. Kiegyenesítettem a lábamat, pár lépést tettem a könyvtárszobában, majd elindultam a hálószobám felé. Megittam az Amati által elkészített teát, és lefeküdtem a hitvesi ágyba.

Szálimra gondoltam. Rá és csakis rá. Az én drágámra, egyetlenemre... Szálimért éltem. Mi más lenne a szerelem, mint a teljes feloldódás a másikban? Mi más a szerelem, mint szenvedélyes örültségek sorozata?

A *Perzsa féltékenységből* felidéztem Misha, a szaúdi hercegnő történetét, aki a tragikus, sírig tartó szerelem szimbólumává lett. Misha a szaúdi király testvérének az unokája volt. Megmenthette volna az életét, de ehhez meg kellett volna tagadnia az érzéseit. Ő azonban nem tagadta meg a szerelmét, hanem a halált választotta: több ezer ember szeme láttára nyilvánosan kivégezték.

Hamid sejk kellemetlen látogatását nehéz napok követték. Sosem tudtam, mire ébredek. Rettenetes katasztrófára számítottam, amely váratlanul lecsap majd az otthonunkra. Borzalmas feszültségben éltem, Amani teái sem sokat segítettek.

Éppen a könyvtárszobában ültem, amikor gyors, határozott lépések zaja ütötte meg a fületem. Először a lépcső felől, aztán már az emeleten. Görcsbe rándult a gyomrom. Hamid sejk? Miért nem figyelmeztetett Amani? Valaki megrángatta a kilincset, megpróbálta kinyitni az ajtót. A lépések eltávolodtak, de pár perc múlva hallottam, ahogy valaki kinyitja a zárat. Valakinek kulcsa van az összes zárhoz! A szívem hevesen dobogott. Hamid sejk! Azért jött, hogy megöljön. Mit tegyek? Pánikba estem. Az ablaknál álló hatalmas íróasztalra esett a pillantásom. Rendes, szép kidolgozású darab volt, Szálím Angliából hozatta, az amerikai Fehér Ház Ovális Irodájában található Resolute íróasztal pontos másolata volt, amelyet a XIX. század óta az Egyesült Államok elnökei használtak. Tölgyfából készült, az elejét faragások díszítették, úgyhogy elbűnhattam

alatta. Valaki kulcsot csúsztatott a könyvtárszoba ajtajának zárjába. Elöntött a jeges veríték. Odarohantam az íróasztalhoz, és gyorsan alábújtam. Valaki bejött a könyvtárszobába, egy pillanatra megállt, majd elindult az íróasztal felé. Aztán megállt az ablaknál, és megpillantottam fehér *diszdásájának* egy darabját, fekete cipőjét. Hamid sejk! Meg akar ölni! Mindjárt végez velem.

Hirtelen meghallottam Szálím erős hangját:

– Amani! Hol van Isabelle?

Szálím! Kiugrottam az íróasztal alól, és a férjem karjába vettem magam.

– Szálím! Kedvesem! De jó, hogy megjöttél, drága szerelmem!

Az arcomon folytak a könnyek, és nem győztem csókolni a férjemet.

– Isabelle! Nincs időnk! Mindjárt ideérnek!

Követtem Szálím tekintetét, és az ablakon túl megpillantottam a közeledő kocsikat. Az elsőből Hamid sejk ugrott ki.

– Igyekezz! Hol van az *abajád*? Vedd fel, és induljunk!

Még sosem láttam ilyen idegesnek a férjemet.

– Nem tudom, hová tettem.

Teljesen elvesztettem a fejemet. Ebben a pillanatban berontott a szobába Amani, az *abajával* a kezében.

– Madame, madame... – hajtogatta idegesen.

– Vedd fel! – kiáltotta Szálím.

Annyira remegett a kezem, hogy képtelen voltam rendesen felöltözni. Amani segített. Kirohantunk a könyvtárszobából. Egy csapat férfi időközben már berontott a házba, és szerteszét szaladtak a földszinti szobákban és szalonokban.

– Szaladj a lifthez! – utasított Szálím. A palotában a reprezentatív lépcsők mellett két lift is működött, mindegyik szárnyban egy-egy. – A szolgák átjáróján keresztül menjünk!

Láttam Szálím arcán a feszültséget.

A palotán belül egész kis folyosórendszert alakítottak ki a személyzet számára, akik szabadon mozoghattak, anélkül hogy feleslegesen be kellett volna lépniük a szalonokba. A lift ajtaja kinyílt, és Amani az egyik keskeny folyosó felé irányított minket.

– Erre, erre! – sürgetett minket, mi pedig szaporán követtük.

Odaértünk a folyosó végére. Ott már Malati várt minket.

– Amani! Menj vissza a palotába, és nézd meg, mi folyik ott! Malati pedig velünk jön – rendelkezett Szálím.

A személyzeti bejárón távoztunk, mely a palota hátsó részén nyílt. A bokrok és sövények árnyékában átrohantunk a kerten, egészen a hátsó kijáratig. Az utcán járó motorral várakozott egy terepjáró.

– Szállj be gyorsan!

Szálím felsegített a kocsiba.

Ahogy Szálím és Malati is beszállt, a sofőr azonnal elindult. Összevissza kanyargott a környező utcákban, és közben idegesen a visszapillantó tükröt bámulta. Néhány perc múlva így szólt:

– Úgy vélem, senki sem követ minket.

– Akkor vigyél minket oda, ahová kell – adta ki az utasítást Szálím.

A gondolatok cikáztak a fejemben. Mi ez az egész? Vajon Hamid tényleg hazudozott borzasztó dolgokat rólam az uramnak? A portugál utunkat követően meggyőződhettem róla, hogy Szálím néha furcsán viselkedik, olyat tesz, amit soha fel nem tételeztem volna róla. Most ismét meg akar büntetni azért, mert helytelenül viselkedtem? Hová akar vinni? Mi vár rám? Mi vár rám a szeretett férfi kezei között?

* * *

Néhány évvel később, egy találkozó során Angelika elmesélte egy lengyel lány tragikus történetét. Lidka Kuvaitban élt, s ott is kövezték meg, fékezhetetlen gyűlölettel és bosszúvágygal telt férfiak. Úgy vélekedtek, hogy csak a lány vére moshatja le a férfi becsületén ejtett foltot. Szinte éreztem a testemen a kemény, éles peremű kövek ütését, amelyek bestiális módon zuhogtak a halálos félelemben kuporgó Lidkára. Éles fájdalom járta át a testemet.

A palotába való visszatérést követően azonnal a könyvtárszoba felé indultam. Odaléptem a masszív íróasztalhoz, elgondolkodva végigsimítottam a lapján. Gyertyákat gyújtottam, hogy azok villódzó, misztikus fénye elvezessen a költők, írók és művészek világába, akik az évszázadok során díszítették az emberi lét oltárát a verseikkel, strófáikkal, idézeteikkel,

soraikkal, ecsetvonásaikkal, vésőmozdulataikkal, hogy egyszerűen vagy kifinomult módon ábrázolják a szomorúságot, szenvedést, jót, rosszat, gazdagságot, szegénységet, erkölcsöt, kisszerúséget, örömet, boldogságot, szerelmet, gyűlöletet, bizonytalanságot, félelmet.

Amikor állásajánlatot kaptam az Egyesült Arab Emírségekből, meg sem fordult a fejemben, hogy majd ott megyek férjhez. Épp ellenkezőleg. Amikor az útra készülődtem, és az ismerőseim azzal tömték a fejemet, hogy biztos férjhez megyek, mindig mosolyogva válaszoltam:

– Eszemben sincs ilyesmi. Remek állást kaptam. Mindig ilyen munkáról álmodtam. Sem időm, sem kedvem nem lesz romantikázni.

Lidka egyéves ösztöndíjat kapott Kuvaitban, hogy tökéletesítse arabtudását, jobb képzettséget szerezzon, és a jövőben jobb munkát kaphasson. Ott találkozott Hasszánnal, aki fülig beleszerelmesedett. Lidka hallgatott a szívére, és nem is sejtette, milyen tragédia vár rá. Mi határozza meg a sorsunkat? A véletlen... a választás... az eleve elrendelés...

Kinyitottam a laptopot, és megfogalmaztam első regényem, a *Perzsa szerelem* kezdő sorait: „Lidka lelkesen csomagolt. Kuvaitba készült. Még mindig nem akarta elhinni!”

A sivatag homokja

A kocsiban feszült csend uralkodott. Felkanyarodtunk az autópályára, a sofőr minden sebességkorlátot túllépett. A klíma működött, a függöny mögött azonban mégis alig kaptam levegőt. Hányinger gyötört. A fejemben ott villództak a korábbi kérdések: Hová visz Szálím? Hamid sejk különféle hamis bizonyítékok alapján azt gondolja rólam, hogy Szálím feleségként foltot ejtettem a család becsületén? Azért jött több más férfival együtt, hogy megbüntessen? Honnan bukkant fel hirtelen Szálím? Mire megy ki ez az egész?

– Szálím...

Szerettem volna, ha a férjem megvilágítja a helyzetet.

– Egy szót se! – vágott a szavamba Szálím élesen.

Engedelmesen elhallgattam. Teljesen Szálímtól függtem, úgyhogy nem volt más választásom, mint hogy alkalmazkodom a döntéséhez. Muszáj volt bíznom benne, és el kellett hinnem, hogy a mi javunkat szemmel tartva cselekszik. Függetlenül attól, mi történik a jövőben.

Elhagytuk a várost. Az utat mindkét oldalról sárga sivatagi homok vette körül. Bizonyos idő elteltével a kocsit behajtott a sivatagba. Nem volt ott semmiféle út, de úgy tűnt, hogy a sofőr tökéletesen ismeri a terepet, mivel nagyon magabiztosan irányította a kocsit. Dűnékre hajtottunk fel, majd leereszkedtünk róluk. Az émelygésem egyre fokozódott. Bízom benne, hogy hamarosan célba érünk.

Több mint egy óra telt el, míg végre megpillantottam egy hagyományos beduin sátrakból álló kisebb tábor.

– Isabelle! Te most egy darabig itt maradsz – jelentette ki Szálím, ahogy a táborhoz közeledtünk.

– Hogyhogy itt maradok? Várandósan lakjam egy sátorban a sivatag kellős közepén?

– Igen – közölte kurtán Szálím.

– És te?

– Nekem el kell utaznom. Rengeteg problémám van, ezeket meg kell oldanom.

– Miféle problémáid vannak?

– Ne törődj velem! Pihenj! Malati itt marad veled.

– De hát semmit sem hoztam magammal. Hogy fogok én itt élni? – aggodalmaskodtam.

– Normálisan. A beduinoknak mindenük megvan, ami az élethez kell. Víz, élelem...

– Nincs nálam váltóruha sem. És terhes vagyok! Egy szál ruhában rohantam ki a palotából. Semmit sem hoztam magammal, amire a mindennapok során szükségem lehet.

– A beduin nők adnak majd neked egy másik *dzsalabiját*. A terhesség miatt pedig ne aggódj, ezek a nők mindenhez értenek. Évszázadok óta itt szülnék, a sivatagban.

– Nekem is a sivatagban kell szülnöm? – kiáltottam fel rémülten.

– Még nem tudom, hogy alakul az életünk.

Szálím arcán mérhetetlen aggodás tükröződött.

– Szálím...

Egyszerűen el sem tudtam képzelni, mi lesz.

A kocsi megállt, néhány férfi közeledett. Fehér *disdását* viseltek, a fejükön piros-fehér *kefja* volt, amit *agal* fogott le. Mindegyikük derekára vastag fekete öv kapcsolódott, melyek mögé hatalmas görbe töröket tűztek. A kezükben hosszú puskát láttam.

– Szálím! – kiáltottam fel rémülten. – Itt akarsz hagyni, ezekkel az emberekkel?

– A beduinok számára első a becsület – felelte Szálím. – Ha egyszer vendégül látnak, az életük árán is védelmezni fognak.

– Te meg miről beszélsz?

Lelki szemeim előtt megjelent Hamid sejk ördögi alakja úgy, ahogy álmomban láttam, amikor kegyetlenül rugdosta a csónakba kapaszkodó ujjaimat.

– Ez a kérdés nem rád tartozik – jelentette ki Szálím határozottan. – Itt maradsz, és kész. A nők majd gondoskodnak rólad, a férfiak pedig megvédelmeznek.

A férjem is kiszállt a kocsiból, a férfiakat kézfogással köszöntötte, és a hagyományoknak megfelelően összedörzsölték az orrukat is. Pár szót váltott velük, majd elindult a tábor középpontjában álló sátor felé.

– Hová megy? – kérdeztem hangosan.

– Biztos a törzs sejkjéhez – magyarázta Malati.

Néhány perc múlva Szálím visszatért, és kinyitotta a terepjáró ajtaját.

– Szállj ki! – hangzott a felszólítás. – Valaki elkísér a nőkhöz.

– De Szálím... – a férjem még csak most jött vissza, és máris el kell válnunk. Ismét egyedül maradok. – Szálím! Még telefon sincs nálam – panasztam. – Hogyan lépek kapcsolatba veled?

– Nem lehet nálad telefon.

– Miért nem?

– Mert az könnyen bemérhető.

– Ilyen nagy veszélyben vagyok? – rémültem meg.

– Ne aggódj, Isabelle! De most már menj, mert indulnom kell.

– Mikor látlak újra? – A szememet elöntötték a könnyek.

– Nem tudom. Menj már!

– Szálím... – még hozzá sem bújhattam búcsúzásképpen. – Szeretlek... – suttogtam, és a szívem görcsbe rándult.

A férjem komoly tekintettel nézett:

– Vigyázz magadra!

Hogyan vigyázzak magamra? Semmi olyasmi nem volt a kezem ügyében, amihez az utóbbi hónapokban hozzászoktam. A szép szobák, a kényelmes hálószoba, a komfortos fürdőszoba, tucatnyi *dzsabalija*. Nagy kert burjánzó, szépséges növényzettel, amit bonyolult öntözőrendszer tartott frissen, szökőkutak megnyugtató csobogása, meghitt könyvtárszoba, ahol a polcokon kedvenc regényeim álltak, személyzet, akik minden utasításomat azonnal teljesítették.

Malatival együtt kikászálódunk a kocsiból, majd elindultunk az egyik férfi nyomában. Egész testemet ruha fedte, beleértve az arcomat is, a beduin férfi mégis óvakodott rám nézni. A sivatagi szél belekapott fekete ruhámba. Az egyik nagy, fekete, keresztirányú fehér csíkokkal tagolt sátor felé tartottunk. A sátorból beduin nő lépett ki, és egy kézmozdulattal behívott minket.

A sátor színes szövetség darab osztotta két részre.

Az egyik részben színes szőnyegek heverték, dominált rajtuk a vörös szín. A sátor oldalsó részében ülőhelyeket alakítottak ki, és színes párnák szolgálták támaszul. Leültem, levettem az arcomat takaró kendőt. A körülöttem ülő beduin nők kíváncsian nézegették világos bőrömet. Az egyikük rögtön egy pohár vizet nyújtott felém. Azonnal felhajtottam. Az volt az érzésem, hogy a víz a sivatagban sokkal jobban ízlik, mint máshol.

A nők továbbra is figyelmesen néztek, időről időre pár szót váltottak egymással.

– Malati! Te érted, mit beszélnek? – kérdeztem a szolgálót, akiről tudtam, hogy ért arabul.

– Nem mindent. Más a tájszólásuk.

– Szót tudsz érteni velük?

– Megpróbálok. Kíván valamit, madame?

Nagyot sóhajtottam. Mit is kívánjak, töprengtem magamban.

– Azt kívánom, hogy visszatérhessek a palotába, és ott nyugalomban élhessek a férjemmel, és együtt várjunk a gyermekünk születését.

– Mire van szüksége, madame? – ismételte meg a kérdést Malati.

– Szívesen lefeküdnék.

Az elmúlt órák váratlan eseményei, a gyors autózás kimerítették. Ismét fájni kezdett a hasam.

– Jó. Megmondom nekik.

Malati pár szót szolt az asszonyokhoz, majd jelentőségteljesen oldalra fektette a tenyerét, és rátette a fejét. A nők sebes beszélgetésbe kezdtek.

– Mit mondanak? – tudakoltam Malatitól.

– Nem értem világosan. De azt hiszem, azon tanakodnak, nem éhes-e, madame.

A nők megerősítették Malati sejtését: összefogták három ujjukat, mintha élelmet tartanának, és lassan a szájukhoz emelték.

– Nem, nem.

Már az evés gondolatától is rosszul voltam.

– Csak le szeretnék pihenni.

Malati ismét magyarázkodásba fogott, ezúttal az egyik karjának széles gesztusával utalt a terhességre. Úgy tűnt, hogy a nők kicsit kedvesebben kezdenek méregetni. Pár pillanat múlva az egyikük felállt, és félrehajtotta a sátrat tagoló szövetdarabot. Megértettem, hogy ott található a hálóhely. Köszönként a szívemre fektettem a tenyeremet. A beduin nők mosollyal viszonyozták a gesztust.

Malati segített felállni. Átmentem a sátor másik részébe. A vastag szőnyegekre matracokat helyeztek, a sarokban színes, összehajtogatott ruhákat láttam. Valaki az egyik, talán legszebb ágyneművel ellátott matracra mutatott.

– Itt kell aludnom? – kérdeztem inkább csak magamat, mint Malatit.

– Igen, madame.

– Hozzál vizet! – kértem, mert ismét nagyon szomjas lettem.

– Jó, madame.

Malati az egyik beduin nővel kiment, én pedig levettem az *abáját*, és lefeküdtem arra a helyre, amit mutattak nekem. A fehér pamut ágyneműt sárga, világoskék és piros, hímzett virágok díszítették. Az ágynemű tiszta volt, a matrac kényelmes. Malati is visszajött, a kezében félliteres fémkancsó volt, benne áttetsző víz.

– Óhajt inni, madame?

– Igen.

Malati vizet töltött egy vastag falú pohárba.

– Tessék!

– Köszönöm.

– Hozzak még valamit, madame?

– Köszönöm, nem. Lepihenek.

– Amennyiben szüksége lenne valamire, csak szóljon. Itt vagyok a közelben.

– Köszönöm, Malati.

A szolgálólány kiment, én pedig összekuporodtam a matracon. Továbbra is fájt a hasam. Elkecsesedtem. Házastársi boldogságunk olyan váratlanul ért véget! Vajon ezért próbált lebeszélni James erről a házasságról? Tudhatta, hogy Keleten az egyén többé-kevésbé mindig függ a családi kötődésektől. És ezektől olyan nehéz megszabadulni. Félelem lett úrrá rajtam. Na

de mi a helyzet Szálimmal? Neki is támadástól kellett tartania a család részéről? Mi lesz velünk?, töprengtem elkeseredetten. Össze-összerándultam a sírástól. Meddig tart még ez az egész? A határtalan sivatagban találtam magamat, tulajdonképpen azt sem tudtam, hol vagyok. Messze a szerelmemtől, terhesen, és csakis a beduinokra hagyatkozhattam. Folyt a könnyem, amit a *dzsabalija* ujjával itattam fel, mivel még zsebkendő sem volt nálam. Miért nincs mellettem a szerelmem? Akkor mindent el tudnék viselni. Elönt a bizonytalanság, a kényelmetlenség, a száműzöttség érzése... Szálím pedig nincs itt. És nem is tudtam, mikor látom újra. Teljesen elkeseredtem. Hangosan elsírtam magam.

Amikor reggel felébredtem, az első pillanatban azt hittem, álmodom. Egy szerény matracon feküdtem, felettem a fekete sátor. Hova tűnt királyi eleganciájú ágyam? A luxushálószoba? Lelki szemeim előtt lassan megjelentek az elmúlt órák képei. Tehát ez az egész nem csak rossz álom, nem olyan, mint a gonosz velencei gondolás. Nagyon szomjas voltam, és a hólyagom is jelzett. Belepillantottam a fémkorsóba, de abban egy csepp víz sem volt. Hogy fogok én itt létezni?

- Madame? – kukkantott be Malati.
- Malati! – Annyira örültem, hogy legalább ő itt van.
- Tessék, madame!
- Vízet!
- Igen, igen, máris.

Malati megfogta a korsót, én pedig lehunytam a szememet, és arról ábrándoztam, hogy amikor kinyitom, ismét a márvány fürdőszobámban találok magamat, aromagyertyákkal és illatos orchideákkal körülvéve.

- Tessék, madame! – nyújtott oda Malati egy pohár vizet.
- Köszönöm! – hajtottam fel egy szuszra, mivel nagyon szomjas voltam.

– Malati! Hol van itt a fürdőszoba? – alig mondtam ki a kérdést, máris arra gondoltam, hogy mennyire nem helyénvalóan fogalmaztam. Fürdőszoba a sivatagban?

- A mosdók odakint vannak, madame, külön a férfiaknak, külön a nőknek – felelte Malati. – Mindjárt odakísérem.

Hát igen, végső soron a XXI. században járunk. A beduinok élete is változik.

– Segíts, Malati!

– Jól van, madame!

Malati odanyújtotta a kezét, én pedig rátámaszkodva felálltam. Elindultam a sátrat félbeosztó szövetdarab felé, de Malati megállított.

– Madame!

– Mi van?

– Az *abajja*. Vegye fel az *abaját*! És takarja el az arcát!

Már nyújtotta is felém a fekete ruhát. Felvettem az *abaját*, *hidzsábot* és a *nikábot*, mivel rájöttem, így lesz jobb. Aztán Malatival együtt kiléptem a sátorból, és elindultam a kicsit arrébb lévő mosdó felé. Odabent még egy kis mosdókagyló is volt, úgyhogy kezet tudtam mosni.

Aztán gyorsan visszatértem a sátorba, de az azért feltűnt, hogy milyen hatalmas tevecsorda álldogál a közelben.

– Rengeteg tevéjük van a beduinoknak – osztottam meg a látottakat Malatival.

– Ez egy nagyon gazdag törzs, madame.

Letelepedtem a sátor elülső részében. Hamarosan megjelent egy idősebb beduin asszony. *Abaját* viselt, arcának egy részét aranymaszk fedte. Észleltem figyelő és egyben nagyon jóindulatú tekintetét.

– Ő Umm Szaif – suttogta Malati. – A törzs sejkjének felesége. Fontos vendéghez méltóan személyesen hozott madame-nak reggelit. Ez nagyon nagy megtiszteltetés madame számára.

A beduin asszony tálcát tett elém, és barátságos gesztussal évésre biztatott. A tálcán nagy, lapos arab kenyér volt, néhány datolya és egy bögrében habos tej. Letéptem egy darabot a még meleg kenyérből, és elkezdtem enni. Nagyon finomnak találtam. Umm Szaif leült velem szemben, és nézte, ahogy eszem.

– Malati! Mondd meg neki, hogy nagyon finom a kenyér – szóltam, mivel a kenyér tényleg nagyon ízlett.

Malati lefordította a szavaimat. A beduin asszony elmosolyodott, és néhány szót szőtt.

– Mit mondott? – érdeklődtem.

– Azt, hogy minden reggel friss kenyeret sütnék.
– Biztos azért ilyen finom – mondtam, és újabb darabot téptem a kenyérből.

Umm Szaif szeretetteljes gesztussal a tejes bögrére mutatott.

– Madame! – suttogta Malati. – Igya meg a tejet!

– Nem szeretem – feleltem halkán.

– Elnézést, madame, de meg kellene innia a tejet.

– Miért?

– Mert ez különleges tej.

– Hogyhogy?

– Ez tevetej.

– Tevetej?

– Igen, madame. És a vendég iránti nagy tiszteletet fejezik ki vele. Nem szabad elutasítani.

Utáltam a tejet. Gyerekkoromban sem ittam meg. Már a habzó tej látványa is undort váltott ki belőlem. Másrészt viszont tudtam, milyen nagy szerepet játszik az arab hagyományokban a vendégszeretet. Tehát ha a beduinok ilyen különleges szerepet tulajdonítanak a tevetejnek, azt semmiképpen sem lehet visszautasítani. Nagy nehezen felemeltem a bögrét, és megittam néhány kortyot. A tejnek krémes állaga és édeskés íze volt. Jobb volt, mint a tehéntej, amit gyerekkoromban többször is belém kényszerítettek.

– Köszönöm – tettem félre a bögrét, és a szívemre tett tenyeremmel jeleztem a hálámat. Az asszony szemében öröm csillant. Mosollyal viszonztam a reakcióját, és a datolya után nyúltam. Szerettem a datolya sűrű, természetes édességét. A szolgálólányok gyakran kínáltak velem, amikor a palotában vagy a kertben olvasgattam.

– Malati! – fordultam a szolgálóhoz, miközben az édes gyümölcsöt szopogattam. – Ennek a tevetejnek az íze... – nem találtam a megfelelő szót. – A mézre emlékeztetett.

– Igen, madame, a tevetej íze roppant változatos lehet, és nagymértékben függ attól, mivel etetik a tevét.

– Hogyhogy?

– Azokat a nőstény tevéket, amelyek teveversenyeken indulnak, gyakran különleges táplálékkal etetik, mégpedig liszt, datolya és méz keverékével.

– Malati! – néztem rá csodálkozva. – Honnan tudod mindezt?

– Késő este a palotában gyakran beszélgetnek a szolgálak, akik már különböző helyeken dolgoztak.

Rá kellett ébrednem, hogy a palotában egy másik élet is zajlik, amelyről nekem fogalmam sincs.

– Ha pedig a tevék fűvel kevert gabonát esznek, sós lesz a tejük – folytatta Malati, mivel látta, hogy érdeklődöm. – A legértékesebb azonban annak a nőstény tevének a teje, amely nemrég, három hónapon belül ellett.

– Malati... – folytattam, mivel a beduin nők különleges arckendője is felkeltette az érdeklődésemet. – Ez az arckendő... Olyan különleges...

Az arckendő eltakarta a nő szemöldökét, a két részét az orrnyergén átfutó vékony szálak kötötték össze, és takarta az arc alsó részét, illetve a felső ajkat is.

– Erről is tudsz valamit?

– Igen, madame. Ez a *burqa*.

– *Burka*? Nem így hívják azt a ruhát, amit Afganisztánban viselnek a nők?

– Igen, madame, de a *burka* vagy *burga*, ahogy a helyi dialektusban ejtik, az pontosan ez az arckendő, amit a beduinok az Emírségekben, Ománban, Katarban és Bahreinben viselnek.

– Sok mindent tudsz, Malati.

– Szerintem ezt mindenki tudja, madame.

Lassan kezdtem felfogni, hogy mindaz, ami számomra új vagy különös, mások számára teljesen köznapi. Így például az egész test eltakarása, amit világszerte sok millió muszlim nő tekint normálisnak.

Befejeztem a reggelit, Malati elvitte a tálcát. Umm Szaif rám mosolygott, és ő is elhagyta a sátrat. Átmentem a hálósobaként szolgáló részbe, és lefeküdtem a matracomra. Annyira szomorú voltam, hogy éreztem, ismét gyűlnek a szemem sarkában a könnyek. Mit keresek én itt, a sivatag kellős közepén? Terhesen, a férjem nélkül Összeszorult a torkom, a helyzetemet tragikusnak láttam. Még azt sem tudtam, mi vár rám holnap. Mit is mondott Szálím? Rengeteg problémája van, amiket meg kell oldania. Miféle problémák? A szomorúság könnyei lassan

legördültek az arcomon. Mikor látom viszont a férjemet? Mikor költözhetek vissza a palotába?

Visszajött Malati, vizet hozott, és egy kis pohárban erős teát. Gyorsan megtöröltem az arcomat.

– Tessék, madame! Víz és mentatea. Szüksége van még valamire?

Képtelen voltam visszatartani a könnyeimet.

– Rendben, madame, azonnal keresek valamit.

A tea nemcsak erős volt, hanem nagyon édes is, és úgy ízlett, mint még soha. Malati pár perc múlva egy csomag papír zsebkendővel jelent meg.

– Tessék, madame.

– Köszönöm, Malati.

Kivettem egy zsebkendőt, és megtöröltem könnyes arcomat.

Malati elindult kifelé, de megállítottam.

– Maradj itt velem egy kicsit!

Nem szerettem volna egyedül maradni.

– Jól van, madame – felelte Malati, és leült a földön heverő egyik matracra.

– Malati, mondd meg nekem... – mindenképpen próbáltam szabadulni a bizonytalan helyzetemmel és jövőmmel kapcsolatos gyötrő gondolatoktól. – Mesélj még erről az arckendőről!

– Ez az öltözködés fontos eleme, madame.

– Milyen értelemben?

– A lányok általában tíz-tizenkét éves koruk közt kapják meg az első *burgájukat*. Ezt annyira izgalmasnak találják, hogy sokszor még ebben is alszanak.

– Érdekes. És miért kell ezt a *burgát* viselni?

– Úgy vélem... – gondolkodott el Malati. – Úgy vélem, az arctakarása a nő magas fokú erkölcsiségét hivatott kiemelni. Ha egy lány megkapta a *burgáját*, onnantól fogva egymagában nem hagyhatja el a házat.

Eszembe jutott Szálím, aki annyira ragaszkodott hozzá, hogy csak teljesen fedett testtel hagyjam el a házat. Tehát ez azt jelenti, hogy aggódik értem? Nem akarja, hogy bárki is rosszat gondoljon vagy mondjon rólam. Főképpen Dubajban, ahol csak úgy nyüzsögtek az európai prostituáltak.

– A beduinok roppant büszkék. Az arc eltakarása ennek a büszkeségnek a kifejeződése – állította Malati.

Hasonló véleményt hallottam az arab nők öltözkéréséről abban a társaságban is, ahová többször elmentem.

– Nem értem, miért gondolják – vetette fel például Mona –, hogy a muszlim nők testének elfedése az elnyomás kifejeződése. Mi ebben szerénységet látunk, ennek köszönhetjük, hogy a környezetünk tisztelettel és méltósággal bánik velünk. Éppen ebben van a szabadság! Szabadon mozoghatunk közterületen, és senki sem tehet velünk kapcsolatban vulgáris megjegyzéseket, nem engedhet meg magának ízetlen tréfákat, nem köthet bele a külsőnkbe. Mindebben a tisztaságunk és ártatlanságunk manifesztálódik, s a férfiak megbecsülik a társadalomban betöltött pozíciókat.

Be kellett magamban ismernem, hogy mielőtt reggel elhagytam a sátrat, mindennemű belső ellenállás nélkül öltöttem magamra az *abaját*, *hidzsábot* és *nikábot*. Úgy gondoltam, hogy az idegen férfikkal teli táborban ily módon kiküszöbölhetem a kíváncsiszkodó, bizalmaskodó tekinteteket.

– És az arckendő? Az miből készül? – faggattam Malatit. – Az, amely Umm Szaif arcát fedi, úgy fest, mintha aranyból volna.

– Én úgy tudom, a *burgák* szövetből vagy bőrből készülnek, és csak a különleges kidolgozásuk miatt tűnik úgy, mintha fémből volnának.

– Hogy zajlik ez a kidolgozás?

– Az anyagot megfelelő színre festik, majd egy üveggolyóval polírozzák, amíg el nem nyeri ezt a fémes árnyalatot. Valaha a *burgákat* indigókékre, pirosra vagy aranszínűre festették. Manapság dominál a fekete vagy az ezüstszín. Az arckendő típusa, alakja nagyon különböző lehet, a régiótól és az adott nő státusától függően. Akadnak nők, akik csak a férjhezmenetelük után teszik fel a *burgát*, így jelezve, hogy immár férjes asszonyok.

– Honnan tudod mindezt, Malati?

– Van a palotában egy szolgálólány, a szakács segédje, aki korábban sok éven át dolgozott a beduinoknál. Néha mesél nekünk róluk. Ő mondta például, hogy ez a különleges alakú,

sasfejet szimbolizáló arckendő a sas tulajdonságait, a kegyelmet, a büszkeséget és az erőt fejezi ki.

Kezdtém rájönni, milyen keveset tudok a világról.

– Azt is mondta, hogy az arckendő véd a sivatagi nap és a homok ellen. A beduinok évszázadok óta viselik. A legenda szerint...

Ebben a pillanatban erős görcs tört rám, a fájdalomtól felkiáltottam.

– Madame! – pattant fel Malati ijedten.

Átfogtam a hasamat, és még mindig csak nyögni tudtam.

Malati kirohant a sátorból, és egy perc múlva Umm Szaiffal tért vissza. Umm aggódva fölém hajolt, kérdezett valamit, amit nem értettem.

– Madame! – sietett a segítségemre Malati. – Azt kérdezi, hogy a madame-nak görcsei vannak-e.

– Nem tudom, Malati, fogalmam sincs, csak fáj, rettenetesen fáj – panasztam.

A sátorban több nő is megjelent, Umm Szaif pedig emelt hangon, sebesen hadarva utasításokat adott nekik. Az asszonyok pár perc múlva gyógyteát hoztak nekem. Malati segített felülni, és a kezembe nyomta a teásbögrét.

– Kérem, igya meg, madame!

A kezem remegett, úgyhogy nehezen ment az ivás. Malati segített, s végül sikerült meginnom.

– Most pedig feküdjön le, madame!

– Fázom.

– Jó, mindjárt kerítek egy pokrócot.

Malati a közelben lévő matracról felemelt egy takarót, és gondosan betakarított.

– Próbáljon meg elaludni, madame!

Lehunytam a szememet, de az álom nem akart jönni. Hallottam, ahogy az asszonyok suttognak valamit egymás között, majd elhagyták a sátor alvásra szolgáló részét. Továbbra sem tudtam elaludni. Aggódtam a baba miatt. A görcsök sűrűsödtek, ez semmi jót nem jelentett. Szükségem lett volna egy orvos tanácsaira, de tudtam, hogy amíg Szálím meg nem érkezik, erre semmi esély. A beduinok semmiképpen nem engedik meg, hogy a férjem beleegyezése nélkül elhagyjam a táborn.

Szálím, kedvesem! Ennek nem így kellett volna alakulnia!, panaszkodtam magamban, miközben teljesen elhagyott az erőm. Hol vagy? A közös életünk jelentős részét azzal kell töltenem, hogy várok rád? Csak ábrándozhatom arról, hogy ismét együtt leszünk, ismét lesznek tüzes éjszakáink, amikor magukkal ragadtak minket a szenvedély hullámai? Ez a folyamatos vágyakozás...

Letöröltem a könnyeimet. Nem akartam sírni. Ennek az egésznek egyszer véget kell érnie. Szálím minden fontos ügyét elintézi a családjával, s azután értem jön – vigasztaltam magamat. És hazavisz, az otthonunkba. Igen, biztos, hogy így lesz. Visszatérek a palotánkba, ahol a gyermekünkkel együtt élünk majd – itt elaludtam.

A következő napokban nem éreztem jól magam, és szinte egyáltalán nem hagytam el a sátrat. Malati hűségesen segített, Umm Szaif pedig gondoskodott róla, hogy mindenem meglegyen, rendesen egyek, és megigyam a gyógyteákat. Az asszony az értésemre adta, hogy a teák célja a terhesség védelme. Malati azon fáradozott, hogy kellemesebbé tegye számomra az időt, ezért sok legendát mesélt.

– Egyszer régen Perzsiában egy törzs arra készülődött, hogy szembeszálljon egy másik törzsszel. A vezér azonban tisztában volt vele, hogy sokkal kevesebb harcosa van, mint az ellenfelének. Azt találta ki, hogy nőket is csatába küld, hiszen a törzshöz nagyon sok asszony tartozott. Nem szerette volna, ha az ellenfele rájön, hogy a gyengébb nem képviselőivel áll szemben, ezért úgy döntött, a nőknek el kell takarniuk az arcukat. A csel sikerült: amikor az ellenfél meglátta a nagyszámú csapatokat, visszavonulót fújt. Innentől tekintik áldásnak az arcot eltakaró maszkokat. A győzelem története elterjedt a környéken, és egyre több nő viselte az arcát eltakaró kendőt.

A kendő mindenképpen áldás, gondoltam magamban. És nemcsak akkor, ha az ellenséggel állunk szemben.

Umm Szaif időről időre letelepedett mellém, magamon éreztem figyelő, jóságos tekintetét. Néha felolvasott a Koránból. A csendes hangon felolvasott, ritmikus sorok megnyugtattak. Malati elmagyarázta azt is, hogy Umm Szaif olyan részleteket

olvas fel, amelyek kifejezetten betegeknek szólnak. Idegeim kisimultak, megkönnyebbültem.

Körülbelül egy hét múlva jobban lettem, egyre gyakrabban hagytam el a sátorot. Tetőtől talpig beburkolóztam, és Malatival együtt a közeli dűnék közt sétáltunk. Soha nem távolodtunk el túl messzire a tábortól. Észrevettem, hogy két-három, állig felfegyverzett beduin férfi le nem veszi rólunk a szemét. Mások tevén ülve tartották szemmel a tábor környékét. A rettenthetetlen nomádokat látva eszembe jutott Sandra marokkói nagymamája és a történetei a sivatag urairól. A beduinok testtartása, szélfúttá, napégette arcuk, merész tekintetük bátorságot, lelkierőt és büszkeséget sugárzott. Tudtam, hogy Szálím borzasztóan féltékeny, tehát ha úgy döntött, hogy itt hagy a táborban, az korlátlan bizalmat jelentett a részéről. És azt, hogy meg volt győződve arról, a táborban biztonságban leszek.

A sivatag lenyűgözött. Emlékszem, Szálím milyen gyakran hangsúlyozta, hogy a sivatag hihetetlenül fontos az Emírségek lakói számára.

– Van egy beduin ismerősöm, olyan törzsből származik, amelynek a tagjai évszázadok óta járják az Arab-félszigetet. Ő mindig azt hajtogatja: éreznünk kell a lábujjaink közt a homokot, mert különben valamiben hiányt szenvednénk.

A sivatag homokja apró szemű volt, laza, kellemes érintésű. Úgy játszottam vele, akár egy kislány. És közben a távolba szegeztem a tekintetemet, a horizontra, mert abban reménykedtem, hogy egyszer csak megjelenik Szálím terepjárója.

A sivatag színe más és más volt a napszakok és a fényviszonyok függvényében. Napfelkeltekor a fehértől a világossárgán át a színaranyig minden elképzelhető árnyalatában pompázott. Olyan volt, akár a nemes ékszer. Néha krémszínű volt, néha mézes árnyalatú vagy bézs, halvány narancssárga vagy pasztellszínű. De megesett, hogy világosbarnának láttam, vagy elefántcsontszínűnek. Amikor pedig a nap lemenőben volt, a dűnék a fény sugarai hatására enyhén hullámozni látszottak, rózsaszín vagy piros árnyalatot öltöttek, aztán pedig, amikor a

nap csillogó golyóbisa egyre kisebb lett, majd eltűnt a horizont mögött, minden sötétségbe borult.

A tábor élete sok-sok nemzedék által meghatározott ritmusban alakult. A nők minden reggel a korábban lisztből, vízből és csipetnyi sóból begyúrt tésztából a homokban közvetlenül kialakított tűzrakó helyen, a tűz felett elhelyezett kerek fémlapon nagy kerek, lapos kenyereket sütöttek. A sivatag asszonyai évszázadok óta ügyes kezekkel ismételték ezt a rítust, ami keretek közé kényszerítette az időt, közhírré téve, hogy kezdődik a következő hosszú nap, amit az égbolton vándorló nap ritmusának megfelelően a lehető legmértőbb módon kell megélni. „A beduinok életének lényege a becsület” – csengtek a fülemben Szálím szavai. Becsület, büszkeség, nagylelkűség, vendégszeretet, lojalitás – ezek a tulajdonságok különböztették meg a beduinokat a többi törzstől. A határtalan sivatag vette körül őket. Szép volt a maga leírhatatlan méltóságában, ám egyben halálosan veszélyes is. A sivatagban a csend az csend, az éjszaka éjszaka. A szó pedig azt jelenti, amit.

A sivatagi estéket a hagyományos beduin költészet tette változatossá. A dallamos ritmusban való szavalás a férfiak feladata volt. A férfiak egymással szemben sorban letelepedtek a tábortűz mellé, és éneklő hangon, felváltva szavaltak. Nem értettem a szavaikat, ám a nomádok elnyújtott éneklése gyógyítóan hatott a lélek sebeire. Sikerült beilleszkednem a vendégül látó beduinok közösségébe, a minket körülölelő végtelen homok világába. Nem lázadtam fölöslegesen, átengedtem magam a sorsomnak.

Két évvel később, 2012-ben nagyon megörültem, amikor értesültem róla, hogy a hagyományos beduin költészet felkerült az UNESCO Világörökségi Listájára.

Az Egyesült Arab Emírséget és az Ománi Szultanátust teveháton átszelő beduinok ezt a költészetet énekelték, mivel meg voltak győződve róla, hogy az egyenletes ritmus segíti az állatokat a haladásban, a tevén ülők számára pedig lehetővé teszi a kreativitásuk kibontakoztatását a hosszú sivatagi utak során. A versek hét versszakból álltak, az utazók jellemzően improvizálták őket: két csoport férfi antifonikus ének formájában egymásnak felelgetve bontotta ki a művet. A közös énekek témái

többek között a törzsi kapcsolatok voltak, és nagyban erősítették a közösségi érzetet és az azonosságtudatot. Előfordultak olyan versszakok is, amelyek közvetlenül a szeretett személyekhez, a rokonokhoz, barátokhoz vagy a törzs vezetőihez szóltak. Az alkotók a dal szavaival kommentálták az éppen zajló eseményeket, bemutatták az őket éppen foglalkoztató témákat, például az egészség vagy a megfelelő viselkedés kérdését. A sivatagi költészet hozzájárult a történelmi események felidézéséhez is, oldotta a személyek vagy törzsek közötti feszültséget. Legfőképp azonban az volt a célja, hogy magasztalja az életet, annak minden szépségével és nehézségével egyetemben.

Az élet értékeit senki más nem becsülte úgy, mint a beduinok, akik évszázadokon keresztül vándoroltak a határtalan sivatagban, ahol minden csepp víz aranyat ér, és ahol a hagyományos vendégszeretet, a *dijafa* szorosán kapcsolódik a becsülethez, azaz a *sharafhoz*, és kimondja, hogy a váratlan vendéget mindenképpen fogadni kell, védelmet és táplálékot kell biztosítani a számára, függetlenül attól, hogy az illető barát-e vagy idegen, esetleg ellenség. Még a szegénység sem menti fel a beduint attól, hogy a váratlan vendéget befogadja a sátrába.

„A beduinok mindig boldoggá tesznek téged, ha csak találkozol velük. Mindig bőkezűek, és az otthonaik nyitva állnak mindenki előtt, aki csak segítségre vagy támogatásra szorul” – hirdeti a szépséges énekelt beduin vers. Ezt a hihetetlen vendégszeretetet élveztem én is egy darabig. Umm Szaif személyesen gondoskodott róla, hogy semmiben se szenvedjek hiányt. Naponta többször is ellenőrizte, nem vagyok-e éhes. A táborban futkározó gyerekeknek nem engedte, hogy betérjenek a sátramba, így biztosította a nyugalمامat. Gyakran mutatott a hasamra, így akarván megbizonyosodni róla, hogy minden rendben van-e. A törzsnek, amely vendégül látott, a sok tevén és kecskenyájon kívül több terepjárója is volt. Ha a közeli oázisba vagy kisvárosba készültek, mindig megkérdezték, nincs-e szükségem valamire. Kezdetben még kértem pár fehérneműt, szappant, fésűt és tükröt. Aztán már nem kértem semmit. Rájöttem, hogy az embernek igazán nem kell sok minden az élethez. Elég, ha van víz és egyszerű harapnivaló.

A beduinok hagyományos verseikben megénekelték a tevéket is, hiszen nekik köszönhatték, hogy évszázadokon át sikerült életben maradniuk a rideg sivatagban. Az állatok tejet, gyapjút és húst adtak, segítettek a helyváltogatásban, hiszen a hátukon akár egy teljes sátortábor is át lehetett helyezni. A teveversenyek pedig nagyszerű szórakozást jelentettek az emberek számára. „Éjszaka a tevék még a legokosabb madaraknál is bölcsebbek. A tevék elviszik az embert oda, ahova el akar jutni. Ezért nevezik a tevét a sivatag hajójának” – hangsúlyozták a beduin strófák. Ezeket szavalták a karavánok hosszú vándorlása során is, így sarkallva az álmos, fáradt vagy kimerült tevéket a további útra. A tevéen ülők számára mindez kellemes szórakozás volt, és hozzájárult, hogy a hosszú utat rövidebbnek érezzék.

A korábbi századokban énekelt versekkel ünnepelték a törzs győzelmét egy-egy csata után.

Ma is hallhatjuk ezeket az énekelt beduin verseket a teveversenyeken, a hagyományos ünnepeken, baráti találkozókon és a több napig tartó esküvőkön. A zajos, színes, örömteli beduin esküvők egyszerűen felejthetetlenek! Amikor egyszer Szálímmal Tunéziában jártunk, alkalmam nyílt részt venni egy ilyen esküvőn. Sosem felejttem el a beduin nők szenvedélyes táncát, az izgatott menyasszonyt, akit egy tevére erősített hordszéken vittek át otthonából a vőlegény házába. Az arab nomádok hagyományos lakodalma hasonlóan zajlik a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. Az Emírségekben élő beduinok szokásait Umm Szaif távoli rokonának, Zajnabnak köszönhetően ismertem meg.

Egy napon a törzs sejkjének felesége egy ismeretlen nővel jelent meg a sátramban.

- Zajnab vagyok – mutatkozott be angolul.
- Isabelle.
- Örvendek.
- Részemről a szerencse.

Zajnab leült, a beduin nők pedig kis poharakban erős, édes teát hoztak.

– Umm Szaif nénikém unokatestvérének az unokája vagyok – magyarázta Zajnab. – De az én családom már régóta

megtelepedett. Férjes asszony vagy?

Általában ez az egyik első kérdés, amit az arab nők fel szoktak tenni.

- Igen. És te?
- Még nem. Vannak gyerekeid?
- Most várom az elsőt.
- Gratulálok!
- Köszönöm.

A mai eszemmel azt gondolom, hogy a figyelmes Umm Szaif kifejezetten az én kedvemért hívta meg Zajnabot, hogy ne érezzem magam olyan magányosnak. Rengeteget beszélgettünk, és rendkívül sok érdekességet tudtam meg a beduin hagyományokról.

– A sivatagot járó beduinok a halottaikat az utak mentén temették el, egyszerű sírokban. A sírokat két oldalról egy-egy kődarabbal jelölték meg. Ami érdekes még, hogy a halott ruháját a sír tetejére helyezték el, hogy az arra rászoruló vándor magával vihesse és felvehesse – mesélte Zajnab.

Arra gondoltam, hogy a sivatagban minden apróságnak hihetetlen jelentősége lehet. Még az olyasminek is, amit a mi civilizációnk talán észre sem vesz. Víz, kenyér, szerény ruhadarabok. Mi pedig tárgyak tucatjaival vesszük körül magunkat, amelyek nélkülözhetetlennek tűnnek. És minél többet és többet akarunk ezekből a tárgyakból. Mert azt hisszük, hogy a tárgyainknak köszönhetően jobb lesz az életünk.

Amint Zajnab észrevette, mennyire érdekel ősei kultúrája. Egyre szívesebben osztotta meg velem szerteágazó tudását. Egy napon éppen a beduin lakodalmi szokásokat ecsetelte rendkívül színesen.

– Ahogy azt bizonyára tudod, Isabelle, az arab kultúrában a házasság nem csak két ember kapcsolatát jelenti. A családok is egyesülnek.

Sajnos, tudom, futott át a fejemen a gondolat, és a szemem előtt azon nyomban megjelent Hamid sejk kegyetlen arca, amint ott áll a szalonban, és mocskos ajánlatot tesz.

– Így aztán a lakodalmi szertartások nagyon színesek, hangos zene szól, és fontos szertartásokra is sor kerül, amelyek egytől egyig a sivatagi nomádok igaz valóját hivatottak kifejezni.

Lényeges az is, hogy a beduin hagyományok a mai napig meghatározzák az arab kultúrát.

– Érdekes – jegyeztem meg.

– A hagyományos beduin esküvő egy álló hétig tartott. A vőlegény férfi rokonai felkeresték a lány szüleit, és hivatalosan megkérték a kezét. A vendégeket erős, nagyon édes teával és arab kávéval kínálták. Ezt követte a tárgyalás a két család között a házassági ajándékról, melyet a szokásoknak megfelelően a vőlegény adott át választottja apjának. Az apa a házassági ajándék egy részéből ékszereket vásárolt a lányának. Amennyiben a férfi gazdag volt, a házassági ajándékban tevék is szerepeltek. Erről jut eszembe: hallottad, hány szóval lehet kifejezni az arab nyelvben a tevét?

– Igen – feleltem, hiszen Szálím említette. – Mindig is csodálkoztam, hogyan lehetséges ez.

Zajnab elnevette magát.

– Ugye? Képzeld csak el, több száz kifejezés van a tevére. Ez is csak azt bizonyítja, milyen nagy szerepet játszottak a tevék a nomádok életében. És máig nagyon fontosak az arab kultúrában. Egy teve akár egymillió dollárba is kerülhet.

– Hallottam erről.

– A beduinok különleges tulajdonságaik miatt mindig is nagyra tartották a tevéket. Az egyik ilyen tulajdonságuk a türelem.

A türelem mindenképpen hasznos tulajdonság, gondoltam magamban. És nem csak a tevék számára.

– Na és mi a helyzet azzal a több száz elnevezéssel? – érdeklődtem.

– Rengeteg mindentől függ, hogyan határoznak meg egy tevét – magyarázta türelmesen Zajnab.

– Mi mindentől?

– A viselkedésétől, jellemétől, attól, ahogy az emberekhez kötődik, sőt még attól is, hogyan issza a vizet.

– Attól, ahogy iszik? Nem értem – csodálkoztam.

– Mindjárt megmagyarázom. Másképp írják le azt a tevét, amelyik mindennap iszik vizet, másképp azt, amelyik kétnaponta vagy harmadnaponta.

– Így könnyen eljuthatunk akár az ezer szóig is – nevettem el magamat.

– Nem hinném, hogy egy teve kibírná ezer napig víz nélkül – viszonzta a nevetésemet Zajnab. – Van olyan teve, amelyik bármikor tud inni, van olyan, amelyik egyszerre csak keveset iszik, olyan is, amelyik egyszer iszik nappal, egyszer éjszaka, olyan is, amelyik visszamegy a forráshoz, hogy még egyszer igyon; nőstény teve, amelyik gyorsan megszomjazik, de olyan is van, amelyik megérzi a víz illatát, de nem iszik túl gyakran, olyan, amelyik nem iszik a forrásból, ha egyszerre túl sok teve van a közelében, csak vár és nézelődik...

– Hihetetlen! – tört ki belőlem, mert rájöttem, hányféle perspektívából lehet szemlélni a valóságot.

– Nőstény teve, amelyik futva közelíti meg a forrást, vagy pedig nem iszik csak azért, hogy enyhítse a szomjúságát...

– A szomjúságát... – ismételtem meg az utolsó szót, és elgondolkodtam.

– De térjünk vissza inkább a lakodalmi szokásokhoz – váltott hangot Zajnab, mivel észrevette a hangulatváltozásomat. – Hol is hagytuk abba?

Mivel nem válaszoltam, Zajnab maga vette fel a beszélgetés fonalát.

– Ott tartottunk, hogy a két család tárgyal a házassági ajándékról. Figyelsz, Isabelle?

– Igen, hogyne.

– Amikor mindenben megállapodtak, következhetett a *laila al-henna*, azaz a henna éjszakája, amikor is a menyasszony nőrokonai és barátnői hennával különböző díszeket festettek a tenyerére és a lábfejére. A díszeknek az volt a feladatuk, hogy megvédjék a menyasszonyt a szemmel veréstől, továbbá boldogságot és termékenységet biztosítsanak neki. Aztán jött a nagy móka, az úgynevezett *al-adda*'...

– *Al-adda*'?

– Igen. Ennek az volt a lényege, hogy a menyasszony barátnői incselkedtek a vőlegénnyel, és azt kérték tőle, hogy fizessen nekik azért, mert olyan szépen feldíszítették a választottját.

– Ez mókás lehetett.

– Valóban az volt. Néha még meg is ütötték a vőlegényt, de mindez nagy nevetéssel járt. Összességében a menyegző első napjától fogva nagy vidámság és ünnepi hangulat volt a táborban.

– Aztán később?

– Fokozódott a hangulat.

– Azaz...

– A vőlegény rokonai felkeresték a menyasszony lakhelyét. Mindez egy vidám felvonulás keretében történt, a férfiak táncoltak, énekeltek, az éneküket hagyományos hangszerekkel kísérték. Ilyen volt a *rebab*, az egyhúros vonós hangszer, a *dalouka*, a hatalmas dob. A rokonok azért jöttek, hogy szimbolikusan befogadják a menyasszonyt az új családba. Ezt követte a férfiak által előadott látványos „harci tánc”, az *al-'arda*, amelyhez kardot és hosszú, vékony botokat használtak.

– Harci tánc?

– Igen, mivel ez a hagyomány még azokból az időkből származik, amikor az Arab-félszigeten élő törzsek harcban álltak egymással. A csata előtt eltáncolt „harci tánc” a harcosok harci kedvét volt hivatva erősíteni. Így mutatták meg, milyen erősek.

– Mi a helyzet most?

– Ma már csak szimbolikus jelentősége van. A dobok már a tánc előtt megszólalnak, kiáltásokat lehet hallani, melyek arra figyelmeztetnek, hogy közeleg az ellenség, és a harcosok készen állnak az összecsapásra. A férfiak felsorakoznak egymással szemben. Minden sorban húsz férfi van. A kezükben bambuszbot, ezek tulajdonképpen kardokat vagy lándzsákat szimbolizálnak. A sorok között foglalnak helyet a zenészek, csörgődobokkal, bronzcimbalmokkal, kisebb-nagyobb dobokkal. A férfiak közben énekelnek is, a fejük ritmikusan mozog, a botokkal hevesen integetnek. Körülöttük más férfiak táncolnak, és közben fel-feldobják a levegőbe a kardjaikat és löfegyvereiket.

* * *

Az elkövetkezendő évek során több alkalommal is módom volt megtekinteni ezt a „harci táncot”. A teátrális látványosság nagyon tetszett. A férfiak mellett gyakran nők is táncoltak.

Színes, gazdagon díszített *dzsalabiják* a zene ritmusára pördült. Sűrű, fekete, csillogó hajukat hol az egyik, hol a másik oldalra vetették. 2014-ben a beduin hagyományokban gyökerező tánc felkerült az UNESCO Világörökségi Listára.

Amikor Károly herceg, a brit trónörökös ugyanebben az évben hivatalos látogatást tett Rijádban, mosolyogva és nagy odaadással több szaúdi hatalmasság társaságában maga is eltáncolta a harci táncot. Hagyományos beduin ruhát öltött hozzá. Piros-fehér *kefja* volt rajta, amit *agal* szorított a fejére. Ott volt a derekán a jellegzetes aranyöv, amelybe görbe aranytört tűzött, s a kezében aranykardot tartott. A táncot dobok és énekelt versek kísérték. Ez volt a herceg tizedik hivatalos látogatása Szaúd-Arábiában. A brit nagykövet ki is emelte a két ország közötti hosszan tartó barátságot, és felhívta a figyelmet arra is, milyen fontos szerepet játszanak a személyes kapcsolatok a kölcsönös megértésben.

– Miközben a férfiak ezt a harci táncot táncolják – folytatta hihetetlenül érdekes elbeszélését Zajnab –, a lány családjához tartozó asszonyok előhózzák a lány ruháit, az ajándékokat, amit a férfi családjától kapott, és sok-sok szépséges ékszer is előkerül. A menyasszony megajándékozása elég hosszú időt vesz igénybe, mivel az érintett minden vendégtől kap ajándékokat. Régen ez birka volt, rizs vagy pénz. Ma inkább televízió, ezüstmű vagy kristálytermékek.

– És milyen ruhát visel a menyasszony? – tudakoltam.

– Színes, néha kifejezetten élénk színű *dzsalabiját*, amelynek a ruha elülső és hátsó részén, az ujjak végén, a főbb varrások mentén végighúzódo hímzését a jelen lévő asszonyok lelkendezve fogadták. Öltözékük elmaradhatatlan része volt az arckendő, a *burga*, és a fejen elhelyezett, félig áttetsző fátyol, amely szintén takarta a menyasszony arcát.

– Nagyon szép és titokzatos összeállítás – állapítottam meg.

– Valóban. A benyomást csak fokozták az illóolajok és parfümök, amelyekből bőven jutott a menyasszonyra, a kezét és lábfejet díszítő hennafestés és a súlyos ékszerek. Gyűrűk, karkötők, fülbevalók; a nyakláncok szinte az egész mellkasát betakarták, felkeltve a jelen lévő hölgyek csodálatát. A hagyományos beduin ékszerek általában ezüstből készültek,

ebbe foglalták bele a borostyánt, a korallokat, agátokat, karneolokat, gyöngyöket, türkiz köveket. A beduin ékszerek általában nagyok voltak, és a már említett köveken kívül szépséges arab kalligráfia és vallásos szimbólumok díszítették őket.

– A nők és a férfiak együtt mulattak?

– Természetesen nem – felelte Zajnab. – Külön sátrakban zajlott az ünnepség. És azt tudtad, hogy a beduinok sátrát úgy hívják, hogy *bajt as-sa'ar*, azaz gyapjából készült ház?

– Birkagyapjából készítik?

– Néha igen, de inkább a kecskéjéből. A leggazdagabb beduinok pedig teveszőrőből készült sátrakban laktak.

– Ki készítette a sátrakat?

– A beduin nők – felelte Zajnab büszkén. – Mindez nagyon munkaiányes folyamat volt, mivel mindent a nőknek kellett elvégezniük. Ők sodorták a fonalat az állat bundájából, ők állították elő a megfelelő anyagot, majd ők kapcsolták össze az anyagokat úgy, hogy végül létrejöjjön a *bajt as-sa'ar*.

Volt valami megragadó és rendkívüli abban, ahogy az asszonyok a sivatagi forróságban található egyetlen hozzáférhető anyagból, az általuk tenyésztett állatok szőréből képesek voltak előállítani egy házat, amely oltalmat nyújtott az egész családnak. Magam is laktam beduin sátorban, és elmondhatom, hogy kellőképpen nagy és kényelmes volt, odabent kellemes hőmérséklettel. Olyan volt, akár egy igazi ház.

– Az asszonyok közösen szőttek, és közben maguk is énekeltek, sőt a verseket maguk költötték – magyarázta Zajnab, aki büszke volt az őseire. – Valaha régen két asszony napi többórás munkájába került, amíg nyolc–tíz hónap alatt előállítottak egy körülbelül 7 méter hosszú anyagot. Márpedig egy ötfős család sátrához tizenöt ilyen anyagsáv kellett. És ezeket a darabokat még össze is kellett varrni fekete kecskeszőrőből készült cérnával.

– Ez rengeteg munkát jelent!

– Viszont megvolt a család háza. A vőlegénynek pedig új sátrát kellett biztosítania a választottja számára. Az esküvő csúcspontja az a pillanat volt, amikor a menyasszony megérkezett a tevére erősített, csodásan feldíszített hordszéken

a férje sátrához. Ami kívánatos volt, hogy teveszórból készüljön. Ezt azonban kevesen engedhették meg maguknak.

– Szinte látom magam előtt a fantasztikus ünnepséget! Sajnálom, hogy én nem vehettem részt ilyesmin.

Akkor még nem tudtam, hogy néhány év múlva Tunéziában meghívnak majd egy beduin esküvőre, amelynek a színes kavargását máig nem felejtettem el.

– De ezzel még nincs vége a hagyományos szertartásoknak – mosolygott Zajnab.

– Hogyhogy?

– Hét nappal az esküvő után a fiatalasszony ellátogatott a szülei házába, és megajándékozta őket birkahússal, rizzsel, vajjal és cukorral, hogy így mutassa meg nekik, milyen jól megy neki az új otthonában, milyen gazdagságban él.

– Igazán szép lezárása ez a lakodalmi szertartásnak.

Kicsit elszomorodtam, mivel arra gondoltam, hogy a szüleim hallani sem akartak az esküvőmről.

– Réges-régen – folytatta a nagy tudású Zajnab – a vőlegény és a menyasszony egészen addig nem is találkoztak, amíg a menyasszony teveháton meg nem érkezett a férje otthonába.

– Tehát ezek elrendezett házasságok voltak?

– Igen. Az ilyen házasságoknak az volt a céljuk, hogy szorosabbra fonják a kapcsolatot két nagy család között.

– És a szerelem? – Melegséget éreztem a szívem körül, és rögtön Szálimra gondoltam.

– A szerelem? – Zajnab elgondolkodott. – Az megjött később.

– Szerinted ez lehetséges? – faggattam, ugyanis én kételkedtem ebben.

– Szerintem igen – felelte határozottan Zajnab. – Elmesélek egy történetet, amelynek nemrég a tanúja voltam. Egy jó kiállítású harmincas férfi megkérte az édesanyját, hogy keressen neki feleséget. Az anya a régi barátnője lányát választotta. A fiatalok természetesen látták egymást az esküvő előtt, de nem találkoztak, mivel ez a mi kultúránkban nem elfogadott. Ott voltam a lakodalmukon. Amikor a vőlegény megpillantotta a csodálatos fehér ruhában sugárzó menyasszonyt, boldogság lett úrrá rajta, a szeme sarkában könnyek bukkantak fel, amiket mindennemű szégyenérzet nélkül törölt le. Érted? Ez a csinos,

sportos és gazdag férfi annyira meghatódott, hogy egyáltalán nem érdekelte, hányan nézik, mégis szabadjára engedte az érzelmeit. Így történt. Hidd el nekem!

Hittem neki. Minél erősebb egy férfi, annál nagyobb tisztelettel közeledik egy nőhöz.

– Az Emírségek lakói szeretik azt hangoztatni magukról, hogy érzelmes emberek. Az esküvőjük napját pedig magánéletük legmeghatóbb pillanatának tartják – húzta alá Zajnab.

– És hogy fest a lakodalom azoknál, akik már megtelepedtek? – kérdeztem.

– Nem tudod? Nem volt lakodalmad Dubajban? – csodálkozott Zajnab.

Nem volt, mivel ezt egyik család sem akarta. A szívem összeszorult.

– Elutaztunk Velencébe – feleltem, lényegében megkerülve a választ.

– Ó, Velence! A szerelmesek városa! – ábrándozott Zajnab. – Csodás hely egy ifjú pár számára.

– Valóban így van – hagytam jóvá, és gondolatban visszatértem a karneváli kavargáshoz, a nászéjszaka örületéhez.

– Amennyiben a városi szokások érdekelnek, azt kell mondanom, hogy a lakodalmas szokások az utóbbi évtizedben igen megváltoztak. A házasságkötés mindig is drága mulatság volt, manapság pedig még drágább lett – felelte Zajnab.

– Párhuzamosan Dubaj fejlődésével.

– Pontosan. A múlt század hatvanas és hetvenes éveiben a vőlegény, illetve a menyasszony családjába tartozó asszonyok házról házra jártak, hogy meghívják a szomszédokat a lakodalomra. Így aztán az egész helyi közösség valamilyen mértékben részt vett a közlő esküvő előkészületeiben. Negyven nappal az esküvő előtt a menyasszony már nem mutatkozhatott nyilvánosan – ebben az időszakban már folytak az intenzív esküvői előkészületek. A menyasszonynak a legközelebbi nőrokonai segítettek. A teste többszörös peelinget esett keresztül, majd illatos krémekkel, illóolajokkal és intenzív illatú parfümökkel kengették. A haját is gondosan ápolták, ehhez borostyán- és jázmin kivonatot használtak. A rokon nők a menyasszony kedvenc fogásait főzték, neki csak az volt a dolga,

hogy pihenjen, lazítson, készüljön az esküvőre. A vőlegény értékes ékszereket, parfümöket és selymeket küldött neki, ezek mind a nászajándék részét képezték.

– A hennafestést továbbra is alkalmazzák?

– Igen, mivel a henna *baraka*, azaz áldás, és ezért az esküvői szertartás elengedhetetlen része a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. A hennázás éjszakáján a menyasszony barátnői és rokonai nagy tánc és éneklés közepette bonyolult mintákat festettek mind a menyasszony kezére és lábfejére, mind a saját végtagjaikra. Manapság szépségszalonok szakosodnak erre. A legdrágább szalonok szinte már paloták, ahol a menyasszony egy kivételes szépségű kanapén foglal helyet, a lábát lábtartóra támasztja, és egyszerre több asszony is foglalkozik azzal, hogy a bonyolult arab mintákat felvigyék a testére. Érdekes, hogy régebben csak a tenyeret díszítették ilyen módon, később ehhez jött az alsókar is, a legmodernebb trendek szerint pedig az egész karra kiterjed a díszítés.

– Tehát a hagyomány örökké él?

– Pontosan. A menyasszony ugyanebben a szalonban erős, karakteres sminket is készíttethet magának, majd arannyal hímzett, ékkövekkel kirakott, általában zöld színű *dzsalabijába* öltöztetik, a fejére pedig aranszegélyű, elomló kendő kerül. A menyasszony ezzel készen is áll arra, hogy barátnőivel és rokonaival megünnepelje a henna éjszakáját.

– A fiatalok családtagjai továbbra is házról házra járnak, hogy meghívják a vendégeket?

– Manapság inkább meghívókat osztogatnak, bár ez a kifejezés nem teljes mértékben fedi a valóságot.

– Hogyhogy?

– Mivel... hogy is mondjam... annál magasabb művészi színvonalat képviselnek.

– Ezt hogy kell érteni?

– Minden attól függ, mi az esküvői szertartás vezérmotívuma.

– Vezérmotívuma?

– Igen. Manapság az esküvőknek vezérmotívumot szoktak választani. Így aztán a legkisebb apróságtól kezdve egészen a terem berendezéséig, a menyasszony ruhájáig minden alá van rendelve ennek a motívumnak.

– Mi lehet ilyen vezérmotívum?

– Bármi. De talán az *Ezeregy éjszaka meséiből* merítenek a leggyakrabban. Illetve gyakori még Kleopátra és Marie Antoinette.

– Mesésen hangzik.

– Mert az is! Ezért olyan fontos az esküvői meghívó, mivel az már sejteti, mire lehet számítani az esküvői szertartás és a lakodalom során.

– Ez már magából a meghívóból kiderül?

– Természetesen.

– De mégis hogyan?

– Láttam már olyan meghívót, amely akkora volt, mint Seherezádé fejfedője. Négyzet alakú alapja volt, a négy sarkán aranybojt lógott. A felső rész pedig kupolaformában lett kialakítva. Ha az ember felnyitotta a kupolát, ott találta a meghívó szövegét.

– Hihetetlen!

– Láttam vékony bőrre írott meghívót is, amit aztán feltekertek, és a hagyományoknak megfelelően cső formájú tartóban helyeztek el. Ha pedig a vezérmotívum Marie Antoinette, a meghívó akár nagy legyezőt is formázhat, amit fehér tollak díszítenek.

– Nem semmi!

– Bizony. Így van ez mindennel, ami kapcsolódik az esküvőhöz. Az első pillanattól fogva mindenről a menyasszony dönt, a vőlegény pedig fizet.

Hiába, a keleti férfiak tudják, hogyan kell elkényeztetni az asszonyaikat, gondoltam magamban.

– A meghívók nem csak azért kerülnek sokba, mert roppant változatos formájúak lehetnek. A meghívó szövegét a szépséges arab kalligráfia szabályai szerint vetik papírra, és ehhez bizony manapság már kevesen értenek.

Zajnab egyszerűen mindent tudott az esküvőkről.

– Izgalmasnak tűnik a Marie Antoinette-téma – jegyeztem meg.

Arra gondoltam, hogy az extravagáns, fényűző gazdagságáról ismert francia királyné pazarló életstílusa, hiúsága, az anyagi javak, ruhaneműk, külsőségek, luxus használati tárgyak, puccos

fogadások, bonyolult frizurák, sport és vadászat kedvtelése remekül illeszkedik a mai dubaji elit filozófiájába. De ezt nem mondtam ki hangosan.

– Marie Antoinette ruháit annak idején a legkiválóbb varrónők varrták. Kedvelt abroncsos szoknyáinak átmérője akár az öt métert is elérte. Ezek a modellek a mai napig inspirációt jelentenek a neves divatházak, például a Chanel vagy a Valentino számára. A széles abroncsra aztán többrétegnyi, hihetetlenül drága anyag kerül. Az anyagot gyakran díszítik drágakövek vagy féldrágakövek. Rengeteg menyasszony álmodozik arról, hogy ilyen ruhája legyen. Neked milyen menyasszonyi ruhád volt? – tudakolta Zajnab.

A ruhám a szerelmemet testesítette meg – ezt feleltem volna a legszívesebben.

– Azt mondd, hogy a termet is a vezérmotívumnak megfelelően díszítik fel? – kerültem meg a kérdést.

– Igen. Voltam egyszer egy Marie Antoinette-stílusú esküvőn, ahol az asztalok között fehér strucctollakból kialakított, kör alakú dekorációs elemek álltak, amelyeknek a felső peremét két sor halvány rózsaszín rózsza díszítette.

– Minden bizonnyal szerettek volna Marie Antoinette Minerva frizurájára utalni. Azt is strucctollak díszítették, és olyan magas volt, hogy a királyné csak nagy nehézségek árán tudott beszállni a hintójába – mondtam, mivel egyszer olvastam erről egy Marie Antoinette-életrajzban.

– Elképzelhető – helyeselt Zajnab. – És a csodálatos fogadáson a menyasszony egy gazdagon díszített emelvényen elhelyezett, pompás kanapén ült. Az emelvény kitöltötte a szállodai terem teljes szélességét. Különleges fények világították meg, amelyek a zene ritmusában villódtak. De legjobban a virágok tetszettek... Mind az emelvényt, mind az asztalokat, mind az egész termet csodás, főképp rózsákból és orchideákból álló virágkompozíciók díszítették.

– Honnan hozatják a virágokat?

– Lehet, hogy meglepődsz, de manapság rengeteg virágot természetnek Szaúd-Arábiában. Tehát onnan szokták hozatni. Ezenkívül Dubajba naponta érkezik virágszállítmány Hollandiából, Indiából és Kínából.

– És a mai nők még mindig külön mulatnak?

– Természetesen. A lakodalom remek alkalom, hogy levehessék az *abaját*, és eldicsekedjenek a rokonaiknak, ismerőseiknek, barátnőiknek drága ruháikkal, a sminkjükkel és nem utolsósorban az ékszereikkel. Tudjuk, hogy Dubajt *madina az-zahab* névvel is szokták illetni, ami annyit jelent, hogy 'az arany városa'.

– Hány vendéget szoktak meghívni az esküvőre?

– Több mint kétszázat, de megesik, hogy ötszázat vagy még többet is.

– Ez egy vagyonaiba kerülhet.

– Az arab szertartásokat mindig is a látványosságot szem előtt tartva szervezték. Így van ez ma is. Ez a kultúránk része. A fényűző esküvő erőt, gazdagságot, boldogságot és áldást jelent. Az Emírségek lakói számára ráadásul a bőkezűség szimbóluma is. Régebben a városokban hét napig tartottak a lakodalmak, hét napon át ettek, táncoltak, énekeltek, mulattak. Manapság a legfontosabb a helyszín, ennek mindenképpen egy luxusszállodának kell lennie. A százötvenezer dollárba kerülő esküvő egyáltalán nem kivételes. Az esküvői ruhát New Yorkban, Madridban vagy Párizsban szokták rendelni, ez is belekerül ötvenezer dollárba. Az Emírségek lakói szívesen vállalják a házasságkötési szertartással kapcsolatos költségeket is. Ezzel az asszonyt tisztelik meg, akivel le kívánják élni a hátralévő életüket. Ilyenek a mi férfaink! – jelentette ki büszkén Zajnab.

Egyet kellett értenem vele. Szálím közvetlenül az esküvőnk után elvitt Velencébe, ahová mindig is vágytam. A roppant kellemes Gritti Palace-ban szálltunk meg, a Hemingway elnöki lakosztályban. Irodalmi érdeklődésemet tekintetbe véve ez a választás sem lehetett véletlen. Később megtelepedtünk a mesésen berendezett palotában, melyet teljesen az én ízlésemnek megfelelően rendezett be, és amely az otthonom lett. Rengeteg drága ékszert kaptam tőle. A hálószobát és a fürdőszobát mindig betöltötte kedvenc virágaim, a friss orchideák illata. Mindez a gondoskodásának jele volt. A szerelmé...

A kedvesem leginkább éjszaka hiányzott nekem. Hallgattam az őrző sivatagi szél süvöltését, a rémisztő hangokat, és képtelen voltam legyőzni a rettegésemet. Zajnab többször is mesélt a füst nélküli, tiszta tűzből előbukkanó dzsinnekről, akik a sivatagban laknak, és könnyen árthatnak az embernek. Ezt megelőzően mindig idézte a Korán megfelelő sorait, hogy megvédjen minket a rossz szellemektől.

– Nagyon óvatosnak kell lenned, Isabelle! Különösen napnyugta után, mert a gonosz szellemek általában akkor bukkannak fel – suttogta Zajnab, mivel nem akarta, hogy a dzsinnek meghallják. – Nagyon alattomos teremtmények, sok rosszat tehetnek, akár még vetélést is képesek előidézni.

– Zajnab! Ne mondj ilyeneket! – kaptam ijedten a hasamhoz, mivel már megszerettem a hasamban fejlődő kis lényt, aki erőt adott nekem, és lehetővé tette, hogy túllépjek a kétely pillanatain.

– Eredeti alakjukban láthatatlanok az emberi szem számára, de időnként különböző alakokat ölhetnek.

– Miféléket?

A beszélgetés félelemmel töltött el, beleborzongtam a hallottakba. Úgy éreztem, mintha a gonosz szellem már ott állt volna mögöttem, hogy lecsapjon rám és a gyermekemre.

– Miféléket?

– Különböző állatokét. Kígyók, skorpiók, tevék, madarak lehetnek. Esetleg fekete kutya vagy macska. Sok beduin már személyesen találkozott dzsinnekkal, számos igaz történetet hallottam már.

– Komolyan?

– Igen. A dzsinnek néha követik az embert. Hallani lehet sipító hangjukat, de nem láthatjuk őket.

Ösztönösen hátrafordultam, mivel a sátorban is többször éreztem már, hogy valaki vagy valami van mögöttem.

– A nagymamám egyszer elhagyta a tábor, nekivágott a sivatagnak – folytatta alig hallhatóan Zajnab –, és egyszer csak egy kő repült feléje. Körülnézett, de senkit sem látott. Egy lelket sem. Senkit. Egy dzsinn volt a tettes – suttogta Zajnab, mintha maga is átélte volna. – Borzasztó rosszindulatúak tudnak lenni, ha ártani akarnak valakinek. Akár meg is ölhetnek egy embert.

Zajnab minden valószínűség szerint maga is megijedhetett a saját szavaitól, mivel sebesen belefogott a Korán sorainak a skandalásába.

Közelebb húzódtam hozzá. Zajnab folytatta:

– A beduinok évszázadok óta tisztában vannak ezzel, hiszen a dzsinnek nemegyszer megjelentek előttük a sivatagban. Ma már kétségbevonhatatlan bizonyítékok is vannak arra nézve, hogy a dzsinnek itt élnek körülöttünk.

– Kizárt.

– Nagyon is lehetséges, Isabelle.

– Mik ezek a bizonyítékok?

– Kamerák felvételei, amelyek azt a pillanatot mutatják, amikor a dzsinnek látható alakot öltenek, és mozogni kezdenek az emberek között.

Erre nem tudtam mit mondani. A süvítő szél a sátor lapjait tépdeste.

– Mecsetekben is készültek ilyen felvételek, sőt Mekkában is, ahol pontosan látszanak.

– És milyen alakban? – kérdeztem elszorult torokkal.

– A legkülönbözőbbekben. Először csak egy fénycsóva látszik, amely besűrűsödik, aztán szabálytalan szellemalakot ölt. A szellem borzasztó sebesen mozog. Néha hosszúkás alak látszik, olyan, akár egy ember, de fej nélkül. Az is megesik, hogy a dzsin a földön ismeretlen formát ölt. Rengeteg ilyen felvétel létezik. Magam is láttam. Ahogy mondtam, a dzsin emberi formát is ölthet, vagy megszállhat egy embert, és akkor...

– Ne is beszéljünk erről, Zajnab! Annyira félek... – remegtem meg a hallottaktól.

– Az lenne neked a legjobb, ha felvennéd az iszlám vallást. Az elmélyült hit és a Korán tanulmányozása a legtökéletesebb védelem a dzsinnekkel szemben – jelentette ki mély meggyőződéssel Zajnab.

Akkoriban rengeteg mindent megtudtam az esküvői szertartásokról, a dzsinnekről és még sok mindenről, ami a sivatagi élethez kapcsolódott. A beduinok a nehéz körülmények között bármit a javukra tudtak fordítani, ami csak a kezükbe akadt. A teve vizeletét részben gyógyhatású szerként, részben szépítő kozmetikumként használták. A vizelet segített a

bélcatorna megbetegedésein, a bőrproblémákon, kifehéřítette az arc bőřét, világosabb árnyalatot adott a hajnak. A beduinok meg voltak győződve róla, hogy a vizelet segít megszabadítani a korpától, hajerősítő hatása van, a haj fényes lesz tőle.

Sok-sok órát töltöttem a szövés tanulmányozásával, ez 2011-ben szintén felkerült az UNESCO Világörökségi Listájára, így megfelelő védelemben részesül. A beduin törzsek férfi tagjai évszázadokon keresztül nyírták a tevéket, birkákat és kecskéket, a nők pedig előkészítették a gyapjút a szövésre. Először megfestették a fonalat, majd kézi szövőszéken megszőtték. Így készültek a viszonylag puha bútorok és a különböző díszítőelemek, melyeket a tevéken és lovakon helyeztek el. A geometrikus minták vékony fekete, fehér, barna, bézs és piros elemekből tevődtek össze. A dekoratív elemek sorában fontos szerepet játszottak a szimbolikus módon ábrázolt tevék és más állatok.

Így teltek a napjaim a beduinok táborában. Amikor leszállt a felejthetetlen éjfékete éjszaka, nem aludtam túl mélyen. Egy ízben, amikor neszt hallottam a sátorban, azonnal fel is ébredtem. Kinyitottam a szememet, és egy férfialakot pillantottam meg. Azt hittem, helyben meghalok. A férfi földig érő, elomló *bistet* viselt. Mozdulatlanul állt, csillogó tekintetét rám vetette.

Ez egy dzsinn!, gondoltam magamban, mivel férfiak sohasem léptek be a sátramba. A karomat a hasamra fektettem, és erősen lehunytam a szememet. Úgy véltem, csak valami lidércnyomás lehet. Hihetetlen erő szállt meg, és az járt az eszemben, hogy meg akarom védeni a gyermekemet.

– Tűnj el, te éjszakai látomás! Szívódj fel! Nem kapsz meg minket! – kiáltottam, és a szívem majd kiugrott a helyéből.

A halk nesz közeledett felém, ami arra utalt, hogy a gonosz démon még mindig itt van a közelben. Sőt egyre közeledett. Én meg csak azért fohászkoztam, hogy tűnjön el. Már hallottam a lélegzetét. A súlyos horkantásokat... Meg fog támadni... Ebben a pillanatban erős szorítást éreztem a vállamon.

– Neee!

– Hallgass, Isabelle! Én vagyok az. Ne félj! – ölelt át Szálím, és csókokkal borított, ahol csak ért. – Ide kellett jönnöm. Annyira

hiányoztál. Nem tudok nélküled élni. Szeretlek. Szeretlek, kedvesem...

– Csókolj! – csak ennyit tudtam suttogni, és átengedtem magam a szerelmem kényeztetésének.

A rég vágyott beteljesülés adta nyugalom segített elaludni. Odabújtam a férjemhez, és végre biztonságban éreztem magam. Álmodtam. Egy pulpituson ültem, Marie Antoinette-stílusú abroncsos szoknyában, körülöttem elégedett asszonyok beszélgettek.

– Bella! – fordult felém az édesanyám mosolyogva. – Nagyon meleg van itt. Legyezgesd magadat egy kicsit! – ezzel egy nagy, strucctollakból készült legyezőt nyújtott felém.

– Köszönöm, anyu! – ezzel átvettem a nagy legyezőt, és élvezettel legyezgetni kezdtem magamat.

– Milyen szép esküvőd van – jegyezte meg az édesanyám.

Váratlanul lövések zaja hallatszott.

– Ez meg mi? – tudakolta anyám.

– Á, semmi különös! – mosolyogtam. – Ez csak egy beduin szokás. Lövöldözni szoktak az esküvő idején.

– Isabelle! Isabelle! Isabelle! – anyám valamiért ideges lett. – Isabelle! – rázta a vállamat Umm Szaif. – Ébredj fel! És ébreszd fel a férjedet!

– Mi történt? – ugrottam fel, és azon nyomban szúró fájdalmat éreztem a hasamban. – Auu!

– Fáj valamid? – hajolt fölém Umm Szaif.

– Nem, nem. De mi folyik odakint?

– Megtámadták a tábort. Meneküljtek!

Szálím azon nyomban felpattant. Umm Szaif gyorsan rám adta a fekete *abaját*, majd a kezembe nyomott egy kis csomagot.

– Víz és kenyér. A sátor hátsó részénél várnak a tevék.

A férjem görbe törével átvágta a sátor falát, és kivezetett a szabadba. Úgyesen felpattant a tevéjére, nekem pedig Umm Szaif segített felszállni. Ezt követően a tevéim kötelét Szálím kezébe nyomta. Ebben a pillanatban lövések dördültek, kiáltások hangzottak fel. Ijedt tevéim letépte magát a kötélről, majd elragadott a dzsinnek által lakott sivatag ismeretlen sötétségébe.

Nudzsum al-hubb

A teve örületes tempóban rohant az átláthatatlan sötétségben. Erősen kapaszkodtam a nyeregben, mégis félttem, hogy leesek. Körülöttem a határtalan sivatag terült el, nekem pedig a hihetetlen tempóban rohanó állatra kellett hagyatkoynom. Hol van Szálím? Miért nem követett? Elkapták az ellenségei? Őt, aki nem volt hajlandó figyelembe venni a rá leselkedő veszélyt, eljött a táborba, csak azért, hogy lásson. Hogy megcsókoljon, magához öleljen, szeressen.

A karom egyre inkább megmerevedett, és éreztem, hogy nem sokáig tudom megtartani magamat a nyeregben. A teve megugrott, mielőtt még Umm Szaifnak sikerült volna a kezembe adnia a gyeplőt, úgyhogy képtelen voltam irányítani az állatot. A fülemben süvöltött a szél, az áthatolhatatlan sötétség pedig csak fokozta a helyzet szürrealitását. Igyekeztem még erősebben szorítani a nyeret, és bíztam benne, hogy egyszer csak lassít majd az állat. Telt az idő, de az állat tovább rohant. Egyszer csak megéreztem, hogy fokozatosan csúszom oldalra. Szerettem volna megtartani az egyensúlyomat, a levegőáramlat azonban nem volt a segítségemre. Végleg elvesztettem az egyensúlyomat, és a sivatag puha homokjára zuhantam.

Akkor nyitottam ki a szememet, amikor a nap már magasan járt az égen. Szúrt az oldalam, kiszáradt a torkom. Óvatosan kiegyenesítettem az egyik lábamat, aztán a másikat. Arra voltam kíváncsi, nem tört-e el valamim. Aztán a karjaimat ellenőriztem. Mindenem fáj, de úgy festett, a csontjaim épségben vannak. Lassan felültem és körülnéztem. Nem láttam semmi mást, csak a lágy vonalú homokdombokat.

Eszembe jutott a kis csomag, amit Umm Szaif nyomott a kezembe. Minden olyan gyorsan történt... Csak arra emlékeztem, hogy amikor a teve megugrott, a kis csomag még az ölemben volt, tehát lehetséges, hogy valahol a közelben hever.

Ismét végigpásztáztam a tájat, ám a sárgálló homokon kívül nem láttam semmi mást. Lehet, hogy a kis csomag valamelyik domb mögé esett?

Nagy nehezen felálltam, és nekiláttam a keresésnek. Nem volt könnyű feladat, mivel a lábfejem folyton-folyvást belesüllyedt a homokba. Az oldalamat is fájlaltam, éreztem, hogy erősen megüthettem. Egyre szomjasabb voltam. A vádlim félig elsüllyedt a homokban, mégis sikerült három homokdombot megkerülnöm. Az oldalam azonban egyre erősebben fáj, úgyhogy le kellett pihennem. Letelepedtem a forró homokba. Alig kaptam levegőt.

Mennyi időm lehet? Mi menthetne meg? Rám talál-e valaki, amíg nem lesz késő? A forróság egyre elviselhetetlenebbé vált. Percenként végignyaltam kicserepesedett ajkaimat. Észrevettem, hogy a közelben akad egy magasabb homokdomb is. Arra gondoltam, ha elbújok a másik oldalán, talán ott nem érnek el a nap sugarai. Felálltam, de a haladás most nehezebbnek bizonyult, mint korábban. Néhány lépés után elfogyott a levegőm. Megálltam, nyitott szájjal kapkodtam levegőért. Néhány perc múlva ismét elindultam. Egyre közelebb jutottam a homokdombhoz, oldalra kanyarodtam, hogy megkerüljem. Egyszer csak egy színes folton akadt meg a tekintetem. Megvan! Ott hevert a szövött táska, benne a kenyér és a víz. Rohanni kezdtem, de minden lépésnél belebotlottam a hosszú *abájába*, és a homokba zuhantam. Az utolsó métereket térden csúszva tettem meg. Reszkető kézzel kiszedtem az annyira vágyott palackot, és mohón kortyolni kezdtem a felforrósodott vizet. Micsoda megkönnyebbülés! Új erő költözött belém. Sikerült megkerülnöm a homokdombot, és ott, a naptól védekezve összekuporodtam az árnyékban.

Itt vártam az alkonyatot, de ekkor halálos félelem lett úrrá rajtam. Az éjszakai sivatag rémisztő veszélyeket rejteget. A homokban mérges kígyók csúszkálnak. Az egyik legmérgeesebb fajta, a szarvasvipera tökéletesen tudja álcázni magát a homokban. A színe világossárga, szürke vagy sárgásbarna, szabálytalan foltokkal. Teste egy része általában belesüllyed a homokba, úgyhogy szabad szemmel nem könnyű észrevenni. Háromszögletű, széles feje van, a szeme felett szarvakra

emlékeztető kinövésekkel. Éjszaka vadászik, kis gyíkokkal, rágcsálókkal, madarakkal táplálkozik. Testét S alakban, oldalirányban mozgatja, semmi mással nem lehetett összetéveszteni.

Ugyanilyen veszélyesek a nagy fekete skorpiók is, a mérgük biológiailag aktív, hihetetlenül mérgező. Hallottam egy brit férfiről, aki egy skorpió marását követően három napot kómában töltött, aztán hat napot az intenzív osztályon, majd még egy hetet a normál osztályon. A skorpió a bokájánál marta meg, amitől sokkot kapott, majd hányni kezdett. „Ráléptem egy fekete skorpióra, amely félig a homokban rejtőzött. A skorpió mérge idegméreg, az idegeim egyszerűen megőrültek – emlékezett vissza a brit férfi. – A mérég átvette az uralmat a szervezetem felett, s miután túl voltam a nehezén, még jó ideig képtelen voltam járni.”

Hogy védjem meg magam, töprengtem. Hogyan élhetem túl az éjszakát? Igyekeztem visszaemlékezni Zajnab történeteire.

A beduinok a homokdűnék tetején vernek sátrat. Ennek több oka is van, mesélte egyszer. Ott lehet esélyük arra, hogy elkapjanak egy kis szélfuvallatot, amely enyhülést kínál az elviselhetetlen forróságban. Egy-egy magasabb pontról könnyebb volt megfigyelni, nem közelednek-e valahonnan ellenséges törzsek. Kevésbé kellett tartaniuk a mérges kígyóktól és skorpióktól, mivel ezek inkább az alacsonyabban fekvő területeket kedvelik.

Legjobb lesz, ha a beduinok tapasztalataiból indulok ki. Úgy döntöttem, az egyik homokdűne tetején térek nyugalomra.

Jó pár percig eltartott, mire felkapaszkodtam az egyik dűnére. A lábam belesüllyedt a homokba, a homok pedig csúszott. Az oldalam egyre jobban fáj, a hasam kellemetlenül feszült. Amikor felértem a dűne tetejére, tikkadtan a forró homokra omlottam. Kicsit pihentem, aztán felálltam, levettem az *abaját*, majd alaposan kiráztam. Aztán ismét lefeküdtem, de előtte gondosan beburkoltam magamat a ruhába. Így legalább egy kicsit biztonságban éreztem magam. De csak rövid ideig...

A fejem felett szenvedő ember hangját idézve süvöltött a sivatagi szél. Egy pillanatra sem tudtam megfélekedezni Zajnab dzsinnekről szóló, félelmetes történeteiről.

A legrettenetesebb a *ghula* nevű rossz szellem... A sivatagi vándoroknak szokott megjelenni különböző alakban, leggyakrabban állatok, például hiénák képében, de az is megesik, hogy démonikus, csúf asszony formáját ölti. Mivel azonban minden dzsinn gyakran változtatja az alakját, így az is megesik, hogy a dzsinn szépséges nő alakját ölti. Később aztán elcsábítja az öntudatlan utazót, rossz útra csalja őket. Még az is előfordul, hogy prostituált képében a testét kínálja fel nekik. Aztán kegyetlenül megöli őket, majd a holttesteket felfalja. Emberhússal lakik jól! A beduinok körében szájról szájra járt a történet arról, miképpen csatlakozott egy *ghula* cselesen két, tevén utazó férfihoz, majd az egyiket egy dűne mögé csalta. A társa hamarosan keresni indult, és amikor a dűne mögé ért, azt kellett látnia, ahogy a *ghula* az áldozat feltépett hasa fölé hajol, és éppen a májából falatozik. A *ghulák* vért isznak, gyermekeket rabolnak. Van, hogy temetőkből élnek, és holttesteket fogyasztanak. Megesik, hogy annak a vándornak az alakját öltik magukra, akit legutóbb felfaltak.

Vérfagyasztó félelem lett úrrá rajtam. Hallottam, amint a fogaim csattognak a félelemtől. Nem élem túl az éjszakát a sivatagban. Nem boldogulok. A *ghula* tápláléka leszek én is, a gyermekem is. Aztán majd magára ölti az alakomat. Amikor Szálím majd megtalál, azt fogja hinni, hogy én vagyok, pedig csak egy vérszívó dzsinn lesz az.

– A *ghula* a sátán és egy tűz-asszony gyermeke – csengtek a fejemben Zajnab szavai. – Van férfi megfelelője is, a *kutrub*, amely szintén emberevő lény.

Delíriumos reszketés lett úrrá rajtam. A sivatagi szél egyre erősödött, és fülsértően minden oldalról körülsüvöltött. Mozdulni sem tudtam, a félelem megbénított. Időről időre visszafojtottam a lélegzetemet, hogy még véletlenül se vegye észre senki, hogy itt vagyok. én magam voltam a megtestesült félelem.

Máig nem tudom, hogyan sikerült túlélnem ezt a magányos éjszakát a lidércnyomásos, veszélyekkel teli sivatagban. Vagy talán tudom... Ha kell, az ember mindent kibír, mindent túlél.

Csak akkor merészeltém félrehajtani az *abáját*, amikor a nap már ismét vakítóan sütött. Azonnal észrevettem Szálímot, aki

hunyorogva nézett rám. Fogalmam sem volt róla, hogy jelenést látok-e, vagy délibábot, vagy csak az éjszaka során elgyötört képzeletem játszadozik velem. Szálím, aki mintha olvasott volna a gondolataimban, rögtön így szólt:

– Igen, én vagyok az. Nem ébresztettelek fel, mert nem akartalak megijeszteni.

– Hogy találtál meg? – kérdeztem, mert még mindig nem akartam elhinni, hogy őt látom.

– Mindenképpen előkerítettelek volna – felelte Szálím, és minden szavából áradt a szerelem. Elsírtam magam.

– Isabelle! – Szálím azonnal átölelt, és a szememet csókolgatta. – Kedvesem!

– Szálím! Szerelmem! – tört fel belőlem a hosszú időn át tartó aggodás. Egész testemben reszkettem.

– Nyugodj meg, most már nem lesz semmi baj – simogatta Szálím a hajamat. – Itt vagyok. Ne sírj!

A sivatag enyhítette a fájdalmunkat, megnyugtatott.

Jó pár perc múlva Szálím tevéjén ülve az egyik közeli oázis felé kanyarodtunk.

– Két-három napra lesz szükségünk – állapította meg Szálím.

– És ha időközben utolérnek az ellenségeink? – aggodalmaskodtam.

– Nem valószínű.

– Miért?

– Azért, mert a megtévesztésük érdekében néhány lovas a táborból elindult, mégpedig különböző irányokban. Senki sem tudja pontosan, hol keressenek minket.

– Szálím! Nem tudsz segítséget kérni valakitől?

– Isabelle... – éreztem Szálím hangjában az aggódó gyengédséget. – Tudod jól, hogy nincs telefonom. Ha volna, az nemcsak a barátaimat vezetné el hozzám, hanem az ellenségeimet is.

– Értem.

Még erősebben megszorítottam Szálím derekát, és hozzásimultam széles vállához.

Néhány órányi monoton lovaglást követően végül megálltunk. Ittunk egy kis vizet, és ettem pár falat kenyeret. Szálím nem

evett, azt mondta, nem éhes. Gyanítottam, hogy szerény tartalékunkat nekem tartogatja.

– Az oázis felé megyünk? – próbáltam megbizonyosodni az útirányról.

– Igen. Biztos tetszeni fog neked. Van ott egy enyhülést nyújtó pálmaliget, forrás, amelyben kristálytisztá víz bugyog, és folyik egy kis patak is.

– És hol fogok lakni?

– Egy kényelmes házban.

– Kinek a házában?

– Az oázisban annak a törzsnek a rokonsága lakik, ahol most voltál. Vendégül látnak, gondoskodnak majd rólad.

– Már mint rólam? – Azon nyomban elszomorodtam, hiszen felfogtam, hogy hamarosan ismét el kell válnunk. – És veled mi lesz?

– Nekem rendbe kell tennem pár fontos családi ügyet. Nem nyugszom, amíg te és a gyermek nem lesztek teljes biztonságban.

Megható volt hallani ezeket a szavakat.

– A gyermek... – fektettem a tenyeremet a hasamra. – Vajon kislány vagy kisfiú lesz? Te mit szeretnél?

– Isabelle! Drágám! Ő a *mi* gyerekünk – hangsúlyozta Szálím. – És ez a legfontosabb.

Elhallgattunk, gondolatainkba mélyedtünk. Szálím minden bizonnyal azt mérlegelte, hogy lehet megoldani ezt a bonyolult helyzetet. Nekem csakis az járt az eszemben, hogy nem akarok egyedül maradni. Inkább éjjel-nappal járnám a sivatagot a szerelmem oldalán.

Készülődtünk, hogy továbbinduljunk, amikor a férjem a következő kérdést szegezte nekem:

– Áruld el, miért döntöttél úgy, hogy a dűne tetején éjszakázol?

– Miért kérdezed?

– Mert ez nagyon cseles megoldás volt.

– Zajnab mesélt róla, hogy a beduinok általában hol szoktak táborot verni. Én pedig felhasználtam a hallottakat.

– Figyelmes hallgatóság vagy. Ez pedig ritka tulajdonság. Bölcs asszony vagy, büszke vagyok rád – jelentette ki komolyan

Szálím.

Melegséget éreztem a szívem táján. Szerettem, amikor a férjem büszke rám.

Estefelé Szálím egy nagyobb dűne mellett megállította a tevéjét.

– A tetején fogunk aludni. Ez a legjobb megoldás.

Sokkal könnyebben kapaszkodtam fel a tetejére, mint előző este, mivel Szálím segített.

– Hogy érzed magad? – tudakolta, amikor felértünk a tetejére.

– Jól – feleltem, mivel nem akartam megosztani vele az aggodalmamat. A hosszú tevegeléstartól ugyanis egyre jobban fájt az oldalam, és a hasamban is éreztem a szúrást.

– Biztosan? – Szálím figyelmes tekintetet vetett rám.

– Biztosan.

Leültünk, és elővettük a fogyatkozó kenyér- és vízkészletet. A férjem most sem akart enni.

– Nem vagyok éhes – makacskodott.

– Hogyhogy nem vagy éhes? – nem hagytam magamat. – Egész nap nem ettél.

– Ettem én. Csak te nem láttad.

– Ugyan már! Hiszen folyton együtt vagyunk.

– Elaludtál tevegelés közben.

– Ha elaludtam volna, leesem.

Letéptem egy darab kenyeret, és a szájába nyomtam.

– Enned kell!

Szálím lassan elnyammogta a kenyeret. Letéptem a következő darabot, és azt is megpróbáltam a szájába tömni, ám Szálím határozott mozdulattal megragadta a csuklómat. A másik kezével kivette a kezemből a kenyérdarabot, és a számba nyomta.

– Te egyél, Isabelle! – fúrta a tekintetét a szemembe.

És én nem tudtam mit mondani.

Világos, csillagos éjszaka volt. Korábban nem láttam ilyet. A sötétsárga, narancsos, barna, vagy esetenként teljesen fekete dűnék lágy hullámai nyugodt tengerre emlékeztettek. Odafönn pedig...

– Szálím! Ez olyan... – nem találtam a szavakat, amelyekkel leírhattam volna az ég csodálatos látványát, a színesen villódzó csillagokat.

– Szép, ugye? – emelte a magasba a tekintetét Szálím, én pedig nekitámaszkodtam a vállának.

A csend csak fokozta a világmindenség végtelenségének érzetét.

– Tudod, Isabelle, ez a Tejút. Európában ritkán látni ilyen tisztán, mivel a levegő szennyezett – válaszolt suttogva Szálím, némi hallgatást követően.

Én meg csak néztem a világos csíkot, amely átszelte a sötétkék eget. A szépségét csak fokozták a violaszín és halvány rózsaszín árnyalatok.

– Csodálatos! – adtam hangot érzéseimnek.

Jó néhány percig mozdulatlanul ültünk. Egy szót sem szóltunk, csak egymáshoz bújtunk, és így néztük a csillagos eget, amely fölénk borult.

– *Nudzsum al-hubb*⁽¹¹⁾ – suttogta Szálím.

– *Nudzsum al-hubb?* – ismételtem meg.

– *Nudzsum al-hubb*, a szerelem csillagai – ismételte a férjem.

Ezernyi kisebb-nagyobb pont villódzott felettünk. Elállt a lélegzetem.

– Tudod, amikor a táborban voltam, rengeteg beduin verset hallgattam – vágtam bele halkán a mondandómba. – Most, hogy itt vagyunk a sivatagban, megértem őket... Ahogy látom, mi vesz körül minket... Amit érzek... Azt ki kell fejezni... Le kell írni...

– Igen – reagált Szálím. – A költészet évszázadok óta hihetetlenül fontos volt az arabok sivatagi életében. Az iszlámot megelőző legnagyobb költőnk, akit a költők hercegének is neveznek, és aki művei képteremtő ereje és frissessége miatt az arab költészet mintájává lett, a VI. század elején alkotott.

– Hogy hívták?

– Imrul-Kaisz. Hercegi családból származott, a törzse Nedzsd környékén vándorolt.

– És miről írt?

– A szerelemről... – Szálím még közelebb vont magához, majd odaadón megsókölt. – A becsületről, dicsőségről, bosszúról...

De megérintette őt a természet szépsége és a sivatagi kalandok is.

– A sivatag minden bizonnyal sok kalandot kínál.

– Minden bizonnyal – értett egyet Szálím. – Imrul-Kaisz egyik műve a híres *mu'allak* sorába tartozott.

– *Mu'allak*?

– Azaz felfüggesztett vers. Ezek a legszebb és leghíresebb óarab *kaszídák*,^[12] amelyek szövegeit a hagyományok szerint aranyszállal selyemre hímezték, és felakasztották a mekkai Kába szentélyben.

– Lenyűgöz, hogy az arabok milyen nagy jelentőséget tulajdonítottak a költészetnek – adtam hangot a véleményemnek.

– Ez a mai napig így van – hangsúlyozta Szálím. – Az Arab-félszigeten már az iszlám megjelenése előtt rendeztek költészeti versenyeket. A Mekkától nem messze található Ukaz városában megrendezett versenyekre a helyi vásár keretében került sor, és húsz napig tartottak.

– Kik vettek részt ezen?

– A törzsek legjobb költői. Ha valaki díjat nyert, dicsősége sebesen terjedt a beduinok körében.

– És a *mu'allak*it hol választották meg?

– Pontosan ott, Ukazban. Talán hét vagy tíz ilyen vers volt, melyeket a költészet tökéletes formáinak tartottak, s mintákat jelentettek a nomádok további nemzedékei számára.

– És ezeket a verseket hímezték selyemre. – folytattam. Mindez olyan csodálatosnak tűnt.

Elhallgattunk. A ránk boruló ég színe folyamatosan változott, a hullámzó tengerre emlékeztető dűnék egyre szépségesebb formákat öltöttek. Körülölelt minket a csend, amely szinte kiáltott egy stróféért. Szálím valószínűleg ugyanezt érezte, mert mély hangon belevágott egy versbe. Belefeledkeztem a ritmikus melódiába, a szavak harmóniájába, a kifinomult rímekbe. A férjem a vers végére ért, de azt még hagyta, hogy az utolsó sorok visszhangozzanak a költők örök sivatagi országában.

– Ez Imrul-Kaisz *mu'allak*ja volt – magyarázta Szálím.

– Hihetetlen hangulata van.

– Jól érzed. Gondolj csak bele: az erős Imrul-Kaisz, a sivatag

lovagja, az egyik nagy törzs főnökének a fia egyáltalán nem volt zavarban, mikor ilyen vallomást tett:

*„A szerelem könnyekkel tölti el a szememet,
nyakig elárasztanak
és elérnek egészen a kard hüvelyéig.”^[13]*

– Megindító.

Arra gondoltam, hogy csak az igazi férfiak képesek igazán szeretni.

– Akkor még ezt hallgasd meg:

*„A szerelem, ami ölni tud,
eléri, hogy ne nézz rám.
Ám a szívem elkövet mindent,
amit csak parancsolsz.”^[14]*

– Milyen szép! Nők is részt vettek az ukazi költői versenyeken? – tudakoltam.

– Igen. Az egyik legkiemelkedőbb arab költőnő al-Hansza volt, pontosabban Tumadir, ugyanis ez volt az igazi keresztnéve.

– Beduin volt?

– Igen, a banu sulajm törzs tagja, a VI. és VII. évszázad fordulóján élt.

– És ő is sikert aratott Ukazban?

– Kiemelkedő sikereket ért el, a nyelv és a költői képek mestere volt. Ráadásul roppant érdekes egyéniség.

– Igazán? – húzódtam közelebb Szálimhoz. – Mesélj még róla!

– Nagyon szép nő volt, ezt fejezte ki a beceneve, ugyanis az al-Hansza azt jelenti, hogy gazella, amely a beduin költészetben a szépség szimbóluma volt.

– Én is láttam gazellákat a tábor közelében... Tényleg különlegesen szépek... és olyan kecsesek... Kifinomult a mozgásuk.

– Al-Hansza híres és tehetséges költő volt, ráadásul rendkívüli szépség. Minden férfi őt szeretne volna megnyerni magának. Nem volt meglepő, hogy a hawazin törzsből származó

híres harcos, aki szintén költő volt, arra vágyott, hogy feleségül vegye.

– Sor került a házasságkötésre?

– Nem. Al-Hansza nemet mondott neki, és ami még érdekesebb, az apja tiszteletben tartotta a döntését.

– Később sem ment férjhez?

– De. Két férje is volt. Az első házassága megrendezett házasság volt, az apja járt el az ügyben. A házasság azonban nem lett boldog. A férje nem törődött vele, a családja tönkrement. Al-Hanszának a bátyjához kellett folyamodnia, hogy legyen miből élnie. Nem lehet tudni, hogy az első férje meghalt-e, vagy elváltak, mindenesetre al-Hansza ismét férjhez ment. A második férje tragikus halált halt, és a költőné élete utolsó éveit nagy nyomorban töltötte. Ekkor születtek leghíresebb művei.

– És a bátyja?

– Al-Hanszának két bátyja volt, akik szintén a törzsi harcokban veszítették életüket. A nő magára maradt, mivel egyetlen felnőtt férfi rokona sem volt, aki gondoskodhatott volna róla. Egy nőnek pedig mindig szüksége van egy férfirra, aki mellette áll, Isabelle.

– Valóban – értettem egyet vele. – Abból, amit mondasz, úgy tűnik, al-Hanszának nem volt könnyű élete.

– Valóban nem. És ez tükröződött a verseiben is. Közel száz elégiát írt a testvérei haláláról, ezek a műfaj legkiemelkedőbb alkotásai az arab irodalomban. Az elégiákból árad a fájdalom és elkeseredés, de megismerhetjük belőlük az ideális beduin harcos képét is.

– Aki vendégszerető az utazókkal szemben és bőkezű a szükségét látókkal.

– Igen. Jóságos és szelíd a törzse tagjaival, jól nevelt, jóindulatú, remek szónok, a csatákban ugyanakkor vad és merész harcos.

– Mindez nagyon érdekes, Szálím – jelentettem ki, és így is éreztem.

– Isabelle...

– Tessék, kedvesem...

– Talán már mondtam neked... imádok veled beszélgetni.

Szálím finom kézmozdulattal maga felé fordította az arcomat, tekintetét a szemembe mélyesztette, majd ismét szavalni kezdett:

*„A beszélgetés veled hajnali öröm.
Futás a virágokkal tarkálló réten.
Maga Harut varázsolhatott el téged
igéző varázslattal és mérhetetlen szépséggel.
Öltözéked mérhetetlen kincseket leplez.
Melyek fényében elsápad minden ékszer.”^[15]*

– Szálím... – égetett a vágy, hogy megcsókoljam a szerelmemet.

*„Dzsinn vagy talán, vagy csak nő?
Vagy mindkettő egy személyben?”^[16]*

E sorokat suttogta a fülembe a szerelmem, miközben forró csókokkal borította a testemet.

Hajnalban ébredtem. Úgy éreztem magam, akár egy istennő. A szenvedélyes éjszaka örökre beleégett a szívembe. Csak mi ketten voltunk, a sivatag, a költészet és a csillagok. A szerelem csillagai.

Szálím még aludt. Sejtettem, hogy egész éjjel fenn volt, vigyázott rám, a dűne tetejéről leste, nem közeledik-e valahonnan ellenség. Én pedig kialudtam magamat, és most lerohantam a domb tövébe.

A tevének a közelben állt. Az egypúpú teve tökéletesen illeszkedett a tájba. Komolyság és nyugalom sugárzott belőle. Közelebb léptem hozzá. Az állat hosszú nyakán viszonylag kis fej ült, amit felém fordított. Nagy, csillogó, fekete szeme volt, és hihetetlenül hosszú szempillái. Sosem gondoltam volna, hogy a tevének ilyen hosszú és sűrű szempillái vannak. És hogy ilyen szép. Figyelmesen szemléltem az állatot, ami megérezhetett valamit, mivel sebesen mozgatni kezdte az állkapcsát. Hirtelen magasba emelte a fejét, és hatalmas fehér nyálcsomót köpött felém. Rémulten felsikoltottam.

Szálím egy pillanaton belül ott volt mellettem.

– Isabelle! – lihegett rémulten. – Mi történt veled?

– Leköpött a teve! – panasztoltam.

A férjem hangosan elnevette magát, úgy, ahogy már rég hallottam.

– Ez egy teve, Isabelle! És a tevék néha köpködnek.

– Na de éppen rám? – most már én is nevettem.

– Látsz valaki mást a közelben?

– Ez nem magyarázat – törölgettem magamról a nyálat. – Nem játszom veled! – vetettem oda haragosan a tevének.

– Jobb, ha nem sértegeted!

– Miért?

– Mert a tevéknek remek a memóriájuk, és megbüntetik azokat, akik megsértették őket.

– Hogyhogy?

– A beduinok azt vallják, hogy ha valaki igazságtalan egy tevével szemben, akkor a teve erre éveken át képes emlékezni, és csak a kedvező alkalomra vár, hogy bosszút álljon.

– Bosszút? Egy teve?

– Igen. Például kifigyeli, hogy az, aki megbántotta, mikor szenderedik el a homokban, aztán ráfekszik, és a testsúlyával halálra nyomja.

– Szóval akkor éjjel tartanom kell a szarvasviperától, a fekete skorpiótól, a *ghulától* és más dzsinnektől, és ráadásul a teve bosszújától! Remek! – csipkelődtem Szálímmal, miközben mellette tulajdonképpen nem féltsem semmitől. Abszolút semmitől.

– Úgy van!

Mindketten hangosan elneveltük magunkat.

– Jobb, ha bocsánatot kérsz tőle, Isabelle, mert ez a teve juttat minket célba,

– Jó. Bocsánatot kérek tőled, drága tevécském! – fogtam könyörgőre a dolgot.

– Most már jobb, Isabelle! Ráadásul sosem lehet tudni, mire lesz még jó a tevének.

– Mire gondolsz?

– Ha elfogy a vizünk, lehet, hogy a vizeletét kell majd innunk.

– Pfuji! – fintorogtam.

– A beduinok évszázadok óta ezt isszák.

- Tudom. Zajnab mondta. És ez a teve szűz?
- Tessék? – csodálkozott Szálím.
- Hát ez a teve... azaz tevelány.
- Ez egy hím – mosolygott a férjem. – És nem tudom, szűz-e.
- Szóval hím... kár.
- Miért?
- Mert Zajnab azt is mondta, hogy a szűz nöstény teve vizelete nagyon finom ízű, és kifejezetten gyógyhatású.
- De mondtam, hogy ez hím...
- Kár, hogy nem nöstény. És nem szűz – folytattam a csipkelődést, bár a lelkem mélyén tudtam, hogy sosem innék tevevizet.
- Igazad van. Lehet, hogy jobb lenne, ha nöstény teve lenne alattunk.
- Miért?
- Mert a beduinok gyakran keverik össze a teve vizeletét a tejével. Lehet, hogy annak a keveréknek jobb az íze.
- Nem szeretem a tejet, úgyhogy az még kevésbé ízlene.
- Jó, igazad van.
- Szálím! Miről beszélgetünk mi egyáltalán? Induljunk inkább az oázisba.

Ez a nap végtelenül hosszúvá nyúlt. A sokórás tevelelés egyre kínzóbbnak tűnt. Alig tudtam megtartani magamat a nyeregben, pedig igyekeztem minél szorosabban ölelni Szálímot, és ügyeltem az egyensúlyomra is. A kezem azonban egyre inkább megmerevedett az erőfeszítéstől, a lábam pedig egyre jobban fájt. A nap kegyetlen sugarakat küldött a földre, az elviselhetetlenségig hevítve az amúgy is nehéz levegőt. Úgy éreztem magam, mintha egy végső határig felhevített kemencében ültem volna. Közben folytonosan borzalmas szomjúság gyötört, kiszáradt a torkom, a bensőm égett. A vizünk majdnem az utolsó cseppig elfogyott. Éjjel, amikor annyira lenyűgözött a pillanat varázsereje, teljesen megfeledkeztem arról, hogy a vízzel takarékoskodni kell. Belefeledkeztem Szálím szavaiba, majd újból és újból meghúztam a drága nedűt tartalmazó palackot. Reggelre pedig alig maradt vizünk.

A teve egyenletes léptekkel rótt a sivatagot, én pedig arra vágytam, hogy mielőbb pihenjünk meg.

- Sokáig megyünk még, Szálím?
- Nemrég indultunk el, kedvesem!
- Nekem úgy tűnik, hogy már nagyon régen.
- Látod, erről van szó: csak úgy tűnik.

Borzalmasan szomjas voltam. A gyomrom görcsbe rándult, mivel a kis kenyérfalatkák nem voltak alkalmasak az éhség csillapítására. A lovagló pozíció, a széttett lábak újabb és újabb problémákat okoztak. Fájt a hasam, a hátam, a keresztcsontom, görcsölt a lábam, a kezem egyre kevésbé bírta a szorítást. Úgy éreztem, az oázis, ahová igyekszünk, maga a paradicsom. Arra vágytam, hogy lepihenjek a pálmaerdő árnyékában, forrást akartam, amelyből sosem fogy ki a víz, gyors futású kis patakot, amelyben az egész testemet lehűthetném.

- Szálím! Mikor érünk az oázishoz?
- Holnap este vagy legkésőbb holnapután délelőtt.
- Jó, kedvesem.

A körülöttem elterülő forró sivatag határtalannak tűnt. Akármerre fordítottam a fejem, mindenütt csak homokot láttam. Az apró homokszemek mindenhova befurakodtak, s ettől még kényelmetlenebbül éreztem magamat. A teve ringatózó teste, egyre gyengülő karom miatt minden pillanatban attól tartottam, hogy leesem a tevéről.

- Álljunk meg egy pillanatra, Szálím! – kértem.

– Isabelle! A sivatagban minden pillanatnak ára van. Jobb, ha haladunk.

Nem szóltam semmit, de attól tartottam, hogy a testem bármikor megtagadhatja az engedelmességet. Igyekeztem még szorosabban átölelni a férjemet, a fejemet a vállára hajtottam. Szálimnak igaza volt. Nem vesztegethetjük az időnket. Minél hamarabb érünk el a megkönnyebbülést kínáló oázisba, annál jobb. Ki kell bírnom. Erős leszek.

Az ájulás határán álltam, amikor Szálím végül megálljt parancsolt. Leszálltam a tevéről, lefeküdtem a homokba, és összegömbölyödtem.

- Mi van veled, Isabelle? – hajolt fölém Szálím aggódva.
- Nem is tudom. Olyan gyengének érzem magam.
- Még egy kicsit bírnod kell. Ha sietünk, holnap alkonyatra célba érhetünk.

– Jól van, kedvesem.

Szálím elővette a maradék kenyeret és vizet.

– Egyél egy kicsit, Isabelle!

Minden tagom úgy fáj, hogy képtelen voltam felemelkedni.

– Enned kell valamit! – mondta Szálím, és segített felülni.

– Víz akarak.

– Tessék! – Szálím felém nyújtotta az utolsó palackot.

Annyira szomjas voltam, hogy gondolkodás nélkül majdnem a teljes mennyiséget felhajtottam.

– Most te is igyál! – nyújtottam Szálím felé a palackot.

– Köszönöm, nem vagyok szomjas. De te egyél is! – ezzel Szálím letépett egy darabot a kenyérből.

Gyorsan megettem, mivel tényleg nagyon éhes voltam. Aztán visszafeküdtem a homokba, és talán kicsit el is szenderedtem.

– Isabelle! Kedvesem! Állj fel, mennünk kell! – keltegetett finoman Szálím.

– Jól van, megyek már!

Gyorsan fel akartam kelni, de megszédültem és visszazuhantam a homokba.

– Jól érzed magad, Isabelle?

– Igen... vagy nem is tudom.

Közben erősen émelyegtem.

– Szeretnél még egy kicsit pihenni?

– Igen, azt hiszem, igen.

– Jó, de csak egy kicsit. Nem késlekedhetünk az indulással.

– Tudom, Szálím. Csak pár percet kérek.

– Jó, kedvesem!

Visszafeküdtem a homokra és elszenderedtem. Amikor fölébredtem, sokkal jobban éreztem magam.

– Most már jól vagyok, Szálím! Indulhatunk!

– Biztos?

– Igen. Már jól érzem magam.

– Csodás! Akkor menjünk! – Szálím segített felállni, majd felszállni a tevére.

Erősen átöleltem a férjemet, és elindultunk. A fásasztó utat követően este ismét egy dűne tetején telepedtünk meg. Szálím elővette szerény tartalékainkat.

– Igyál, Isabelle!

Ittam egy kicsit, majd a palackot Szálím felé nyújtottam.

– Most te jössz!

– Nem kérek. Te igyál!

– Nem, Szálím. Én addig egy kortyot sem iszom, amíg te nem iszol legalább pár cseppet.

– Na jó, egy kortyot!

Szálím megnedvesítette az ajkait, majd visszaadta a palackot.

– Most te jössz!

– Nem így értettem.

– Igyál, Isabelle!

– Nem iszom. Te igyál!

– Ne makacskodj, Isabelle! Innod kell, a gyerek miatt. Neki is jár a víz.

– Ha már a gyerekről beszélsz... – ezzel megittam az utolsó kortyot, és víz nélkül maradtunk.

Nyugovóra tértünk, de annyira nyugtalan voltam, hogy le sem tudtam hunyni a szememet. Folyvást forgolódtam, míg végül Szálím megkérdezte:

– Mi van veled?

– Képtelen vagyok elaludni.

– Ne aggódj, Isabelle! Holnap este már az oázisban leszünk, ott pihenhetsz.

– De hogy jutunk el az oázisig?

– Úgy, ahogy eddig. Felülünk a tevére, és odamegyünk.

– Víz nélkül?

– Csak egy napról van szó. Kibírjuk.

– Én nem...

– Gondolj a gyerekekre... Mit szeretnél? Kisfiút vagy kislányt?

– Kisfiút vagy kislányt? – élénkültem fel. – Magam sem tudom. A lányok olyan kis aranyosak... – a képzeletemben megjelent egy helyes kislány, amint a palotánkban rohangál.

– Akkor kislány lesz – csókolta meg Szálím a homlokomat. – Úgy, ahogy szeretnéd.

– És mi legyen a neve?

– Te mit szeretnél?

– Magam sem tudom...

– Akkor gondolkodj a néven, és próbálj meg elaludni.

– Jól van. Jó éjszakát!

– Neked is! Aludj jól!

A mi kislányunk – milyen csodálatosan hangzott. A szavak bátorságot öntöttek a szívembe. A férjemnek igaza volt: egy nap, és ott leszünk az oázisban. Később pedig Szálím biztos kitalálja, miképpen oldja meg a problémáinkat, és aztán hazamehetünk. Világra jön a kislányunk, és új örömet hoz a palotába. Elképzeltem, amint szép kis ruhákat adok rá, ott sétálgatunk a kertben lévő szökőkút körül, este mesét olvasok neki, és én tanítom az első szavakra... A közös családi játékok színes látomása erőt adott, úgyhogy végül sikerült Szálím karjában elaludnom.

Nem aludhattam sokáig, mert amikor felébredtem, még sötét volt. Ismét úrrá lett rajtam a kétely. Vajon eljutunk-e biztonságban az oázisig? Hamid sejk végül békén hagy minket? A beduinok tábora elleni támadás nem sok reményre adott okot. Elöntött a jeges verejték, ha csak arra gondoltam, milyen elszánt ellenféllel kell szembeszállnia a férjemnek. Rögtön idegesen fel is ültem.

– Isabelle! Mi van veled?

– Fölébredtem...

– Ne gyötörd magad, Isabelle! Mondtam, hogy mindenre találok megoldást. Ne vegyél mindent a szívedre!

– Nem tudok más lenni.

– Gyere ide! – a férjem szorosan magához ölelt. – Ígérem neked, hogy hamarosan a hálószobánkban fogunk aludni.

– Biztos?

– Biztos.

Összeölelkezve feküdtünk, de az álom csak nem jött. Szálím érezte a forgolódásomat, és próbálta másfelé terelni a gondolataimat.

– Tegnap annyira foglalkoztatott az arab költészet.

– Igen, nagyon.

– Akkor mesélek még Imrul-Kaiszról, aki nagyon érdekes ember volt.

– Jó.

Szívesebben engedtem át magamat a régi költők varázsának, mint hogy a rettenetes Hamid sejkem gondolkodjam.

– Akkor figyelj! – Szálím erős karjával még közelebb vont magához. – Imrul-Kaisz a kinda törzs egyik sejkjének fia volt. Kora ifjúságától fogva roppant züllött életmódot folytatott. Jól ismert alak volt a csavargó és rabló költők körében, velük együtt vándorolt kalandot keresve, és az éjszakái az ital mámorában, szép nők karjában, bujaságban teltek. A költő apja minden reményét elvesztette arra nézve, hogy változtathat a fia életstílusán, így végül elkergette otthonról. Amikor aztán Imrul-Kaisz értesült arról, hogy apja az aszad törzssel vívott csatában életét vesztette, úgy döntött, hogy bosszút áll. Az általa akkor kimondott szavak visszhangra leltek a korabeli lovagköltők etikájában, és örökre meghatározták az arab irodalmat. Máig gyakran idézik az alábbi sorokat: „Ma nem leszek józan, holnap nem leszek mámoros; ma bor, holnap munkára fel.” Amint szólt, úgy is cselekedett, és néhány harcossal együtt végzett annak a törzsnek pár tagjával, akik az apját meggyilkolták. A bosszúállás tehát megtörtént, ám az aszad törzs véres bosszút esküdött. A költő úgy döntött, hogy Bizáncban keres segítséget. Ott romantikus kapcsolatba bonyolódott a császár leányával. Amikor a császár hírért vette ennek, elkergette az udvarból. Ekkor Imrul-Kaisz visszatért az Arab-félszigetre, ahol különös betegség támadta meg. Egyes források arra utalnak, hogy maga Jusztinianosz császár küldött neki egy hímzett palástot, amely halálos méreggel volt átitatva. Amikor Imrul-Kaisz magára öntötte a leplet, az egész testét fekélyek borították el, és a költő borzalmas szenvedések közepette elhunyt. Innen adódott melleleg a „Fekélyes” csúfneve is.

– A kiemelkedő költők sorsa gyakran tragikus – jegyeztem meg.

– Valóban. És még egy érdekesség Imrul-Kaisz költészetével kapcsolatban. Költészetének bizonyos versszakait a kor legpajzánabb sorainak tartották. Sőt talán ez ma is így van... Hallgasd meg ezt a *mu'allakot*:

*„Ahogy most eljöttem hozzád,
úgy jártam éjszakánként az áldott asszonyokhoz,
a szoptatós anyákhoz,
kik kényeztetéseim közepette*

*megfeledkeztek az amulettek közt nyugvó gyermekről.
Amikor a gyermek felsírt,
takaratlan kebellet föléjük hajoltak,
miközben teljes testükkel hozzám tartoztak.*"^[17]

Ez már majdnem pornográfia, gondoltam magamban. Másnap reggel ismét borzasztóan szomjasan ébredtem.

– Isabelle! Már csak egy napot bírj ki, estére biztosan ott leszünk az oázisban. Gondolj a gyerekekre – próbált lelkileg megtámogatni Szálím.

– Jól van.

Amikor elképzelttem magamban boldog hármasunkat a palotában, némileg erőre kaptam, és kicsit meg tudtam feledkezni a kínzó szomjúságról. A forróságban nehezen múltó órák közben szabadjára engedtem a fantáziámat, nevető kislányommal a vízcseppekkel borított, színes virágok között szaladgáltam, fésülgettem hosszú fürtjeit, együtt játszottunk a szép szobákban, hosszú sétákat tettünk a Perzsa-öböl partján, gyönyörködve a csillámló vízben. Szinte a teljes délelőtt elment azzal, hogy a máris imádott gyermekemre gondoltam.

A déli pihenő alatt megettem az utolsó falat kenyeret.

– Már csak néhány óra, és a vendégszerető beduinok levágnak nekünk egy birkát – bátorított Szálím. – Mielőtt leszáll az éj, élvezni fogod az oázis hűvösségét és felfrissítő hatását.

Délután szüntelenül meresztettem a szememet, abban bízva, hogy a horizonton a villódzó napfényben csak megjelenik egy zöld pálmásor. De továbbra is csak a homok terült el a szemem előtt.

Reményteljes pillantásokat vettem minden magasabb dűnére, arra számítva, hogy mögötte elterül az annyira vágyott oázis. Ott lesznek az árnyékot adó pálmák, vagy talán inkább a másik, magasabb dűne mögött, és elég csak befordulnunk mögéje.

Leszállt az éj, és én még mindig csak homokot láttam körülöttünk. Annyira szomjas és fáradt voltam, hogy egyetlen szó sem hagyta el a számat. Csak néhány szemrehányó pillantásra telt tőlem.

– Isabelle! Ha valaki nem él folytonosan a sivatagban, nem tudja pontosan felbecsülni a szükséges időt, de hidd el, az oázis itt

van a közelben. Holnap reggel odaérünk.

Az ajkam és a nyelvem olyan száraz volt, akár a fűrészpor, úgyhogy válaszolni is képtelen voltam. A nedves, folyékony víz lebegett a szemem előtt, enyhíteni akartam szinte már elviselhetetlen szomjúságomat, megnedvesíteni kiszáradt torkomat. A szívem majd' kiugrott a helyéből, a fejem szétrepedt a szörnyű fájdalomtól. Képtelen voltam bármi másra gondolni, csak az életet adó víz járt a fejemben.

A homokban hevertem, és szinte semmit sem éreztem, mozdulni is képtelen voltam. Szálím aggódva hajolt fölém, és megérintette a homlokomat.

– Isabelle! Te lázas vagy! Kiszáradtál – nézett rám komoly tekintettel. – Innod kell valamit, különben ennek tragikus vége lesz.

Ott ült mellettem még néhány percig, aztán eltűnt valahová. Amikor visszajött, a palackban átlátszó, világossárga folyadék volt. Amint megpillantottam, azonnal nemet intettem. Nem fogok tevévizeletet inni. Szó nem lehet róla.

– Ez az egyetlen megoldás, Isabelle! Te is tudod, hogy a beduinok évszázadok óta ezt isszák. Friss, tiszta folyadék, a vizelet középső részéből.

Szálím a számhoz akarta illeszteni a palackot, de én a tenyeremmel eltakartam a számát. Nem fog rávenni, még akkor sem, ha itt halok meg a szomjúságtól.

– Isabelle! Szélsőséges helyzetekben, repülőgépkatasztrófa vagy bányászbaeset után az emberek még a saját vizeletüket is megisszák, mert életben akarnak maradni. Továbbá arról is hallottam, hogy Európában vannak olyan emberek, akik urinoterápiát alkalmaznak, tehát ott sem találnak benne semmi különösöt.

A tenyerem még mindig ott volt a szám előtt.

– Kérlek, Isabelle! Gondolj a gyermekre! – fogta könyörgőre Szálím.

Lelki szemeim előtt megjelent annyira vágyott kislányom. Tényleg nincs más választásom?

– Amikor 1815-ben a Connecticutból elindult *Commerce* kereskedelmi hajó hajótörést szenvedett Afrika nyugati partjainál, a kapitány, James Riley legénységének néhány tucat

tagjával együtt nekivágott egy gyilkos útnak a Szaharában, hogy elérjenek egy lakott települést. És csak azért maradtak életben, mert tevezézetet ittak.

Szálím mindent bevetett annak érdekében, hogy meggyőzzön.

Arra gondoltam, hogy az életünk során a problémák megoldása vagy a kívánt cél elérése érdekében sok mindent megteszünk, ami ellenkezik az elképzeléseinkkel vagy undort vált ki belőlünk. Ez a fennmaradás ára. Elvettem a tenyeremet a számtól, és behunytam a szememet. Szálím az egyik kezével megtartotta a fejemet, a másik kezével a számhoz emelte a palackot. A vizelet kesernyés ízű volt, könnyű szirupra emlékeztetett. Maró szaga volt, ami visszaszítónak tűnt. De mégiscsak folyadék volt.

Másnap mindössze néhány órába került volna, hogy eljussunk az oázisig. De ekkor rettenetes dolog történt: a tevének elszökött. Amikor Szálím ezt közölte, arra gondoltam, az éhség és a kimerültség miatt lidércnyomás gyötör. De sajnos igazat mondott.

Ekkor váratlanul hihetetlen erő szállt meg. Úgy döntöttem, harcba szállok az életben maradásért. Félholtan nyomultunk előre a lábunk alatt meg-megsüllyedő homokban, és bíztunk benne, hogy egyszer csak megpillantjuk az életmentő oázist.

Kétórányi menetelés után még mindig nem láttuk a pálmákat. Elkecseregettem megálltam. Úgy éreztem, nem kapok levegőt.

– Szálím! Képtelen vagyok továbbmenni. Nem bírok... – a szám kicserepedett, alig tudtam megszólalni.

– Drágám... kedvesem... még egy kicsit bírnod kell! Kettőnkért... – Szálím is alig tudott megszólalni. – A szerelmünkért... A gyermekünkért...

– Képtelen vagyok továbbmenni – a homokba zuhantam. – Képtelen vagyok. Bocsáss meg, ked...

Képtelen voltam befejezni a mondatot, mivel irtózatossá vált a fájdalom a hasamban. Rémtünet pillantást vettem a sivatag vérvörös homokjára.

Kiskorú feleségek

Egy hónap telt el azóta, hogy majdnem meghaltam a végtelen sivatagban. Sokszor nem tudom, álmodom-e, vagy a sivatagi út volt álom, vagy netán mind a kettő. Letargia lett úrrá rajtam, mintha élet és álom határán léteznék, és úgy járkálok a palota szobái között, akár egy sivatagi fantom.

Mániákusan ragaszkodom ahhoz, hogy mindig legyen víz a közelemben. A hálósobában, a könyvtársobában, a szalonokban, az étkezőben, a kertben, sőt még a folyosókon is – az utasításomnak megfelelően mindenütt kancsók állnak, bennük kristálytiszta víz. Néha letelepedem valamelyik kancsó mellé, csak azért, hogy biztos legyen benne: ott a víz, kéznyújtásnyira. Felemelem a vízzel teli poharat, és belemélyesztem a tekintetemet az átlátszó folyadékba. Kicsit megdöntöm a poharat, egyszer balra, egyszer jobbra, figyelem a víz felületét. A kertben ugyanígy felemelem a vizespoharat, és mintegy lencsének használva rajta keresztül tanulmányozom a burjánzó bokrok és a fű mélyzöld színét. Volt, hogy frusztrálva hajítottam el a poharat a díszes mozaikkal borított kis fasorba, mert eszembe jutott, hogy az életadó folyadék, illetve a pálmák védő árnyékának hiánya majdnem életem legnagyobb tragédiáját okozta.

A luxuskörülményeket biztosító dubaji kórházban csaknem négy hetet töltöttem. A kórterem inkább egy ötcsillagos szálloda szobájára emlékeztetett, mintsem egy klinikáéra, ahol gyógyítás zajlik. Szálím órákig ült mellettem, fogta a kezemet vagy a párnáimat igazgatta, gyümölcsöt szeletelt, netán beszélgetéssel próbált szórakoztatni. Személyesen gondoskodott a kényelmemről, bár három nővér is ki volt rendelve, akik egymást váltották a nap folyamán.

– Él a kislány? – kérdeztem azon nyomban, miután magamhoz tértem.

Szálím erősebben szorította a kezemet, és ebből máris tudtam, mi a kegyetlen igazság. Tekintetünk összefonódott, a szemünkben szenvedés, szomorúság és búskomorság ült. Pár pillanattal később a férjem bánattól elszorult torokkal csak annyit mondott:

– Veled minden rendben. Nem történt fertőzés, és semmiféle visszafordíthatatlan változás nem következett be.

Jaj, dehogynem, gondoltam magamban. A meg nem született gyermek, a vágyott kislány vagy talán fiú örökre ott lesz eltemetve a szívemben.

Szálím érzékelte az arcomon átfutó fájdalmat, és szorosan magához ölelt.

– Drága Isabelle! – suttogta. – Lesznek még nekünk gyerekeink. Az orvosok azt mondják, egészséges vagy, és semmi akadálya nincs annak, hogy bizonyos idő elteltével...

– Pszt! – csitítottam. El sem tudtam képzelni, hogy újabb gyerekekre gondoljak, amikor még el sem sirattam az elsőt.

– Jól van... – Szálím puszit lehelt a hajamra.

Pár percnyi csöndet ajándékoztunk meg nem született gyermekünknek.

– Ki mentett meg minket? – tudni akartam, kinek köszönhetem az életemet.

– A beduinok.

– Honnan jutott eszükbe keresni minket?

– A teve eljutott az oázisig. Amikor a beduinok meglátták, rögtön sejtették, hogy valaki segítségre szorul.

– Messze voltunk az oázistól?

– Nem. Nagyon is közel.

Ez volt a legrosszabb. A tudat, hogy ott jártunk a közelben.

– A beduinok terepjárókba vágták magukat, és elkezdtek keresni minket a környéken – folytatta Szálím. – Amire megtaláltak, a helyzet már kritikus volt. Az a vérzés... De szerencsére időben érkeztek. Rögtön megparancsoltam nekik, hogy vigyenek a dubaji kórházba. Itt pedig a legjobb szakorvosok kezébe kerültél.

Tisztában voltam vele, hogy egy hajszál választott el a haláltól. A hétköznapiak során ritkán gondolunk a halálra. Úgy élünk, mintha örökké élnénk. Elvesztegetjük az időt. Megbántunk

másokat. Nem tiszteljük a hozzánk közel állókat. Nem beszélgetünk. Nem hallgatjuk meg a másikat. Nem öleljük meg egymást. Nem csókolózunk. Nem beszélünk. És csak akkor sírunk, ha valaki váratlanul távozik.

– Na és Hamid sejk?

Először hangzott el közöttünk a neve.

– Tudod, most, hogy nincs...

„Probléma” – csengett a kimondatlan szó. A mi gyerekünk nem volt probléma. Ő a mi szenvedélyes, szerelmes éjszakáink gyümölcse volt...

Elsírtam magamat.

– Nem erre gondoltam – Szálím a tenyere külső felével megtörölgette az arcomat. – Isabelle! Itt az örökségről van szó. Milliókról... milliárdokról.

– Nem akarok milliókat... nem akarok milliárdokat. Gyereket akarok.

– Isabelle! Lesznek még gyerekeink...

– Én ezt a gyereket akarom – kiáltottam fel hisztérikusan. – Ha megszületik, egyedi, megismételhetetlen lett volna. Őt már soha senki sem fogja tudni helyettesíteni – görcsös zokogás tört rám. Hosszabb ideig képtelen voltam megnyugodni. Szálím csöngetett a nővéérért.

– A feleségem... rosszabbul érzi magát... csináljon valamit.

– Rendben, természetesen.

Az ápolónő közelebb lépett az ágyhoz.

– Mi a baj, madame? Fáj valami? – hajolt fölém. Mindenem fáj – ezt szerettem volna belekialtani a világba. – A szívem, a testem, a lelkem!

– Mi történt pontosan? – fordult a nővér Szálímhoz, miután tőlem nem kapott választ.

– A feleségem hirtelen... ideges lett...

– Jó, mindjárt hozok nyugtatót.

Én pedig felültem, hogy kiadjam magamból minden fájdalommat.

– Ezt akarod? – ordítottam. – El akarod fedni a szenvedésemet mindenféle szerekekkel? Gondolod, hogy a tabletták elfeledtetik velem a gyerekeket? Soha! Az a gyerek

mindig velem lesz. Itt! – fontam össze a karomat a mellemen. – Itt, ni!

Szálím maga elé meredt, mélységes szomorúság ült a tekintetében. Láttam, hogy szeretné enyhíteni a szenvedésemet, de nem tudta, mit tehetne.

– Isabelle! Megértelek, de azért néha...

– Mit néházol itt nekem? És miért nem vigyáztál arra a nyavalyás tevére? – tudakoltam keserűen. – Annyira nehéz volt előre látni, hogy a teve megléphet?

– Ritkán szokott előfordulni.

– De előfordul. És ezt meg kellett volna előzni – üvöltöttem a férjem képébe.

Visszajött a nővér egy gyógyszeres tálcával.

– Nem kell nekem semmiféle tablettá. Nem fogom elfojtani a gyászomat. Azt akarom, hogy a gyermek tudja, volt anyja, aki szerette. És most el van keseredve, mert elvesztette!

Ismét görcsös zokogás lett úrrá rajtam.

A nővér bizonytalankodva állt, és kérdő tekintetet vetett Szálímra.

– Hívjon ide egy orvost! – javasolta a férjem.

– Ahogy óhajtja.

Továbbra is nagyon gyenge voltam, és a kitörést követően meg is szédültem, úgyhogy muszáj volt visszafeküdnöm az ágyba.

– Isabelle... – kezdte volna a férjem, de ebben a pillanatban két orvos lépett a szobába.

– Mi történt? – tudakolta az egyikük.

– A feleségem... az idegei...

– Egy ilyen trauma után ez teljesen érthető – szólalt meg a másik orvos. – Nővér! Adjon a madame-nak nyugtatót!

– Már próbáltam. De madame nem óhajtotta.

Az egyik orvos közelebb lépett.

– Madame! Fogadja el a gyógyszert! A saját érdekében.

Ezek nem értenek a szóból! Miért nem beszél itt senki a gyerekemről, aki meghalt. Olyan nehéz megérteni, mekkora veszteség ez egy anya számára? Az a gyerek már élt, bennem, a szívem alatt. A fejemre húztam a paplant.

– Madame! Kérem, vegye be a gyógyszert, mert különben injekciót kell adnunk önnek.

Az orvos hangja csendes volt, de határozott.

– Jól van.

Csak azért egyeztem bele, mert azt akartam, hagyjanak békén. Lenyeltem a tablettát, majd el is aludtam.

Később még néhányszor Szálím fejére olvastam, hogy nem vigyázott eléggé a tevére.

– Hogyhogy nem gondoltál erre, Szálím? Emiatt veszítettük el a gyermekünket. A mi gyereket, ahogy azt magad is hangsúlyoztad.

Ahányszor kiejtettem a „gyermek” szót, lelki szemeim előtt boldog jelenetek bukkantak fel a mi kis családunkról. Jelenetek, amelyeket soha nem lesz módunkban megélni.

A férjem sztoikus nyugalommal viselte hisztériás rohamaimat, aztán egy napon leült az ágyam szélére, kezébe vette a kezemet, és mélyen a szemembe nézve így szólt:

– Isabelle! Értem én, hogy nehéz belenyugodnod abba, ami történt – válogatta meg gondosan a szavait. – De ne feledd, hogy minden olyan hirtelen történt... – Szálím közben a reakcióimat figyelte. – Ezt az egészet nem terveztük meg kellőképpen. Nem hagytál időt arra, hogy felkészüljek bizonyos dolgok megoldására... Aztán amikor történt, ami történt, mindent elkövettem érted és a gyermekünkért is...

– Tehát ez az egész az én hibám? – kérdeztem vissza szemrehányóan.

Rögtön az is az eszembe jutott, hogy elfelejtettem bevenni a fogamzásgátlót, mivel Szálím olyan hirtelen hagyott magamra, tehát a kölcsönös vádaskodások láncolatát a végtelenségig lehetett volna folytatni.

– Most nem arról van szó, hogy egymást vádoljuk – állapította meg Szálím, aki nem először olvasott a gondolataimban. – Azonnal hazajöttem, amint értesültem róla, hogy veszélyben vagy. Nem írtam alá egy sokmillióes szerződést... De most nem ez a lényeg...

Abban a pillanatban, amikor Szálím megemlítette a veszély szót, a fülemben megcsendültek Hamid sejk könnyörtelen szavai: „Visszajövök, és megöllek, te szuka!” Hallottam lépései kemény

dörrenését, miközben halálosan rémülten a könyvtárszobába zárva kucorogtam. Arra is emlékeztem, ahogy később őrjöngve megjelent az embereivel a palotában. És ha Szálím nem tért volna vissza időben... Lehet, hogy a férjem mentette meg az életemet?

Valami változhatott a tekintetemben, mivel Szálím halványan elmosolyodott.

– Isabelle! Én nagyon-nagyon szeretlek téged. Ezt te is tudod, ugye?

Nem mondhattam mást, mivel Szálím többször is bebizonyította a cselekedeteivel, hogy mennyire szeret. Mindig azon fáradozott, hogy mindenáron boldoggá tegyen. Hogyan feledkezhettem el minderről?

– Figyelj ide, Isabelle! Ígérem neked, hogy ehhez hasonló helyzetbe soha többé nem kerülsz. Ha majd egyszer gyereket szeretnél...

Fájdalom hasított belém, ahányszor csak megemlítette a kisbát, ahányszor csak eszembe jutott, mennyi örömet hozhatott volna az életünkbe. De ami a múltat illeti... Vajon Hamid sejk valaha is megengedi, hogy nyugalomban és teljes családban élhessek?

– A bátyád... gyűlöl engem...

– Valójában itt nem személyes ellenszenvről van szó... Ezek családi ügyek, vagyoni kérdések... a származásunkkal kapcsolatosak... Neked is meg kell értened, Isabelle!

Szálím finoman utalt rá, hogy nekem sem felhőtlen a viszonyom a szüleimmel. Nem volt ez könnyű beszélgetés. De sok mindenre rányitotta a szememet.

– Mit tehetünk... mit tehetsz? – kérdeztem.

– Szót kell értenem a bátyámmal. Azaz... le kell mondanom a vagyon egy részéről. És meg kell ígérnem, hogy a gyerekeink nem keverednek bele a nagy pénzügyi bonyodalmakba.

– De mi a biztosíték arra, hogy ez elegendő lesz?

– Ezt bízd rám, Isabelle! – fogta meg Szálím a vállamat. – Azért beszélek most veled mindenről, mert nem akarom, hogy ilyen rettenetesen szenvedj. Nekem is nagyon nehéz a helyzetem, de hinnünk kell benne, hogy ketten együtt túljutunk ezen is... és boldog család leszünk... teljes család.

Hozzábújtam, megöleltem, erősen bízva benne, hogy minden úgy történik majd, ahogy mondja. Innentől fogva nem hibáztattam Szálimot azért, hogy elvesztettük az első gyermekünket.

Egy napon váratlan vendégek jelentek meg a kórházban.

– Madame! A barátnői érkeztek látogatóba. A recepción vannak. Azt kérdezik, hogy madame fogadja-e őket – jelentette az egyik ápolónő.

A barátnőim? Meglepődtem. Nekem itt nincs barátnóm. Talán Sandra és Kate lehet... De velük már olyan régen beszéltem.

– Hogyne, engedje be őket – válaszoltam.

Pár perc múlva megjelent Mona és Fariza a muszlim körből.

– Isabelle! – rohantak oda hozzám, és megpusztilgáltak. Két oldalról, ahogy itt szokás.

– Szervusztok! Úgy örülök, hogy látlak benneteket!

Valóban nagyon örültem nekik, mivel Szálimon kívül senki sem látogatott.

– Hogy érzed magad? – kérdezte aggódva Mona.

– Köszönöm, jól. Azaz... úgy, ahogy érezheti magát az ember azután, hogy... – éreztem, hogy összeszorul a torkom, ha csak eszembe jut a homokban növekvő vérvörös folt.

– Igen, értem – felelte megértően Mona. – Nagyon sajnálom.

– Együttérzésem – csatlakozott hozzá Fariza.

Egy szót sem tudtam kipróbálni magamból, mert csak az egyre szélesedő vörös foltot láttam. Áldozat lett a gyermekem, a sivatag oltárán hozott áldozat.

Mona és Fariza egymásra pillantott, megfelelő vigasztaló szavakat kerestek.

– Tudom, mit érzel – szólalt meg elsőként Mona.

– Azt senki sem tudhatja – feleltem automatikusan.

– De igen. Pár éve én is elvesztettem a gyermekemet – ismerte be Mona.

Sosem gondoltam volna, hogy Monát efféle szerencsétlenség érte. Amikor a muszlim egyesület rendezvényien találkoztunk, mindig igazi energiabombaként viselkedett, én pedig úgy gondoltam, ha egy anya elveszti a gyermekét, soha többé nem tapasztalja meg, mi a vidámság.

– És... hogy tudtál továbblépni?

– Mi hiszünk benne, hogy a gyermekek rögtön a paradicsomba kerülnek – magyarázta.

– „A paradicsom gyermekei”, így szoktuk nevezni őket – fűzte hozzá Fariza.

– Valamelyik paradicsomi folyóban fürdőznek.

– És várják az anyukájukat.

– Hisszük, hogy a gyermek révén az édesanyja is a paradicsomba kerül.

– Az egyik muszlim tudósunk támogatni szeretne volna az anyákat az ilyen fájdalmas veszteség után, ezért terjeszteni kezdett egy kis kártyát, rajta gyermekírással az alábbi szöveg állt: „Mama! Várlak a paradicsomban!”

A nők egymás szavába vágva beszéltek, az arcomon pedig folytak a könnyek. Mindez olyan szomorú volt, másrészt vigasztalást kínált. Elsősorban az, hogy Mona és Fariza úgy beszélt a halott gyermekemről, mint aki valaha élt. Ráadásul olyan meggyőzően meséltek a gyermekek paradicsomáról... Tehát a gyermekem boldog.

– Isabelle! Minden embernek vannak az életben nehéz pillanatai. Ez afféle próba. Ilyenkor türelmesnek és erősnek kell lennünk. Amiért később földöntúli jutalom vár ránk – magyarázta Fariza.

– Hoztam neked egy kis apróságot – nyújtott felém Mona egy kis dobozt.

– Nekem hoztad? – csodálkoztam, mivel már hosszú ideje csak a férjemtől kaptam ajándékokat. Nagyon kedves gesztus volt Monától. – Köszönöm.

Kinyitottam a dobozt: nagy, kerek medál volt benne. A közepébe szívet gravíroztak, amelyben két kis lábfej látszott, alul pedig egy felirat: Always in my heart. Nagyon megható ajándék volt, ráadásul úgy értelmeztem, hogy áttételes módon engedélyt kaptam a gyászom megélésére.

– Én pedig egy láncot hoztam neked – nyújtotta át Fariza a következő dobozkat.

– Köszönöm – szóltam meghatottan.

A medált fölakasztottam a láncra, majd a láncot a nyakamba tettem. Különös érzés volt – mintha a gyermekem a közelemben

lenne, és ha nem is látom, tudom, hogy jó helyre került. Váratlanul megkönnyebbültem.

– Köszönöm – hálálkodtam még egyszer meghiúsítottan.

– Nincs mit. Kölsönösen támogatnunk kell egymást – lelkesedett Mona.

Kézbe vettem a medált, forgattam az ujjaim között.

– Hogyan találtatok meg? – tudakoltam.

– Egy ideje nem jelentél meg a találkozókön, úgyhogy érdeklődni kezdtünk, mi van veled – Mona a kezemet nézte, ahogy a medállal játszadozom. – Egyszer megadtad az otthoni számodat. Nem emlékszel?

– Ó, igen, persze.

Azért adtam meg a számomat, mert szerettem volna híreket kapni az érdekes találkozókról, előadásokról.

– Mona felhívta a számot, és a személyzettől megtudta, hogy kórházban vagy. És azt is, hogy miért.

– Mivel én is elvesztettem a második gyermekemet, pontosan tudtam, milyen traumán estél át.

Mona szavaiból megértés csengett.

– Még egyszer köszönök nektek mindent. Nagyon jó, hogy eljöttetek.

Hálás voltam új barátnőimnek, hogy ebben a nehéz helyzetben nem feledkeztek meg rólam.

– Ha szeretnéd, máskor is benézünk – vetette fel Mona.

– Jó, nagyon örülnék neki.

– Remek. Akkor hamarosan jelentkezünk.

– Köszönöm. Nagyon hálás vagyok nektek.

A két nő kedvessége sokat javított a hangulatomon.

– Nincs miért – Fariza pusztit nyomott az arcomra.

– Örömmel jövünk legközelebb – ölelt meg szívélyesen Mona.

– Ne feledd, Isabelle, a nehéz idők próbatételt jelentenek. Ahogy a Korán mondja: „Akik a paradicsom örökébe lépnek, ők benne halhatatlanok.”^[18] Legyen a szívedben bizalom és remény. Hamarosan látjuk egymást.

– Köszönöm, és viszontlátásra!

– Viszontlátásra.

Sokat tanultam ebből a látogatásból. A gyermekemet Mona és Fariza szavainak köszönhetően most sokkal inkább magam

mellett éreztem. Nem esett nehezemre elképzelni, milyen lehet, amikor a paradicsomban vidáman tapicskol a folyó vizében. Ez a látomás balsamot jelentett fájó szívemre. Keztem hinni benne, hogy egyszer majd eljön a nap, amikor találkozom az én kisbabámmal, és szeretettel anyaságra vágyó keblemre vonhatom.

Mona és Fariza többször is meglátogatott a kórházban. Elmesélték, mi történik a muszlim egyesületben, és az iszlámmal kapcsolatos könyveket hoztak. A könyveket érdeklődéssel forgattam, mivel szerettem volna többet tudni erről a vallásról. Az asszonyok büszkén mutogatták azokat a részleteket, amelyekre hivatkozva az európai kutatók kiemelték Mohamed próféta kivételes voltát.

– Nézd, mit írt róla Mircea Eliade vallás- és kultúrtörténész, esszéista és író – mutatott rá Mona egy adott szövegrészletre.

„A Próféta politikai zsenialitása nem maradt el vallási zsenialitásától”^{19} – olvastam.

– És nézd meg, mit emelt ki Michael H. Hart *The 100. A Ranking of the Most Influential Persons in History* című művében^{20} – büszkélkedett Fariza.

Michael H. Hart összeállította azoknak az embereknek a listáját, akik véleménye szerint a legjelentősebb hatást gyakorolták a világtörténelmi eseményekre, és az első helyen Mohamed prófétát említette, mint aki mind egyházi, mind világi területen a legnagyobb sikert érte el.

Valóban csodálatra méltó volt, hogy a beduin törzsekből kiállított kis seregek száz év alatt India határától az Atlanti-óceán partjáig hatalmas területeket hódítottak meg. Mohamed nemcsak próféta volt, nemcsak az iszlám megteremtője, hanem társadalmi és politikai reformer, jogalkotó is, ám elsősorban az arab–muszlim állam megalapozója. Az ő elhivatottságának köszönhetően sikerült egyetlen politikai szervezetben egyesíteni az Arab-félszigeten elszórtan élő, egymással harcban álló beduin törzseket. Ebből a szervezetből nőtt ki a későbbiekben az Omajjád Kalifátus, melynek a fővárosa Damaszkusz volt, majd ezt követte az Abbászida Kalifátus, Bagdad fővárossal.

Szálimnak nagyon tetszett, hogy sokat olvasok az iszlámról, és az volt a benyomásom, hogy emiatt még jobban tisztel.

Számomra ez vigaszt nyújtott a tragikus eseményeket követően. Megtudtam, hogy a muszlimok Mohamed prófétát az utolsó nagy próféták közé sorolják, többek között Ádámmal, Ábrahámmal, Mózással, Dáviddal, Keresztelő Szent Jánossal és Jézussal egyetemben. Gábrriel arkangyal 610-ben mutatta meg neki a Korán első sorait. A Próféta 612-ben megkezdte a tanítást, és az egyetlen Istenbe, Allahba vetett hitet hirdette. A becslések szerint jelenleg egymilliárdhatszázézer muszlim él a Földön – a teljes népesség több mint húsz százaléka. 2050-re ez az arány várhatóan eléri majd a 30 százalékot, és közel azonos lesz a világon élő keresztények számával, majd 2070-re meg is haladja azt.

Mona és Fariza gyakran meglátogatott, én pedig éltem a lehetőséggel, és kérdésekkel bombáztam őket. Nagyon érdekelt például, hogy a muszlimok miképpen képzelik el a paradicsomot. Szerintem ez azért foglalkoztatott annyira, mert folyton a meg nem született gyermekek túlvilága járt az eszemben.

– A paradicsom arab neve *dzsanna*, ami szó szerint 'kert'-et jelent – Mona mindig lelkesen válaszolt a hittel kapcsolatos kérdéseimre. – Jó cselekedeteiért, imáiért, hitéért bármelyik férfi vagy nő bekerülhet a paradicsomba. A Korán erről egyértelműen fogalmaz.

– A *dzsanna* csodálatos hely – vette fel a beszélgetés fonalát Fariza. – Egy paradicsomi kert, tele folyókkal, amelyekben kristálytiszta víz csobog, tejfel-mézzel folyó Kánaán. Azok, akik kiérdemelték, a folyók mentén, hatalmas lótuszlevelek árnyékában pihennek. A fekhelyeket arannyal hímzett, drágakövekkel kirakott brokátleplek díszítik. Örökifjú szüzek, *hurik* szolgálják ki őket, továbbá örökifjú fiatalemberek, akik gyümölcsrel és mennyei finomságú borral kínálják őket.

– Éppen ezt akartam kérdezni... Már annyit hallottam a *hurik*ról... De mi a helyzet a férfiak feleségeivel? Mert valahol azt olvastam, hogy az asszonyok az urukkal együtt vannak a paradicsomban.

– Igen, így van – helyeselt Fariza. – A nők az urukkal együtt kerülnek a paradicsomba.

– És ha valaki elválik, vagy megözvegyül, és ismét férjhez megy?

– A legutolsó férjével együtt kerül a paradicsomba. Ismerek olyan házaspárokat, akik nagyon szeretik egymást, és a feleség megígérte a férjének, hogy amennyiben az ura hal meg elsőként, ő nem megy férjhez még egyszer, mivel mindketten együtt szeretnének lenni nemcsak a földön, hanem a paradicsomban is.

– Milyen szép... És ha egy nő a földi élete során soha nem ment férjhez?

– Akkor a paradicsomban jobb férj jut neki, mint akihez esetleg hozzámehetett volna a földi élete során.

Később megismerkedtem egy nővel, akinek nagyon pontos elképzelései voltak arra nézve, milyen férjjel szeretne találkozni a paradicsomban: legyen magas, jó felépítésű, fess és feltétlenül sötét bőrű. Nagyon erősen hitt is benne, hogy ilyen férj jut neki.

– De mi a helyzet a *hurikkal*? – faggattam tovább, mivel képtelenségnek tartottam, hogy osztozzak valakivel a szeretett férfin. – Nem féltékenyek a feleségek a *hurikra*?

– A paradicsomról beszélünk... – jegyezte meg Fariza. – Ott nincs féltékenység, sem más gonosz érzélem, minden csupa öröm. Hangsúlyoznám azt is, hogy a földi asszonyok a paradicsomban sokkal szebbek lesznek, és a társadalmi helyzetük is magasabb lesz, mint a *huriké*, akik csak szolgálólányok.

– Vannak, akik úgy vélekednek, hogy a paradicsom érzéki leírását allegóriaként kell értelmezni – kapcsolódott bele ismét a beszélgetésbe Mona. – A paradicsom az örök boldogság helyszíne, amit mi el sem tudunk képzelni. Mindent, amire az ember vágyik, azt ott megkapja a lehető legjobb és legtökéletesebb formában, úgy, ahogy az le van írva a Koránban: „Az Éden kertjeibe térnek be, mely alatt folyók futnak, és benne nékik, mit akarnak. Ekképpen jutalmazza Allah az őrizkedőket.”^[21]

A barátnőimmal folytatott beszélgetések sokat segítettek abban, hogy enyhüljön a fájdalom, amit a gyermekem elvesztése miatt éreztem. Hálás voltam, hogy mellettem álltak a legnehezebb pillanatokban.

Visszatértem a palotába, de az ott uralkodó luxus nyomasztóan hatott. A sivatagi élet egyszerűsége után sok minden szükségtelennek, feleslegesnek tűnt. Még mindig nem

tértem magamhoz a vetélés kiváltotta sokkból, gyakran lett úrrá rajtam a melankólia, sokszor elmerengtem. Ilyenkor a szokásosnál is nagyobb távolságtartással szemléltem az engem körülvevő mérhetetlen gazdagságot, ez az érzés tükröződik a később született *Perzsa féltékenység* című regényemben. Hiszen a pénzért, a családi vagyonért folytatott harc volt a fő oka az első gyermekem elvesztésének. Amennyiben az ember gondolatai az anyagi javak körül forognak, könnyen beleesik a vagyon gyarapításának csapdájába, miközben szem elől téveszti az élet fontos értékeit.

* * *

Egyik este a kertben ültem a csobogó szökőkút mellett, és a drámai eseményeken töprengtem, amelyek kitörölhetetlen nyomot hagytak a lelkemben. Megérintett a halál. Elvesztettem az első gyermekemet. Megismertem a kenyér és víz szakrális értékét. Ráébredtem az élet törékeny voltára. A sivatag mágikus ereje, a sivatagra boruló határtalan ég kreatív energiát szabadított fel bennem, amely már régóta utat keresett magának. Írni kezdtem.

Először csak feljegyzéseket vetettem papírra. Az első jegyzetem egy 11 éves jemeni kislány drámai vallomása volt. A kislány elmenekült otthonról a szülei által megszervezett házasság terve miatt, amely egy felnőtt férfihoz kényszerítette volna. Leginkább hatalmas szeme, szomorú, könnyes tekintete ragadott meg, és a szavai, amelyek korához képest rendkívül érettek voltak. Rögtön az interjú elején köszönetet mondott az újságíróknak, hogy foglalkoznak a sorsával. A gyermek hangja tudatosította bennem, mennyire fontos az efféle drámák nyilvánosságra hozatala.

„Elszöktem a szüleim házából. Képtelen vagyok tovább velük élni. Hol van a gyermekkor ártatlansága? Mi rosszat tettek a gyerekek? Miért akarják a lányokat ily módon férjhez adni a szüleik? Én megoldottam a saját problémámat, de hány ártatlan gyermek lehet, aki képtelen erre? Meghalhatnak, öngyilkosságot követhetnek el, tehetnek akármit, ami csak az eszükbe jut. Gyerekekről van szó. Mit tudnak a gyerekek? Nincs idejük, hogy

tanuljanak vagy bármi mást tegyenek. De ez nem az ő hibájuk. Nem én vagyok egyedül ilyen helyzetben. Ez bármelyik gyermekkel előfordulhat. Nagyon sok ilyen eset van. Akadtak gyermekek, akik a tengerbe vetették magukat és meghaltak. Ártatlan gyerekek. Megszöktem otthonról, de az nem volt igazi otthon. Miért nincs a szüleimben semmiféle együttérzés? Semmiféle életem nem lenne, nem tanulhatnék. Miféle gyermeknevelés ez? Inkább meghalok, de nem megyek férjhez. A szüleim azzal fenyegettek, ha megszököm, megölnék. Milyen emberek azok, akik így ijesztgetik a gyermeküket? Boldoggá teszi őket, ha akaratom ellenére férjhez adnak? Jó, adjatok férjhez, de akkor megölöm magamat. A szülők megölik az álmainkat, mindent megölnék bennünk. És nem marad semmi. Ez nem nevelés, ez egy krimi. A nagynéném tizennégy éves volt, amikor férjhez kényszerítették. Egy évet bírt ki a férjével. Aztán leöntötte magát benzinnel, és tűzhalált halt. A férje alkoholista volt, fémlánccal verte. Ettől lesztek boldogok, ha férjhez adtok engem? Anya! Te és a családom! Higgyetek nekem, amikor azt mondom, elegendem van. Minden álmomat tönkretettétek.”

Nem maradhattam közömbös egy ilyen megrázó gyermeki vallomással szemben. A kislány a családja ellen fordult, s ez az életébe kerülhetett, ugyanis a becsületgyilkosság fenyegette.

Jemenben megessik, hogy kilencéves kislányt adnak férjhez. A statisztikai adatok szerint a tizenöt éves kislányok tíz százaléka már férjes asszony. Tizennyolc éves korban ez az arány harminc százalék. A nemzetközi statisztikák még döbbenetesebbek. Évről évre tizenötmillió kislányt adnak férjhez a tizennyolcadik életéve betöltése előtt. Ez minden egyes percben huszonnyolc kiskorú menyasszonyt jelent. Két másodpercenként egyet. És mindegyiknek megvan a maga tragikus története.

Szaúd-Arábiában hivatalosan nincs meghatározva a házasságra lépéshez szükséges legkisebb életkor, így ismerünk olyan eseteket, amikor nyolcéves kislányt adtak hozzá hatvan év feletti férfihoz. Ritkán történik meg, hogy a kislánynak sikerül kiharcolnia a válást, mint ahogy ez egy tizenkét éves kislány esetében történt, akit tizenegy évesen hozzáadtak egy nyolcvanéves öregemberhez. A házasságot a kislány apja erőltette. A vőlegény az unokatestvére volt, a nászajándék

huszonháromezer dollárt tett ki. A házasság megkötött, és a férj élt is a jogaival. A botrány akkor robbant ki Szaúd-Arábiában, amikor az *Al-Rijad* című lap nyilvánosságra hozta, hogy a kislány az egyik újságírójuknak könyörgött, hogy mentse meg. A kislány anyja a bírósághoz fordult, kérelmezte a házasság érvénytelenítését és annak kimondását, hogy a kislányt megerőszakolták. A tárgyalás előtt nem sokkal azonban az anya váratlanul visszavonta a keresetét. A kislány is kijelentette, hogy a házasság az ő beleegyezésével kötött meg. Mindez bizonyára a család nyomására alakult így. Mivel azonban az ügyel nemcsak a helyi, hanem a nemzetközi média is foglalkozni kezdett, a kislányt végül elválasztották a férjétől.

Egy másik, ehhez hasonlóan széles körben kommentált esemény egy tizenöt éves kislány lakodalma volt egy kilencvenéves férfival. A nagyon szegény családból származó kislány azt vallotta, hogy valóban beleegyezett a házasságba, mert így szeretett volna segíteni nyomorgó szülein és tizenkét testvérén. A nászajándék tizenhét és fél ezer dollárt tett ki. Amikor azonban a nászéjszakán a férfi közeledni próbált a kislányhoz, ő annyira megijedt, hogy bemenekült egy szobába, és magára zárta az ajtót. Két nappal később sikerült hazajutnia a családjához. A férj követelte a felesége kiadatását, mivel álláspontja szerint a nászajándék átadása a házasságot törvényessé tette. A vita több hónapig húzódott, a férfi azt követelte, hogy vagy adják ki a kislányt, vagy adják vissza a pénzt. Az ügy nagy visszhangot váltott ki, a közösségi média tele volt felháborodott kommentekkel. Rengetegen elítélték a kislány férjhez adását egy olyan férfihoz, aki a dédapja lehetett volna. Sokan a megállapodást gyermekkereskedelemnek vagy leplezett prostitúciónak nevezték. A szaúdi aktivista nők beavatkozást követeltek a hatóságoktól, és meg akarták menteni a kislányt a tragédiától. Egy pszichológus is megszólalt a vitában, aki azt hangoztatta, hogy a kényszerházasságokban a kislányokat durván kihasználják, erőszakoskodnak velük, ami könnyen vezethet öngyilkossághoz, amennyiben nem kapnak időben segítséget. A Twitteren is számos bejegyzés született a témában, a kommentelők nevén nevezték a dolgot: „Ezt a kislányt továbbra is árúnak tartják. Az apa lélektelenül eladta a lányát.

Egy lányt pénzért, hatalomért, társadalmi státusért cserébe meg lehet vásárolni. És mindez beteges vágyak kielégítése érdekében történik. Feketénfehéren le kellene írni, hogy a kilencvenéves férfi megvette a lányt.” Még a régióban megjelenő arab kiadványok is így fogalmaztak: „Házasság vagy erőszak?” A nagy nyilvánosságnak köszönhetően a férfi végül beleegyezett abba, hogy aláírja a válási papírokat. Ekkor azonban az is kiderült, hogy az öregember nem először vásárolt magának kamasz lányt. Másfél évvel korábban elvett egy tizenöt éves jemeni lányt, aki egy hónapnyi együttélést követően a falu vezetőségénél keresett menedéket.

Sajnos a milliányi (!) kislány házassága nem mindig végződik az aktus érvénytelenítésével. Nem mindig sikerül megelőzni a katasztrófa bekövetkezését. A házasságok egy része döbbenetes tragédiába torkollik.

Jemenben meghalt egy tizenkét éves feleség. Megállíthatatlan vérzés lett úrrá rajta, miután három napig vajúdott, hogy világra hozza halott magzatát. Az apja tizenegy éves korában adta férjhez egy huszonnégy éves férfihoz, aki Szaúd-Arábiában dolgozott mezőgazdasági munkásként.

Egy tizenhárom éves jemeni kislány belehalt a nemi szervein keletkezett sérülésekbe és az erős vérzésbe. Mindez négy nappal azt követően történt, hogy sor került a megrendezett házasságára egy huszonnégy éves fiatalemberrel. A férfi két nappal az esküvő után megjelent egy magánklinikán a legyengült feleségével, és azt kérte, hogy szakítsák fel a lány szűzhártyáját. Az orvosok megtagadták a művelet elvégzését, arra hivatkozva, hogy ez illegális. A férfi ezt követően a kórház gyógyszerárába ment, ahol nyugtatót vagy altatót szeretett volna vásárolni. Amikor ezt megtagadták, a szexuális aktivitását fokozó szert vásárolt. Három nappal később a férfi ismét megjelent beteg feleségével, akinél vizelet-visszatartási nehézséget, fertőzést, a nemi szervek sérülését állapították meg. Miután megkapta a szükséges orvosi ellátást, a férjével együtt hazaküldték. Másnap a kislány meghalt.

Megrázó annak a nyolcéves jemeni kislánynak a története is, aki belső vérzés következtében halt meg a nászéjszakáján. A férje ötször annyi idős volt, mint ő.

Előfordul, hogy a férfiak megígérik, várnak a házasság elhálásával a kislány nemi éréséig. Ez azonban nem mindig valósul meg, a gyerekek sérült nemi szervekkel, számos fertőzéssel kerülnek kórházba, és a belső vérzések következtében gyakran meg is halnak.

A veszélyben lévő gyermekek néha önállóan is megpróbálnak segítségért folyamodni. Egy tízéves szaúdi kislányt az apja egy nyolcvanéves férfihoz adott hozzá. Az elkeseredett kislány a nagynénjéhez menekült, akinél tíz napra menedékre is lelt. Ezt követően megjelent az apja, és visszavitte az öregemberhez, aki a kislány törvényes férjének tekintette magát.

Szaúd-Arábiában – a becslések szerint – évente több ezer kislányt adnak férjhez. A nemzetközi szervezetek már többször is rámutattak, hogy az ilyen házasságok katasztrofális hatást gyakorolnak a gyermekek egészségére. A nemi szerveik még fejletlenek, a kislányok nem rendelkeznek megfelelő ismeretekkel, és mentálisan sincsenek felkészülve a nemi élet megkezdésére. A kamaszok sem érettek még az anyaságra, sem lelkileg, sem testileg, így nagyobb az esetleges komplikációk kockázata mind a terhesség, mind a szülés idején. A egészségügyi szövődmények halálhoz is vezethetnek.

A hazai és nemzetközi kritika hatására a szaúd-arábiai igazságügyi minisztérium megkísérelte, hogy a házasságkötések előtt érvényesítsen a feleket illetően egy minimális korhatárt. Kutatási eredményeket terjesztett a hittudósok elé, hogy felhívják a figyelmüket, milyen negatív következményekkel járhat a kiskorúak házassága, és *fatvát*^[22] kért e fontos ügyben. A minisztérium a kislányok esetében a tizenöt éves minimális korhatárt szerette volna elérni.

A nagy szaúd-arábiai mufti, a legnagyobb egyházügyi tekintély azonban kimondta, hogy nincs abban semmi rossz, ha tizenöt évnél fiatalabb kislányok férjhez mennek, és elutasította a kérdés megvitatását. Az aktivisták reménye szertefoszlott, a családok továbbra is férjhez adhatják kislányaikat akár idős férfiakhoz is.

Nap mint nap, látván a közel-keleti élet szépségét és visszásságait, vegyes érzelmek lesznek rajtam úrrá. Egyrészt rendkívüli szívéllyességgel találkoztam muszlim barátnőim részéről, akik szenvedélyesen gyakorolják a vallásukat, és úgy vélekednek, hogy ez az egyetlen út, amely elvezeti őket a belső nyugalomhoz és boldogsághoz. Mindig szívesen járok a muszlim egyesületbe, mert rengeteg újat tudok meg a vallásról, a szokásokról és annak a régióknak a kultúrájáról, ahol lakom. A kör által szervezett tanfolyamon megismerkedtem az arab nyelv alapjaival, és meggyőződhettem róla, milyen szép nyelv.

Másrészt számos olyan jelenséggel szembesültem, amelyek megráztak, és amelyek mellett képtelen voltam közömbösen elmenni. Úgy vélem, még mindig keveset beszélnek és keveset írnak a becsületgyilkosságokról, a házasságba kényszerített kislányokról. Pedig sok millió gyermek és nő érintett e tragédiákban.

Nagyon megrázott Lidka története, hiszen a honfitársam volt. Egy napon a muszlim körben odalépett hozzám egy angol nő.

– Te ugye lengyel vagy, Isabelle?

– Igen.

– Képzeld, nekem évek óta van egy lengyel barátnőm.

– Valóban? És hogy hívják?

– Joanna.

– Szívesen megismerkednék vele.

Az Emírségekben egyetlen lengyel lánnyal sem találkoztam, úgyhogy arra gondoltam, jó lenne valakivel végre az anyanyelvemen beszélgetni.

– Csakhogy ő nem itt lakik.

– Hanem hol?

– Kuvaitban.

– Sajnálom.

– De gyakran jön az Emírségekbe. Ha majd itt lesz, szólok neked.

– Remek. Kíváncsi vagyok, milyen az élet Kuvaitban.

– Úgy vélem, neki jó sora van, de hallottam, hogy egy barátnőjének, Lidkának rettenetesen alakult az élete.

– Igen? Mi történt vele?

– Elmesélem!

Angelika belevágott Lidka sokkoló történetébe, aki a szerelméért kis híján az életével fizetett.

Angelika mesélt, én pedig arra gondoltam, ezt mindenképpen érdemes megírni. Akkoriban a mindennapokból merítő feljegyzések mellett írtam már pár elbeszélést is. Lidka története volt annyira érdekes, hogy úgy döntöttem, megírom az első regényemet.

Komoly motivációt jelentett számomra, hogy a nehézségek, amelyekkel Lidka a szíriai férfival kötött házasságában szembesült, számos más nőnek is gondot okoznak, akik úgy döntenek, házasságra lépnek egy más vallású, más kultúrában szocializálódott férfival. Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha azok, akik így döntenek, tudatában volnának annak, miféle nehézségekkel találkozhatnak a kapcsolatukban.

A regénnyel kapcsolatos munkálkodás sok örömet okozott nekem. A könyvtárszobában dolgoztam, kedves könyveim, a jól ismert hősök által körülvéve. Egyik este bejött a könyvtárszobába Szálím.

– Mit csinálsz?

Meglepetten pillantottam fel a monitorról.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, mit csinálsz.

Nem tudtam, mit válaszolhatnék. Nem voltam benne biztos, bevallhatom-e Szálímnak, hogy regényt írok, mivel rákérdezhetne, hogy mi a témája. Nem tudtam, mennyire tetszene neki, ha kiderülne, hogy az arab világ titkainak feltárásával foglalkozom.

– Á... csak jegyzetelek...

– De mit? – kíváncsiskodott Szálím.

– A muszlin körben voltam, és Teresa doktornő érdekes előadást tartott.

– Miről?

– Hát... – hirtelen semmi sem jutott az eszembe, mivel a muszlim klub utolsó találkozója kifejezetten társasági jellegű volt, előadás nélkül.

– Írsz, de nem tudod, miről?

– De igen... – most már egyáltalán nem tudtam, mit mondjak.

– Csak nem író nő akarsz lenni?

Irtózatosszív dobogás jött rám, bár Szálím könnyedén odavetett mondata inkább csak tréfának tűnt.

– Csak a szexről ne írj! – fűzte még hozzá a férjem, és ebben a pillanatban megszólalt a telefonja. – Elnézést! – szólt Szálím, és kiment a szobából.

Kényelmesebben elhelyezkedtem a bőrfotelben. Hosszú ideig nem tudtam megnyugodni. Szálím könnyedén, félig-meddig viccesen odavetett megjegyzése világosan utalt arra, amit magam is sejtettem: ha a férjem tudná, hogy írok, biztosan ellenőrizni és befolyásolni szeretné a szöveget. Semmi olyasmit nem írhatnék, ami nem megy át ezen a cenzúrán. Az arab világban túl sok mindent tartanak tabutémának. Én viszont, ha meg akarom őrizni alkotói szabadságomat, nem engedhetem meg, hogy beavatkozzon a művembe. Alig kaptam levegőt. A vízért nyúltam, s egy szuszra megittam egy egész pohárral. Nagy levegőt vettem. Egyben már biztos voltam. Titokban kell írnom. Csak akkor lesz lehetőségem arra, hogy mindent leírjak, amit csak akarok.

Kikapcsoltam a laptopot, távoztam a könyvtárszobából, lementem a földszintre, majd ki a kertbe. Lehunytam a szememet és hallgattam a szökőkút csobogását. *Szálím mostanság is sokat utazgat, gondoltam magamban. Ha elmegy, szabadabban írhatok. Amikor pedig otthon lesz, nem fog különösebben csodálkozni azon, hogy sok időt töltök a könyvtárszobában, hiszen ez korábban is így volt. A nap egy részét amúgy is házon kívül tölti, akkor is írhatok. Igen, ez a megoldás.*

Örültem, hogy nem kell lemondanom az írásról. Amikor beléptem a szalonba, Szálím rám csodálkozott:

- Mitől vagy ilyen sugárzóan boldog, Isabelle?
- Szép idő van odakint. Nem járunk egyet?
- De, szívesen.

Kimentünk a szép, nagy, gondozott kertbe. A sivatagi élményeket követően minden virág, minden fűszál, minden zöld levél maga volt szememben a természet csodája. A sivatag „előtte” és „utána” időszakra osztotta az időnket. Új szokásaink lettek: együtt sétáltunk a palota kertjében. Néha nem szóltunk

egy szót sem, meg-megálltunk, és némán csodáltuk a minket körülölelő világ szépségét. Néha beszélgettünk, nem is keveset, mintha a szavak özönével szerettük volna elfedni a nehezen kibírható éhség, szomjúság és a homokban növekvő vörös folt emlékét.

Egy napon Szálím közölte, hogy elutazik három napra hivatalos ügyben.

- Hová?
- Kuvaitba.
- Kuvaitba? – kérdeztem vissza érdeklődve.
- Igen.
- Veled tarthatok?
- Ha van kedved, igen.
- Remek. Köszönöm szépen.

Megörültem, mert szerettem volna látni azokat a helyeket, ahol Lidka élt. Joanna telefonszámát is elkértem Angelikától, mert fel akartam hívni, hogy megismerkedjünk.

Szálímot Kuvaitban lefoglalták az üzleti megbeszélések, én pedig Lidka nyomában jártam az országot. Megnéztem a kollégiumot, ahol egy évig lakott. A magas, súlyos kapu az órrel pontosan úgy festett, akár egy börtön. A Sultan Center modern bevásárlóközpont volt, innen jött ki Lidka, a kezében egy kisbabával, itt találta magát a terroristák lövöldözésének kellős közepén. A mesterséges tó táncoló víznyalábjai fontos háttérrel nyújtottak Lidka és Joanna telefonbeszélgetéseihez. Egyszer felhívtam a számot, amit Angelika adott meg, de a szolgálólány azt mondta, hogy asszonya nem tartózkodik az országban.

Felkerestem a Le Notre nevű előkelő éttermet, ahol Lidka beavatta Áskát a családi problémáiba. Felkerestem az arany *sukot* is, ahová Lidka nagy nehézségek közepette jutott el, hogy eladjon pár ékszert, s élelmiszert vásároljon kimerült kisfiának. Megnéztem a híres kuvaiti tornyokat, a város szimbólumait. Végig velem volt két testőr a férjem kíséretéből, akik egy spillanatra sem engedték, hogy szabadon mozogjak az idegen országban.

Este találkoztam Szálímmal, és elmentünk vacsorázni az előkelő Al-Boom étterembe, amely a Perzsa-öböl partján ringatózó régi, fából készült hajón kapott helyet. Ugyanaz az

étterem volt, ahol Hasszán, Lidka szerelme megpróbálta őt rábeszélni a házasságra.

- Hogy telt a napod? – kérdezte Szálím.
- Jól. És neked?
- Nekem is jól.
- Sikeresek voltak a megbeszélések?
- Köszönöm, igen. Mit rendeljek neked?
- Nem is tudom... Mit ajánlanál?
- Jó a sztékjük, a tenger gyümölcsei...
- Legyen tenger gyümölcsei.
- Jól van.

Szálím odaintette a pincért, és megrendelte a vacsorát.

Vacsora után sétára indultunk a Perzsa-öböl partján.

- Hogy tetszik Kuvait? – érdeklődött Szálím.
- Szép ország, bár kicsi.
- Láttál valami érdekeset?
- Igen, a tornyokat. A Le Notre-ban ebédeltem, kiváló a francia konyhája.

– Örülök, hogy meg vagy elégedve az úttal.

Kis esti szél támadt a tenger felől. A készülő regényre gondoltam, és megfogalmazódott bennem a címe: *Perzsa szerelem*. Elmosolyodtam magamban, és arra gondoltam, mennyi munka vár rám, ha visszatérünk a palotába.

Amikor leírtam első regényem utolsó szavait, határtalan öröm lett úrrá rajtam. Szerettem volna valakivel megosztani ezt az örömet, de senki sem tudott róla, hogy írok. Eszembe jutottak a szüleim. Sokáig semmit sem hallottam róluk, de talán most van itt az ideje, hogy rendbe tegyük a kapcsolatunkat.

Tárcsáztam anyám számát.

- Halló! – a hangja, mint mindig, most is ridegen csengett.
- Szia, anya!
- Ki beszél?

Megmerevedtem. Fogalmam sem volt róla, hogy nem ismer-e meg, vagy csak nem hallotta meg az „anya” szót. De az is lehet, hogy pontosan tudja, kivel beszél, és így akarja az értésemre adni, hogy már nem tekint a lányának.

- Én vagyok az. Isabelle.
- Hazajössz? – kérdezte ridegen.

– Nem, csak... – szerettem volna elmesélni, mennyi fontos dolog történt velem az utóbbi időben. És az élet olyan kiszámíthatatlan, olyan rövid.

– Ha nem jössz haza, ne is hívj! – ezzel letette a kagylót.

Ennyi történt. Nem kérdezte, mi van velem, hogy alakul az életem, vannak-e gyerekeim és így neki unokái. Semmit sem kérdezett. Vajon akkor szeretünk valakit, ha az olyan, mint amilyennek mi szeretnénk látni, vagy akkor szeretünk valakit igazán, ha olyannak fogadjuk el, amilyen?

Mindenre kiterjedő paráznaság

Elkészült a regény! Hihetetlenül elégedett voltam. A lelkem mélyén reménykedtem abban, hogy egyszer majd sikerül kiadnom, de ezt a vágyamat még magamnak sem mertem bevallani. Nézegettem a könyvtárszobában található könyvek borítóját, és szinte elállt a lélegzetem a gondolattól, hogy egyszer talán az én könyvem is ott állhat majd közöttük. De mi lehetne a következő lépés annak érdekében, hogy a vágyamat valóra váltsam?

Továbbra is jártam a muszlim körbe, érdeklődéssel hallgattam az előadásokat, amelyek különböző egzisztenciális kérdésekkel foglalkoztak az iszlám szemszögéből nézve. Egy napon Teresa doktornő említette a homoszexualitás kérdését, amit az iszlám egyértelműen tilt. Szaúd-Arábiában a muszlim törvénykezés restriktív jellegű, a homoszexualitásért megkorbácsolás, hosszú börtön vagy esetleg halálbüntetés jár – ennek módja a leggyakrabban lefejezés. Szaúd-Arábiában a homoszexuális fiúk, a fiús kinézetű leszbikus lányok, a *tomboyok* nem járhatnak állami iskolákba, egyetemekre. Az Erény Terjesztése és a Gonosz Megfékezése Bizottság mindent elkövet a törvény betartatása érdekében, és felveszi a harcot a „szégyenletes gyakorlattal”, ahogy Keleten a homoszexualitást általában nevezik. Az egyházi rendőrség lelkiismeretesen látja el a kötelességét, szemmel tartja a közösségi fórumokat és provokatív akciókat szervez. Egy szaúd-arábiai huszonnégy éves fiú randit beszélt meg a Twitteren egy ismeretlen sráccal, és sejtelve sem volt róla, hogy valójában az Erény Terjesztése és a Gonosz Megfékezése Bizottság egyik ügynökével beszél. A randi helyszínén azonnal letartóztatták, a telefonját elkobozták. A tárgyaláson homoszexualitással és „perverz homoszexuális pornográf képek” birtoklásával vádolták. Három év börtönbüntetésre és négyszázötven korbácsütésre ítélték, amit

tizenöt részletben hajtottak végre. A *saría* rendőrség a Facebook használóit is hasonlóan provokálta.

A kérdésben akkor mélyültem el jobban, amikor a *Perzsa szerelem* című regényemen dolgoztam, ugyanis Lidka brit barátnője, Ann jó ideig egy *tomboy* vágyainak tárgya volt. Később a *Perzsa féltékenység* című regényemben a kuvaiti *boyatok*^[23] és *ladyjak*^[24] közeget is bemutattam.

Az Emírségekben másképp csoportosították a lesbikus nőket: *boya* (a lesbikus kapcsolatban a fiú szerepét vállaló lány), *tomboy* (a lesbikus szexuális kapcsolatban nincs pontosan meghatározva a szerepe), *weaker girl* (a gyengébb, szép lány, akit a *boya* elcsábít). Az Emírségekben mind az iskolákban, mind az egyetemeken népszerűek a lányok közötti szexuális kapcsolatok. A jelenség az utóbbi években egyre gyakoribb. Előfordul, hogy egy fiatal lány már tizennégy évesen elveszti a szüzességét a lánypartnerével folytatott viszony során, aki szintén csak tizenöt-tizenhat éves. A lányok különböző erotikus kütyüket is használnak, közösen néznek pornófilmeket. Egyes becslések szerint a diáklányok harminc százaléka lányokkal folytat szexuális kapcsolatot. Érdekes megemlíteni, hogy az iszlám ugyan *haramnak*, azaz bűnnek tartja a lesbikus kapcsolatot, a muszlim törvénykezés nem bünteti. A muszlim tudósok diszkréciót javasolnak az ilyen kapcsolatokban, ugyanis ha nyilvánosságra kerülnének, szégyent jelentének az egész családra nézve.

Az Egyesült Arab Emírségek oktatási intézményeiben a lányok vonatkozásában az alábbi viselkedésformákat tekintik helytelenek: túl közel ülnek egymáshoz, átölelik egymást, egymáshoz bújnak, bizalmasan érintik egymást, csókolóznak. 2009-ben a társadalmi ügyek minisztériuma *Excuse me, I'm a girl* (Elnézést, lány vagyok) jelszóval társadalmi kampányt indított a közösségi médiában, az iskolákban és az egyetemeken. A kampány hivatalosan arra irányult, hogy megakadályozza a lányok körében mindinkább terjedő fiús öltözködési stílust, a *cross-dressinget*. A kampánynak az is célja volt, hogy felhívja a szülők figyelmét a lesbikusság veszélyeire.

A társadalmi ügyek minisztériumában működő szociális védelmi szekció nagyszabású akció keretében számos előadást szervezett az iskolákban, klubokban, nőegyletekben, a különböző felsőoktatási intézményekben. A nyugtalanítóan más lányok számára pszichológusi segítséget, szociális munkási tanácsadást biztosítottak. A kampány kiterjedt öt olyan intézményre is, ahol kiskorú lányokkal foglalkoztak. Szórakoztató és képzési jellegű programokat szerveztek, ezeknek az volt a célja, hogy elterelje a lányok érdeklődését „a társadalomellenes megnyilvánulásoktól”.

Teresa doktornőt mindig is foglalkoztatta a vallás, illetve az aktuális társadalmi problémák, így az egyik későbbi előadásán szóba hozta az *Excuse me, I'm a girl* kampányt.

– Kislányok anyjaként mindenképpen figyeljetelek oda a viselkedésükre – kezdte nagy odaadással. – Sok kislány gondolja, hogy joga van úgy öltözködni, ahogy a kedve tartja. Tudatosítani kell bennük, hogy muszlim országban élnek, és figyelembe kell venniük az itt kötelező hagyományokat.

– Ez nem olyan egyszerű – suttopta Mona.

– Miért?

– Volt egy ismerősöm, elvált nő, aki az Emírségekben élt. Két kamasz gyereke volt, egy lány és egy fiú. Mindkét kamasz azonos nemű társsal alakított ki kapcsolatot. És a mama tehetetlen volt.

– Hogyhogy?

– A lánya egy hindu kislányba lett szerelmes, a fia pedig homoszexuális kapcsolatra lépett egy egyetemistával. A tanácstalan anya az apára bízta a gyerekeket, mivel tehetetlennek érezte magát.

– Mi lett a családdal?

– Azt nem tudom...

Ismét Teresa doktornő előadására terelődött a figyelmem.

– Ne feledjétek: nagyon ébereknek kell lennetek! – hívta fel a figyelmünket. – Gyakran megesik, hogy a lányok normálisan öltözve távoznak otthonról, de később titokban férfiruhadarabokat vesznek magukra.

– Tényleg nehéz észrevenni, hogy valami nem stimmel – jegyeztem meg Monának. – Neked is két lányod van, ugye?

– Igen, de mélyen vallásosak. Naponta ötször imádkoznak, betartják a böjtöt, és mindennap olvassák a Koránt.

– Akkor nincs gond.

– Úgy vélem, ha meghalljátok az adatokat, tudatosul bennetek, hogy ébernek kell lenni, oda kell figyelni a kislányokra mind a családban, mind az ismeretségi körben. Nagyon fontos, hogy ebben az egész társadalom részt vegyen – folytatta nagy odaadással az előadását Teresa doktornő.

– Hogy festenek az adatok? – kérdezte valaki a teremből.

– A becslések szerint minden osztályban van legalább két *tomboy*, az egyetemi kollégiumokban pedig a diáklányok legalább harminc százaléka lesbikus kapcsolatot folytat.

A nők között megindult a beszélgetés. Valószínűleg senki sem volt tisztában vele, milyen nagy arányú jelenségről van szó. Eltöprengtem azon, mennyiben befolyásolhatja ezt a helyzetet a nemek Keleten évszázadok óta jellemző elkülönítése, hiszen a nők már a háremekben is intenzív, változatos szexuális életet éltek egymás között.

– Mindnyájunknak aktívan részt kell vennünk ebben a kampányban, melynek célja *the fourth gender*, azaz a negyedik nem. Mindez nagyon fontos a lányok jövője és az egész társadalom szempontjából is – hangsúlyozta Teresa doktornő. – Ha a lányok fiatalkorukban rákapnak erre a viselkedésformára, akkor megeshet, hogy akár a házasságot követően is visszatérnek hozzá. Ha pedig a férj erről értesül, megeshet, hogy válás lesz a kapcsolat vége. És akkor a következő generáció is szenved... – Teresa doktornő tekintete végigvándorolt a termen. – Most tartsunk egy kis szünetet, közben gondolkodjatok azon, hogy miképpen kapcsolódhatnánk be a kampányba.

A nők fölálltak, odaléptek a nagy asztalhoz, amelyen harapnivalók, kávé, tea és üdítők voltak.

– Hallottatok már a rendőrség akciójáról? – kérdezte Fariza, miközben kávéét töltött. – Isabelle! Kérsz kávé? – fordult felém.

– Igen, kérek.

– Cukorral?

– Igen.

– Hány kanállal?

– Egyel.

Fariza beletette a cukrot a kávémba, megkeverte, majd felém nyújtotta a csészét.

– Tessék!

– Köszönöm.

– Mona! Te is kérsz?

– Igen, de elkészítem magamnak. Inkább mondd el, miféle rendőrségi akcióra céloztál.

– A rendőrség a kereskedelmi központokban és a lakónegyedekben letartóztatott néhány lányt és fiút, akik a nemükkel ellenkező ruhát viseltek.

– *Cross dressing*? – vetette közbe Mona.

– Igen, pontosan.

– Állítólag több tucat gyereket elkaptak.

– Én pedig hallottam, hogy valahol a Dubajból Abu-Dzabiba vezető út mentén a rendőrség betört egy homoszexuális klubba – csatlakozott hozzánk Linda.

– Homoszexuális klub? – csodálkoztam.

– Igen. Maga rendőrség *gay wedding*ként határozta meg a rendezvényt. Huszonhat embert tartóztattak le.

– Két meleg házasodott? – folytattam a faggatózást.

– Állítólag nem kettő, hanem sokkal több.

– Mi? – ez annyira hihetetlenül hangzott.

– Igen. Valaki súgott a rendőrségnek, hogy mi készül. Lecsaptak a helyszínre, és kiderült, hogy a férfiak fele férfiruhát viselt, míg a másik fele menyasszonyi ruhában volt.

– És hogy végződött az akció?

– A férfiak nem tagadták, hogy melegek, egy részük azt is beismerte, hogy transzvesztita.

– Letartóztatták őket?

– Természetesen.

– Mi lett a büntetés?

– Megkorbácsolás, öt év börtön, és ami a legrosszabb – Linda itt rám pillantott –, hormoninjekciókat kell kapniuk, hogy a jövőben tartózkodjanak a helytelen viselkedéstől.

Később értesültem róla, hogy a rendőrség a szaúd-arábiai Dzsiddában is razziázott. A Vörös-tenger partján fekvő üdülőhely az illegális rendezvényeiről vált híressé. Folyt az ital, fogyott a kábítószer, többek között a hasis. Láttam egyszer egy felvételt,

amely ebben a városban készült egy melegrendezvényen. A férfiak hagyományos fehér *disdását* viseltek, a fejükön *gutra* volt, amit *agallal* rögzítettek, és arab zene ritmusára táncoltak, ám kifejezetten nőies módon. Kecsesen a magasba emelték a kezüket, érzékenyen riszálták a csípőjüket, kidüllesztették és hívogatón rázták a mellkasukat. A *disdását* is fel-fellibbentették, így látszott a harisnyanadrágos lábuk. Egyesek olyan csábítóan riszálták a hátsójukat, hogy azt nem egy nő is megirigyelhette volna. Mások csábító tekintetükkel, sminkjükkel, fülbevalóikkal szerettek volna hódítani. A férfiak időről időre egymáshoz közelítették a csípőjüket.

A városban rendszeresen sor került ilyen rendezvényekre, és csak ritkán rendőri beavatkozásra. Ha viszont lecsaptak a rendőrök, senki sem csodálkozott azon, hogy a mulatozó férfiak között kormánytagok is akadtak. Az már inkább meglepő volt, hogy a *saría*-rendőrség egyes tagjait is elfogták. Bár lehet, hogy a közvélemény ezen sem lepődött meg.

– Vége a szünetnek! – jelentette be Teresa doktornő. – Kezdődik a második rész.

Mona és Fariza leült, Linda pedig félrevont engem.

– Tudod, hogy megy ez – szólalt meg Linda titokzatosan és olyan halkán, hogy alig hallottam. – Minden attól függ, ki mulat egy ilyen bulin. Egyszer a rendőrség hajnalban felszámolt egy szállodai afterpartyt, ahol meleg, leszbikusok, biszexuálisok és transzszexuálisok mulattak. Mindenkit letartóztattak, kihallgattak. De kiderült – itt Linda még halkabbra fogta a hangját –, hogy több prominens család tagjai is jelen voltak a rendezvényen. Őket pár nap múlva kiengedték, de senkiből sem lehetett kiszedni semmit, a rendőrség parancsnoka pedig tagadta, hogy ilyen eseményre egyáltalán sor került.

Miután hazatértem a palotába, azonnal a könyvtárszobába rohantam, hogy rögzítsem a hallott információkat. Volt, amit angolul jegyeztem fel, mivel angolul hallottam, és így volt könnyebb. Elmerültem a munkába, amikor a szobában hirtelen felbukkant Szálím.

– Isabelle! Gyorsan add ide a laptopodat, mivel az enyém lefagyott, és éppen benne vagyok egy fontos üzleti tárgyalásban.

Ledermedtem a klaviatúra felett.

– Gyorsan, Isabelle, mert az üzletfelek várnak!

– Jó, máris adom.

Kiléptem a programomból, és átadtam a laptopot Szálimnak, ő pedig elsietett a palotában lévő dolgozósobájára felé. Idegesen töprengtem, vajon bepillant-e a feljegyzéseimbe. Semmiféle biztonsági védelem nem volt beépítve a rendszerbe, mivel eddig csak én használtam a laptopot. De ha lett is volna, nem lett volna semmiféle jelentősége. Sőt talán csak rontott volna a helyzeten. Ha Szálim észreveszi, elkezdi gyanakodni, és biztos elviszi a laptopot egy szakemberhez, aki leszedné a védelmet. Idegesen várakoztam. Szálim sokáig nem került elő, s én egyre nyugtalanabb lettem. Mi van, ha mégis belenéz az írásaimba? Ha meglátja az angol nyelvű feljegyzéseimet, amelyek a Perzsa-öbölben érvényes tabukkal foglalkoznak? Mi lesz a regényemmel? A *Perzsa szerelem* a második könyvem. Biztos felkelti Szálim érdeklődését. Rögtön gyanút fogna, hogy az írásommal kapcsolatos tréfái nem is annyira tréfásak. A regényt lengyelül írtam, de bármikor lefordíthatja. A férjem egyértelműen megmondta: „Ne írd a szexről!” Márpedig ebben a regényben volt szex is, és még sok minden más, aminek a nyilvánosságra hozatala biztos nem tetszett volna neki...

Meghallottam Szálim lépteit a folyosón. Azt hittem, a szívem kiugrik a helyéből.

– Isabelle! – szólt Szálim a megszokottnál hangosabban.

Meglátta, gondoltam magamban.

– Isabelle! – nyilvánvaló volt, hogy Szálim mérges. – Ez a laptop...

– Mi van a lappal?

– Van rajta valami...

– Micsoda? – kérdeztem, és közben sebesen töprengtem, mivel indokoljam, hogy nem fogadtam meg a tanácsát.

– Valami vírus, vagy mi...

– Vírus?

– Igen, talán vírus...

– Miből gondolsz?

– Mert magától kikapcsol...

– Á, igen! – sóhajtottam fel megkönnyebbülten. – Valóban, néha előfordul. De utána magától újraindul.

- Mindegy, akkor is ki kell tisztítani.
- Persze... – álltam fel, hogy elvegyem tőle a laptopot.
- Itt maradsz még a könyvtárszobában? – tudakolta Szálím.
- Mert hamarosan vacsorázunk.
- Mindjárt ott leszek az étkezőben.
- Jó, várlak.

Ez az eset tudatosította bennem, hogy nem szabad fontos információkat tárolnom a laptopon, és mindent, ami rajta van, pendrive-ra kell mentenem. Hiszen elég egy véletlen, és a titkomra fény derül. Akkor pedig Szálím... belegondoltam, mi történhetne, és előtött a hideg verejték. Nincs senki a közelben, aki megvédené.

- Madame! – Malati hangja halálra ijesztett. – Kész a vacsora.
- Jó, máris megyek.

Azon töprengtem, akad-e a laptop táskájában egy pendrive, amit még ma éjjel bevethetnék.

Vacsora közben kezdtem rosszul érezni magam, a fejem egyik oldala borzasztóan megfájdult. Mindez a migrén előjele volt, ami stresszes helyzetekben gyakran eluralkodott rajtam. Képtelen voltam enni.

- Rosszul érzed magad, Isabelle? – tudakolta aggódva Szálím.
- Kicsit... – vallottam be.
- Akkor menj, feküdj le! Én majd később utánad megyek. Van még egy kis dolgom.
- Jó, várni foglak.

– Malati! – hívtam oda a szolgálólányt. – Készíts be nekem friss vizet citromkarikával és mentával! A kancsót tedd az éjjeliszekrényemre!

- Rendben, madame.
- Már megint a migrén? – tudakolta Szálím.
- Igen, sajnos.

A fejem egyre jobban fáj.

- Vegyél be fájdalomcsillapítót, és próbálj elaludni.
- Ezt fogom tenni.

A hálószobában bevettem egy erős fájdalomcsillapítót, ittam egy kis vizet, és elaludtam. Úgy egy óra múlva felébredtem. Szálím még mindig nem volt mellettem. Minden bizonnyal még dolgozott.

A migrén továbbra is kínozott. A fájdalom nem szűnt meg olyan gyorsan, mint ahogy szerettem volna. A gyógyszer csak tompította. Felültem, és bevettem még egy tablettát. Kicsit vártam, aztán felkeltem, és átmentem a könyvtárszobába. A kezembe vettem a laptoptáskát, és minden zsebét átkutattam. Az egyikben szerencsére találtam egy pendrive-ot, amelyre le tudtam menteni a regényemet és több más információt. Igyekeztem gyorsan dolgozni, hogy minél hamarabb visszamehessek a hálósobába. Kész lettem, a laptop memóriájában már nem volt semmi, amikor benyitott a könyvtárszobába Szálím.

– Isabelle!

A fejfájásom azon nyomban felerősödött. Gyorsan kihúztam a pendrive-ot, és a tenyerembe rejtettem. Nem tudtam, észrevette-e Szálím a kis manóvert, ám a könyvtárszoba volt annyira nagy, hogy talán nem.

– Isabelle! – lépett közelebb Szálím. – Azt hittem, alszol.

Erősen szorítottam a tenyeremben a pendrive-ot.

– Igen, elaludtam, de aztán a migrén miatt ismét felébredtem, és gondoltam, elfoglalom magam valamivel.

– Na jó, de most már gyere! – ölelt át Szálím, és együtt indultunk a könyvtárszoba ajtaja felé.

Amíg a hálósoba felé tartottunk, próbáltam kitalálni, hova rejtsem a fontos információkat tartalmazó pendrive-ot. Hiába volt hatalmas a palota, ez közel sem bizonyult könnyű feladatnak. A nagy létszámú személyzetnek bejárása volt minden terembe, szobába, a legeldugottabb kis zugokba, hozzáfértek a szekrényekhez, polcokhoz, fiókokhoz és fiókocskákhoz. Nem szerettem volna, ha egyszer csak váratlanul felbukkan a személyzet egyik tagja a pendrive-val a kezében, és Szálím füle hallatára azt kérdezi tőlem: „Madame! Mit csináljak ezzel?” Hiszen gyakran előfordult ilyesmi más apróságok esetében. Megfordult a fejemben, hogy a széfbe teszem a sok milliót érő ékszereim mellé, de Szálím ismerte a széf kódját. Hova dugjam tehát a regényemet és a titkos információkat?

Beléptünk a hálósobába, és Szálím azonnal elindult a saját hálósobája felé. Körülnéztem a szobában, végigfutott a tekintetem a különböző berendezési tárgyakon, de egyik sem

túnt kellőképpen biztonságosnak. Mit tegyek? A pendrive még mindig a kezemben volt. El kell dugnom, mielőtt még Szálím kijön a fürdőszobából. Ismét lázasan végigpásztáztam a hálószobát. Az éjjeliszekrényemre pillantottam. Több márkás parfüm állt rajta, mindegyik a maga díszes dobozában. A parfümököt nem szoktam kivenni a dobozuktól, nehogy a fény hatására elveszítsék intenzív illatukat. Az egyik dobozba belecsúsztattam a pendrive-ot. A személyzet mindig csak a dobozokat szokta letörölgetni, nem vizslatják a tartalmukat. Úgy gondoltam, ez lesz a jó megoldás.

Szálím kilépett a fürdőszobából.

– Még nem feküdtél le? – csodálkozott.

– Nem... Néha a lefekvés után csak még inkább felerősödik a migrén.

– Gyere! – fogott kézen Szálím. – Bújj hozzám, és mindjárt jobban leszel.

Néhány nappal később Szálím hivatalos útra utazott, így nyugodtan dolgozhattam. Megkezdtem az adatgyűjtést a régi háremekről. Foglalkoztatott a háremek színes élete: az ott lakó hölgyek intrikái, a szenvedélyes lesbikus szerelem és nem utolsósorban az erotikus fortélyok, amelyeket ezek a hölgyek alkalmaztak a vágyott férfi megszerzése és megtartása érdekében. Ezeket az ismereteket később mind belefoglaltam a *Perzsa féltékenység* című művembe, regényfolyamom második részébe.

* * *

A háremeket az eunuchok őrizték. Az Abbászida Kalifátusban (37 kalifa dinasztiaja, 750 és 1268 között uralkodott Bagdadban) görögök, szlávok, kínaiak és feketék lehettek eunuchok. Az iszlám tiltotta ugyan az emberek és állatok kiherélését, a keleti szokások ugyanakkor azt diktálták, hogy egy magasabb társadalmi státusú házban mindenképpen kell lennie eunuchnak is. A kasztrációval keresztények és zsidók foglalkoztak. Mivel a művelet során sok férfi életét veszítette, az eunuchok ára hússzorosa volt más rabszolgák árának. Még a XX. század elején is éltek eunuchok az arab palotákban.

A híres Harun ar-Rasíd^[45] kalifa fia, al-Amin nagyon kedvelte az eunuchokat, akik a napszaktól függetlenül mindig mellette voltak, még étkezés közben is, vagy amikor államügyekkel foglalkozott. Al-Amin hatalmas összegeket fizetett az eunuchokért. A nők egyáltalán nem érdekelték. Al-Amin kalifa édesanyja arra vágyott, hogy fia szenvedélye ne az eunuchokra irányuljon, ezért szépséges leányokat öltöztetett be fiúruhába. Levágatta a hajukat, kabátot, övet adott rájuk. Így mind az uralkodói körökben, mind a közemberek soraiban egyre népszerűbb lett a rabszolganők ily módon való öltöztetése. Ezeket a lányokat „fiús lányok”-ként emlegették. Ilyen fiús lányokat még az elkövetkezendő száz év során is lehetett találni a kalifák udvarában.

A perverz „nemi keveredés” varázsát érzékenyen ábrázolják Abu-Nuvász,^[46] az Abbászidák legkiemelkedőbb költőjének sorai:

*„Férfiöltözékben érkezett egy leány,
kinek ágyasa van, aki Lótnak a híve.”*

Egy másik költeményében így dicsér egy ifjút:

*„Karcsú ifjú jó vékony perzsa ruhában,
viselkedése tökéletes, humora fényes.
Megcsodáltuk piros orcáját
és kifinomult, páratlan szépségét.”*

A perverziót kedvelő Abbászidák idejében a kislányokkal és a kisfiúkkal való erotikus játszódás egyaránt nagyon népszerű volt. Ezt bizonyítja az is, hogy a Tigris folyó mentén nyílt borozókban, amelyek rendkívül népszerűek voltak a költők, részeges alakok és a prostituáltak körében, az éjszaka során elfogyasztott bor mellett ott szerepelt a számlán a szabadon választható ifjú vagy leány is.

Az iszlám által szigorúan tiltott homoszexualitás a kalifátusban teljesen mindennapi jelenségnek számított. Ezt többnyire azzal magyarázzák, hogy az abbászida seregnek megtiltották, hogy nőket vigyenek magukkal a háborúba. A nők helyett fiatal fiúk

csatlakoztak a katonákhoz, így a homoszexualitás a társadalom minden rétegében gyorsan elterjedt.

A homoszexuális szerelem oly mértékben általános volt, hogy egyesek a fiúk gyengédségét és kifinomultságát a női báj fölé helyezték. Az Abbászida Kalifátusban a palotákban hajnalig zajlott a mulatozás: a termek padlóját virágszirmok borították, a kupákat ízletes borral töltötték meg a csinos fiúk vagy a fiús lányok, a szépséges rabszolgánők lantjukból, fuvolájukból vagy tamburinjukból éteri szépségű zenét csalogattak elő, az érzéki táncosnők remekül bántak a kasztanyettákkal. Mindehhez remek énekesek társultak. A lakoma résztvevői sem fogták vissza magukat, ha táncolni kellett: színes ruháikban, fejükön virágkoszorúval lendületesen ropták a táncot. Közben folyt a társalgás, érdekes történetek és rövid anekdoták hangzottak el. A rímes pohárköszöntők, az ivás, mulatás, szerelem örömet hirdető versek mind a hölgyek, mind az ifjak érzelmeire kitértek.

*„Oly sok ifjú akad, kik szépek, akár a gazellák,
a város sötétjében úgy csillognak, akár a holdak.
Egyikőjüket gyengéd találkozóra hívtam (...).
Találkozónk, és kigomboltam hosszú ruháját,
kezem megpihent a karcsú csípőn.
Átöleltem, csókkal illetem a száját,
mely hűvös volt, akár az égből hulló jégeső.
Mikor a turbán lecsusszant a fejéről,
felindultan néztem igéző báját.”^[27]*

A kor embereinek gondolatait és érzékeit átjárta a bujaság és a kicsapongás, ezt bizonyítják a mindennapi élet jelenségeivel kapcsolatos szégyentelen asszociációk. Amikor egy vezír Bagdadban ellátogatott vezírtársához, és a másik nem fogadta azonnal, az érintett vezír így kommentálta a dolgot a titkárának:

*Ott meredtem az ajtaja előtt, mint egy körülmetélt fitykös,
míg mások deli péniszként járkáltak ki-be.*

A kor kicsapongó szellemiségét remekül tükrözi egy arab író regénye, amely elmeséli, hogy két, Egyiptomban hivatalnoki munkát kereső utazót miképpen fogadott be egy ismeretlen úr. „Mindkettőjüket a házban található fürdőbe kísérték, ahol két szőrtelen rabszolga és két szépséges ifjú szolgálta ki őket. Amikor behozták a fogásokat, a rabszolgák megtörölgették a lábukat. Ezt követően a házigazda a szépséges kertben található terembe kísérte őket. Miután behozták az italokat, a házigazda tenyerével a függönyre csapott, és a mögötte rejtőző énekesnőket éneklésre szólította. A leányok szépséges énekbe kezdtek, majd a házigazda így szólt a rabszolgához: »Ne rejtőzködjetek a vendégek előtt, Isten adjon nekik erőt! Bújjatok elő!« A rabszolgánők zenélni kezdtek, a vendégek pedig egyre jobban csodálták a játékukat. Az utazók azonban visszafogták ébredező szenvedélyüket. Amikor szinte csaknem berúgtak, a házigazda így szólt hozzájuk: »Uraim! Az igazi és tökéletes vendégszeretet azt kívánja, hogy a házigazda minden vendége kívánságát teljesítse az ételek, italok és a szerelem tekintetében. Ifjú rabszolgáim fél napot töltöttek veletek, és arról számoltak be, hogy egy ujjal sem nyúltatok hozzájuk. Így szóltam hát magamban: íme, férfiakkal van dolgom, akik nőt akarnak. Ekkor hozattam ide a leányokat, és látnom kellett, mily erősen harcoltok enmagatokkal, hogy ne nyúljatok hozzájuk. Mit szólnátok hozzá, ha most magatokra hagynálak benneteket?«

Amikor a vendégek ezt meghallották, minden egyes vendég kézen fogott egy rabszolgánót, és maga mellé ültette. Aztán elkezdték csókolgatni, csipkedni őket, játszadozni velük. (...) Ekkor megjelentek a szolgálók, és mindegyik utazót egy szép, csodálatosan díszített szobába vezették. Minden volt ott, amire csak szükségük lehetett. Így töltöttek el egy kéjes éjszakát. Amikor felvirradt, megjelent egy szolgáló, és fürdőt javasolt. A fürdőbe a szőrtelen rabszolgákkal együtt vonultak be. Voltak, akik olyasmit is megengedtek maguknak, amit egy nappal korábban nem.”

Óhatatlanul arra kellett gondolnom, hogy a forró dubaji éjszakák partijai – szállodákban, villákban, palotákban, kertekben,

strandokon és jachtokon – nem sokban térnek el ezektől a leírásoktól...

Szálím elégedetten tért haza hivatalos útjáról.

– Remek szerződést sikerült nyélbe ütnöm – dicsekedett az első közös ebédnél.

– Gratulálok! – jó volt látni, hogy a férjemnek kicsattanóan jó kedve van.

– Isabelle! Mit szólnál, ha hamarosan elutaznánk valahová együtt?

– Jó ötlet. Hová mennénk?

– Srí Lankára gondoltam. Tudom, hogy szereted az óceánt, ráadásul az ország híres a zafírjairól. Választhatnál magadnak egy szép szettet. Mit szólsz?

– Remek ötlet – mondtam, és tényleg örültem. – Tényleg a zafír a kedvenc kövem, és a Srí Lanka-i kövek a világon a legszebbek. Diana hercegnő eljegyzési gyűrűjébe is egy onnan származó világoskék zafírt helyeztek, ezt a gyűrűt most Vilmos felesége, a cambridge-i hercegnő viseli. A világoskék zafír a szerelem, elkötelezettség és hűség szimbóluma, továbbá egyidejűleg a királyi hatalomé, a lojalitásé és a bölcsességé. Ezért tartották évszázadokon át olyan nagyra a királyi családok szerte a világon a korábban Ceylonnak nevezett szigetről származó zafírokat. Az orosz birodalmi nagykoronán is ceyloni kövek találhatóak. Ez a korona került II. Katalin fejére, amikor Moszkvában megkoronázták. Ilyen kővel díszített brosst ajándékozott Albert herceg Viktória királynőnek az esküvőjük előtti napon. Ezt a brosst II. Erzsébet királynő is viselte.

– Örülök, hogy így eltaláltam az úti célt – mosolyodott el boldogan Szálím. – Szólj a személyzetnek, hogy készítsék elő a holmijaidat, amikre szükséged lehet az út során.

– Mikor indulunk?

– Talán a jövő héten.

– Remek, Szálím. És köszönöm – fordultam felé ragyogó arccal. – Tudod, mennyire szeretem az óceánt... – mondtam, és máris éreztem bensőmben a hullámok megfékezhetetlen erejét.

Srí Lankát a XII. században Marco Polo a világ legszebb szigetének nevezte. Az út csodálatos volt.

A sziget legnagyobb városában, Colombóban szálltunk el. Az út több mint öt órán át tartott. Amikor kiléptünk a repülőtérrel, megcsapott minket a forró, párás levegő. Beszálltunk a ránk váró limuzinokba, ugyanis velünk utazott a biztonsági kíséret is. A város egyik legjobb, ötcsillagos szállodájában szálltunk meg. Az egyenruhás személyzet kinyitotta előttünk az ajtót, nagy, elegáns hallban találtuk magunkat. A bal oldalon rögtön észrevettem egy elegáns ékszerboltot, a kirakatában zafírral kirakott nyakláncok csillogtak.

– Mindjárt jövök – fordultam Szálimhoz.

– Hova mész? – kérdezte csodálkozva.

– Szemügyre veszem a zafírokat.

– Á, értem. Rendben van – mosolyodott el Szálim, és a szemével intett a biztonságiaknak, hogy kövessenek.

A bolt tulajdonosának tűnő férfi nagy hajlongásokkal üdvözölt.

– Nagy tisztelettel köszöntöm, sejkné. Fáradjon be! – invitált, és máris udvariasan egy fotelt tolt felém.

Sejknének szólított, mivel minden bizonnyal látta a hagyományos arab öltözéket és *bistet* viselő férjemet, a biztonsági örök hadát. Én is *abaját*, *hidzsábot* és *nikábot* viseltem.

– Nálam kaphatók a legcsodálatosabb zafírok, sejkné. A Perzsa-öböl uralkodócsaládjai mindig itt szerzik be az ékszereiket.

A tulajdonos nagy albumot vett elő, és büszkén mutogatta a különböző sejkek fényképeit, akik különböző uralkodócsaládokhoz tartoztak. A fényképgyűjtemény igazán imponáló volt.

– Minden vevőnk elégedetten távozik – dicsekedett a tulajdonos. – A zafírokhoz eredetiségi tanúsítványt is adunk. Mi érdekelné a sejknét?

– Talán egy nyaklánc...

– Ó, értem. Melyiket szeretné megtekinteni?

A tekintetem végigpásztázta a plafonig nyúló üvegvitrineket, amelyek telis-tele voltak fantasztikus nyakékekkel. Minden darab igazi ékszerészeti remekmű volt, úgyhogy nehéz volt választanom.

– Ha a sejkéné még ezeknél is egyedibb darabot keres, mindjárt mutatok egy fantasztikus nyakéket, amelyben páratlan zafírok vannak.

A férfi egy percre bement a raktárba, majd egy hihetetlen nyakékkal tért vissza, amit több tucat különböző nagyságú zafír díszített, csillogó briliánsok foglalatában.

– Nagyon szép! – lelkesedtem.

– Van hozzá karkötőnk is, gyűrű és fülbevaló... – szólt a tulajdonos, és már vette is elő a csodás darabokat.

– Még gondolkodom... Meg kell beszélnem a férjemmel.

– Természetesen. Bármikor a rendelkezésére állok.

– Köszönöm. Vizontlátásra.

– Vizontlátásra, sejkéné. Várom a visszatértét! – ezzel a tulajdonos a butik ajtajáig kísért.

Szálím a hallban várt rám.

– Választottál már valamit?

– Nem, még nem.

– Semmi sem tetszett?

– De igen, egy szett, amely nagyon különleges.

– Gyere, vegyük meg!

– Ne, még ne!

– Miért?

– Nem akarom megvenni az első szettet, amely megtetszett. Lehet, hogy találok még szebbet.

– Nyugodtan vedd meg, Isabelle. És ha meglátsz még valami érdekeset, azt is megveszem neked – nyugtatgatott a férjem.

– Köszönöm, Szálím, de ezt egyelőre nem venném meg. Szeretném alaposabban megnézni, felpróbálni.

– Ahogy akarod.

Lifttel felmentünk az elnöki lakosztályba, amely hatalmas és kényelmes volt. Gyorsan lezuhanyoztam, és úgy döntöttem, benézek a hotel fürdőjébe, ahol különböző frissítő és lazító eljárásoknak vettem alá magamat. A szépséges zafír nyaklánc járt a fejemben. A helyi zafírok megérdemelten örvendtek világhírnek. Később hallottam, hogy egy aukción, ahol a világ legdrágább köveit mutatták be, a legdrágább kő egy Srí Lanka-i zafír lett, amely háromszázmillió dollárért kelt el. A tojás alakú, ritka, világoskék zafírt Kék Csillagnak nevezték el, mégpedig

azért, mert ha fénysugarat irányítottak rá, akkor hatágú csillagot lehetett látni benne.

Másnap Kandybe utaztunk, a sziget közepén elterülő tartomány székhelyére. Megtekintettük a város szélén elterülő Királyi Botanikus Kertet, melyet 1750 körül alapítottak. A kert a XIX. században a britek számos új növénnyel gazdagították. Összességében majdnem hatvanhektárnyi területet foglalt el, négyezer növényfajta nőtt benne, melyek a világ legkülönbözőbb tájairól származtak. Egy álló napot sétáltunk az ápolt ösvényeken, megcsodáltuk az egzotikus fákat, bokrokat és virágokat. Mivel ez a monszun időszaka volt, időről időre a nyakunkba zúdult egy rövid, ám kiadós eső. Ilyenkor nevetve egy-egy hatalmas fáig szaladtunk. Az óriási falevelek megvédték minket. A fák törzse olyan vastag volt, hogy több ember érte csak körül. Letelepedtünk a földből kiálló hatalmas gyökerekre, és élvezettel szívtuk magunkba az esőtől felfrissült levegőt.

Másnap Sigiriyába indultunk, az Oroszlánsziklához, a földből kiemelkedő, 200 méter magas, hatalmas sziklatömbhöz. Távolból úgy fest, akár egy nyugalomban lévő vulkán, a tetején pedig egy V. századból származó erődítmény romjai találhatóak. Sigiriya is szerepel az UNESCO kulturális Világörökségeinek Listáján. Srí Lanka egyik legfontosabb látványossága rengeteg turistát vonz a szigetre.

Felmértem a környezet felett uralkodó hegyet. *A sívatagban veszítettem*, gondoltam magamban. De a csatavesztés még nem jelenti azt, hogy mindennek vége. Próbálkozni kell. Mindig. Csak akkor nyerhetünk.

Mindig is tartottam a magas helyektől. Kiskoromban megismertem a tériszony érzését, amikor egy nagyvárosban lakó nénikémnél vendégeskedtem, és kimentem az erkélyre. Sigiriya pedig nemcsak magas volt, hanem az oldala gyakorlatilag függőleges. *Megmászom*, döntöttem el magamban.

Kezdetben egész jól haladtam, bár elég nagy volt a forgalom, ami kissé zavart. A keskeny lépcsőkön libasorban kerülgették egymást a turisták. Ki felfelé ment, ki lefelé. Gyerekeket láttam, akiket narancssárga lepelbe öltözött, borotvált fejű buddhisták kísérték. Ahogy telt az idő, a hegymászás egyre gyötrelmesebb erőfeszítést követelt tőlem. Úgy éreztem, ritkul körülöttem a

levegő, egyre nehezebben kaptam levegőt, nagyon zavart hát az arcomat eltakaró kendő. Minél feljebb értem, annál erősebb volt a szél, amely minden elképzelhető szögből belekapott az *abajámba*. Egyre jobban elfáradtam, egyre nehezebb volt leküzdenem a soron következő lépcsőket. Egy adott pillanatban a szívem olyan hevesen kezdett verni, hogy azt hittem, kiugrik a helyéből. Képtelen voltam nagyobb levegőt venni. Az volt a benyomásom, hogy folyamatos légszomjban szenvedek. A lábam sem engedelmeskedett. Pihennem kellett.

Leültem a keskeny vaslépcsőn. Nagyon erős szél fújt. Az emberek sorra haladtak el mellettem, de mivel szűk volt a hely, mégiscsak feltorlódtak. Felpillantottam a hegy tetejére. Jelentős út volt még előttem. Nem lesz hozzá erőm. Kipihenem magam egy kicsit, és elindulok lefelé.

– Madame! – állt meg egy férfi egy lépcsőfokkal lejjebb. – Ne üldögéljen itt!

– Miért? – kérdeztem, mivel nem értettem, mit akar a férfi.

– Itt darazsak vannak.

– Darazsak?

– Igen, a feje felett, madame.

– A fejem felett? Semmit sem látok.

– Elbújtak a fészükben. Nagyon veszélyes darazsak.

– Veszélyesek?

– Igen. Ha egy ilyen darázsraj megtámad valakit... Két nappal ezelőtt történt... A turistát kórházba kellett vinni.

– Komolyan?

Nem tudtam, hogy a szigeten ilyen veszélyes darazsak élnek.

– Komolyan. A darazsak rosszul viselik a zajt. Kérem, menjen tovább.

– Rendben. És köszönöm, hogy szólt.

– Nincs mit. Viszontlátásra.

– Viszontlátásra.

Közben percenként haladtak el mellettem a zajos diákcsoportok.

Ha a cél felé tartunk, közben nem szabad megállni, gondoltam magamban. Mert ha megállunk, könnyen előfordulhat, hogy éppen egy darázsészek alatt találjuk magunkat.

Úgy döntöttem, mégiscsak megpróbálok feljutni a csúcsra. Nagy levegőt vettem, és fokról fokra haladva elindultam felfelé. Gyakran megálltam, ilyenkor igyekeztem nem nézni lefelé, az egyre meredekebb hegyoldalra. Kockázatosnak tűnt a kirándulás, mivel a rozsdás kapaszkodó korlátok nem voltak kellőképpen biztonságosak. De nem adtam fel, baktattam tovább.

Néhány helyen alkalom nyílt arra, hogy letérjek az útról. A kis kitérők csodálatos színű, nőket ábrázoló fali freskókhoz vezettek. Annyira valószínűtlennek tűnt e látvány ezen a helyen. A freskók deréktól felfelé ábrázolták a nőket, látszott duzzadó keblük. Különböző pózokban álltak, fejüket, karjaikat kecsesen tartották. Megható volt látni az ókori művészek tehetségét. Egy másik falszakaszon verssorok látszottak, prózai részletek, az írók kommentárjai, akik a VII. és a XV. század között megénekeltek a freskókon látható hölgyek szépségét.

Továbbmentem. Minden lélegzetvételért meg kellett küzdenem. Testem minden izma borzalmasan fájt. A tomboló szél szinte letépte rólam a ruhát. Meg kellett vívnom a harcot borzalmas tériszonyommal is: amikor csak lenéztem a mélybe, a lábam szinte összecsuklott alattam, és lelki szemeim előtt már láttam, ahogy odalent fekszem a mélyben, és nem érzek semmit.

Több időbe telt, mint gondoltam, de nagy nehezen felértem a csúcsra. Megálltam, nagy levegőt vettem, diadalittas tekintettel pásztáztam az alattam elterülő határtalan, zöld teret.

Utunk következő célpontja az általam annyira szeretett óceán volt. A végtelenségig el tudtam volna hallgatni mély mormogását. Kandyból egy népszerű üdülőhelyre utaztunk. Örülnöm kellett volna, de öröm helyett – ki tudja, miért – melankolikus hangulat lett úrrá rajtam. Szálím is észrevette.

- Mi van veled, Isabelle? Rosszul érzed magad?
- Nem.
- Akkor mi bajod?
- Nem is tudom...

A következő napokat úgy töltöttük a tengerparton, ahogy máskor is. Órákig sétáltunk a végtelen parton, megcsodáltuk a bíborszínű naplementéket, élvezettel falatoztuk a tenger friss gyümölcsseit, és eszméletlenül sokat szeretkeztünk.

Három felejthetetlen nap után Colombóba utaztunk. Útközben ismét idegesítő nyugtalanság lett úrrá rajtam. Szerettem volna kideríteni a forrását, de nem sikerült. Továbbra is gyötört a megmagyarázhatatlan belső nyugtalanság.

Estefelé értünk a városba. Az apartmanban gyorsan lezuhanyoztam, majd felvettem az *abaját*, *hidzsábot* és *nikábot*.

– Hova mész? – tudakolta Szálím.

– Be szeretnék nézni néhány könyvesboltba – feleltem. – Meg is van a három legnagyobb címe. Velem tartasz?

– Nem, inkább maradok. Utána kell nézmem az üzleti ügyeimnek. A biztonsági emberek veled tartanak.

– Jó. Akkor vacsoránál találkozunk.

– Viszontlátásra!

Colombo utcáin mindig hatalmas tömeg hömpölygött. Harsogtak a dudák, a kocsik közt tuk-tukok cikáztak. A könyvesboltok felkeresése minden egyes utunk kihagyhatatlan programja volt: szerettem ismeretlen könyveket felfedezni, leginkább azoknak a szerzőknek a műveit kerestem, akik az adott országból származtak. Bízam benne, hogy még zárás előtt sikerül eljutnom mindhárom könyvesboltba.

A bérelt sofőr jól ismerte a várost, és nagyon igyekezett, hogy a sejk felesége elégedett legyen vele, úgyhogy mindhárom könyvesboltba eljutottunk. Beszereztem néhány könyvet Srí Lanka történelméről és kultúrájáról, egy szép albumot, amely az ország flóráját és faunáját mutatja be, továbbá jógamesterek könyveit. Leginkább azonban egy kisregénynek örültem. A szerzője, Punyakante Wijenaiké Srí Lankából származott, műve a *Giraya* címet viselte. Ahogy megtudtam, a *giraya* egy népszerű tárgy neve, amely a Srí Lanka-i házak többségében megtalálható. Bronzból, acélból, ezüsből vagy aranyból készül, különböző nagyságú és formájú lehet, a házigazda társadalmi státusától függően. Megezik, hogy emberi alakot ölt, női arca van, kezeit imára kulcsolja. A *girayanak* két funkciója van. Ezzel szokták feldarabolni a bételdiót, illetve az ördögűzők fegyverként is használhatják a fekete mágia gyakorlása közben.

A *Giraya* borítóján a következő szavak álltak: „Ebben a történetben egy érzékeny fiatal nő, akár a bételdió, a *giraya* élei közé kerül. Kifacsarodott, abnormális alakok vesznek körül,

folytonos frusztráció, ádáz indulatok, meg nem valósult vágyak légkörében él...” Arra gondoltam, hogy ezek a sorok remekül illenének a *Perzsa szerelem* című regényemhez, már amennyiben valaha is kiadják. Mérhetetlen szomorúság lett úrrá rajtam. Sajnáltam, hogy milyen sok nő kényszerül szembesülni ugyanazzal a keserves sorssal.

Szerettem volna szert tenni egy *girayára*, hiszen mindazon író nők szimbólumát láttam benne, akik a műveikben a nők számára oly fontos témákat érintenek. Kértem a sofőrt, hogy szerezzünk valahol a városban egy *girayát*. Sok boltba benéztünk, de nem jártunk sikerrel. Végül aztán egy régiségkereskedésben rábukkantunk egy bronz*girayára*. A figurának női arca volt, kezeit imára fonta.

Visszatértem a szállodába, ahol a némiképp ideges Szálím várt rám.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezte rögtön.

– Hiszen tudod jól – feleltem, mivel hallottam azt is, hogy az engem kísérő két biztonsági őrrrel is folyamatosan kapcsolatban volt. – *Girayát* kerestem. És nézd, milyen szépet találtam – mutattam neki a Srí Lanka-i kézművesek remekművét.

– Jól van, na – szólalt meg, most már kissé nyugodtabban. – Vártalak, hogy együtt vacsorázzunk.

– Itt vagyok – nyomtam egy puszit az arcára.

– Hol szeretnél enni, Isabelle? A szobában vagy odalenn, valamelyik étteremben?

– Nekem mindegy. Döntsd el te!

– Akkor menjünk le! Van itt egy remek étterem, ahol nagyon értenek a tenger gyümölcseihez.

– Jó, menjünk!

Miközben átszeltük a hallt, egy pillantást vetettem az ékszerbolt felé. Szálím azonnal észrevette.

– Na és mi a helyzet a zafírokkal?

– Nem lesz időnk megvenni, hiszen holnap korán reggel indulunk. De nem baj.

– Együnk, mert farkaséhes vagyok!

Jóval éjfél után járt az idő, amikor az ékszerbolt tulajdonosa személyesen hozta fel az apartmanunkba az általam kiválasztott szettet.

– Isabelle! Próbáld fel ezeket, és dönts el, még mindig tetszenek-e.

Szálím ezzel a kéréssel lépett be a hálósobámba, amikor én már lefekvéshez készülődtem.

– Szálím! Hogy kerültek ezek ide?

– Ne kérdezz semmit, csak mondd meg, hogy még mindig tetszenek-e – sugárzott Szálím tekintete.

– Jól van, kedvesem! – és már a nyakamban is volt a csodás nyakék. – Segíts bekapcsolni, kérek!

– Máris! – Szálím jól boldogult a feladattal, és a több tucat zafir és gyémánt hamarosan ott csillogott a nyakamban. – Tetszik? – tudakolta.

– Nagyon.

– Akkor a tiéd.

Napkelte előtt ébredtünk, és elhagytuk a szállodát.

Amikor beszálltam a ránk váró kocsiba, rájöttem, mi az, ami a szigeten való tartózkodás során annyira nyugtalanított. A hihetetlen szegénység. Miközben egyik városból a másikba mentünk, számos kis házat hagytunk el, amiket pár, méreteiben egymáshoz nem illő deszkából, hullámpalából tákoltak össze. A házakat néhány egyenetlen, sáros kődarabbal rakták körül, a köveken általában korhadt pad vagy szék állt, mellettük poros demizsonok és vizesvödrök. Az összevissza felrakott tetőkről szerény ruhák lógtak, melyekbe bele-belekapott a szél. A házak között pedig elhanyagolt, csontvázszerű, gazdátlan kutyák csatangoltak. Az emberek egyszerű, olcsó ruhadarabokat viseltek. A férfiak földig érő, színes *sarong*okat tekertek a derekuk köré, ehhez gyakran még inget sem vettek, így jól láthattam a kiálló lapockákat, a sovány mellkasokat. A férfiak egy része viseltes nadrágot és inget hordott. A nőknél hosszú szoknyákat és egyszerű, rövid ujjú blúzokat láttam. Akadtak, akik száriszerű ruhaanyagot tekertek maguk köré. Az országút mentén ritkásan felbukkanó falvak és városkák egymáshoz tapasztott házacskákból és árusítóstandokból álltak, a standok szerény élelmiszer-választékot kínáltak, elsősorban helyi gyümölcsöket és zöldségeket. Nem láttam rendes házakat, lakóépületeket, kávézókat, éttermeket, ruházati boltokat,

cipőboltokat, háztartási cikkeket vagy bútorokat kínáló üzleteket, amelyekhez hozzászoktunk a hétköznapiak során.

Srí Lanka-i utazásom során olyan rettenetes nyomorral szembesültem, amilyennel még soha.

Modern rabszolgák

A titokban megtekintett felvétel döbbenetes volt. Sötét éjszaka valahol a sivatagban. A homokban egy megkötözött férfi ül, fehér *disdása* van rajta, rémülten sikoltozik, mivel a tőle néhány méterre álló sejk egy hosszú puskából rálő. A golyók mind az áldozat közelében landolnak, aki megkötözött kezével próbálja megvédeni magát. Időről időre elcsattan egy lövés, a rémült ember körül ilyenkor mindig por száll fel. A férfi összegörnyed, próbálja eltakarni az arcát, a homokba zuhan. Rémült sikolya állati üvöltéssé, jajveszékeléssé torzul. A következő jelenetben egy rendőregyenruhát viselő férfi tartja a szerencsétlen áldozatot, a sejk pedig a földhöz nyomja a fejét, és homokot töm a szájába. Az áldozat próbál kiszabadulni, de megkötözött lába miatt nem jut semmire.

– Te kutya! Te kutya! – üvölti a sejk.

– A sejk megparancsolta a testvérének, hogy vegye fel ezeket a szadista kínzásokat, amiket ő annyira élvez, hogy aztán később többször is megnézhesse és élvezhesse – magyarázta Linda, és a hangja nagyon másképp csengett, mint általában.

Meg sem tudtam szólalni, mivel a rettenetes látványtól elszorult a torkom. Folytattuk a titokban készült film nézését. Láttam, ahogy a sejk üvöltve instruálja a bestiális jelenetet rögzítő testvérét:

– Menj közelebb! Menj közelebb! Hadd látszódjon a szenvedése!

A sejk egy nehéz tárgyat tart a kezében, magasba emeli, majd tiszta erővel belevágja a megkínzott férfi hátába, akit ekkor már többen fognak le. Később a sejk hosszú, vékony állatidomító drótot dug az addigra már lemeztelenített férfi végbelébe, aki már csak hörögni tud a hihetetlen kínoktól. Látni lehet kék foltokkal teli hátát és fenekét. A sejk az öngyújtójából benzint önt a férfi nemi szerveire, majd meggyújtja. Aztán a kezébe vesz egy

hosszú és széles szöges deszkát, amit többször is belevág a homokban kuporgó, agyonkínzott áldozatba. A férfiak térdelő pozícióba kényszerítik az áldozatot, mégpedig úgy, hogy a feje a földet érje, meztelen hátsója pedig a levegőbe meredjen. A friss sebekre, többek között a szétszakadt végbélnyílásra marokkal szórják a sót.

Az agyonkínzott férfi embertelen, hörgő hangokat ad ki.

További undorító kínzásokat követően végül sorsára hagyják a hétrégtörnyedt, félig lemeztelenített, félhalott alakot a homokban. A férfiak beülnek egy nagy terepjáróba. A hangszóróból hangulatos arab zene hallatszik. Felgyulladnak a kocsni elülső reflektorai, a kocsni elindul, és egy kerékkel ráhajt a megkínzott férfira. Csontok reccsenése hallatszik. A ruhátlan testből széles sugárban folyik a vér. Az egyik mészáros kiszáll a kocsiból, odalép a még mindig eszméleténél lévő áldozathoz.

– Mit akarsz, te barom? Meg akarsz halni? – kérdezi gúnyosan.

A kocsiból még mindig hallatszik a kellemes arab zene.

– Szóval ez néha így megy – foglalja össze Linda a látottakat.

– Linda! Ez az egész... – minden szó gyengének tűnt annak meghatározására, amit egy perccel korábban láttam.

– Tudom, Isabelle! – szól Linda komolyan. – Ezért próbálok tenni valamit. Már ha lehet.

Linda lakásában voltunk. A szalonban megjelent egy hindu lány, a kezében tálca, rajta kávé.

– Tessék, madame! – tette le elének a kávé tálcat.

– Köszönöm, Bibi.

A hindu lány kiment, mi pedig csendben szürcsölgettük a kávé.

– Jelenleg a barátnőimmal pénzt gyűjtünk azoknak a lányoknak, akik megszöktek a munkaadóiktól.

Látszott, hogy Linda roppant elkötelezett ez ügyben.

– Azért, hogy tudjanak maguknak élelmiszert venni?

– Inkább repülőjegyre, hogy hazamehessenek. Akadnak köztük, akik börtönben ülnek, és csak a hazájukba szóló érvényes repülőjegy szabadíthatja ki őket. De ezeknek a lányoknak nincs pénzük.

– Tudod, Linda, korábban magam is elgondolkodtam azon, miért egyeznek bele a lányok a rabszolgotartást idéző feltételekbe. Miután Srí Lankán jártam, mindent megértettem. Hihetetlen, mekkora ott a szegénység.

– Tudom, Isabelle. Magam is jártam Indiában, láttam a nyomornegyedeket... mindenütt vannak.

– Ugyanez a helyzet Srí Lankán is – értettem egyet vele. – A becslések szerint Colombóban, a fővárosban a lakosok negyven százaléka szélsőséges nyomorban él.

– Használjuk a „nyomor” szót, de tulajdonképpen nem vagyunk tisztában vele, mit is jelent...

– Nem jutnak hozzá teljes értékű élelemhez, nem tanulhatnak, nem terjed ki rájuk a megfelelő egészségügyi ellátás.

Akkoriban egy ideje már foglalkoztatott a gondolat, miért jönnek olyan sokan a Perzsa-öböl országaiba Indiából, Pakisztánból, Bangladesből, Srí Lankából, a Fülöp-szigetektől, Indonéziából, Etiópiából és más államokból, hogy méltatlan feltételek mellett munkát vállaljanak.

– Hát igen... – Linda valamit keresett az okostelefonján.

– Van erőd, hogy még valamit megnézz?

– Linda! Emberek millióinak kell elég erősnek lenniük ahhoz, hogy ilyen körülmények között éljenek. Természetesen megnézem a filmet.

– Ezt a felvételt hindu lányok készítették, akik megszöktek a munkaadóiktól. Eltakarják az arcukat, mivel félnek... Ha valaki felismerné őket, vagy rájuk találna, azonnal börtönbe kerülnének.

A vetítővászonra pillantottam.

– Nap mint nap hajnali négykor kellett kelnem, és éjfélig megállás nélkül dolgoztam – kezdte beszámolóját az egyik hindu lány. – A feladataim közé tartozott a gyermekekre való vigyázás, főzés, mosogatás, takarítás, mosás, vasalás, azaz foglalkoznom kellett az egész házzal. Ezenkívül a házigazdám állandóan szexelni akart velem... Kezdetben sikerült elutasítanom. Erre megharagudott, és nem fizette ki a béremet. Öt hónapnyi kemény munkáért nem kaptam egy vasat sem – a lány szemében könnyek jelentek meg. – A családomnak Indiában

nem volt mit ennie. Vártak a fizetésemre. Muszáj volt igent mondanom a gazdámnak. Mindig akkor keresett fel, amikor a felesége aludt. Az asszony úgy tett, mintha nem tudott volna semmiről, de természetesen mindennel tisztában volt. És nagyon féltékeny volt rám. Emiatt aztán nagyon rosszul bánt velem. Kiabált, az is előfordult, hogy megütött. Ha viszont a férje ott volt a közelben, akkor úgy viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben volna. A nő is félt az urától – a lány ismét elsírta magát.

– Arra gondoltam, ha engedek a férfinak, megkapom a fizetésemet. És hazaküldhetem, hogy az enyémeik ne éhezzenek. A gazdám azonban továbbra sem fizetett ki. Nap mint nap meg akartam szökni. Ám az járt a fejemben, hogy nincs hová mennem. Nagyon sokáig tartott, amíg Indiában találtam egy ügynökséget, ahol elintézték, hogy munkát kapjak Dubajban.

– Ez a legnagyobb probléma – Linda egy pillanatra megállította a felvételt. – A lányok kényszerhelyzetben vannak.

– Milyen értelemben?

– Nem egyszerű megszervezni az utazást valamelyik itteni országba. Először is, találni kell egy közvetítőt. Természetesen nem ingyen. Az összeg, amit kér, ezeknek az embereknek kész vagyon. Nincs is ennyi pénzük, ezért kölcsön kell kérniük. Amit aztán később évekig törlesztenek a nyomorúságos bérükből.

– Már amennyiben megkapják a bérüket.

– Hát ez az.

Linda újra bekapcsolta a felvételt.

– Azt csinálnak velünk, amit csak akarnak – csuklott el a hindu lány hangja.

– A saját tulajdonuknak tekintenek minket – folytatta egy másik lány. – Minden pontosan úgy történik, mint a rabszolgatartás idején. Csakhogy most mi vagyunk a rabszolgák... Én egy évig dolgoztam egy arab családnál. Férj, feleség, öt gyerek. A feleség féltékeny volt. Roppant féltékeny. Ezért folyton el kellett takarnom az arcomat. Még munka közben is. Teljesen el kellett takarnom magamat: az arcomat, a hajamat, az egész testemet. Munka közben ez igencsak kényelmetlen volt. A gazdám azonban ettől függetlenül közeledni akart hozzám, nem győztem lesöpörni magamról a kezét. Persze nem csak én érdekeltem. Voltak ott más szolgálólányok is, velük ugyanígy

viselkedett. Ott járkált körülöttünk, amikor csak módja volt rá, és mi tehetetlenek voltunk. Egyszer egy lány megszökött, mert már nem bírta tovább. A gazdánk azonban megtalálta, visszahozta. És büntetésből nagyon megverte. Istenem, hogy ütötte! Kész borzalom volt... – a lány ezt többször is megismételte, látszott, hogy az emlékek a mai napig élnek benne. – Aztán, amikor a lány már félig eszméletlen volt, éjjel kettőkor kihajította az utcára... Nem tudom, később mi lett vele.

– Arról a rettenetes félelemről beszél, amely folyton kísérti a lányokat – szólalt meg Linda.

– Hogy ha ellentmondanak, elvesztik a munkájukat? – vetettem közbe.

– Pontosan. Mert akkor valami sokkal rosszabb jöhet. Nincs fedél a fejük felett, nincs mit enniük, nincs pénzüik... És mivel a törvény szerint a hivatalos szponzorukhoz, azaz a munkaadójukhoz tartoznak, a rendőrség, ha elkapja őket, visszaviszi a munkaadójukhoz. Vagy börtönbe zárják őket. Ettől nagyon félnek.

– Régóta meg akartam szökni, de attól tartottam, börtönbe kerülök – folytatta a hindu lány. – A börtön rettenetes. Van egy ismerősöm, aki börtönbe került, borzasztó dolgokat szokott mesélni. Az örök szexuálisan kihasználják a fogoly nőket. Terjednek a különböző betegségek, köztük az AIDS... Borzalmasak a körülmények. Úgyhogy nagyon félttem a börtöntől. De végül nem bírtam tovább az undorító szexuális kényszert. Ráadásul a féltékeny feleség is nagyon rosszul bánt velem. Kiabált, ide-oda lökdösött. És állandóan különböző feladatokat varrt a nyakamba. Egy percet sem tudtam pihenni. Nem ehettem eleget. Végül megszöktem... – fejezte be szomorú történetét a hindu lány.

Linda mélyet sóhajtott.

– Tudod, hogy a későbbiekben mi történik ezekkel a lányokkal?

– Mi?

– Nagyon könnyen emberkereskedők markába kerülhetnek.

– Igen, erről hallottam. Allítólag az is megesik, hogy egykori szolgálók alkotnak bandát, és csapdába ejtik a honfitársaikat.

– Igen, ilyen is van – bólintott Linda. – Ez a pénz természete. Pénzért az emberek a lehető legocsányabb dolgokra képesek.

Szerettem volna ellentmondani a szomorú igazságnak, de nem tudtam. Már hallottam a Perzsa-öbölben zajló prostitúcióról. Előfordul, hogy a szponzoraiktól megszökő szolgálólányok később emberkereskedők hálójába kerülnek. Megpróbálják rábeszélni az általuk ismert lányokat, vagy akár ismeretleneket is arra, hogy hagyják ott hálátlan munkaadójukat. A lányok általában nem látják át a helyzetet, és bíznak abban, hogy így legalább részben visszanyerik a szabadságukat, ám ehelyett a pokolba jutnak. Vad szexuális orgiák alanyai lesznek, még az is megesik, hogy licitálnak rájuk. Mindezt bemutattam *Arab palotákban szolgáltam* című regényemben, amelyben Linda szolgálólányának, Bibinek a történetét írtam le.

– Az emberkereskedő bandák az internetes fórumokon csábító dubaji munkaaánlatokkal bombázzák a honfitársaikat – folytatta Linda. – Például bolti eladói munkát javasolnak, és azt ígérik, hogy az ideutazással kapcsolatos hivatalos ügyeket elintézik. Az embercsempész banda tagjai azután kimennek a lányért a repülőtérre, majd egy nyilvánosházba viszik. A súlyos sokkban lévő áldozatot a miheztartás végett azonnal több férfi, például pakisztáni sofőrök megerőszakolják. Az útlevelét elveszik. A lány kilátástalan helyzetbe kerül, ugyanis közlik vele, hogy tartozik a bandának, hiszen kifizették helyette a repülőjegyét. Így lesz valakiből szexuális rabszolga. De hallgasd meg, mit mond az egyik lány, akinek sikerült megszöknie – Linda ezzel elindította a következő felvételt.

– A nőt a Facebookon ismertem meg – mesélte egy Fülöp-szigeteki nő. – Bízom benne, mivel a hazámból származott, és nehéz helyzetem felkeltette az együttérzését. Néhány hónap múlva azt mondta, hogy jó munkát tud szerezni Dubajban. Úgy éreztem magam, mintha nyertem volna a lottón. Gyerekeim vannak – itt a nő elsírta magát. – Szerettem volna nekik jobb életet biztosítani. Miután megérkeztem, a nő azt mondta, át kell neki adnom majdnem hatezer dollárt, mivel költségei voltak az ideutazással kapcsolatban. Nem volt ennyi pénzem. Ez hatalmas összeg volt a számomra. Erre ő azt mondta, hogy úgy tudom törleszteni, ha prostituált leszek. Nemet mondtam. Ekkor

megfenyegetett, hogy soha többé nem jutok haza, nem látom viszont a gyerekeimet és a szüleimet. Az útlevelemet már korábban elvette. Belekényszerített a prostitúcióba, és a kliensektől ő szedte be a pénzt. Nálam semmi bevétel nem maradt, enni is alig kaptam. A nő által vezetett nyilvánosházban dolgozott egy sofőr, aki többször is megerőszkolt. Több más nőt is ismertem, akiket prostitúcióra kényszerítettek. Mindenkinek a szökés járt a fejében, de csak nekem sikerült.

– Biztos számtalan ilyen történet vált már ismertté – állapítottam meg szomorúan.

– Több száz is – jegyezte meg Linda. – A fordulatok ismétlődnek, de engem mégis mindegyik megragad. Például annak az indonéz lánynak a története, aki áruként, élő áruként kézről kézre járt. Az emberkereskedelem itt zajlik körülöttünk, Isabelle – hangsúlyozta Linda.

– Megszöktem a szponzorom házából, mivel vert, és nem fizette ki a béremet.

Ez már a következő felvétel volt.

– Aztán egy nő azzal győzött meg, hogy jobb munkát talál nekem. Amikor már ott voltam, kiderült, hogy egy nyilvánosházba kerültem. Lakott ott másik három nő is. Megverték, és addig fenyegettek, amíg bele nem törődtem, hogy prostituált leszek. Egy hónapig dolgoztam ott, aztán a nő eladott egy férfinak, így egy másik nyilvánosházba kerültem. Két hónap múlva sikerült meglépnem. Gyorsan fogtam egy taxit, és kértem a sofőrt, hogy vigyen a rendőrségre. Ő azonban ehelyett két férfi kezére adott, akik Abu-Dzabiba vittek. Ott gyakorlatilag fogolyként éltem, arra kényszerítettek, hogy egy masszázsszalóban dolgozzam, napi 14 órát. Folytonosan masszíroznom kellett, még a férfiak nemi szervét is. Megtanítottak az erotikus masszázs különböző technikáira. Később a férfiak ismét el akartak adni valakinek ezer dollárért. A vevő azonban feltehetően nem hozta el a teljes összeget, úgyhogy vitatkozni kezdtek, én pedig megszöktem.

– A séma ismétlődik: vonzó munkaaajánlat, az útlevél elkobzása, prostitúcióra kényszerítés veréssel és fenyegetéssel...

– Pontosan. Aztán a banda a teljes bevételre ráteszi a kezét. A legszörnyűbb, hogy az embercsempész bandák kiskorú lányokkal

is kereskednek.

– Hogyan történhet meg ez?

– Elutaznak a szülőhazájukba: Bangladesbe vagy Indiába, és ott azt hazudják a szülőknek, hogy a 14-15 éves kislányaiknak jó munkát találnak Dubajban. Például egy szépségszalomban.

– És a szülők ezt elhiszik?

– Elhiszik, vagy el akarják hinni. Te is tudod, mekkora a szegénység ezekben az országokban.

– Igen, láttam.

– A szülők bárkinek hisznek, aki jobb sorsot ígér a gyermekeiknek.

– De ezek a gyerekek hogyan vállalhatnak munkát legálisan?

– Hamis útlevelet kapnak.

– Hogyhogy?

– Olyan útlevelet készítenek nekik, amelyből úgy tűnik, sokkal idősebbek – magyarázta Linda.

Nehéz volt ezt elhinnem, de Bibi története után megértettem a hátteret.

– A lányok szülei hatalmas összegekkel adósodnak el, hogy a lányok elutazhassanak Dubajba. És a szülők nem tudják, hogy nyilvánosházba küldik őket.

– Itt, a helyszínen senki sem veszi észre, hogy gyerekekről van szó?

– A bandák nem egy helyen tartják őket. Két-három naponta változtatják a tartózkodási helyüket. Mindezt azért, hogy senki se jelenthesse, hol zajlik a prostitúció.

– Ez rettenetes...

– Akadnak ennél megrázóbb történetek is...

– Linda...

Tudtam, hogy a világ brutális. De...

– Mi lehet még ennél is rosszabb?

– A szülők olykor eladják saját kiskorú gyermekeiket. Lényegében a szüzességüket dobják piacra.

– Mennyiért? Mi az ára az effajta galádságnak?

– Attól függ, ki a vevő, és milyen szép a kislány. Az ár ötezer dollártól indul. De meghaladhatja a néhány tízezer dollárt is, amennyiben sejkek licitálnak.

Később Bibitől megtudtam, hogyan zajlik egy ilyen licitálás. Szűzen ő is alanya volt egy ilyen aukciónak.

– A kislányok nem ellenkeznek, nem tiltakoznak? – folytattam a faggatózást.

– A szüleik meggyőzik őket, hogy amit tesznek, azt az egész család érdekében teszik, és hozzájárulnak az anyagi gondok megoldásához. A legtragikusabb, hogy miután a szülők piacra dobták a lányuk szüzességét, továbbra is hagyják, hogy prostituált maradjon. A kislány ilyenkor még mindig nagyon fiatal, és tulajdonképpen ártatlan, tehát egy viszonylag rövid időszakon belül jól lehet keresni vele. És ha a szülők egyszer rákapnak a nagy és könnyen érkező pénz ízére...

Émelygés lett úrrá rajtam, a fejem egyik oldalába belehasított a tompa fájdalom. Csalhatatlan jele a közelgő migrénnek.

– Bocsáss meg, Linda, de most megyek. Érzem, hogy migrénem lesz...

– Megértelek, Isabelle. A húgomnak is ugyanez a problémája. Amikor jön a roham, a legjobb lefeküdni egy sötét szobában.

– Igen, és bevenni a megfelelő tablettát. Nem hoztam magammal. Úgyhogy még egyszer elnézést, de mennem kell.

– Megértelek. Holnapután találkozunk az egyesületben. Eljössz?

– Még nem tudom. Attól függ, hogy fogom érezni magamat.

– Bízom benne, hogy látjuk egymást.

– Vizontlátásra.

Kiléptem a kis villából, ahol Linda lakott, és beszálltam a kocsiba. A sofőr végig várt rám a ház előtt. Egy idő óta egyre közelebb kerültünk egymáshoz Lindával, és nemcsak az egyesületben találkoztunk, hanem egymás otthonában is. Néha Angelika is csatlakozott hozzánk. Ezen a napon azonban nem volt velünk, mivel elutazott Kuvaitba, hogy segítsen a barátnőjének, Joannának, aki nagy bajba keveredett. Később Angelika mindent részletesen elmesélt, s ezt a történetet írtam meg a *Perzsa szerelem* című regényemben.

Visszatértem a palotába. Malati már a küszöbön átvette tőlem az *abaját*, a *hidzsábot* és a *nikábot*.

– Tálalhatom az ebédet, madame?

– Köszönöm, ne. Csak húzd be a függönyöket a hálószobában.

– Rendben van, madame.

Lefeküdtem a besötétített szobában. Még mindig a Lindánál tett látogatás hatása alatt álltam. Lelki szemeim előtt ismét feltűntek a szadista kínzások képei, mindaz, amit a sejk azzal a teljesen védtelen emberrel művelt.

Dubaj és a többi emírség élen jár az építészetben. Olyan épületeket lehet itt látni, amelyeket sehol másutt a földön. Itt épült a világ legmagasabb felhőkarcolója, toronyházak, különböző alakú mesterséges szigetek, síugró pálya a sivatag kellős közepén, amit egész évben hó borít, hatalmas akvárium és óceánárium, aranytól csillogó luxusszállodák – mindez rengeteg turistát vonz az országba. A legutóbbi nagy projekt a Világszigetek nevet viselő szigetcsoport. Háromszáz mesterséges szigetből áll, amelyek összességükben a világ térképét formázzák. A háromszáz szigetből hatnak az együttese az Európa Szíve nevet viselte, ezeken a legszebb európai városok – Párizs, London, Bécs, Monaco és a Cote d’Azur – atmoszféráját kívánták megidézni. A tervek szerint olyan utcák jönnek majd ott létre, melyek klímáját 12 hónapon át folyamatosan ellenőrzik majd, és időről időre mesterséges eső vagy hó is esik majd.

Az egyik sziget romantikus hangulata majd Szentpétervárt idézi, és az volt a feltételezés, hogy a Maldív-szigetek, Bora-Bora és a karib-tengeri szigetvilág után ez lesz a következő legnépszerűbb célpont, ahová özönlenek a szerelmespárok és az ifjú házások. A szigetet szív formájúra alakították, és a nászutak ideális helyszínéként kezdték reklámozni. A hely különleges vonzerejét jelentik a víz alatti úszó házak, *The Floating Seahorses*, továbbá a fehér homokos tengerpartok, a sekély lagúnák, a medencék, a tropikus kertek, a hatszillagos luxusszállodák, éttermek, bárók és szórakoztató központok. Minden házhoz tartozik egy lakáj és egy szobalány is, akik az ott lakók rendelkezésére állnak, és igény szerint szakácsot is lehet kérni.

A víz alatti villák változatos építészeti megoldásokat kínálnak, a legújabb változatokat az Emírségek hagyományos kultúrája inspirálta. Egy-egy ház területe négyszáz négyzetméter, az ára hárommillió-háromszázezer dollár. A házakat úgy tervezték, hogy nyolc felnőtt és nyolc különböző korú gyermek

kényelmesen elférjen bennük. A víz alatti szinten helyezték el a hálószobákat, ahonnan gyönyörködni lehet a különleges víz alatti flórában és faunában, a színes korallzátonyokban. Itt kapott helyet a fürdőszoba, amelyben nagy kád állt, a házi mozi, a hölgyek és a vendégek szalonja. A tervezés minden fázisában komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy a leendő villa bérlője vagy vevője teljes mértékben elégedett legyen. A házak másik változatában hét hálószoba van, s a belsőépítészeti munkálatokat a Bentley House végezte. A piacra dobott házak többségét azonnal meg is vásárolták az újdonságokra éhező milliommosok. Hiúságukat kielégítette a világszerte egyedülálló projekt.

2016 januárjában vízre bocsátották az első villákat, melyek felső szintjén hatalmas jakuzzit helyeztek el. A jakuzziban ülve, drága pezsgőt szürcsölgetve gyönyörködni lehet Dubaj felhőkarcolóiban. A vízre bocsátást számos kamera rögzítette, a projektben érdekelt felek mosolyogva, elégedetten szorongatták egymás kezét. Kicsit arrébb világoskék kezeslábaszt viselő munkások tébláboltak, ők segítettek a több mint kétszáz tonnás kolosszusok vízre bocsátásában.

A világoskék kezeslábasok eszembe juttatták, hogy a sznob Dubaj egymást követő futurisztikus projektjeinek nagy ára van: a távoli, szegény ázsiai országokból érkezett építőmunkások vére és verejtéke. Bangladesből, Indiából és Pakisztánból érkeznek a lányok és asszonyok, hogy rabszolgaként szolgálják a gazdagokat. És jönnek a férfiak is ugyanezekből az országokból, továbbá Kínából, hogy hasonló feltételek mellett fizikai munkát vállaljanak, így biztosítván a családjuk létalapját.

Egyeseknek sikerül eljutniuk a munkatáborokba. Így nevezik azokat a helyeket, ahol sok-sok ezer munkás lakik. Az e helyekről szóló beszámolók nyomasztóak. A szemtanúkat elsősorban a táborban terjengő rettenetes bűz lepi meg. Az apró szobákban emeletes ágyakon tizenhat férfi lakik, így alig lehet levegőt kapni. Egy-egy fürdőszobát naponta ötven ember használ, a vécék folyton eldugulnak, a csatornák nagyon hamar megtelnek. A konyhák, pontosabban a főzőhelyek iszonyúan koszosak, ráadásul veszélyesek is, mivel a munkások által lefektetett gázcsövekre nincs hivatalos engedély. Mindenütt

szemét. Éjjel olyan nagy a meleg, hogy az egész nap robotoló munkások képtelenek aludni. Valaki, aki személyesen járt egy ilyen táborban, így jellemezte a helyet: szűk, forró, mocskos, bogarakkal teli.

A munkásoktól az érkezésüket követően azonnal elveszik az útleveleiket. Naponta 14 órát dolgoznak, miközben a hőség ötven Celsius-fokig emelkedik. A nem hivatalos statisztikák szerint a világ legmagasabb épülete, a Burdzs Kalifa építése során a hőség, a szélsőséges kimerültség és az öngyilkosság következtében több száz munkás vesztette életét. Bizonyos statisztikák szerint azokban az években, amikor Dubajban a legtöbb ház épült, évente nagyjából ezer munkás vesztette életét. A munkakörülmények roppant veszélyesek voltak, ezért számos baleset történt, a sérülések pedig maradandó következményekkel jártak. Az átlagbér 175 dollár volt, amelyből a munkások nagyjából 100 dollárt hazaküldtek a családjuknak. Az alacsony bérek ellenére gyakran megesett, hogy még azt sem fizették ki. A munkásokat toborzó ügynökségek ígéretei havi több ezer dollárról szóltak. A képzetlen, szegény munkások nem voltak tisztában vele, hogy ez az összeg irreális. Az ügynökség, illetve az útiköltség kifizetése érdekében több ezer dollárra rugó, számukra hihetetlenül magas kölcsönöket vettek fel. Jelzőként ott volt a házuk vagy a család földje. Aki nem rendelkezett magántulajdonnal, kénytelen volt uzsoráshoz fordulni. Amikor megérkeztek Dubajba, rá kellett döbenniük, hogy a bérek megalázóan alacsonyak, és nem is mindig fizetik ki. Lassan ráébredtek, hogy sosem lesznek képesek kifizetni az adósságukat, továbbá nyomasztották őket a borzalmas lakás- és munkakörülmények, ezért sokan öngyilkosságba menekültek. Voltak olyan hónapok, amikor hetente két öngyilkosságra is sor került az építkezéseken vagy a táborokban. Így épült Dubaj.

Katarban 2022-ben rendezik meg a labdarúgóvilágbajnokságot. Katar szeretné, ha ez lenne a labdarúgás történetének legnagyobb szabású világbajnoksága. Légkondis stadionok, luxusszállodák, modern utak, Velence városának hű másolata épül, továbbá egy új város, Lusail City, ahol majd a világbajnokság döntőjét rendezik meg. A városban kétszázötvenezer ember tud majd megszállni.

A modern építészet eme csodái számos szegény országból – Indiából, Srí Lankáról, Nepálból – érkezett munkás művei, akik a dubajhoz hasonlóan embertelen körülmények között dolgoznak.

A Human Rights Watch a katarai munkástilust „a feudális rendszerhez közelítő”-nek nevezte. Én inkább modern kori rabszolgaságot mondanék.

* * *

Az elkövetkezendő néhány napon elviselhetetlen migrén gyötört, ezért az időm jelentős részét a hálószobában töltöttem. Annyira fájt a fejem, hogy még olvasni sem tudtam. Éjjel pedig lidércnyomások gyötörtek. Folyton az embertelenül megkínzott férfi hörgését hallottam. Beleremegtem, hol azt éreztem, hogy fázom, hol melegem volt, ráadásul úgy éreztem, hogy undorító bogarak mászkálnak rajtam. Mocskos, tolakodó kezek fogdosták a legintimebb testrészeimet. És folyton kiabált rám valaki...

A migrén végül elmúlt, de továbbra sem éreztem jól magam. A palotában nem találtam a helyemet, és a kertben sem tudtam megnyugodni. Szálím intenzíven dolgozott valamin, úgyhogy nem volt túl sok ideje a számomra. Időről időre betértem a könyvtárszobába, próbáltam belemerülni egy-egy érdekes könyvbe, de semmi sem kötött le. Arra gondoltam, meglátogatom Lindát, hátha akkor kicsit jobban leszek.

Megkértem Malatit, hogy szóljon a sofőrnek. Magamra öltöttem az *abaját*, és már éppen indulni készültem, amikor a szalonban megjelent Szálím.

– Hát te meg hová készülsz megint? – tudakolta elégedetlenül.

– Hogy érted, hogy megint?

– Mindig mászkálsz valahová.

– Hogyhogy mindig?

Szálím váratlan kötözködése csak fokozta rosszkedvemet.

– A mindig azt jelenti, hogy nagyon sokszor – Szálím hangjából kiéreződött, hogy ő is egyre idegesebb.

– Több mint egy hete itthon vagyok, sehová sem mentem.

– Nagyon helyes, Isabelle. Az asszony helye itthon van.

– Magad is látod, hogy sehol sem voltam, úgyhogy nem tudom, mi bajod.

– Az a bajom, hogy mindig mész valahová.

– Egy perccel ezelőtt magad is elismerted, hogy sokáig itthon voltam – kezdett egyre jobban idegesíteni a beszélgetés.

– De korábban többször is elmentél. Most hová igyekszel?

– Egy barátnőmhöz.

– Melyikhez?

– Lindához. Te is ismered. Egyszer el is vittél hozzá. Emlékszel?

Amikor először mondtam Szálimnak, hogy szeretnék elmenni Lindához, ő maga vitt el. Egy pillanatra be is jött, mintha ellenőrizni szeretne volna, kit látogatok meg. Később aztán már a sofőr vitt Lindához, és mindig megvárt a ház előtt.

– Igen, emlékszem.

– Helyes. Akkor megyek is. Viszontlátásra.

A férjem némán állt, és az volt a benyomásom, hogy szeretne visszatartani. Végül azonban semmit sem mondott, én pedig elmentem Lindához. Az értelmetlen beszélgetés azonban kizökkentett a nyugalomból.

Linda házában azonban csak Bibi várt rám.

– Madame Linda most telefonált, hogy egy dugóban áll, de igyekszik majd mielőbb hazaérni – jelentette Bibi. – Kérte, hogy addig foglalkozzam a madamemal. Mit óhajt? Kávét vagy teát?

– Kávét kérek.

– Rendben, madame.

Nagyon bíztam benne, hogy nem tör rám ismét a migrén, ami gyakran megesett velem stresszes helyzetekben. A hindu lány behozta a kávé, és letette az asztalra.

– Tessék, madame.

– Köszönöm.

– Tehetek még valamit a madame-ért?

– Kérek egy kis vizet.

– Jéggel?

– Nem, jég nélkül.

Egy perc múlva a víz is megérkezett.

– Köszönöm.

– Nincs mit, madame.

Linda még mindig nem érkezett meg, így Bibivel próbáltam szóba elegyedni.

– Régóta dolgozol a Perzsa-öbölben?

– Igen, madame.

Kezembe vettem a kávéscsészét.

– Mióta?

– Tízéves voltam, amikor először Kuvaitba jöttem, szolgálóként.

A kezem megremegett, a csésze kiesett a kezemből és eltört. Linda színes szőnyegén hatalmas sötét folt keletkezett. Bibi azonnal nekilátott a takarításnak.

– Azonnal megoldom, madame.

– Várj, Bibi. Egyelőre hagyd! Mondd meg nekem még egyszer, hogy hány éves voltál, amikor elkezdted dolgozni!

– Tíz, madame.

– Akkor kerültél Kuvaitba?

– Igen, madame.

– Nemrég jártam ott. Szép ország.

Bibi semmit sem válaszolt. A tekintete elfelhősödött, az arcán határtalan kétségbeesés tükröződött.

– Bibi! Nem szereted Kuvaitot?

A hindu lány lehorgasztotta a fejét. Mély szomorúság sugárzott belőle. Eszembe jutottak a felvételek, amelyeket Linda mutatott nemrég.

– Nem érezted ott jól magad?

Bibi arcán két hatalmas könnycsepp gördült le. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és berobogott Linda.

– Bocsáss meg, Isabelle, de ezek a dugók egyre elviselhetetlenebbek. Órákon át álltam gyakorlatilag egy helyben – kezdte békésen, majd ekkor Bibire pillantott. – Mi történt? – tekintete az eltört csészére vándorolt. – Jaj, Bibi, semmi gond, hogy eltörted a csészét. Feltakarítod, és túl vagyunk rajta.

Lindára pillantottam, és próbáltam értésére adni, hogy nem erről van szó.

– Elmondtd Isabelle-nek?

Bibi nemet intett.

– Jól van, Bibi. Eredj, pihenj le! Ne is gondold erre!

Bibi távozott, Linda pedig letelepedett mellém.

– Ez a lány annyi mindenben ment keresztül.

– Te hoztad ide Kuvaitból? – kérdeztem, mivel tudtam, hogy Linda valaha ott dolgozott.

– Igen, mert annyira szeretett volna nálam dolgozni. Nem volt szívem otthagyni... Indiába sem akart visszamenni, mert... Magad is tudod, Isabelle, hogy ott éheznek az emberek. Itt nálam legalább rendes körülmények között lakhat, biztonságban van, magas fizetést kap, nem kell félnie... Valójában nekem nincs szükségem szolgálólányra a nap huszonnégy órájában. Mintha valami olyasmit vennék igénybe, amivel valójában egyáltalán nem értek egyet. Csakhogy... – sóhajtott Linda. – Bibinek valahol dolgoznia kell. Ha nem nálam dolgozna, másik szponzort kellene keresnie, és semmi garancia nincs rá, hogy jó embert találna.

Tehát így fest az a bizonyos kisebb rossz.

– Linda, tökéletesen megértelek – adtam hangot a véleményemnek, és ez igaz is volt, hiszen én is végiggondoltam ezt az egészet. – De mi történt vele Kuvaitban, mielőtt még hozzád került volna?

– Rettenetes dolgok... Az utcán bukkantam rá, rettenetes állapotban. Mind testi, mind lelki értelemben. El kellett menekülnie a szponzorától. Orvost biztosítottam a számára, nőgyógyászt, pszichológust.

Aznap nem töltöttem túl sok időt Lindánál. Visszatért a migrén, úgyhogy gyorsan hazamentem, és bevettem a gyógyszert. Aztán bementem a könyvtárszobába, letelepedtem a kedvenc fotelemba, és azon töprengtem, mit érezhet egy tízéves kislány, akit az édesanyja elküld a nagyvilágba, hogy cselédként dolgozzon. A gondolat a következő napok során sem hagyott nyugodni. Felhívtam Lindát.

– Linda! Bibi története nem hagy nyugodni. Beszélhetnék vele? Van ebben a tragédiában valami, ami mellett nem mehetek el közömbösen... Nem is tudom megfogalmazni, mi az...

– Ha Bibi beleegyezik, természetesen beszélgethetek. Csak nem vagyok benne biztos, hogy beleegyezik. De megkérdezem, aztán majd szólok neked.

– Köszönöm, Linda.

Egy idő múlva Linda visszahívott.

– Isabelle! Linda beleegyezett, de van egy feltétele.

– Mi az?

– Csak telefonon hajlandó beszélni veled – ezzel Linda egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. – Talán így könnyebb neki. Nem is rossz ötlet.

– Köszönöm, Linda. Mondd meg neki, hívjon fel, ha készen áll. Én mindig itt vagyok a palotában, az időm nagy részében egyedül.

– Jól van, Isabelle, megmondom neki.

– Még egyszer köszönöm, Linda.

– Nincs mit, Isabelle. Szerintem ez neki is jót fog tenni. Kibeszéli magából...

– Jó, akkor várom a hívását. Szervusz, Linda.

– Szervusz.

Kis idő elteltével Bibi felhívott, és belevágott a történetébe. Az első hívásától kezdve jegyzeteltem, amit mondott.

– Otthon, Indiában kezdetben szórakozásnak tekintettem az úti előkészületeket Kuvaitba. A repülőtéren aztán páni félelem lett úrrá rajtam. Tele voltam kérdésekkel, amelyekre nem tudtam a választ. Hol vagyok? Mit keresek itt egyedül? Hová megyek innen? Mi vár rám? Később pedig mély szemrehányás ébredt bennem anyám iránt, ugyanis mindig visszatért bennem a kérdés: hogy tehette ezt velem? Hogy ítéltetett ilyen sorsra? Hiszen jól tudta, milyen egy cseléd élete Kuvaitban. A nap huszonnég órájában rendelkezésre kell állni, és a szolga teljesen alárendelt a munkaadójának.

A hallottak után képtelen voltam magamhoz térni. Összeszorult torokkal jegyzeteltem Bibi szavait. Időről időre szünetet kellett tartanom, mivel képtelen voltam elviselni a sok szörnyűséget, amiben Bibinek része volt.

Azon töprengtem, mit tehetek annak érdekében, hogy Bibi megrázó történetéről értesüljön a világ. Hiszen efféle cselédekből sok millió akad. Nap mint nap rengetegen hagyják el a családjukat és a hazájukat, hogy emberhez méltatlan körülmények között járuljanak hozzá a családjuk életben maradásához. És erről senki sem beszél nyilvánosan.

Az járt a fejemben, hogy egy regényem már készen van, ennek témáját a becsületgyilkosságok jelentették, továbbá a nő

szoros függése a férfitől a Közel-Keleten. Ha sikerülne kiadnom, talán volna esélyem arra... Kiadót kellett találnom.

Sokáig töprengtem, mit tegyek. Nem küldhettem el a művem több kiadóhoz, hogy aztán várjam a válaszukat, mivel nem akartam leleplezni magamat. Tudtam, hogy nagyon óvatosnak és körültekintőnek kell lennem. Hosszas töprengés után arra jutottam, hogy kiválasztok egy jobb kiadót, és megpróbálok kapcsolatba lépni vele.

Néhány héten belül döntöttem is. A következő héten még bizonytalan voltam, de Bibi sokkoló vallomásai motiváltak. A történeteiben számos tragédia szerepelt. Mesélt olyan emberekről, akik miután pénz nélkül tértek haza Kuvaitból, öngyilkosok lettek.

– Az egyik férfi a falunkból felakasztotta magát egy fára. Még a családja házáig sem jutott el. A másik vonat elé vetette magát. A vonat azonnal levágta a fejét, ami messzire gurult. Az emberek jöttek és bámulták a fejet. A harmadik egy percre hazament, leült, megnézte a gyereket, majd felállt és eltűnt. Soha többé nem látta senki. Állítólag mérget ivott, vagy hipót. Az egyik szomszédunk is pénz nélkül tért vissza a faluba. Óriási adósságai voltak. Leöntötte magát benzinnel, és meggyújtott egy gyufát.

Bibi mindezt olyan hangon mondta el, mintha csak csevegtünk volna egymással.

Úgy döntöttem, felhívom a kiválasztott kiadót.

Ösztönösen éreztem, jobb lesz, ha nem a saját számomat használom. Behívtam a cselédet.

– Malati, ha majd kimenőd lesz, vegyél nekem egy telefonkártyát.

A vásárlást nem akartam magam lebonyolítani, mivel a sofőr, aki ide-oda vitt engem, biztos minden lépésemről beszámolt Szálimnak.

– Rendben van, madame.

– De senkinek ne említsd!

– Természetesen. Úgy lesz, ahogy madame óhajtja.

A hétvégét követően kezemben volt az új kártya. A fokozott biztonság érdekében elkértem Malati telefonját, és abba tettem bele a kártyát.

A könyvtárszobába mentem, ez volt az én szentélyem. Hittem abban, hogy a kedvenc hőseim jelenléte erőt ad majd saját irodalmi küzdelmeimhez.

Roppant izgatottan beütöttem a megfelelő számot.

– Halló! – vette fel egy szerkesztő.

Hirtelen pánik lett úrrá rajtam. A fejemben ott visszhangzottak Szálím haragos szavai, amelyeket akkor mondott, amikor először hagyott büntetésből egyedül a palotában: „Isabelle, neked roppant nőies hangod van... és roppant érzéki... ezért nem szabad férfiakkal szóba állnod!” Éveken át betartottam ezt a szabályt. Most először fordult elő, hogy megszegtem. Megijedtem. Le akartam tenni a telefont, amikor a szerkesztő ismét megszólalt:

– Halló!

Arra gondoltam, hogy még egyszer képtelen leszek felhívni a számot. Ha most feladom, a világ sosem ismeri meg Bibi és a hozzá hasonló lányok történetét. Az emberek nem tudják meg, hogy mit jelent modern rabszolgának lenni. Eszembe jutott az is, milyen nehéz volt felkapaszkodnom a Sigiriya csúcsára. Nem akartam feladni.

– Halló! – szólaltam meg én is.

– Tessék, hallgatom – szólalt meg ismét a szerkesztő.

Röviden vázoltam a helyzetemet.

– Küldje el hozzánk a regényt, megnézzük. És álnéven is ki tudjuk adni – közölte a férfi.

– Köszönöm, és viszonthallásra.

– Viszonthallásra.

Nem vettem észre, hogy Szálím mikor lépett be a könyvtárszobába. Lefoglalt a kiadóval folytatott beszélgetés, úgyhogy nem hallottam meg a lépéseit. Szálím azonban meghallotta, hogy a vonal másik végén egy férfihang beszél.

Odalépett hozzám, dühösen megragadta a vállamat, és megrázott, akár egy rongybabát.

– Mit csináltál? Mit csináltál? – hajtogatta, mintha engedetlenségem olyan rettenetes tette sarkallta volna, amitől ő maga is megrémült, ám ugyanakkor képtelen volt fékezni magát.

– Mit tettél, Isabelle? – rángatott brutálisan.

Teljesen úrrá lett rajta az örület. Már nem emlékszem, megütött-e, vagy belém rúgott, netán hozzám vágott valamit, vagy mindezt egyszerre. Csak annyit tudok, úgy éreztem, hogy ez nem az én szeretett férjem. Egy szörnyeteg lett belőle.

Összevissza verve feküdtem a padlón, és úgy éreztem magam, mintha egyetlen perc alatt megfosztott volna emberi méltóságomtól. Még elszántabb lettem. Mindent meg kellett tennem annak érdekében, hogy az emberek értesüljenek Bibiről, aki a szememben sok millió modern kori rabszolganő szimbólumává lett.

Másnap Szálím elvette a telefonomat és a laptopot. Még szerencse, hogy mindent, amit írtam, azonnal átmentettem egy pendrive-ra, és kitöröltem a számítógépből. Most viszont ki kellett találnom, hogyan küldjem el a regényemet a kiadóba. Valakitől segítséget kellett kérnem.

Rögtön Linda jutott az eszembe. De nem tudtam a szokásos módon elmenni hozzá, mivel Szálím megtiltotta, hogy elhagyjam a palotát, tehát Lindának kellett eljönnie hozzám. Mégpedig minél hamarabb.

Szálím aznap otthon maradt, így nem tudtam, miképpen értesítsem Lindát arról, hogy segítségre van szükségem. Délután, amikor Malati behozta a kávé, odaadtam neki Linda telefonszámát, és megkértem, hogy titokban hívja fel, és kérje meg, hogy minél előbb keressen fel.

Linda este meg is jelent. Érezhető volt, hogy Szálím nem örül a látogatásának, ok nélkül azonban nem dobhatta ki a vendéget. A keleti szokásokhoz híven Szálím tisztelte a nők külön világát, így nem ült le hozzánk, hanem magunkra hagyott minket.

– Linda! Kapcsolatba léptem a kiadóval – tértem rögtön a lényegre.

– Remek! – örvendezett Linda. Valamikor említettem neki a regénytervet, és ő is arra biztatott, adjam ki.

– A szerkesztő azt mondta, küldjem el, és elolvassák.

– Pompás!

– Csakhogy Szálím... most nincs laptopom.

– Mit kell tennem? – Linda azonnal felfogta, honnan fúj a szél.

– Ezen minden rajta van – adtam át neki a két pendrive-ot. – Bibi története is. Lépj kapcsolatba a kiadóval!

Linda rám pillantott. A szemében könnyek csillogtak.

– Isabelle! Én megmentettem Bibit. Te pedig talán el tudod érní, hogy az egész világ értesüljön a sorsáról.

Felindultan megöleltük egymást, és sokáig így maradtunk.

A következő napon odasúgtam Malatinak, ha észreveszi, hogy egy pillanatra egyedül maradtam a palotában, azonnal hozza be a telefonját. Szálím azonban folyton ott volt a közelemben, úgyhogy kezdtem elveszíteni a reményt. Végül csak bevonult a dolgozószobájába. Malati azonnal felbukkant a telefontal. Elvettem tőle, és beütöttem a kiadó számát.

– Szerkesztő úr! – vágtam bele idegesen. Úgy éreztem, alig kapok levegőt. – Nem fogom tudni többször hívni. Túl veszélyes.

– Akkor nem is küldi el a regényét?

A folyosón felhangzottak Szálím döngő léptei.

– Elküldöm valakivel... egy barátnómmel... Linda... – csak ennyit tudtam mondani.

– Rendben – ennyit hallottam a szerkesztőtől, és gyorsan visszaadtam a telefont Malatinak. Megtettem, ami tőlem telt. Most már csak várnom kellett.

* * *

A Közel-Kelet a kontrasztok világa. Egyrészt folyton korlátokat támaszt, amelyek olyan merevek, hogy a nyugati élet szabadságához szokott emberek számára elfogadhatatlanok. Másrészt oly mértékben elterjedt a kicsapongó életstílus, hogy az a legszélsőségesebb európai liberálist is felháborítaná.

Az Arab-félsziget gazdag országaiban szembetűnő a Kelet hivalkodó fényűzése. Népszerűek a vékony aranyfüsttel borított automaták, amelyek nem üdítőt vagy szendvicset kínálnak, hanem aranyrudakat vagy -érméket. Mivel sok dubaji lakos küzd az elhízással, a kormány úgy döntött, minden leadott kilót arannyal jutalmaz. Aki legalább öt kilót fogy, minden kilóért két gramm aranyat kap. Az Emírségek hatóságai a közlekedési dugók problémáját úgy akarták megoldani, hogy népszerűsítették a tömegközlekedést. Ha valaki lemondott a kocsihaszról, jutalmul szintén aranyat kapott.

Valaki azt mondta, hogy a Perzsa-öböl országai mesterséges, narcisztikus, műanyag celebekre emlékeztetnek, akik tele vannak pénzzel, de ha leemeljük róluk a külső takarót, nyomor és elmaradottság tárul elénk.

Eltelt néhány hónap. Egy este Linda telefonált.

– Isabelle! – kiáltotta izgatottan. – Most jött a hír a kiadótól. Kiadják a regényedet!

Az iszlám rákfenéje

A muszlim nők egyesületében komor hangulat uralkodott.

– Hogy merték megtámadni Medinát? – Mona hangosan is kimondta a kérdést, amit a lelke mélyén mindenki feltett magának. Medinában, közvetlenül Mohamed próféta mecsetének a bejárata előtt, a Próféta sírjánál robbanás történt. Az öngyilkos támadó felrobbantotta a nála lévő robbanóanyagokat, s négy szaúdi biztonsági ügynökkel is végzett. A támadás célja maga a mecset volt, ám amikor a támadó rájött, hogy semmi esélye bejutnia a mecsetbe, előtte robbantotta fel magát.

Az Iszlám Állam terrorszervezetnek és a híveinek az elbizakodottsága egyre nőtt. A hagyományos muszlim böjt, a ramadán^[28] hónapjának utolsó hetében számos terrortámadást hajtottak végre Irakban, Bangladesben, Törökországban és Szaúd-Arábiában, felháborítva ezzel nemcsak a nemzetközi közvéleményt, hanem a világ különböző pontjain élő muszlimok millióit is.

– Hogy fogjuk most megünnepelni a ramadán végét, az 'Id al-Firt? – kérdezte szomorúan Fariza. – Ez még mindig a mi ünnepünk? – vetett fel egyre súlyosabb kérdéseket.

Nem tértem át az iszlámra, de továbbra is eljártam az egyesület találkozóiira. Kedveltem az ott zajló vitákat, amelyek mindig az aktuális eseményekhez csatlakoztak. Az oda járó nők többször is próbáltak rábeszélni, hogy változtassak a hitemen, de mivel mindig elutasítottam őket, később már nem próbálkoztak. Csak a Korán egyik részletét idézték, ami így hangzik: „Nincs kényszer a vallásban.”^[29] A férjem szintén nem akart nyomást gyakorolni rám. Valójában ettől függetlenül is alkalmazkodtam minden, általa megkövetelt szabályhoz. A teljes testemet ruhákba burkoltam, nem beszélgettem férfiakkal, szinte sehová

nem mentem egyedül, és ritkán hagytam el a palotát. Úgy éltem, ahogy egy engedelmes muszlim feleségnek élnie kell.

– Ez az iszlám rákja – hangoztatta Mona, az ISIS-re utalva. – Amit ők tesznek, annak semmi köze a mi hitünkhöz.

– Hallottad, mit mondtak Irakban a muszlimok a Bagdad központjában lévő bevásárlóközpontnál történt robbanás után? – vetette közbe Fariza. – Azt hangoztatták, hogy ahelyett, hogy a szokásoknak megfelelően nyugodtan ünnepelhetnék a két legnagyobb muszlim ünnep egyikét, ünnepi ruhákat vásárolnának a gyerekeknek, most arra kényszerülnek, hogy halotti leplet vegyenek nekik.

2016 júliusának elején az úgynevezett Iszlám Állam eretneknek tartott síitákat támadott meg. A támadásra egy nagy kereskedelmi központ közelében került sor, több mint háromszáz ember vesztette életét, köztük gyerekek is. Több mint kétszázan megsebesültek. A robbanóanyagokkal megrakott teherautó akkor repült a levegőbe, amikor családok tömegei indultak bevásárlásra, hogy méltó módon megünnepeljék a közelgő ünnepet. Az időszakot hagyományosan vidám családi látogatások jellemzik, ebben az évben azonban a sírás és elkeseredés uralta. Az iraki kormány háromnapos nemzeti gyászt rendelt el. Sokan az áldozatok családjával való szolidaritás jeleként úgy döntöttek, hogy ebben az évben egyáltalán nem tartják meg ezt az ünnepet.

– Úrt érzünk a bensőkben – szólalt meg Mona, aki mindig mélyen átélte a terrortámadásokat. – És éppen a ramadán alatt ragadtatják magukat ilyen szélsőséges cselekedetre!

– Tényleg nehéz megérteni – vetette közbe Linda. – A ramadán a nyugalom, a belső összpontosítás és az imák hónapja. Hogy lehet gyilkolni egy ilyen szent hónapban?

– Ez bennem is felmerült – szólt közbe Teresa doktornő is. – Számomra ez ellentétes azzal, amit a hívő muszlimok vallanak.

– Az ISIS pedig büszkélkedik a tetteivel – mondta Fariza. – A hetilapjukban azt írták, hogy a ramadán alatt több mint ötezer ember halt meg. Ebbe beleszámították a floridai Orlando éjszakai klubja előtti lövöldözést, továbbá a bangladesi fővárosban, Dakkában álló, a külföldiek körében olyannyira népszerű éttermet.

- Bárhol bárkit megtámadhatnak – jegyeztem meg.
- Sajnos igen – értett egyet velem Fariza.
- De miért a ramadán alatt? – kérdeztem.

– Már májusban felszólították a híveiket a ramadán alatti támadásokra. Az ISIS szóvivője, Abu Mohammed al-Adnani sejk felhívta a híveit, hogy „a hitetlenek számára tegyék a ramadánt a szerencsétlenség hónapjává” – folytatta Fariza. – És ez hat a híveikre, beleértve az úgynevezett magányos farkasokat is.

– Sajnos, sikerült erőszakra készíteni a híveiket – jegyezte meg szomorúan Mona. – Orlandóban ötven ember vesztette az életét, ötvenhárman pedig megsebesültek.

– Franciaországban egy huszonöt éves férfi az alábbi kijelentést tette a börtön idején: „Hangosan és határozottan kijelentem, hogy hű leszek Abu Bakr al-Bagdadihoz”, azaz az Iszlám Állam önjelölt kalifájához. Az illető azt is bejelentette, hogy a hitetlenekkel saját otthonaikban végez majd. Néhány héttel később kilencszer hasba szúrt egy francia rendőrt, aki éppen a munkájából tért haza. Ezt követően túszul ejtette a feleségét és a gyerekeit. A terrorelhárító csoport akciója ellenére az édesanya hároméves gyermeke szeme láttára lelte halálát. A gyermeknek korábban édesapja halálát is végig kellett néznie – számolt be Fariza.

– Mindez rettenetes, és semmi köze az iszlám tanításaihoz – jelentette ki mély meggyőződéssel Mona. – Sok muszlim vezető és tekintélyes egyházi személy vallja, hogy a terroristák gyilkosok, a vallás, az erkölcs és az emberiség ellenségei.

– A dzsihadisták tudatosan választják akcióik idejéül a ramadánt. Egyrészt hisznek abban, hogy ha ebben az időszakban hajtanak végre egy öngyilkos támadást, azért tízszer nagyobb jutalom jár – magyarázta Teresa doktornő. – Emlékeztek? Egy évvel korábban ugyanezt tették.

– A véres péntekre gondolsz? – kérdezte Linda.

– Igen. Ugyanazon a napon három támadás történt: Kuvaitban, Tunéziában és Franciaországban. Ramadán volt és péntek, tehát a kuvaiti mecsetben rengeteg hívő gyűlt össze. Összesen körülbelül kétezer ember. Több tucat meghalt, több százan súlyosan megsebesültek – idézte fel Teresa doktornő.

– Azaz a terroristák ramadán idején támadnak, mert így biztosak lehetnek benne, hogy akkor több áldozatuk lesz – töprengett Linda. – Rengeteg ember van a mecsetekben, kereskedelmi központokban...

– Igen, ez az egyik ok – bólintott Teresa doktornő. – Ráadásul az imába merülő muszlimok nem számítanak ilyen borzalmas támadásokra. Az Iszlám Állam ily módon gerjeszti a félelmet és rettegést, a fenyegetettség érzetét. Bebizonyítja, hogy bármelyik pillanatban készen áll a legborzalmasabb gyilkosságokra.

– Az akcióik egyre kegyetlenebbek – húzta alá a szomorú tényt Linda.

– Valóban – adott igazat neki Teresa doktornő.

– Milyen rettenetes gyilkosságokat követnek el Szíriában! – Monát mindig is érzékenyen érintette a hazájában zajló háború.

– A keresztényeket sem kímélik – állapította meg Linda.

– Senkit, aki szerintük hitetlen... – fűzte hozzá Mona. – Sítákat gyilkolnak, alavitákat, jazigokat, kurdokat... Miközben mi évszázadokon át békében éltünk a keresztényekkel, tisztelve egymást és az együttélés szabályait.

– Tudom, mivel jártam Szíriában, és számos olyan helyen megfordultam, amelyeket áthatott a kereszténység szelleme – helyeselt Linda. – A szíriai keresztény társadalom a világ legrégebbi közösségei közé tartozik, és az ország lakosságának tíz százalékát teszi ki.

– Nem a Damaszkusz felé vezető úton került sor Pál apostol megtérésére? Később pedig Damaszkuszban működött – idéztem fel magamban.

– Úgy van – helyeselt Linda.

– Jártál Maalula városában? – fordult Mona Lindához.

– Igen. Rendkívüli a hangulata.

– Miféle városról beszéltek? – kérdeztem.

– Ez a város két szíriai falu mellett a Föld három pontja közül az egyik, ahol a mai napig használják az arámi nyelv nyugati dialektusát, ugyanazt a nyelvet, melyet Jézus is anyanyelvneként használt.

– Milyen érdekes! – jegyeztem meg.

– A mai napig nem felejtettem el a völgykatlanban fekvő Maalulát – folytatta visszaemlékezését Linda. – Volt ott egy

keresztény zarándokközpont is. Szent Tekla kultuszának emlékhelye. Hallottál Szent Tekláról?

– Valamit hallottam, de nem emlékszem pontosan.

– Szent Teklát, a szüzet az első női keresztény mártírnak tartják. Szent Pál tanítványa volt. Miután megtért, felbontotta az eljegyzését, amit egy pogány férfival kötött. Emiatt máglyahalálra ítélték, az eső azonban eloltotta a lángokat, így megmenekült. Később Szent Pállal együtt Antiochiába ment, ahol elutasított egy szír férfit, aki feleségül szeretne volna venni. Ezért a kereszténység első évszázadaira jellemző módon oroszánok elé vetették. Csodával határos módon ismét megmenekült, mert bár a nőtény oroszán éhes volt, de hozzá sem nyúlt. Tekla ezt követően még sokáig élt, remeteként. Nyolcvanéves korában halt meg. A Katolikus Egyházban ő a szüzek mintaképe.

– Nagyon érdekes – állapítottam meg.

– Valóban – igazolta a véleményemet Linda. – Ismert róla még egy legenda. Teklát a keresztény hitéért még a saját szülei és a római sereg is üldözte. Egyszer menekülés közben sikerült eljutnia Maalulába, ahol egy függőleges sziklafalba ütközött. Tekla odaadóan imádkozni kezdett, mire a sziklafal kettényílt, s így megmenekülhetett.

– Így jött létre a Szent Tekla-szurdok, azon a helyen pedig, ahol imádkozott, templomot, továbbá egy kolostort emeltek, mely az ő nevét viseli. Évszázadok óta keresztény zarándokok tömegei keresik fel, akik hisznek abban, hogy ott áldást kaphatnak és meggyógyulhatnak – egészítette ki a magyarázatát Mona. – Ezért fájnak nekünk annyira az Iszlám Állam nevében elkövetett gyilkosságok. – Évszázadokon keresztül békében éltünk egymás mellett, sőt még segítettük is egymást. A helyi keresztények segítettek a muszlimoknak Maalulában mecsetet építeni. Aztán megjelentek a szélsőséges erők, és mindent leromboltak. A dzsihadisták keresztényeket öltek, lerohanták a Szent Tekla-kolostort, ahonnan elraboltak tizenkét apácát. A keresztény épületeket kifosztották, az értékes műemlékeket és műalkotásokat tönkretették, a harangokat és kereszteteket elrabolták, még a város fölé magasodó Jézus-szobrot sem kímélték.

– Most pedig a muszlim szent városokat, Mekkát és Medinát vették célba – szúrta közbe Teresa doktornő.

– Mindez arra mutat, mennyire beteges a gondolkodásuk – állapította meg Mona.

– Mekkát és Medinát? – ismétellem meg csodálkozva, mivel nem értettem, miként lehetséges, hogy a muszlim szélsőségesek a szent városok ellen fordulnak.

– Hihetetlen, ugye? – értett egyet a felvetésemmel Teresa doktornő.

– De mivel indokolják? – kérdeztem.

– Maga az Iszlám Állam vezetője, Abu Bakra al-Bagdadi szólította fel híveit a szaúd-arábiai Mekkában található Nagymecset szívében lévő Kába kő megsemmisítésére, amely az iszlám legfontosabb szentélyének központi objektuma. Az önjelölt kalifa még azt is kijelentette, hogy mindez a muszlimok „hitbéli kötelessége”. A „bálványimádó kultusz” emlékművét fel kell számolni – közölt velünk Teresa doktornő egy friss információt.

– Ez annyira abszurd – adtam hangot a véleményemnek.

– A Kába kő már a muszlimok előtti időkben is vallásos kultusz helyszíne volt. A keleti sarkában van egy kő, talán meteorit, amit Fekete Kőnek neveznek. Jelenleg is ez a muszlimok legnagyobb szentsége, de már időtlen idők óta tisztelet övezi. A szélsőségesek szeretnének véget vetni „ennek az ókori, pogány rítusnak, a bálványimádó kultusznak” – magyarázta részletekbe menően Teresa doktornő.

– De hát a muszlim hagyományok azt hirdetik, hogy a bibliai Ádám a paradicsomból való kiűzetése után, az égi minta alapján állíttatta a Kába követ. A Kába követ az özönvíz során emelték az égbe, majd a későbbiekben Ábrahám és a fia, Izsák építtette újjá. Gábriel arkangyal nekik nyújtotta át a Fekete Követ, hogy azt beépítsék a Kába sarkába – magyarázta Mona.

– Mohamed próféta több mint háromszáz, a muszlim hitet megelőző istenséget semmisített meg, és ő hagyta hátra a Fekete Követ – vetette közbe Linda.

– Hát ez az – helyeselt Mona. – Most pedig az Iszlám Állam azt tűzte ki célul, hogy lerohanja a számunkra két legfontosabb várost, Mekkát és Medinát.

– Az ISIS a jelenlegi szaúdi uralkodócsaládot tirannusoknak nevezi, és arra szólítja fel a szaúdi lakosságot, hogy forduljanak az uralkodócsalád ellen, és tisztítsák meg Mohamed félszigetét ettől az eltévelyedéstől – jelentette ki Linda.

– Másrészt viszont a királyság legnagyobb vallási tekintélye, Abdul-Aziz al-Sejk sejk és főmufti elítélte az úgynevezett Iszlám Államot, és az iszlám első számú ellenségének nevezte – fűzte hozzá Mona.

– Az ISIS ugyanakkor elítélte a szaúdi királyi családot, mondván, hogy uralkodásuk helyszíne a muszlim területek szívében helyezkedik el, ugyanakkor mégsem valósítják meg az iszlám általuk valódinak nevezett tanítását.

A Kelet következő paradoxona, gondoltam magamban. Adott két fél, s mindegyik azt tartja magáról, hogy ő képviseli ugyanazon vallásnak a hiteles irányzatát, és ezért egymás legnagyobb ellenségei. Csak az a kérdés, hogy itt valóban a hitről van-e szó.

– A polgári lakosság felett zajlik a nagypolitika, és emberek ezrei, akik egyszerűen csak élni szeretnének, úgy, ahogy korábban tették, most szenvedni kényszerülnek...

Láttam, hogy Linda ugyanúgy gondolkodik, ahogy én.

– És mennyire szenvednek! – erősítette meg a hallottakat Mona. – Az úgynevezett Iszlám Állam harcosai asszonyokat és lányokat egyaránt fenyegetnek, vallási meggyőződésétől függetlenül.

– És amiről mostanában egyre többet beszélnek... A rabszolganők vására...

Tudtam, hogy Linda adatokat gyűjt az ISIS által szervezett emberkereskedeletről.

– A nőket és gyerekeket nyíltan árusítják, a nyakukban lóg az árcédula. Mivel a nők és gyerekek gazdájuk tulajdonát képezik, ezért ajándékba is adhatók. Ha valaki megszökik a gazdájától, az súlyos bűncselekménynek számít, a büntetése vesszőzés vagy csoportos megerőszakolás.

– Engem leginkább a *Kérdések és válaszok a női rabszolgákról és azok szabadságáról* című brossúra sokkolt. Ebben az olvasható, hogy megengedett a nőkkel és kisgyermekkel folytatott nemi élet, a verés, és ezek a

személyek szabadon eladhatók – kapcsolódott be a beszélgetésbe Fariza. – A rabszolgánőkkel folytatott szexuális kapcsolatot is sokkoló módon szabályozza: „ Amennyiben szűz leányról van szó, gazdája rabságba vételét követően azonnal szexuális kapcsolatba léphet vele. Amennyiben nem szűz leányról van szó, a nemi szerveit meg kell tisztítani. Várjátok meg az első menstruációt, hogy megbizonyosodhassatok, nem terhes.”

– Ugyanitt a gyerekek szexuális kihasználásáról is szó esik – Lindát különösen ez a kérdés foglalkoztatta. – „ A kiskorú rabszolgánővel folytatott szexuális kapcsolat megengedett, amennyiben a kiskorú készen áll erre. Amennyiben még nem áll készen a szexuális életre, a gazdája örömét lelheti benne úgy is, hogy közben nem kerül sor nemi aktusra.”

Mindnyájan elhallgattunk, ugyanis a barbár kéjencekkel szemben tehetetlen, ártatlan kislányok mérhetetlen szenvedése járt a fejünkben. Elsőként Mona szólalt meg.

– FigyeljeteK ide! – kezdte halkán. – Nekem is lányaim vannak, és el sem akarom képzelni, mit tennék, ha ilyen tragédia érné őket. Ugyanakkor ne felejtjük el, a muszlimok döntő többsége elítéli a beteges perverziót, és úgy vélekedik, hogy nem áll összhangban az iszlámmal. Két évvel korábban százhusz vezető muszlim tudós egyértelműen elítélte az úgynevezett Iszlám Államot, és még az elnevezést is idézőjelbe tették, így utalva arra, hogy elfogadhatalannak tartják a használatát. Azzal érveltek, hogy e terrorszervezet sem nem állam, sem nem vallás. A tudósok által kiadott közleményben számos pont hivatkozott a Koránra, az iszlám tanításaira, amelyek megkérdőjelezték az önjelölt kalifátus által hirdetett szabályokat. Itt többek között arról a pontról van szó, amely kimondja, hogy a rabszolgatartás újbóli bevezetése az iszlám által tiltott, mivel a rabszolgatartást egyetemes konszenzus számolta fel.

– Ismerem ezt a közleményt – közölte Teresa doktornő. – Arról is szó van benne, hogy az összes muszlim egyetértése nélkül tilos a kalifátus kihirdetése, nem szabad kínzásokat alkalmazni, a holttesteket eltorzítani, embereket kényszeríteni arra, hogy áttérjenek, nem szabad bántani a keresztényeket vagy másokat, akik a Könyv Emberei,^[30] nem szabad

ártatlanokat megölni, és még sok más mindent nem szabad elkövetni, amit a kalifátus hívei engedélyeznek.

– Csakhogy ezt ők egyáltalán nem veszik figyelembe – állapította meg szomorúan Mona. – És most megtámadják a számunkra legfontosabb szent helyet, azt a mecsetet, ahol a Próféta nyugszik, és mellette a leánya, Fatima. Ráadásul a mecsetet annak a háznak a helyén emelték, amelyben valaha maga a Próféta lakott.

Aznap mindnyájan gyászos hangulatban távoztunk a gyűlésről. Az úgynevezett Iszlám Állam terrortámadásai egyre gyakoribbá váltak, és semmi sem utalt arra, hogy hamarosan befejeződnek.

Visszatértem a palotába, ahol a szalonban Szálimba ütköztem.

– Hol voltál? – kérdezte, amint megpillantott az ajtóban.

– A muszlim nők egyesületében.

– És milyen volt?

– Jó – feleltem, bár furcsa volt ezt a jelzót használnom, hiszen súlyos témákat érintettünk. A medinai szent mecset megtámadására tett kísérlet – ráadásul az iszlám egyik legnagyobb ünnepe, a ramadán végén – muszlimok ezreit háborította fel. Szaúd-Arábia nagymuftija így nyilatkozott: „Ezt a borzasztó gyilkos tettet nem hajthatta végre olyasvalaki, akinek legalább atomnyi hit rejlik a szívében.” A támadókat renegátoknak nevezte, akik „nem tisztelnek semmit, ami szent, nincs hitük, sem lelkiismeretük”.

– Miről esett szó?

– Folyó ügyekről.

Fogalmam sem volt róla, hogy Szálimot valóban érdekli-e a közösségünk, vagy csak ellenőrizni akarja, hogy valóban ott jártam-e.

– Vacsorázunk?

– Ne most. Kicsit pihenni szeretnék.

– Egy óra múlva?

– Jó.

– Akkor megvárlak.

– Egy óra múlva az étkezőben.

– Rendben.

Bementem a hálósobába, és bevettem egy migrén elleni gyógyszert. Az erős fejfájásrohamok egyre gyakrabban ismétlődnek. Stresszes helyzetekben csaknem mindig bekövetkezett a roham. Lefeküdtem, kicsit pihentem, aztán átmentem az étkezőbe. Szálím már várt rám. Furcsa kifejezés ült az arcán, és éreztem, hogy valami fontosat akar mondani.

– Isabelle! – nézett rám komolyan.

– Tessék!

– Látom, hogy mostanában nem érzed magadat a legjobban...
Nincs jókedved.

– Állandóan migrén kínoz.

– Látom... Mit szólnál hozzá, ha elutaznánk Velencébe?

Velence... Már a szótól is jókedvem lett. Velencében tombolt köztünk a szerelem. Ott töltöttük az első szerelmes éjszakáinkat.

– Látom, mosolyogsz – vette észre Szálím.

– Nehéz lenne nem mosolyognom, ha Velencére gondolok.

– Szóval... – Szálím sokat sejtetően pillantott rám.

– Velence...

– Hogy tetszik a tervem?

– Szerintem remek.

– Akkor eldöntöttem: utazunk.

– Mikor?

– Mikor szeretnél?

– Egy hét múlva?

– Jó, legyen egy hét múlva.

– Fantasztikus, Szálím! A mi Velencénk...

– Velence...

Elkezdtem készülődni az útra. A személyzetnek megparancsoltam, hogy a legszebb fehérneműimet, a legszebb ruhákat, cipőket és táskákat csomagolják be. A holmikhoz illő ékszereket én magam válogattam ki. Remeknek találtam Szálím ötletét, rögtön sokkal jobban éreztem magamat. Alig vártam az indulás napját.

Két nappal az indulás előtt jutott el hozzám a szörnyű hír a nizzai terrortámadásról. Mélyen érintett a tragédia, azzal vádoltam magam, hogy a „bárhon bárkit megtámadhatnak” szavak rossz pillanatban hagyták el a számát. A Franciaország déli részén fekvő Nizzában végrehajtott terrortámadásban több

mint nyolcvan ember halt meg, ötvenen kritikus állapotban kerültek kórházba, és több mint kétszáz ember megsebesült. Késő este a tengerparti sétányon rengeteg helyi lakos és turista sétálgatott, a július 14-i nemzeti ünnep alkalmából rendezett tűzijátékban gyönyörködtek. Ekkor hajtott bele a tömegbe egy teherautó, és több mint két kilométeren át cikázott, hogy minél több embert, köztük gyerekeket ölhessen meg. Aztán a sofőr elkezdett lövöldözni. A szemtanúk arról számoltak be, hogy a sétány vérben úszott, a rémült ünneplők, akiket váratlanul ért a támadás, az épületekben, mellékutcákban, kávézókban és a tengerben próbáltak menedékre lelni. Akadtak, akik a sétányról levetették magukat a néhány méterrel lejjebb fekvő tengerparti strandra. A menekülők mellett haldoklók feküdtek a földön. Elnéztem a közvetlenül a támadás után készült felvételeket, és képtelen voltam visszatartani a könnyeimet. A sötétséget mindössze néhány utcai lámpa fénye enyhítette. Az emberek kétségbeesetten sikoltoztak. A sétányon hihetetlen káosz uralkodott. A gyerekek ijedten kiabáltak, sikongattak. A rendőrautók szirénái sivítottak. A járdán egy motorkerékpár feküdt, a motoros próbálta feltartóztatni a gigantikus halálmasinát. A rohanó emberek kétségbeesetten próbálták védelmezni a gyermekeiket. A rohanók között több asszonyt is láttam, fehér *hidzsá*ban. Az utcán holttestek feküdtek. Sok holttest. Kifacsarodva, furcsa pózokban. Néhány holttestet a közeli éttermekből kihozott abroszokkal takartak le. Rokonok, ismerősök hajoltak följük, és kétségbeesetten zokogtak. Vértócsák. Vérfolyamok. Széthajigált személyes holmik. Hátizsákok. Cipők. Játékszerek. Játék baba rózsaszín rugdalózóban, mellette kislányholttest. Fájdalmas sikolyok. Elkeseredett sikolyok. Sírás. Véres ruhák. Véres fejek. Kiabálás, kiabálás...

Később közölték, hogy Európában ez volt az eddigi legtragikusabb támadás, amit magányos merénylő követett el. A támadás pillanatában az emberi testek nekicsapódtak a teherautónak, és úgy szálltak a levegőben, akár a rongybabák. Az elegáns szálloda hallját ideiglenes tábori kórházzá alakították. Az emberek a rokonaikat, ismerőseiket, kisgyerekeiket keresték. Az áldozatok között sok francia volt, de akadtak turisták is, és

rengeteg gyerek. Az ünnep ismét általános gyásszá vált. Lehet, hogy mindez egy borzalmas forgatókönyv kezdete, melynek a folytatását jelenleg el sem tudjuk képzelni?

Szálimot is megrázta a terrortámadás.

– Most már egyetlen hely sem biztonságos. Bízom benne, hogy a koalíció képes lesz hatékonyan fellépni az Iszlám Állam ellen, és végül sikerül megszabadulnunk ettől a kórságtól – adott hangot reményének.

– Képzeld, erről az egyesületben is esett szó. Arról beszélgettünk, milyen nehéz leleplezni a magányos farkasokat, akik szélsőséges vezetőik felhívására hallgatnak.

– A magányos terroristákra gondolsz?

– Pontosan. Talán még a biztonsági szolgálatok sem képesek korábban bemérni őket. Hirtelen alakul ki bennük a vágy, hogy rémületbe kergessenek másokat, halált hozzanak rájuk. Az útjukat áldozatok tucatjai, százai szegélyezik, újabb és újabb határvonalakat lépnek át, már amennyiben léteznek még ilyenek. Állítólag az ISIS oldalain látható egy grafika, amely a lángokban álló Eiffel-tornyot ábrázolja. Annyira borzasztó ez az egész, Szálim... Egy édesapa Nizzában a kisfiát próbálta megtalálni a kezében tartott fénykép segítségével... Két nővér is menekült a halált hozó teherautó elől, ők egymás kezét szorítva veszették életüket. Sok személyt nyilvánítottak eltűntnek, rokonaik és barátai a közösségi oldalakon próbálják megtalálni őket. Egy férfi pedig még hajnalban is az utcákon kóválygott, mivel a terrortámadásban elvesztette az egész családját... a feleségét, a gyerekeit...

– Isabelle!

– Tessék!

– Egyszer kértél tőlem valamit.

– Mit?

– Hogy utazzunk el Lengyelországba, látogassuk meg a szüleidet.

– Valóban így volt.

– Úgy döntöttem, hogy Velencébe menet pár napra megállunk Lengyelországban.

– Komolyan?

– Igen. Hiszen sosem lehet tudni, mit hoz az élet.

– Köszönöm, Szálím! Tudod, milyen sokat jelent ez nekem.
– Nincs mit köszönnöd. Nem lehet tudni, mit hoz az élet. –
ismételte meg Szálím elgondolkodva.

* * *

Egy évvel korábban történt egy számomra nagyon fontos esemény. Egy napon megszólalt a telefon.

– Halló!

– Izabela!

– Apa! – Évek óta nem beszéltünk egymással.

– Izabela! Édesanyádnak súlyos infarktusa volt. Látni akar.

– Hogy van most? Hogy érzi magát?

– Jobban, de...

– Otthon van, vagy kórházban?

– Kórházban. Mikor jössz haza?

– Nem tudom. Meg kell kérdeznem a férjemet.

A vonal másik végén hosszú hallgatás volt a válasz.

– Iza! Mondtam neked, hogy így lesz.

Én is elhallgattam. Mit mondhattam volna?

– Szóval akkor el tudsz jönni, kislányom? – kérdezte halkán az apám.

– Megpróbálok, apa. Anyával... most már minden rendben van?

– Igen, de jó lenne... ha ide tudnál jönni. Miután újraélesztették, és kinyitotta a szemét, az első kérdése az volt, hogy hol vagy.

– Jól van, apa – feleltem, és a szememet elöntötték a könnyek.

– Várunk! Vizontlátásra.

– Vizontlátásra, apa. Remélem, hamarosan.

Letettük a kagylót. Ismét arra gondoltam, hogy túl gyakran képzeljük magunkat halhatatlanoknak. Megtanultam anya nélkül élni. Néha sajnáltam, hogy így alakult, de hát anya döntött így. Ekkor belépett a szalonba Szálím.

– Történt valami? – tudakolta, mivel bizonyára észrevette megváltozott arckifejezésemet.

– Igen – feleltem tompán.

- Mi?
- Telefonált az apám.
- Milyen ügyben?
- Anyám infarktust kapott.

Szálím egy pillanatig bizonytalanul hallgatott.

- De él? – kérdezte meg végül.
- Igen.
- Akkor jó.

- Azt akarja, hogy utazzam oda.
- Ennyi év után eszükbe jutottál?

Általában igyekeztem titkolni, mennyire fáj, hogy a szüleimmel megszakadt a kapcsolatom. Szálím pedig néha-néha vigasztalgatott, ha látta, hogy emiatt szomorkodom.

– Tudod, egy infarktus után általában megváltozik az emberek gondolkodása – feleltem.

- Te mit szeretnél?

Egy pillanatig hallgattam.

– Te mit szeretnél, Isabelle? – ismételte meg a kérdést Szálím.

Elgondolkodtam. Ha odautazom, számolnom kell azzal, hogy a találkozás nem lesz könnyű. Annyi hosszú év után... Ugyanakkor el sem tudtam képzelni, hogy ne utazzam oda. Ha mégis történne valami anyával...

- Úgy vélem, oda kell mennem. Anyám kórházban van.

- Jó, ha így gondolod...

- Köszönöm, Szálím.

- Mikor akarsz repülni?

- Minél gyorsabban. Akár már holnap.

- Veszek jegyet.

– Menetrend szerinti járattal megyünk? – tudakoltam, mert általában a magángépével szoktunk utazni.

- Te mész.

- Csak én?

Szálím ritkán egyezett bele abba, hogy egyedül utazzam. Néha megesett, hogy két-három napra elmentem bevásárolni Párizsba vagy Londonba, de olyankor mindig velem voltak a biztonsági őrök, akikben Szálím nagyon bízott.

– Én nem mehetek. Fontos üzleti utam van, amit nem tudok átszervezni.

– Értem.

– Veled megy majd két biztonsági ember – döntött Szálím. – Magaddal szeretnéd vinni Malatit?

– Köszönöm, de nem lesz rá szükségem. El leszek foglalva anyával.

– Jó, akkor holnap indulsz. A lengyelországi repülőtéren egy limuzin vár majd rád. A biztonsági embereknek külön kocsit bérek. Ők az út során végig a rendelkezésedre állnak majd.

– Köszönöm, Szálím.

– Foglaljak neked szállodát is? – kérdezte még Szálím. – Mondd meg, hol szeretnél lakni! Említetted, hogy a szülővárosod nem túl nagy, lehet, hogy nincs ott megfelelő szálloda a számodra. Szeretnél egy jobb szállodát valahol a közelben? A limuzin végig a rendelkezésedre áll majd.

– Köszönöm, de nem kell szálloda. Végso soron hazamegyek...

– Szóval nem akarsz szállodában megszállni? – bizonyosodott meg Szálím.

– Köszönöm, de nem.

– Biztos, Isabelle?

– Biztos.

– Gondold meg, Isabelle! Annyi év után sok minden megváltozhatott – figyelmeztetett Szálím.

– Köszönöm, de otthon szeretnék lakni.

– Ahogy gondolod. És ha valami történne, engem mindig hívhatsz. Bármikor.

– Tisztában vagyok veled, Szálím.

– Mennyi ideig szeretnél maradni?

– Nehéz lenne megmondani. A helyzettől függ.

– Jó, akkor nyitott jegyet veszek. De gyere gyorsan vissza!

– Természetesen, kedvesem.

Dubajból Varsóba az Emírségek légitársaságával jutottam el, melyet a világ legjobb légitársaságai között tartanak számon. Szálím mind nekem, mind a biztonsági embereknek a business osztályra vásárolt jegyet. Ha Szálímmal menetrend szerinti járattal mentünk valahová, mindig az első osztályra vett jegyet.

Az Emírségek légi járatának business osztálya is rendkívül magas színvonalat képviselt, úgyhogy elégedett voltam.

A repülés alatt a szüleimre gondoltam. Sajnos több mint tíz éve nem láttam őket. Ezalatt annyi minden történt az életemben!

Minden bizonnyal az övékben is. Kicsit ideges voltam, mert nem tudtam, mennyire feszült lesz a találkozásunk. Más ember lettem azóta, hogy elköszöntem tőlük. Különböző élményekben volt részünk, életünk során különböző emberekkel találkoztunk, és mindez kitörölhetetlen nyomokat hagyott bennünk. Eltelt az idő, mi pedig vele sodródtunk.

A repülőgép leszállt Varsóban. A testemet mindenütt ruha fedte, ezért különleges ellenőrzésen kellett átesnem, hogy a női határőr láthassa az arcomat. Később a biztonsági emberek összeszedték a csomagjaimat, én pedig beszálltam a sötétített üvegű limuzinba. Elindultunk hazafelé. A biztonsági emberek kocsija követett minket.

Esett az eső, a táj szürkeségbe borult, én mégis megláttam benne a lengyel vidék csodás zöldjét. Fantasztikusan zöld volt a hazám! Nem győztem gyönyörködni az erdőkben, dombokban, rétekben, bozótosokban, sőt még a fűben is. Mindabban, amit nem vettem észre, amikor még Lengyelországban éltem.

Figyeltem az útjelző táblákat, az otthonomtól elválasztó, csökkenő számú kilométereket. Mit mondhat az ember a hozzá közel állóknak ennyi év után?

Émelygés lett úrrá rajtam, szédültem. Gyorsan bevettem egy migrén elleni tablettát. Már csak tíz kilométer. Már csak öt...

Megérkeztünk a kisvárosba. Ismerős volt, mégis idegen. A házak kicsinek és alacsonynak tűntek. Az utcák keskenyek voltak. Nem láttam túl sok embert. Elhagytuk az iskolámat. Már nagyon közel jártunk. Magyaráztam a sofőrnek, hogy merre kell menni. Eljutottunk a szüleim házának automatikusan nyíló kapujához. A kapu gyorsan kinyílt, apám valószínűleg várt rám, és figyelte az utat.

A bérelt limuzin és a Mercedes behajtott az udvarra. A ház ajtaja kinyílt, kilépett az apám, lejött a lépcsőn, és elindult a limuzin felé. Kiszálltam, ő pedig amint meglátott az *abájában*,

hátrább lépett. Az orra alatt mormolva köszöntött, majd még annyit mondott halkán:

– Mire jó ez az egész cirkusz?

A Mercedesből kiszállt az egyik biztonsági ember. Apám megkérdezte:

– A férjeddal jöttél?

– Nem, apa, hanem két biztonsági emberrel. Őket a férjem küldte velem.

Apám erre nem mondott semmit, így hát én folytattam:

– Van vendégszoba a házban, ott megszállhatnak.

Apám arcára furcsa arckifejezés ült ki, gondolom, nem így képzelte el a találkozásunkat. Kezdtem sajnálni, hogy nem hallgattam Szálimra, és nem szállodában szálltam meg. Talán akkor könnyebb lett volna. Érzékelhető volt, hogy *abajában* bizonyos értelemben idegen vagyok az apám számára.

– Apa! Ők mindjárt behozzák a csomagjaimat, aztán mutasd meg nekik a szobájukat.

Megpróbáltam a kezembe venni az irányítást, mert az volt a benyomásom, hogy apám nem tudja, hogy viselkedjen.

Elsőként léptem be a házba. Odabent a sok év alatt semmi sem változott. Bőrkanapé, -fotelek, megrendelésre készült, faragott bútorok, üveges vitrin, mintás török szőnyeg, néhány virág hatalmas cserepekben. És egy iskolai fénykép rólam, a komód tetején.

A folyosón elindultam a régi szobám felé. Az idő mintha ott is megállt volna. A szoba pontosan úgy festett, mint amikor elköltöztem, hogy megkezdjem egyetemi tanulmányaimat. A szüleim azóta semmit sem helyeztek át, semmit sem változtattak meg.

Levettem az *abaját*, és az íróasztal mellett lévő székre tettem. Mennyi időt töltöttem e mellett az íróasztal mellett! Mindig jól tanultam, szerettem tanulni. Egy pillantást vettem a könyvekkel teli polcra. Szerettem, ha a könyvek a kezem ügyében vannak. Kihúztam az íróasztal fiókját. Még mindig benne voltak a füzeteim. Az emlékek hatására elmosolyodtam, és leültem az ágy szélére. Mi lennék mostanra, ha nem maradok az Emírségekben!

– Izabela! Izabela! – hívott hangosan apám.

– Megyek már! – kiáltottam, és elindultam a nappali felé.

Az apám csak most volt képes normálisan köszönteni, most, hogy már nem volt rajtam az *abaja*.

– Iza! – lépett oda hozzám, majd erősen magához szorított. – Szervusz, kislányom!

– Papa! – szóltam, és én is erősen megöleltem. – Mi van anyával?

– Kicsit jobban van.

– De még mindig a kórházban van?

– Igen. Egy darabig megfigyelik.

– Akkor menjünk be hozzá! – javasoltam.

– Mindjárt bemegyünk. De előtte igyál valamit. Teát kérsz, vagy kávé? Vagy lehet, hogy éhes vagy? Harapnál valamit?

– Köszönöm, nem.

– Semmit sem kérsz? Legalább egy kávé? Vagy teát.

– Na jó, kérek egy kávé.

Apa kiment a konyhába, én pedig körülnéztem egykori otthonomban. Mennyi volt ebből az otthonból bennem, és mennyi volt belőlem az otthonomban? Közben visszajött apám, kezében a kávé. Letette az asztalra, és felém tolt a asztalon álló cukortartót is.

– Tejjel nem kínállak, mert tudom, hogy nem szereted. De azt nem tudom, hogy mostanában mennyi cukorral iszod. Vegyél, amennyit gondolsz.

A cukortartó felé nyúltam, apám közben figyelt.

– Jól nézel ki, Iza.

– Köszönöm, apa.

– Hogy megy ott a sorod?

– Jól, apa.

Apám kutató tekintettel vizslatott. Az volt a benyomásom, hogy szeretne rájönni, igazat mondok-e.

– Szép órád van. – A szüleim mindig figyelmet fordítottak az ilyen külsőségekre. – Milyen márka? – kérdezte.

– Cartier.

– Biztos drága volt – jegyezte meg.

– Lehet. Nem tudom. A férjemtől kaptam.

Furcsának találtam a témát ahhoz képest, hogy évek óta nem találkoztunk.

– Mesélj inkább anyáról! Pontosan mi történt?

– Anyád benn volt a cégnél, szokás szerint az irodájában ült. A titkárnő behozott neki pár levelet, aláírásra. Ekkor hirtelen fulladni kezdett, a karjai elzsibbadtak, a tekintete elhomályosult. A titkárnő azonnal észrevette, hogy nagy baj van. Ismered anyádat, tudod, milyen energikus, erre most hirtelen kiment belőle minden erő, képtelen volt megszólalni. A titkárnő azonnal hívta a mentőket.

– Kész szerencse, hogy gyorsan döntött.

– Igen. Ilyenkor minden perc számít.

– Most hogy érzi magát anya?

– Jobban, de boldogtalan attól, hogy egyelőre benn kell maradnia.

– Biztos szeretne már visszamenni a céghez.

Ez inkább állítás volt, mintsem kérdés, mivel anyám mindig is munkaalkoholista volt.

– Tudod, milyen.

– Mit mondanak az orvosok?

– Hogy pihennie kell, vissza kell venni a tempóból. De nem tudom, képes lesz-e ennek a megvalósítására – komorodott el apám.

Csak most vettem észre, hogy az elmúlt években mennyire megöregedett. Megőszült, a szeme körül mély ráncokat láttam, és már nem volt az az energikus férfit, akit az emlékeimben őriztem. Biztosan tisztában volt vele, hogy anya meg is halhat. Én arra emlékeztem, hogy a szüleim mindig együtt vannak. Otthon, a munkában, gyakran a munkával kapcsolatos utazásaik során. Így emlékeztem rájuk. Még nekem sem maradt túl sok hely mellettük.

– Induljunk! Menjünk be hozzá! – álltam fel.

– Jó – mondta apám, és ő is felállt. – Egy percet várj! Anya kért pár dolgot itthonról.

– Rendben. Én is felöltözöm. – Ezzel elindultam a szobámba az *abajáért*.

Amikor visszatértem a nappaliba, apám már útra készen állt, kezében kis táskával.

– A biztonsági embereknek mindenhová velem kell jönniük – figyelmeztettem.

– Hát, ha muszáj...

Úgy festett, apámnak teljesen közömbös a kíséret. A gondolatait anyám kötötte le.

– Velem jössz a limuzinban? – kérdeztem.

– Igen, akkor legalább nem kell vezetnem.

Kimentünk a házból, beszálltunk a limuzinba, és elindultunk a kórház felé.

– Elintéztem, hogy anyád külön szobát kapjon – közölte apa útközben. – Anyád nem érezné jól magát, ha más betegekkel fekédné egy szobában.

Megérkeztünk a kórházba, és ezzel kisebb szenzációt váltottunk ki. A mi kisvárosunkban legfeljebb esküvőre szokás limuzinnal menni, így ilyen autót vagy a templom, vagy az anyakönyvvezetői hivatal előtt lehet olykor-olykor látni, de semmiképpen nem a kórház előtt. Amikor kiszálltam, alaposan megbámultak, és szinte hallani véltem a sutyorgásokat:

– Ó az, aki egy sejkhez ment férjhez.

– De nincs cselédje.

– Pedig azt beszélik, hogy az ilyenek után külön cseléd viszi a táskát.

Bementünk a kórházba, és elindultunk a különszoba felé.

A biztonsági emberek szorosan követtek. Amikor eljutottunk a kórterem ajtajáig, utasítottam őket, hogy maradjanak kint, mivel odabenn az anyám fekszik.

Nem volt szokatlan a számukra a nemek elkülönítése, tehát engedelmesen megálltak az ajtó előtt, én pedig bementem.

Összeszorult a szívem. Ha az anyám egy nagy kórteremben feküdt volna, valószínűleg meg sem ismerem. Cseppet sem emlékeztetett az egykor magabiztos, ápolt üzletasszonyra, amilyennek legutóbb láttam. Apám odalépett hozzá, és kedvesen megcsókolta.

– Nézd csak, kedvesem, ki van itt. A mi Izabelánk. Eljött, ahogy kérted.

Anyám felém fordult.

– Hol van Izabela?

Gyorsan levettem az *abaját*.

– Én vagyok az, anya – szóltam, és odafutottam az ágyához. Megfogtam a kezét. A tenyere sovány volt, a bőre kiszáradt.

– Izabela! – bámult rám.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy mostanra én is megváltoztam. Már nem az voltam, akire emlékeztek, és minden biztonnyal nem olyan, mint amilyennek elképzelték. Mindent újra kellett tanulnunk.

– Mikor érkezted? – kérdezte anyám.

– Ma. És rögtön idejöttem hozzád – feleltem, és közben egy pillanatra sem engedtem el a kezét.

– Jól van. Hol a férjed? – először tett fel kérdést vele kapcsolatban.

– Szálím, azaz a férjem nem tudott velem tartani. Fontos hivatalos útra ment.

– Mivel foglalkozik a férjed?

– Üzletember.

– Milyen területen dolgozik?

– Elsősorban befektető.

– A Perzsa-öbölben?

– Szerte a világon. De most inkább beszéljünk arról, hogy érzed magad.

– Jól vagyok, most már jól. Csak azt mondják, muszáj feküdnöm. Nem is értem, miért. A cégnél rengeteg a munka. Mesélj csak, Grzegorz, mi a helyzet! – fordult apámhoz. – Kifizették végül az elmaradt számlákat?

– Igen, igen. De te most ne törődj ezzel. Én majd mindent elintézek.

– Tudod, ha nem figyelek a kifizetésre, csak húzni fogják az időt. Holnap fel is hívom őket.

– Jaj, kedvesem, hagyd most ezt! Nézd, itt van Izabela!

– Izabela... – ismételte anyám.

Kényelmetlen hallgatás ült a szobára.

– Itt hagylak benneteket pár percre, beszélgetsetek – indult el apám az ajtó felé.

– Hova mész? – kérdezte anyám.

– A földszinten lévő kis boltba. Hozzak neked valamit?

– Gyümölcslevet. Legjobb lenne narancslé.

– Rendben. Te kérsz valamit, Izabela?

– Köszönöm, nem, apa.

Apám kiment, anyám pedig a következő kérdést szegezte nekem:

– Nem sajnálod, hogy oda mentél férjhez?

A kérdés anyámra vallott. Rövid, tömör, lényegre törő. Mindennemű érzelemtől mentes.

Anyám várakozásteljesen nézett rám. Én pedig nem tudtam, mit válaszoljak.

– Nem sajnálod? – ismételte meg a kérdést anya.

– Szeretem a férjemet. Ő is engem. Szeretjük egymást.

– Jaj, Izabela, ne gyere mindig a szerelemmel – sóhajtott anyám. – Mutatok neked valamit. Húzd csak ki az alsó fiókot!

Kihúztam a fiókot. Egy könyv hevert ott, a borítóján szépséges nő. A könyvem volt: a *Perzsa szerelem*.

– Laila Shukri – mondta ki a szerző nevét anyám. – Ő is lengyel, ő is ott él, és pontosan leírta, hogy mennek ott a dolgok. Ő is szerelmes lett. Add ide a könyvet, Izabela!

Gyengéden a kezembe vettem a könyvet. Óvatosan megsimogattam a borítóját. Bársonyos volt az érintése. Tudomásom volt róla, hogy pár hónappal korábban megjelent az első regényem, de eddig még nem láttam. Hihetetlen felindultság lett úrrá rajtam.

– A barátnőm hozta be a kórházba. Nagyon lekötött – folytatta édesanyám. – Szerepel benne egy Lidka nevű lány, akinek rosszul megy a sora, és egy Joanna is, akinek nagyon jól. Veled mi a helyzet, Izabela? Jól megy a sorod, vagy rosszul?

Nyílt az ajtó, visszajött apám.

– Tessék, itt a gyümölcsle, kedvesem.

Ezzel apám több doboz gyümölcslevet rakott anyám éjjeliszekrényére. – Narancslevet hoztam, mert azt kértél, és grépfrútost, mert tudom, hogy szereted. És egy kis keserű csokit, a kedvencedet.

Kicsit később felém fordult:

– Izabela! Vannak gyerekeid?

– Na igen, vannak gyerekeid? – Anya hangja kicsit lágyabban csengett.

Két gyermekem volt, egy kislány és egy kisfiú. Biztonsági okokból nem szeretnék róluk írni.

– Igen – feleltem.

- Hány? – faggatott anyám.
- Kettő.
- Kislányok, kisfiúk?
- Egy lány, egy fiú.
- Kisfiad is van? – élénkült fel apám. – Van fényképed róla?
- Igen.

Kivettem a táskámból néhány fényképet, és megmutattam a szüleimnek. A felvételek a palotában, illetve a kertben készültek, volt, amelyiken együtt voltak a gyerekek, volt, amelyiken külön-külön. A szüleim le sem tudták venni a szemüket a fényképekről.

Váratlanul kinyílt az ajtó, két orvos és egy ápolónő lépett be a szobába.

– Elnézést, meg kell vizsgálnunk a beteget. Kérem, jöjjenek vissza holnap!

– Itt hagyod a fényképeket? – kérdezte anyám.

– Persze.

– Én is akarok belőle – szólalt meg apám.

– Tessék, válassz ki néhányat – nyújtotta át neki anya a fényképeket. – Válassz!

A szüleim elkezdtek válogatni a képek között.

– Kérem önöket, távozzanak. Holnap is van látogatás – sürgettek minket az orvosok.

Már az ajtónál álltam, amikor anyám nagy nehezen felült az ágyban, és annyit mondott:

– Hozd el az unokáimat, Bela!

Hercegnő vagy rabszolga

A Gritti Palace nevű elegáns velencei szálloda hatalmas teraszán ülve gyönyörködtem a szemem előtt elterülő Canal Grande látványában és a város panorámájában, amely ebben az évszakban igazán kivételesnek tűnt. Kellemes meleg este volt, úgyhogy kiélvezhettem a kétszázötven négyzetméteres, különleges teraszt, a különböző méretű lámpásokat, a bennük égő gyertyákat, melyek fénye visszavetődött a kis medence sötétkébe forduló vizén. A víz színe tökéletesen harmonizált a csillagos ég bársonyával, a Szent Márk-székesegyház árnyékának kontúrjaival.

Az indulás előtti beszélgetésünk során nem értettünk egyet Szálimmal abban, hogy melyik lakosztályt foglaljuk le.

– Isabelle! Hidd el nekem, hogy a legjobb megoldás a Terraza Redentore Suite. A Gritti Palace-t nemrég tizenöt hónapra bezárták, teljes felújítás történt, ötvenötmillió dollár értékben. A befektetők hangsúlyozott figyelmet fordították a Terraza Redentore Suite-ra, biztosan kivételesen szép lett. Higgyél nekem, Isabelle, értek hozzá.

– Hiszek neked, Szálím, de én szeretnék a Hemingway Presidential Suite-ba visszatérni, abba a lakosztályba, ahol az esküvő utáni első napjainkat töltöttük.

Nem akartam Szálimnak elárulni, hogy minden vágyam, hogy még egyszer helyet foglalhassak Ernest Hemingway foteljében.

– De hát a Terraza Redentore Suite is nagyon meghitt és romantikus – győzködött Szálím. – Maga a luxus, és külön lift is tartozik hozzá, a szálloda halljából egyenesen a lakosztályba juthatunk.

– Szálím! Meg vagyok győződve róla, hogy fantasztikus lakosztályról van szó, de én ugyanott szeretnék lakni, ahol a nászutunkon.

– Nekem meg az a fontos, hogy legyen külön teraszunk, ahol csak mi ketten vagyunk.

– Én pedig szeretnék még egyszer abban a hálósobában aludni, ahol az első szerelmes éjszakánkat átéltük...

Mindezt többször is megvitattuk, de képtelenek voltunk meggyőzni egymást. Végül Szálím úgy döntött, mindkét lakosztályt kibéreljük, és akkor mindketten elégedettek leszünk. Ezenkívül lefoglalta még a The Serenissima Suite-ot is a gyerekek számára, nagy nappalival és külön szobákkal a bébiszitternek, két cselédnek és a biztonsági embereknek. Mindez naponta több mint huszonötezer euróba került.

Miután megérkeztünk, el kellett ismernem, hogy Szálimnak igaza volt, a Terraza Redentore Suite mesésnek bizonyult. A fapadlózatot elegáns selyemszőnyegek borították, a falakon virágmintás textiltapéta, puha kanapék és fotelek, melyek színvilágában dominált a bordó és a piros szín. Antik holmik, képek, grafikák és freskók, meghitt fényt adó, klasszikus lámpák gazdagították a teret. A bútorok stílusa illeszkedett ahhoz a korszakhoz, amelyben a műemlék szálloda a fénykorát élte.

A hatalmas terasz imponáló volt, sok időt töltöttünk odakint: romantikus éjszakákat, családi étkezéseket, találkozókat. A gyerekek vidáman futkostak a teraszon, mi pedig élveztük felhőtlen boldogságunkat. Miután a gyerekek elmentek aludni, felvettem valamelyik hosszú, elomló ruhámat, amit a nagy divatházak, a Dior, a Chanel, az Yves Saint Laurent tavaszi *haute couture* kollekciójából szereztem be, választottam hozzá illő, gyémántoktól, zafiroktól vagy rubinoktól csillogó ékszerszettet, ehhez jött a Dior-ház érzéki Hypnotic Poison parfümje, amit nagyon megkedveltem. Aztán letelepedtem a teraszon egy könnyű Campari koktéllal a kezemben, és vártam a szerelmemet. Körülölelt minket a szerelem és a velencei éjszaka varázsa.

Napközben Szálím gyakran elvitte a gyerekeket sétálni, ilyenkor én átmentem a Hemingway Presidential Suite-ba, amely tulajdonképpen az én magánapartmanom lett. Szentimentális szerelmes verseket, klasszikus regényeket olvastam, a következő regényemen dolgoztam. Néha

beletelepedtem Hemingway karosszékébe, és felidéztem magamban az eltelt év meglepő eseményeit.

Megviselt a hosszú évek után a szüleimnél tett első látogatás. A nehezen megformált első szavak után jöttek a hosszú beszélgetések, és lassan megnyíltunk egymás előtt. Apával együtt mindennap bementünk a kórházba, majd közösen vacsoráztunk, és próbáltuk bepótolni az elvesztegetett időt.

– Hogy megy a cég? – tudakoltam, mivel tudtam, hogy a szüleim számára ez jelenti az életet.

– Már nem úgy mennek a dolgok, mint régen – felelt apám. – Más idők járnak... Sok új cég jött létre, hatalmas a konkurencia. Nem könnyű megmaradni a piacon.

– Nehezen boldogultok?

– Jó nevünk van, tehát valahogy csak megy a szeker. De valahogy más a munkához való hozzáállás. Az emberek mások, mint régen. Mindig rohannak, idegesek, gyanakvóak, követelődzőek. Szóval nem könnyű a helyzet.

– Biztos, hogy anya ezért...

– Igen. Egy vállalkozás vezetése folyamatos feszültséget jelent – ismerte be apám. – Ismered anyádat, ő mindennek személyesen akar utánanézni, és nem engedi, hogy bárki is kisegítse.

– Változtatnia kell az életmódján. Az orvosok is ezt tanácsolják – jegyeztem meg.

– Erről nem lesz könnyű meggyőzni – szögezte le szomorúan az apám. – Magad is láthattad a kórházban. Még megy az infúzió, de már telefonálni akar, már veszekszik a számlák miatt.

– Anya nagyon racionális. Tehát ha az orvosok bebizonyítják neki, mivel jár a folyamatos rohangálás, az erejét meghaladó munka... – reménykedtem.

– Bárcsak úgy lenne, Izabela – apám hangja nem úgy tűnt, mintha meggyőztem volna.

Mivel anyának benn kellett maradnia a kórházban, apámnak kellett átvállalnia a céggel kapcsolatos összes feladatot, úgyhogy rengeteg időt töltött házon kívül. Én ezt az időt anyánál töltöttem a kórházban, örültem, hogy nyugodtan tudunk beszélgetni.

– Mesélj a gyerekekről! – kérte gyakran anyám. Kicsit csodálkoztam, mivel nem gondoltam volna, hogy anyámat

ennyire érdeklik majd az unokák.

– Mit szeretnél tudni? – kérdeztem.

– Mindent – felelte.

– Mindent – azaz mit? – Nevettem el magam.

– Kezdd az elejétől! Milyen volt a terhességed, hogy szültél...

– csillogott anyám szeme.

Leszámítva néhány kellemetlen részletet, mindent elmeséltem neki. A vetélés után pár évvel egyre gyakrabban jutott eszembe, hogy jó lenne teherbe esni. Az első gyermekem elvesztése örök árnyékként borult a lelkemre. Nagyon vágytam kisbabára, de rettegtem, hogy ismét elvetélek, úgyhogy egy ideig elfojtottam egyre erősödő vágyamat. Végül úgy döntöttem, megbeszélem félelmeimet Szálimmal.

Egy napon a kertben üldögéltünk ebéd után.

– Szálím! – fordultam a férjemhez. – Mit szólnál hozzá... – tulajdonképpen azt sem tudtam, hogy fogalmazzam meg a mondandómat. A terhesség, a gyermek mindig eszembe juttatta a vörös foltot a sivatagi homokban.

– Mit akarsz mondani? – fordult felém Szálím.

– Arra gondoltam, hogy... – ekkor már nagyon ideges voltam.

– Miről van szó? – Szálím kedvesen átölelt és magához vont.

Ekkor már sírtam.

– Isabelle, kedvesem! Mondd meg, miről van szó! – csókolta homlokon a férjem.

– A gyerekről – nyögtem ki végül.

– Terhes vagy? – kérdezte Szálím, és láttam rajta, hogy örül.

– Nem, csak...

– Gyereket szeretnél? – mondta ki helyettem Szálím.

– Igen – suttogtam.

– Isabelle! – Szálím erősen magához ölelt. – Mostanában nekem is eszembe jutott. Mi azt szoktuk mondani, hogy a gyermekek az élet díszjei. De azt akartam, hogy te vesd fel először. Hogy készen állj...

– De annyira félek... Hamid sejk...

– Miatta ne aggódj! Vele már mindent elintéztem. Aláírtam, amit akart, úgyhogy már nem fog beleavatkozni az életünkbe.

– Ez biztos?

– Igen.

Hamarosan teherbe estem.

– Meséld el részletesen, hogy volt... – sürgetett anyám.

– Minden normálisan ment. Teherbe estem, és megszülttem a babát.

– Hogy bírtad a terhességet? Mert én veled borzalmasan éreztem magamat az első három hónapban. Hánytam, szédültem...

– Néha kicsit émelyegtem, de elviselhető volt.

– Jól van. Milyen volt az orvosod?

– Remek. Nálunk fantasztikus szakemberek vannak.

– És a kórház? Jók voltak a körülmények?

– Anya! – nevettem el magamat. – Ott a legjobb magánkórházak olyanok, mint az ötcsillagos szállodák.

– Komolyan? – csodálkozott anyám.

– Komolyan.

– Ki gondolná... – csóválta a fejét anyám.

* * *

A lengyelországi tartózkodásom során felvettem a kapcsolatot egykori barátnőmmel, Patrycjával is.

– Iza! Tényleg te vagy az? El sem akarom hinni! Ezer éve nem láttalak! – sikongatott boldogan Patrycja. – Sokáig maradsz Lengyelországban?

– Egy ideig még maradok. Anyám kórházban van...

– Hallottam. Hogy érzi magát?

– Most már jobban.

– Remek.

– Örülök, hogy rászántam magam az útra, mert a beszélgetéseim elterelik a figyelmét a cég ügyeiről. Vissza kell vennie a tempóból, és most, hogy itt vagyok, állandóan az unokákról faggat, órákig tudná hallgatni, amiket mesélek, hogy milyenek, mit szeretnek, milyen mókás dolgokat művelnek...

– Vannak gyerekeid, Iza?

– Igen.

– Hány?

– Kettő. Egy kislány és egy kisfiú. Hát neked?

– Nekem csak egy. Egy kislány.

– Hogy hívják?

– Marta.

– Szép név.

– Iza! Mindenképpen találkozunk kell!

– Jó. Mondd meg, hogy neked mikor jó, és elmegyek hozzád.

De te is elugorhatsz hozzánk!

– Akkor hamarosan hívjuk egymást, és megbeszélünk egy találkozót.

Aztán meglátogattam Patrycját kicsi, ám nagyon ízlésesen berendezett házukban, és mindent elmeséltem neki. Azt, hogy milyen sokszor érzem magányosnak magam, hogy Szálím betegesen féltékeny, hogy a szabadságom erősen korlátozott, hogy elvesztettem az első gyermekemet, és titokban írok. Megértően végighallgatott, úgy, ahogy egy igazi barátnőhöz illik. A legjobban annak örültem, hogy beszámolhattam a regényeimről, annál is inkább, mivel az *Arab palotákban szolgáltam* éppen akkor került ki a nyomdából, amikor Lengyelországban voltam.

Aztán egy napon hírt kaptam, hogy újságírók interjút szeretnének készíteni velem. Rögtön átugrottam Patrycjához.

– Nem tudom, mit tegyek, Pati!

– Azt mondtad, hogy a Kelet ismeretlen és egyben roppant fontos titkairól írsz. Tehát minél több ember hall ezekről, annál jobb.

– Igen, de ez roppant kockázatos volna. Erre is gondolnom kell... – fordultam az ablak felé, és a kint álló, fekete ruhás biztonsági őrökre mutattam.

– Magad mondtad, milyen sok erőfeszítésedbe került, hogy megszerezd ezeket a titkos információkat, titokban írtál, titokban léptél kapcsolatba a kiadóval, aztán titokban adtad át az anyagot az amerikai barátnődnek. A sajtónak, a televíziónak, a nyilvánosságának nagy ereje van...

– Igazad van, Pati, de akkor is félek. Nem vállalhatok ekkora kockázatot.

– Iza, te állandóan kockáztatsz. Élj a kínálózó lehetőséggel!

– Nem. Ha Szálím megtudná, miről írok, biztosan megölne.

És akkor még nem is tudtam, milyen közel járok az igazsághoz.

– Izabela!

– Félek, Pati! Már a könyvek megjelenése is rettegéssel tölt el. Interjúról szó sem lehet.

Néhány nap múlva értesültem róla, hogy a TVN csatorna továbbra is szeretne interjút készíteni velem. Patrycja pedig próbált meggyőzni.

– Izabela! Gondolj csak bele, hány ember értesülne a modern kori rabszolgaságról. Fogd már fel, hogy nekünk itt erről fogalmunk sincs. A te szavaidból pedig az derül ki, hogy az elnyomás nők százazzeit érinti. Erről beszélni kell, mégpedig minél hangosabban! – gyózködött Patrycja szenvedélyesen.

– Igazad van, Pati...

Eszembe jutott, ahogy Bibi arca összerándult a „Kuvait” szó hatására, eszembe jutott megrázó vallomása, amit képtelen voltam egy ülésben papírra vetni. Egyre inkább úgy éreztem, erről szélesebb körben is be kell számolni.

– De még ha bele is mennék... – pillantottam az ablak előtt járkáló biztonsági emberekre. – Ez a két ember állandóan figyel.

Patrycja is kinézett az ablakon, és kicsit lelombozódott.

– Biztos, hogy nem lesz egyszerű...

– Magad is látod, hogy kivitelezhetetlen.

– De azért gondolkodjunk el, mégis mit lehetne csinálni.

Pati nem akarta feladni.

A következő napon végig azon gondolkodtunk, hogyan játszhatnánk ki a biztonsági embereket.

– Nem tudsz megszökni a kórházi ablakon át? A mamád kórtermén keresztül – vetette fel Patrycja. – A két ór sosem teszi be a lábát a mamád kórtermébe.

– Akkor be kellene avatnom anyát is a tervbe. És az ő szívével...

– Ez igaz... Tudja egyáltalán az anyád, hogy írsz?

– Nem. Nem akarom megijeszteni. Ha sejtené, mibe vágtam a fejszémet.

– Hát igen. Akkor mi lenne, ha tőlem szöknél meg? Az örök ide sem jönnek be.

– Nem is tudom... Valahogy irreálisnak tűnik.

– Miért?

– Tegyük fel, kijutok az ablakon át, és az épület másik oldalán elhagyom a telket. De hogyan tovább? Hogy jutok el a tévéfelvétel helyére? Nincs túl közel.

– Igazad van, de néha egész álló nap itt ücsörögsz nálam, ők meg csak várároznak az ajtó előtt.

– Azért, mert a sok-sok év alatt soha nem adtam okot rá, hogy alaposabban őrizzenek. Eleinte, amikor a Harrodsba járkáltam bevásárolni, mindig követtek, később aztán ráuntak, hogy butikról butikra járjanak velem, így gyökeret eresztettek az áruház előtt. Arra is volt példa, hogy letelepedtek egy kicsit távolabb eső kávézóban, aztán meg kereshettem őket. Azt hittem, leszakad a karom a sok szatyortól.

– Nem török magukat különösebben – állapította meg Patrycja. – Ha ezt a sejked megtudná...

– Jaj, ne is mondj ilyet!

– Magad mondtad, hogy nem figyelnek különösebben.

– Mivel nincs rá okuk – ismétellem meg.

– Kimászol a ház túlsó oldalán található ablakon, és...

– Hát ez az: hogyan tovább?

– Még valakit bele kell vonnunk az akcióba, aki gyorsan elvinne a stúdióba, és aztán vissza is hozna.

– Nem ismerek olyan embert, akiben megbízhatnék.

– Mindenképpen olyan valakit kell keríteni, akiben bízni lehet, és ért is az efféle munkához.

– Mire gondolsz?

– Olyan valaki kell, aki jól vezet, és váratlan helyzetekben is boldogul.

– Jaj, Pati, hogy találunk egy perc alatt egy kommandózt? – nevettem el magam.

– Kommandózt nem, de exrendőrt talán.

– Ismersz valakit?

– Igen, és úgy tudom, vett is részt különleges akciókban.

– De mégis, hogy képezed az egészet?

– Kimászol az ablakon, odarohansz a kerítéshez, átmászol a szomszédhoz, és bevágod magad a kocsijába. Le kell feküdnöd a hátsó ülésre, hogy ne lássanak. A szomszéd kijuttatna a főútra, ott várna rád a rendőr, aki elvinne a felvételre, és aztán ugyanígy vissza is hozna.

– És szerinted a biztonsági emberek nem fognak észrevenni a nagy lopakodásban? – Még mindig kételyek gyötörtek.

– Gyere, nézz körül! – Patrycja a hátsó kertre nyíló ablakhoz lépett. – Itt annyi a bokor, hogy nem vesznek észre.

– Hát, nem is tudom – bizonytalankodtam.

– Gondolj Bibire, Izabela!

Amikor Pati kiejtette Bibi nevét, a lelki szemeim előtt megjelent a hindu kislány, aki tízéves korában útra kelt, hogy cseléd legyen egy távoli országban. Ott még gyerekként kikezdett vele a hetvenéves szomszéd. „A teljes testsúlyával rám nehezedett, úgyhogy alig kaptam levegőt. Lehúzta a bugyimat, és próbálta belém gyömöszölni megmerevedett farkát. Tiszta erőmből próbáltam ellenállni, a lábaimat keresztbe tettem. A férfi azonban erősebb volt nálam, és gyorsan szétfeszítette a lábaimat” – emlékezett vissza remegő hangon Bibi.

– Na, mi lesz? Elszánod magadat?

A fülemben ott csengtek Bibi szavai, aki arról mesélt, hogy amikor megszökött Kuvaitból, Szaddám Huszein kegyetlen katonái elől, Indiában megtámadta egy falusi banda.

„Az egyik kamasz fiú, amikor meglátott lemeztelenítve, elővette duzzadt farkát, és a kezét le-fel húzogatva gyors mozdulatokkal kielégítette magát. A spermája az arcomba spriccelt. Az utolsó pillanatban sikerült becsukni a szememet. A sperma végigcsorgott az arcomon és a hajamon. A bandafőnök gyilkos pillantást vetett rá, mivel neki gyorsabban sikerült kielégülnie, mint magának a főnöknek. Rögtön utána fölém támaszkodott, és akcióra kész farkát védtelen ártatlanságom felé közelítette.”

Nagy levegőt vettem.

– Igen, beleegyezem.

Patrycja széles mosolyodott és megölelt. Pontosan úgy, ahogy annak idején Linda, amikor beszámoltam neki arról, hogy könyvet írok.

– Remek! – kiáltott fel elégedetten. – Csak mondd meg, mikor lesz a felvétel, és én mindent megszervezek.

– Köszönöm, Pati!

Megüzentem, hogy beleegyezem az interjúba. Lengyelországban kártyás telefont használtam, a kártyát később

megsemmisítettem. Úgy állapotunk meg, hogy biztonsági okokból a felvételre nem a ZVB stúdiójában kerül sor. Azt is megtudtam, melyik újságíró beszélget majd velem. Örültem, amikor meghallottam a nevét, mivel profi újságírónak tartottam.

Szinte minden úgy történt, ahogy Patrycja kitervelte. Azt írtam, hogy *szinte*, mert azért nem minden a tervek szerint zajlott. Kimásztam az ablakon. A kezemben kis táska volt, benne az *abaja*, *hidzsáb* és *nikáb*. Szörnyű ideges voltam, attól tartottam, a biztonsági emberek azonnal rájönnek, hogy megszöktem. A táska a nagy idegeskedésben a kerítésen való átmászás közben kiesett a kezemből. Hirtelen lendülettel lehajoltam, hogy felvegyem, és ekkor nagyon megütöttem a szememet. A piros szemem a felvételen is látszott. Az ütés pillanatától kezdve borzasztóan fájt, és tartottam tőle, hogy komolyabb bajom esett. És ahogy az a stresszes helyzetekben lenni szokott, jöttek a migrénes rohamok is. Amikor Patrycja szomszédjának kocsjában elindultunk, olyan rettenetesen éreztem magam, hogy legszívesebben visszafordultam volna. De eszembe jutott a sok szerencsétlenség, ami Bibi nyakába szakadt, és meggyőztem magam, hogy most már nem fordulhatok vissza.

Útközben azon töprengtem, hogy az általam leírt megrázó közel-keleti események európai szempontból talán túlzásnak, kicsit elrajzoltnak tűnhetnek. Hogy mi ezeket nem látjuk, nem halljuk, nem tudunk róluk, még egyáltalán nem jelenti, hogy nem is léteznek. Az, ami a számunkra elképzelhetetlen kegyetlenség, mások számára teljesen köznapi tapasztalás. Ezért aztán a bénító fájdalom, a fejfájás és a szemem miatti aggodalom ellenére úgy döntöttem, elmegyek a felvételre.

Az újságíró, ahogy arra számítottam is, érzékeny odafigyeléssel irányította a beszélgetést. Hálás voltam ezért, mivel a páni félelem a felvétel során sem engedett. A telefonomat a másik helyiségben hagytam, nem akartam, hogy a csengése megzavarja a beszélgetést. Szálím éjjel-nappal, a legváratlanabb pillanatokban hívogatott, s biztos gyanakodni kezdett volna, ha nem veszem fel a telefont. Kikapcsolnom sem lehetett, mert akkor Szálím még inkább bevadul. Így aztán az egész felvétel során szorongtam, hogy megszólal a telefon, én nem veszem fel, és akkor Szálím felhívja a biztonsági embereket...

Mire kikapcsolták a kamerákat, kész idegromcs voltam. Az újságíró odalépett hozzám, még egyszer megköszönte a beszélgetést, és megkérdezte:

– Hány gyereke van?

Már majdnem azt feleltem, hogy három, hiszen az első gyerekem, a sivatagi is várt rám a paradicsomban.

– Kettő – feleltem.

Az újságíró búcsúzásképpen szívélyesen átölelt.

– Maga reszket – vette észre közben.

– Az idegességtől – feleltem.

– Még egyszer nagyon köszönöm – búcsúzott el az újságíró.

Gyorsan felkaptam a telefont. Hála az égnek, nem volt rajta egyetlen nem fogadott hívás sem. Odarohantam a rám váró kocsihoz. Az exrendőr azonnal indított, és jól beletaposott a gázba.

– Sokáig tartott – jegyezte meg, mint aki tapasztalatból tudja, hogy a korábbi tervtől való akár legkisebb eltérés is katasztrofális következményekkel járhat.

– Igen, tényleg volt egy kis csúszás – ismertem be.

Útközben csak az jár a fejemben, hogy jussunk el minél hamarabb Patrycja házához. A rendőr az útra összpontosított, és látszott rajta, neki is fontos, hogy biztonságosan célba juttasson. Úgy tűnt, a percek órákká nyúlnak, és még mindig messze vagyunk a városunktól. Aztán csak odaértünk. Egy lépésre voltunk Patrycjától.

Behajtottunk az épületek közé, leparkoltunk a megbeszélt helyen, ahol már várt ránk a szomszéd kocsija, én gyorsan átszálltam. Elindultunk, és arra gondoltam, hogy *sikerült*. Patrycja háza mindössze néhány sarokra volt. És ekkor megszólalt a telefon. Szálím hívott. Pánikba estem. Ez lett a vesztem.

Lehet, hogy fel kellett volna vennem, beszélni vele. De arra gondoltam, talán meghallja a szomszéd nem túl fiatal kocsijának a zúgását. Cseppet sem emlékeztetett a csendes limuzinra, és gyanakvó férjem hamar rájött volna, hogy valami nincs rendben. Talán meg kellett volna kérnem a szomszédot, álljon meg egy percre, és akkor válthattam volna pár szót Szálímmal. Lehet, hogy ezt kellett volna tennem. De megmerevedtem. Képtelen

voltam logikusan gondolkodni. Úgy éreztem, meghalok a félelemtől. Most, az idő távlatából már tudom, mi akadályozott meg akkor, hogy megfelelően reagáljak. Az, hogy tudat alatt meg voltam győződve róla, hogy egy sejk mindenre képes. Úgy éreztem, ha felveszem a telefont, Szálím azon nyomban rájön, mit műveltem az elmúlt órák során. Önállóan cselekedtem, amit ő képtelen lett volna megbocsátani. Még hogy az ő felesége nyilvánosan nyilatkozzon egy ilyen ellentmondásos témáról? Hogy megkérdőjelezze az évszázadok során kialakult rendet? Halálos félelem lett úrrá rajtam.

A hívás hamar abbamaradt, és már benn is voltunk a szomszéd udvarában. Bízom benne, hogy mielőtt még Szálím kapcsolatba lép a biztonsági emberekkel, én már Patrycja házában leszek. És majd azt mondom, hogy nem hallottam a telefont. De amikor átmásztam a merítésem, az ablakon át megláttam, hogy a biztonsági emberek már Patrycja nappalijában vannak. Két fekete ruhás, hatalmas termetű férfi. Patrycja a saját házában volt, mégis borzalmasan félt.

– Izabela a fürdőszobában van. Izabela a fürdőszobában van – ismételtette eltorzult hangon.

Átmásztam az ablakon, majd a folyosó felől beléptem a nappaliba, mintha tényleg a fürdőszoba felől jöttem volna. Lehetett volna így is. Jöhettem volna a fürdőszobából.

– Madame, indulunk a repülőtérre – szólalt meg az egyik biztonsági ember.

– Tessék? – Nem akartam hinni a fülemnek.

– Madame, kérem, fáradjon a limuzinhoz – nézett rám szúrós tekintettel a másik biztonsági ember. – A jegyek már megvannak. Ha el akarjuk érni a gépet, azonnal indulnunk kell.

– Maguk meg miről beszélnek? – szóltam, mivel a jelenet annyira abszurdnak tűnt.

– A sejk azt parancsolta, hogy madame-mal együtt azonnal térjünk haza.

– Várjanak! Egy pillanat! – kaptam elő a telefonomat, mert meg szerettem volna mondani Szálímnak, hogy el kell bűcsúznom a beteg anyámtól, el kell hozni a holmijaimat otthonról, beszélnem kell apámmal...

Épp csak elővettem a telefonomat, amit a biztonsági ember határozott mozdulattal azonnal kivett a kezemből.

– Ez a sejk parancsa – csak ennyit mondott.

Patrycja rémült tekintettel figyelt.

– Nincs is nálam az útlevelem – ragadtam meg az utolsó kapaszkodót.

– Nálunk van, madame – szögezte le az egyikük.

Eszembe jutott, hogy az útlevél-ellenőrzés után az egyik biztonsági ember tényleg magához vette az útlevelemet. Akkor teljesen lekötött az izgalom, hogy ennyi idő után végre láthatom a szüleimet, úgyhogy ez nem is zavart.

– Madame! Indulnunk kell! – lépett közelebb az egyik biztonsági ember, készen arra, hogy ha kell, erővel ráncigáljon el a kocsig.

Arra gondoltam, az egész helyzet abszurd. A saját hazámban vagyok, a barátnőm házában, és nem kell követnem ezeket az utasításokat. Nemet is mondhatok, itt is maradhatok. Hiszen semmi rosszat nem követtem el. Nem fogadtam a férjem hívását. Ennyi történt. És tényleg lehettem volna a fürdőszobában. De rögtön eszembe jutott az is, hogy egy nőt Keleten *bármilyen* meg lehet büntetni, ami a férje vagy annak családja szerint nem megfelelő. Még az is megeshet, hogy az életével kell fizetnie a feltételezett cselekedetért. Mint azoknak a lányoknak, akik túlságosan örültek az esőnek. Vagy az asszornynak, akinek egy ismeretlen dalt ajánlott a rádióműsorban. Lelki szemeim előtt megjelentek a gyerekeim, elsősorban a kislányom. Nem hagyhatom a sorsára. Elindultam az ajtó felé.

– Pati! Magyarázd meg valahogy a szüleimnek, hogy mi történt! – kértem, és még annyi erőm sem volt, hogy elbúcsúzzam tőle.

– Jaj, te lány! Hogy vagy képes ott élni? – kiáltott utánam fájdalommal teli hangon Patrycja.

A business osztályon a stewardessek odaadóan sürgölődtek körülöttem. Rettenetes migrénes roham lett úrrá rajtam, úgyhogy a személyzet még az utasokat is megkérdezte, nincs-e köztük orvos. A rettenetes fájdalom majd szétvetette a fejemet, szünet nélkül reszkettem, úgy éreztem, megfagyok, iszonyú émelygés lett úrrá rajtam, ami görcsös hányásba torkollott. Nem

segítettek a tablettáim, amelyek máskor mindig nyújtottak némi enyhülést, sem a személyzet, illetve az útitársak által kínált porok. Akadt egy orvos is a fedélzeten, aki időről időre odajött, szemügyre vett. Megfelelő gyógyszerek és orvosi műszerek nélkül azonban nem sokra ment. Korábban mindössze kétszer-háromszor volt ilyen erős rohamom. Olyankor mindig bementem a kórházba, ahol erős fájdalomcsillapítót kaptam, s próbálták enyhíteni az émelygésemet is. Infúziót is adtak, oxigént is kaptam. A repülőgépen borzalmasan szenvedtem, és senki sem tudott segíteni rajtam.

Néhány órányi repülést követően a gép ereszkedni kezdett, ami csak fokozta a hányingeremet. Úgy éreztem, ennek a lidércnyomásnak sosem lesz vége. Egyetlen vágyam volt: hogy minél hamarabb a klinikára vigyenek, ahol majd segítenek rajtam.

A gép leszállt, engem kerekesszékekbe ültettek, mivel képtelen voltam önállóan járni. Szerettem volna megkérni Szálimot, hogy a repülőtérről azonnal vigyenek a kórházba, de Szálim ki sem jött elélem a repülőtérré. Gondoltam, annyira felháborította a szerinte nem megfelelő viselkedésem, hogy elhagyta az országot, engem pedig büntetésképpen a sorsomra hagyott, úgy, ahogy erre már korábban is volt példa néhányszor.

– Vigyél a kórházba! – adtam ki az utasítást a sofőrnek.

Továbbra is borzasztóan éreztem magam, úgyhogy elnyúltam a hátsó ülésen. Néhány perc múlva észrevettem, hogy nem a kórház felé tartunk.

– Vigyél a kórházba! – ismételtem meg az utasítást, ám a sofőr egyáltalán nem reagált a szavaimra.

– Nem hallasz? Csináld, amit mondok! – kiáltottam rá. – A kórházba akarok menni!

Borzalmas hányinger rázta a testemet, a kocsi belső kárpitját sikerült alaposan összepiszkítanom.

A sofőr továbbra is az általam ismeretlen parancsnak megfelelő irányban haladt. A szavaim, az elkeseredett kiáltásaim semmiféle hatást nem gyakoroltak rá. Megérkeztünk a palotánkhoz. A sofőr odahívta Amanit és Malatit, hogy segítsenek nekem kikászálódni a kocsiból. Alig álltam a lábamon, a látásom elhomályosult. Nagy nehezen felmentem a külső

lépcsőn, és a személyzet segítségével bejutottam a hallba. A kanapén egy *disdás*át viselő férfi ült. Hamid sejk!

Úgy éreztem magam, akár egy horrorfilmben.

– Neee! – kiáltottam fel, és ebben a kiáltásban benne volt minden fájdalmam, elkeseredésem és erőtlenségem.

A férfi felállt, és elindult felém.

– Takarodj innen! – kiáltott rám vadul.

A személyzet eltűnt, én pedig támasz híján a márványpadlóra zuhantam. *Milyen fehér*, gondoltam teljesen értelmetlenül, mintha éreztem volna, hogy közel a vég.

– Gyere velem! – rántott magával a vállamnál fogva a férfi.

Felemeltem a fejemet, és rá kellett jönnöm, hogy akit látok, az a férjem.

– Szálim! Kedvesem! – ezzel megindultak a szememből a könnyek. Pontosan ugyanúgy, mint amikor a könyvtárszobában Hamid sejk helyett megpillantottam Szálimot.

– Hallgass! – dörrent rám a férjem, és maga után rángatott a lépcsőn, fel az emeletre.

Alig álltam a lábamon, másodpercenként megbotlottam, de engedelmesen követtem.

Szálim felvonszolt a hálósobánkba, és az ágyra taszított. Ezt követően az ajtóhoz lépett, és belülről elfordította a kulcsot. A zár reccsenése eszembe juttatta az összes sejket, akiknek gyilkosság szárad a lelkén, s mégis büntetlenül élnek az életüket. Még jó, hogy találkoztam a szüleimmel.

A hálósoba sötétítőfüggönyei behúzták, a szobában koromsötét volt. Szálim durván fölhajtotta az *abaját*, és ugyanezt akarta tenni a ruhámmal is. Rájöttem, mi a célja, de semmiképpen sem akartam megengedni neki.

– Hagyjál, érted? Nem akarom így! Ne nyúlj hozzám!

Az arcomat még mindig takarta a kis kendő, és miközben kiabáltam, beletüremkedett a számba.

– Azonnal engedj el!

Próbáltam kitépni magamat a keze közül. Semmiképpen sem akartam, hogy megerősszakoljon.

Elkezdünk huzakodni, én többször is belerúgtam, próbáltam ellökni magamtól, és minden erőmet bevetve szerettem volna

kiszabadulni. Szálím próbált úrrá lenni a helyzeten, de nem sikerült neki.

– Hagyj békén, te barom! – kiáltottam végső elkeseredésemben.

Szálím felemelte az arcomat takaró kendőt, aztán tiszta erőből, hevesen felpofozott, a fejem csak kókadtan lengett jobbra-balra.

Aztán összekulcsolta a két kezemet, majd a magasba emelte, végül az egyik kezével odanyomta a csuklómat az ágyhoz. A másik kezével elővette a nemi szervét, és megpróbált belém hatolni. Én még mindig próbáltam védekezni, és tiszta erőből rugdostam. Közben teli torokból kiabáltam is.

Szálím ettől csak mérgesebb lett. Letépte az arcomról a kendőt, kettéhasította, és az egyik darabkát összesodorta. Ezt követően belenyomta a fogaim közé, majd a két végét hátul összekötözte. Most már egy szót sem tudtam szólani. A másik anyagdarabbal pedig a két kezemet kötözte meg. Most már teljesen a hatalmában voltam.

Brutálisan belém hatolt, éreztem makacs elszántságát. Nem nemi aktus volt ez, hanem bosszú egy asszonyon, aki nem engedelmeskedett. Éreztem szadista kéjvágyát, ahogy ritmikusan, energikusan mozgott a testemben. Egy adott pillanatban felgyorsult a mozgása, ekkor két kezét a nyakamra fonta. Összeszorította a gégémet. Először azt hittem, elhányom magam, aztán váratlanul elfogyott a levegőm. Hörögni kezdtem, Szálím engedett a szorításon, sikerült levegőhöz jutnom, s ekkor ismét erősen megszorította a nyakamat. Ismét alig jutottam levegőhöz. Ezt később még többször is megismételte, végül aztán kielégült. Szálím felállt, kiment és hosszú hetekre a sorsomra hagyott.

Az elkövetkezendő két napon véresen, mocskosan feküdtem a sötét szobában, mivel nem akartam látni a palotánkat. Nem akartam, hogy a palotában összegyűjtött tárgyak fénye és szépsége csak még jobban hangsúlyozza a férjem által elkövetett tett aljas voltát. Malati vizet hozott nekem, rengeteg fájdalomcsillapító tablettát vettem be, és ezek valahogy eltompítottak. Így tudtam túlélni.

A gyerekek – jutott eszembe a harmadik napon. Csakis miattuk érdemes megmosakodni. Felkeltem, átmentem a fürdőszobába, meggyújtottam a tükör melletti kis lámpát. A nyakamon csúnya, vöröslő csíkokat láttam. A gyerekek. Majd felveszek egy kis nyaksálat.

Több órát töltöttem a vízzel teli kádban. A víz kihűlt, leengedtem, újra teleengedtem a kádat meleg vízzel, és döntöttem bele a különböző habfürdőket, aromás illóolajokat. Mindent elhasználtam. Kiszálltam a kádból, és többször is megérintettem a testemet. Éreztem, ahogy az ujjbegyem hozzáér a bőrömhöz. Csodálkoztam. Az volt a benyomásom, hogy egy ilyen bántalmazás után meg kellene szünnöm létezni.

Felöltöztem és behívtam Malatit.

– Hozd ide a gyerekeket, Malati!

– Nincsenek itt, madame.

– Hozd ide a gyerekeket! – ismételtem meg, mivel nem jutott el a tudatomig, amit mondott.

– Madame, a gyerekek nincsenek a palotában.

– Malati! Hozd ide a gyerekeket, kérlek! – mosolyogtam a lányra.

– Madame... – Malati egy pillanatra elhallgatott. – A gyerekek nincsenek itt.

– Hol vannak a gyerekeim? – sikoltottam, majd felpattantam, és elrohantam a gyerekek szobája felé. A szoba üres volt.

– Ki vitte el a gyerekeimet? Hol vannak? – örültként rohángáltam fel-alá a palotában, és kerestem a gyerekeimet. De a gyerekeknek nyoma sem volt.

– Mi történt, Malati? Hol vannak a gyerekeim? – zokogtam.

– Nem tudom, madame.

– Hogyhogy nem tudod? Nem szívódhattak fel!

– *Baba* vitte el őket, madame.

– De hová?

– Nem tudom, madame.

– Malati! Hová vitte a gyerekeimet? – zokogtam.

A következő hetekre egyáltalán nem emlékszem. A napok elmosódtak az értetlenség tompa iszonyatában.

Egy reggel kinyitottam a szememet, és úgy éreztem magam, mint aki felébred, és nem csak az aznap éjszakai álomból. Mit

keresek én itt? Hol van a régi Izabela? Hol tudom megtalálni?

Előástam a régi telefonszámokat: Sandrához és Kate-hez. Szinte teljesen biztos voltam benne, hogy már nem kapcsolhatók, de tennem kellett valamit, hogy ne örüljek meg, és semmi más nem jutott az eszembe. Sandra számára valóban bement a hang, hogy nem kapcsolható előfizető. Kate azonban – csodával határos módon – szinte azonnal felvette.

– Halló! – szólt bele érzéki hangon a telefonba.

– Szia, Kate! Isabelle vagyok. Nem tudom, emlékszel-e rám. Valaha együtt dolgoztunk.

– Isabelle! A sejk felesége. Persze, hogy emlékszem rád. Mi van veled?

Kicsit furcsa volt a hangja, és egyáltalán nem csodálkozott, hogy ennyi év után felhívtam. Az volt a benyomásom, hogy esetleg kábítószer hatása alatt áll.

– Nálam minden rendben – feleltem visszafogottan. – És te mit csinálsz?

– Oh, hogy én mit csinállok? – nevetett természetellenesen. – Mondd meg nekem, Isabelle, hogy én mit csinállok!

Nem tudtam, mit válaszolhatnék erre.

– Isabelle! Mit csinálsz ma este?

Várom a férjemet és a gyerekeimet, akikről nem tudom, hol vannak, és mikor jönnek vissza, feleltem volna.

– Nem tudom. Nincs különösebb tervem – feleltem hangosan.

– Akkor találkozunk, ismerek pár jó fejet, mulatunk egyet...

Mulatunk egyet... Amióta férjhez mentem, nem mulattam az ismerőseimmel vagy barátaimmal.

– Benne vagyok, Kate.

– Örülök, Isabelle! Elmenjek érted?

– Kösz, de nem kell. Majd küldök egy sms-t arról, hogy hol találkozunk.

Végig kellett gondolnom, miképpen tudok elszabadulni a palotából úgy, hogy a biztonsági emberek ne vegyék észre.

– Rendben, Isabelle! Akkor látjuk egymást!

– Szia, Kate!

Este küldtem egy sms-t Kate-nek, benne annak az utcának a nevével, amely Linda háza mögött húzódott. A Pati által kigondolt csejt szándékoztam alkalmazni. Linda házából

könnyebb volt kijutnom, tudtam, hogy a háznak van hátsó ajtaja, a kertben pedig egy hátsó kapu, amit a személyzet használ.

A lengyelországi incidenst követően Szálím lecserélte a biztonsági embereket, akik az Emírségeken belül is mindenhová elkísértek. Bízom benne, hogy az új biztonsági emberek nem gyanítanak majd semmit.

Elmentem Lindához, és bevallottam neki, hogy készülök valahová. Linda semmit sem kérdezett, hiszen teljesen más világból származott, és normális volt a számára, hogy mindenki úgy él, ahogy akar.

– Hol van Bibi? – kérdeztem, mivel nem láttam a lányt.

– Elutazott Indiába – felelte Linda. – Meglátogatja a családját.

– Komolyan? – örültem meg a hallottaknak. – Ez igazán jó hír.

Mennyi időre ment?

– Fél évre. Mindent én fedeztem.

– Csodálatos nő vagy te, Linda!

Kate már várt rám a Linda háza mögött futó utcában.

– Szia, Kate! – szálltam be a kocsijába. – Örülök, hogy látlak.

– Én is.

– Hova megyünk?

– Egy ismerős jachtjára.

Ültem Kate mellett a kocsiban, és az volt a benyomásom, hogy visszafelé forog az idő kereke. Úgy éreztem magam, mint amikor éppen csak megérkeztem Lengyelországból Dubajba, hogy felfuttassuk a cég leányvállalatát.

– Még mindig Jamesnél dolgozol? – kérdeztem, mivel kíváncsi voltam, mi folyik a régi cégemnél.

– Nem – felelte kurtán Kate, tehát többet nem kérdeztem.

Megérkeztünk a jachtkikötőbe. Jellegzetes dubaji éjszaka volt. Luxusjachtok, a fedélzeteken hangos zene mellett mulatozó vidám, gondtalan nemzetközi társaság. Kate leparkolta a kocsiját, és elindult az egyik jacht felé.

– Gyere, Isabelle!

– Megyek már!

Felmentünk a jachtra, és beleolvadtunk a mulató társaságba. Valaki rögtön a kezembe nyomott egy színes koktélt, amit azonnal megittam. Rögtön jobban éreztem magam.

A társaság korábban kezdhetette a mulatozást, több, szenvedélyesen csókolódzó párt is láttam. Közvetlenül mellettem megpillantottam két arab nőt, akik kényeztették egymást. Az egyik meglehetősen férfiasnak látszott, a másiknak hosszú, csillogó haja volt, helyes arca, hosszú, fekete szempillái, ruganyos melle – bármelyik férfit el tudta volna kápráztatni. Kicsit messzebb két apró Fülöp-szigeteki lány foglalkozott egy alacsony, pocakos, amerikaiaknak látszó férfival. Az egyik a száját csókolgatta szenvedélyesen, a másik pedig zavartalanul simogatta a nemi szervét. Sok férfit láttam, helyieket és európaiakat egyaránt, akiknek mind az öltözéke, mind a gesztusaik homoszexualitásra utaltak. Láttam pár kelet-európai nőt is, akik céltalanul köröztek a tömegben, és mindenki mellett megálltak, aki csak egy kis érdeklődést mutatott irántuk.

Nem szippantott be a bulihangulat, bár jelentett némi változatosságot a hatalmas, üres, rideg palotában töltött magányos hetek után. Sorra ittam a koktélokot, úgyhogy gyorsan sikerült ellazulnom. Jó ideje vágytam már erre.

A hangulat mind erotikusabbá vált. A vendégek párokat, hármas, sőt négyes csoportokat alkottak, és mások szeme láttára merültek el az élvezetekben. Két kisportolt, emírségekbeli férfi előhúzta hatalmas nemi szervét, és minden nőnek a szájába nyomta, aki csak elment mellettük. A nők nemzetisége nem foglalkoztatta őket. Egymás mellett álltak, és mosolyogva kommentálták a lelkes hölgyek igyekezetét. Egy arab nő lemeztelenítette dús kebleit, és ahányszor egy férfi vagy nő megsimogatta, erősebben megfogta a mellét vagy szopogatni kezdte meredező mellbimbóját, kéjesen sóhajtozni kezdett. A jakuzzi tele volt emberekkel, akik szexeltek. A jakuzzi szélén vonzó, szőke lány ült, lábait széttárta, egy arab lány pedig bekapcsolt vibrátort dugott a hüvelyébe. Közvetlenül mellette magas, fekete bőrű férfi állt, éppen onanizált. Nemi szervének mérete őszinte csodálatot keltett a közelben állókban. Kicsit arrébb egy férfi állt, háttal a többieknek, és egy földön fekvő nő nyitott szájába vizelt. A közelükben pucsitó európaiat vettem észre, aki egy alacsony hindu férfinak a végbélnyílása körül végzett aktív nyelv munkája közben kéjesen sikongatott. Mindenki beindult, mindenki lemeztelenítette a nemi szervét,

mindenki arra vágyott, hogy simogassák, kényeztessék, szopják, nyalják, beléhatoljanak, minden módon izgassák. A két arab férfi, aki azzal szórakozott, hogy minden arra járó nőnek a szájába nyomta a nemi szervét, most egyszerre élvezett el. Ejakulációjukat diadalittas kiáltásokkal kísérték – valószínűleg ez volt a játék célja. A sperma szerteszpriccelt, a nők odarohantak, és sikongatva versenyeztek, kinek sikerül többet lenyelnie belőle. Mindenki dugni akart. Nem számított, ki a partner, nem számított a pozíció, csak az, hogy legyen minél merészebb, gyorsabb és perverzebb az aktus, az orgia.

Hirtelen valaki mögém lépett, gyorsan felhajtotta a szoknyámat, lehúzta a bugyimat, magához vonta a fenekemet, és próbált belém hatolni.

– *Cholera!* – kiáltottam fel lengyelül, és azonnal kitéptem magam a kezéből. Felhúztam a bugyimat, és elrohantam a palló felé, hogy minél hamarabb elhagyjam a jachtot. Ebben a pillanatban azonban egy nő megragadta a karomat.

– Lengyel vagy? – kérdezte sírós hangon. – Akkor könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak tőlem – kiabált elkeseredetten, és teljes erővel megszorította a karomat.

Ekkor két férfi lépett oda hozzánk, határozottan megragadták a nőt, és megpróbálták leválasztani rólam. A nő a padlóra vetette magát, a férfiak pedig kegyetlenül rugdosni kezdték.

A kikötőbe rohantam, beszálltam egy ott álló taxiba, és Lindához mentem. A tervnek megfelelően átszálltam a saját kocsinkba, és a sofőr visszavitt a palotába. Beléptem a könyvtárszobába, meggyújtottam az íróasztalon álló színes illatgyertyákat. A láng villódzó fénye árnyékot vetett a könyvek gerincére.

* * *

Egy hónap múlva Szálím visszatért a gyerekekkel, és úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna. A gyerekek lelkesen meséltek a hosszú útról, amit az apjukkal együtt tettek meg, én pedig boldog voltam, hogy újra magam mellett tudhatom őket. A házasságunk rendeződött.

Velencébe utazva meglátogattuk a szüleimet. Nagyon boldogak voltak, hogy láthatták az unokáikat, Szálimmal azonban távolságtartók maradtak. Ettől függetlenül örültem neki, hogy sor került a találkozásra.

* * *

Nem tudom, hercegnő vagyok-e, vagy rabszolga. Vagy egyszerre mind a kettő. Vagy egyik sem. Vagy egyszerűen csak örületesen szerelmes asszony vagyok.

Nagyon szeretném kiadni a következő regényemet, de nem tudom, sikerül-e. Szálím néha roppant gyanakvó. És sosem lehet tudni, mikor ébred fel benne a vadállat. Én azonban mindent elkövetek annak érdekében, hogy a Kelet legféltettebb titkai továbbra is napvilágra kerüljenek. Az írás erőt ad nekem. Az olvasók az én bizalmas barátaim. Így már nem vagyok egyedül.

- {1} A *disdása* hagyományos arab férfiviselet, földig érő, bő ingszerűség, hosszú az ujjja és általában fehér színű. Az Egyesült Arab Emírségekben ezt a viseletet *kandurán*nak nevezik. A kifejezés jelenthet bő, színes, hosszú ujjú, földig érő női ruhát is.
- {2} Más szóval *kefija* – hagyományos arab fejedő. Négy szögletes, általában pamutból készült szövetdarab, amit a fej köré tekernek.
- {3} Arabul *igal*. Kecskégyapjából font, kör alakú pánt, általában fekete színű.
- {4} *Baba* = 'apa'; az arab otthonokban a személyzet gyakran így nevezi a munkaadóját.
- {5} Arab kifejezések. Az első csoportos imát jelent, amit az imám irányít; a csoportos ima jobb, mint az egyéni ima. A második imát a halottért mondják el a temetésen, ez a muszlim közösség kötelessége.
- {6} A muszlim jogrendszerben és az arab országok modern törvénykezésében a férj egyoldalúan is felbonthatja a házasságot az *Anti talia* arab, válási szándékot kifejező formula kimondásával, melynek jelentése: 'elvált asszony vagy', 'eltávolítalak magamtól', 'elhajítlak'. A férj által kijelentett formula törvényi erővel bír, és egyet jelent a házasság azonnali felbontásával.
- {7} Muszlim országokban hagyományos viselet. Kabátra emlékeztető, bő, fekete, földig érő, hosszú ujjú ruha.
- {8} Muszlim nő fejét eltakaró kendő.
- {9} Muszlim nő arcát eltakaró kendő.
- {10} Hindi szó. Falutanács Indiában, Pakisztánban, Bangladesben vagy Nepálban. Eredetileg öt tagja volt, innen az elnevezés.
- {11} A szerelem csillagai. (arab)
- {12} *Kaszida*: 'valakihez címzett költemény', az arab irodalom lírai műfaja, az óarab költészet legtökéletesebb formája. 700–1000 soros lehet.
- {13} Hét óarab *kaszida*, Imrul-Kaisz kaszidájának részlete. Fordította lengyelből Kálmán Judit.
- {14} Uo. Fordította lengyelből Kálmán Judit.
- {15} Részlet egy perzsa származású arab költő, Bassár ibn Burd alkotásából (szül. 714-ben Baszrában, elhunyt 783-ban). Bassár az arab költészet egyik első megújítója. A VIII. és IX. század fordulóján kibontakozó arab modernizmus képviselője a költészetben. In: *Klasyczna poezja arabska*, LSW, Varsó, 1988. A vers fordítása lengyelből készült – a ford.
- {16} Ugyanott.
- {17} Imrul-Kaisz *kaszidájának* részlete. Fordította lengyelből Kálmán Judit.
- {18} Korán-részlet, fordította dr. Mihálffy Balázs.
- {19} Mircea Eliade: *História wierzeń i idei religijnych* Pax, Varsó, 1995. Lengyelből fordította Kálmán Judit.
- {20} Simon & Schuster, London, 1993.
- {21} Korán, 16.31. Fordította dr. Mihálffy Balázs.
- {22} A *fatva* vallási kinyilatkoztatás. Jogi-törvényi vélemény teológiai-jogi kérdésben, melyet a muszlim jogban járatos tudós vagy tudósok adnak ki.
- {23} Kuvaitban a fiús kinézetű, lesbikus lányokat, a *lesbian tomboy*okat nevezik így (angol boy 'fiú', az *-at* arab végződés pedig a nőnemű többes szám jele az arab nyelvben).
- {24} Kuvaitban a nőies kinézetű lesbikus lányokat, a *feminine lesbian*okat nevezik így (angol lady 'hölgy', az *-at* arab végződés pedig a nőnemű többes szám jele az arab nyelvben).

[\[25\]](#) Harun ar-Rasíd (765–809) az Abbászidák dinasztiájának 5. kalifája. Az *Ezeregy éjszaka* meséinek központi alakja.

[\[26\]](#) Abu-Nuvász (756–814) az abbászida korszak arab irodalmának legkiemelkedőbb alkotója. Új műfajokat teremtett az arab költészetben, ezek közé tartoznak a baccháns versek, melyekben a fő témát a bor és a részegség jelenti, továbbá a férfierotikát dicsőítő versek, amelyek fiatal fiúkról és a homoerotikus szerelemről szólnak.

Mindkét versrészlet a *Klasyczna poezja arabska* című kötetből származik. Lengyelből fordította Kálmán Judit.

[\[27\]](#) Részlet Abu-Nuvász egyik költeményéből. A fordítás a *Klasyczna poezja arabska* című kötetben megjelent lengyel fordítás alapján készült. Fordította Kálmán Judit.

[\[28\]](#) A ramadán a muszlim holdnaptár 9. hónapja, amely 29 vagy 30 napig tart. A holdnaptári és a nap járására épülő naptári év közötti különbség miatt minden évben 10 vagy 11 nappal korábbra esik. A ramadán hónapja alatt az embereknek böjtölniük kell. Hajnaltól az alkony beállásáig nem szabad enni, inni, dohányozni, szexuális életet élni. A böjt a hit öt oszlopa közül az egyik.

[\[29\]](#) Korán, 2-256. Fordította dr. Mihálffy Balázs.

[\[30\]](#) A Szent Könyv Emberei: a Korán által használt fogalom, az erre épülő muszlim terminológia így határozza meg a zsidókat és a keresztényeket mint olyan vallás híveit, akik szent könyvvel rendelkeznek.

Tartalom

[i. fejezet A sejkek választottjai](#)

[ii. fejezet Pokol, mennyország](#)

[iii. fejezet Szenvedély](#)

[iv. fejezet Becsület a lábak között](#)

[v. fejezet A sivatag homokja](#)

[vi. fejezet Nudzsum al-hubb](#)

[vii. fejezet Kiskorú feleségek](#)

[viii. fejezet Mindenre kiterjedő parázñaság](#)

[ix. fejezet Modern rabszolgák](#)

[x. fejezet Az iszlám rákfenéje](#)

[xi. fejezet Hercegnő vagy rabszolga](#)

[Impresszum](#)

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja:
Laila Shukri: *Jestem żoną szejka*
Prószyński Media, Warszawa 2016

Fordította
Kálmán Judit

Szerkesztő
Tóth Emese

ISBN 978-963-09-9070-7 (epub)
ISBN 978-963-09-9071-4 (mobi)

© Laila Shukri 2016
© Kossuth Kiadó 2017
© Hungarian translation Kálmán Judit 2017

Minden jog fenntartva.
www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com